Jussi Adler-Olsen

Departamentul Q #2

VÂNĂTORII DE OAMENI

JUSSI ADLER-OLSEN

Seria: Departamentul Q

Volumul 2

VÂNĂTORII DE OAMENI

Original: *Fasandræberne*
[*The Absente One*] (2008)

Traducere din limba engleză:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2014

Prolog

Încă o împușcătură răsună deasupra vârfurilor copacilor. Strigătele gonacilor se auzeau mai clar. Un puls dureros îmi bubuia în timpane, iar aerul umed îmi umfla plămânii atât de repede și de tare încât mă dureau.

„Să alerg, să alerg, nu trebuie să cad. N-o să mă mai ridic dac-o să cad. La dracu', la dracu'! De ce nu-mi pot elibera mâinile? O, să alerg, să alerg… Șșș… Nu trebuie să m-audă. M-au auzit? Asta a fost? Chiar așa trebuie să mi se termine viața?"

Crengile mă plesneau peste față, lăsând în urma lor dâre de sânge, care se amestecau apoi cu sudoarea. Strigătele oamenilor se auzeau acum de peste tot. Simt cum mă cuprinde frica de moarte.

Alte împușcături. O săgeată șuieră prin aerul rece atât de aproape încât transpirația curgea pe mine întinzându-se ca o compresă pe sub haine.

„Într-un minut sau două mă vor prinde. De ce nu m-ascultă mâinile de la spate? E chiar atât de rezistentă banda cu care sunt legat?"

Din copaci, mai multe păsări înspăimântate își iau brusc zborul lovind aerul cu aripile. Umbrele care dansează în spatele lizierei dese de molizi devin și mai evidente. Poate că sunt la numai o sută de metri. Totul devine mai clar. Vocile. Pofta de sânge a vânătorilor.

Cum vor proceda? O singură împușcătură, o singură săgeată și totul se va termina? Asta era? Nu, nu, de ce s-ar mulțumi cu atât? Nenorociții nu sunt atât de miloși. Nu-i genul lor. Au puști și cuțite mânjite cu sânge. Dovediseră deja cât de eficiente erau arbaletele lor.

„Unde să m-ascund? E oare vreun loc? Pot să mă-ntorc? Pot?"

Pipăii înainte și-napoi solul pădurii. Era dificil pentru că aveam ochii aproape complet acoperiți cu bandă, iar picioarele se chinuiau și se împleticeau.

„Acum o să simt pe pielea mea cum e să fii prins în capcană. N-o să facă excepție pentru mine. Așa se distrează ei. E singurul mod în care se poate sfârși totul".

Inima îmi bătea atât de puternic încât mă durea.

1.

Când se aventură pe aleea pietonală Strøget, se simțea ca și cum ar fi fost pe muchie de cuțit. Cu fața pe jumătate acoperită cu un șal murdar, verde, se strecură prin fața vitrinelor magazinelor intens luminate și cercetă strada cu ochi prevăzători. Era vital să știe cum să-i recunoască pe oameni fără să fie recunoscută. Să poată trăi în pace cu demonii ei și să lase restul în seama celor care treceau grăbiți pe lângă ea. Să lase restul nenorociților care voiau să-i facă rău, celor ale căror priviri goale o evitau.

Kimmie își ridică privirea spre lămpile de pe stradă care aruncau o lumină strălucitoare asupra Vesterbrogade. Își umflă nările. În curând nopțile aveau să fie mai reci. Trebuia să-și pregătească bârlogul pentru iarnă.

•

Stătea în mulțime, la trecerea de pietoni, în mijlocul oamenilor înfrigurați care ieșeau din Grădinile Tivoli, cu fața spre Gara centrală, când o observă pe femeia de lângă ea, în jachetă de tweed. Femeia se încruntă la ea, strâmbă din nas și apoi se îndepărtă. Le despărțeau doar câțiva centimetri, mai mult decât suficient.

„Ușurel, Kimmie”. Semnalul de alarmă o străbătu în timp ce furia încerca să preia controlul. Privirea îi alunecă în jos pe corpul femeii până când ajunse în dreptul picioarelor. Ciorapii ei erau strălucitori, iar gleznele erau acoperite de pantofi cu toc înalt.

Kimmie simți că îi apare un zâmbet viclean în colțurile buzelor. Cu o lovitură puternică putea rupe acele tocuri. Femeia ar fi căzut și ar fi aflat că până și o rochie Christian Lacroix se murdărește pe trotuarul ud. Asta ar învăța-o minte, să-și vadă de treaba ei.

Kimmie o privi pe femeie direct în față. Ochii rimelați excesiv, nasul pudrat, tunsoarea meticuloasă, în șuvițe. Expresia ei era înghețată și disprețuitoare. Da, Kimmie știa genul ei mai bine decât mulți alții. Fusese odată la fel ca ea. Snobii aroganți din protipendadă, groaznic de goi în interior. Și așa-zisele prietene de atunci erau la fel. Și mama ei vitregă. Le detesta.

„Deci, fă ceva, îi șoptiră vocile din cap. N-o lăsa să scape. Arată-i cine ești. Fă-o!”

Kimmie privi spre un grup de băieți cu pielea închisă la culoare, de pe cealaltă parte a străzii. Dacă nu ar fi fost ochii lor rătăcitori, ar fi împins-o pe femeie exact când autobuzul 47 trecea prin dreptul lor. Își imagină scena; ce pată de sânge minunată ar fi lăsat autobuzul în urmă! Ce undă de șoc ar fi declanșat prin mulțime corpul storcit al îngâmfatei ăleia! Ce sentiment delicios de dreptate i-ar fi oferit!

Dar Kimmie n-o împinse pe femeie. În furnicarul mulțimii se găsea mereu un ochi vigilent; în plus, era ceva în sinea ei care o ținea locului. Ecoul înspăimântător al unor vremuri de demult.

Își duse mâneca la față și trase adânc aer în piept. Femeia de lângă ea o remarcase pe bună dreptate; hainele ei puțeau îngrozitor.

Când stopul se făcu verde, Kimmie păși pe trecerea de pietoni cu valiza troncănind în urmă pe roțile ei deformate. Era ultima călătorie a geamantanului pentru că venise vremea să arunce țoalele vechi. Era timpul să-și lepede pielea.

•

În mijlocul gării, pe o pancartă din fața chioșcului de ziare erau afișate titlurile zilei, făcându-le viața mai amară nu doar celor grăbiți, ci și orbilor. Mai văzuse posterul de câteva ori în drumul ei prin oraș și o umplea de repulsie.

— Porcule, mormăi când trecu prin dreptul semnului și își menținu privirea fermă în față.

Întoarse totuși capul și aruncă o privire către chipul de pe pancarta *Berlingske Tidende*. Simpla vedere a bărbatului îi dădu frisoane. Sub fotografia publicitară scria: „Ditlev Pram cumpără spitale private în Polonia pentru 12 miliarde de coroane”. Scuipă pe pietrele pavajului și făcu o pauză până se liniști. Îl ura pe Ditlev Pram. Pe el, pe Torsten și pe Ulrik. Dar, într-o bună zi, vor primi ceea ce meritau. Într-o bună zi, va avea grijă de ei. Așa va face.

Hohoti zgomotos și îl făcu pe un trecător să zâmbească. Încă un idiot naiv care credea că știa ce se petrecea în mintea celorlalți. Apoi se opri brusc. Tine Șobolanca stătea la locul ei obișnuit, puțin mai în față. Era aplecată și se legăna ușor, cu mâinile murdare, pleoapele căzute și cu o palmă întinsă în speranța halucinantă că măcar o persoană din acel furnicar i-ar strecura o monedă de zece coroane. Numai dependenții de droguri puteau sta astfel ore în șir. Nenorociți mizerabili.

Kimmie încercă să se furișeze pe lângă ea, să se îndrepte direct către treptele spre Reventlowsgade, dar Tine o observă.

— Bună, Kimmie. Hei, așteaptă, la dracu’, reuși ea să spună într-un scurt moment de luciditate, dar Kimmie nu-i răspunse.

Tine Șobolanca nu era bună în spații deschise. Numai când stătea pe banca ei îi funcționa creierul în mod rezonabil. Era, cu toate acestea, singura persoană pe care Kimmie o putea tolera.

•

Vântul care biciuia străzile în ziua aceea era inexplicabil de rece, așa că oamenii voiau să ajungă repede acasă. De aceea, cinci Mercedesuri negre zăboveau în coada de taxiuri de lângă intrarea gării Istedgade. Ea spera că măcar unul dintre ele să fie acolo când va avea nevoie de el. Era tot ce voia să știe.

Traversă strada trăgând după ea valiza spre magazinul thailandez de la subsol și o lăsă lângă fereastră. Numai o dată mai fusese furată o valiză când o pusese

acolo. Era sigură că acest lucru nu se putea repeta pe o asemenea vreme, când până și hoții stăteau în casă. Oricum, nu conta. Nu era nimic de valoare în ea.

Nu așteptă decât vreo zece minute la intrarea principală a gării înainte să prindă o momeală. O femeie fabulos de frumoasă, îmbrăcată într-o haină din blană de nurcă, cu trup zvelt, nu mai mare de măsura 38, ieșea dintr-un taxi cu o valiză pe roți din cauciuc tare. Înainte vreme, Kimmie s-ar fi uitat mereu după femei care să poarte mărimea 40, dar asta fusese cu mulți ani în urmă. Viața pe străzi nu îngrășa pe nimeni.

În timp ce femeia se concentra la automatul de bilete de la intrare, Kimmie îi șterpeli valiza. Apoi se îndepărtă spre ieșirea din spate și, într-o clipită, ajunse în stradă, printre taxiurile de la Reventlowsgade. Repetiția era mama învățăturii.

Acolo încărcă valiza furată în portbagajul primului taxi din rând și îi ceru șoferului s-o ducă o scurtă bucată de drum. Scoase din buzunarul hainei o legătură grasă de bancnote de o sută de coroane.

— Îți mai dau câteva sute dacă faci ce-ți spun, îi zise ea făcându-se că nu-i vede privirea bănuitoare și strâmbăturile din nas.

În circa o oră se vor întoarce să-și ia valiza veche. Dar atunci va purta haine noi și parfumul altei femei. Fără îndoială că atunci nările taximetristului vor fremăta din cu totul alte motive.

2.

Ditlev Pram era un bărbat chipeș, iar el știa acest lucru. Când zbura la clasa business, femeile, nu contează câte, nu aveau nimic împotrivă să-l audă vorbind despre Lamborghiniul lui și despre cât de repede putea fi condus spre casa lui din mondena suburbie din Rungsted.

De data aceasta pusese ochii pe o femeie cu părul mătăsos, adunat în coc la ceafă și cu ochelari cu ramă neagră care-i dădeau un aspect inabordabil. Îl excita.

Încercă să-i vorbească, dar fără noroc. Îi oferi exemplarul lui din *The Economist* pe a cărui copertă era un reactor nuclear luminat din spate, însă femeia îl respinse cu un gest indiferent.

Îi comandă o băutură de care ea nu se atinse. Când avionul de Stettin ateriză cu precizie pe aeroportul Kastrup, toate cele nouăzeci de minute prețioase fuseseră irosite.

Era genul de situație care îl făcea să fie agresiv.

Merse pe coridoarele din sticlă din terminalul 3 și, până să ajungă la trotuarul rulant, își zări victima, un bărbat cu mers greoi, care se îndrepta hotărât în aceeași direcție. Ditlev grăbi pasul și ajunse chiar în momentul în care bătrânul punea piciorul pe trotuar. Ditlev își imagină clar: un picior bine plasat ar fi făcut ca silueta scheletică să se izbească de plexiglas, iar fața – cu ochelarii într-o parte – să alunece pe margine, în vreme ce bătrânul ar fi încercat disperat să-și recapete echilibrul.

Și-ar fi pus bucuros în aplicare fantezia. Așa era el. El și ceilalți din gașcă fuseseră toți crescuți astfel. Nu era nici lăudabil, nici rușinos. Dacă ar fi făcut-o, într-un fel ar fi fost vina nenorocitei ăleia. Ar fi putut merge acasă cu el. Într-o oră ar fi fost în pat. Era numai vina ei.

Telefonul mobil îi sună când Hotelul Strandmølle apăru în oglinda retrovizoare, iar marea se ridică din nou, orbitor, la orizont.

— Da, zise el și se uită la afișaj.

Era Ulrik.

— Știu pe cineva care a văzut-o acum câteva zile, zise el. La trecerea de pietoni din afara gării centrale de pe Bernstoffsgade.

Ditlev își închise MP3 playerul.

— OK. Când exact?

— Lunea trecută. La 10 septembrie. În jurul orei nouă seara.

— Ce-ai făcut?

— Torsten și cu mine am dat un ochi pe-acolo, dar n-am găsit-o.

— Torsten a fost cu tine?

— Da. Dar știi cum e el. Nu mi-a fost de niciun ajutor.

— Și pe cine l-ai pus s-o facă?

— Pe Aalbæk.

— Bine. Ea cum arăta?

— Era îmbrăcată bine, din câte am înțeles. Mai slabă decât înainte. Dar puțea.

— Puțea?

— Exact. A transpirație și a pișat.

Ditlev dădu din cap aprobator. Asta era partea proastă la Kimmie. Nu numai că putea dispărea luni sau ani, dar niciodată nu știai cine era. Invizibilă și, apoi, deodată, alarmant de vizibilă. Era cel mai periculos element din viața lor. Singura care putea reprezenta cu adevărat o amenințare.

— De data asta trebuie s-o prindem, mă auzi, Ulrik?

— De ce dracului crezi c-am sunat?

3.

Abia când ajunse în fața birourilor întunecate ale Departamentului Q din subsolul sediului de poliție, Carl Mørck își dădu seama că vacanța și vara se terminaseră cu adevărat. Aprinse lumina și aruncă o privire pe biroul lui acoperit cu mormane doldora de dosare de caz; impulsul de a închide ușa și de a ieși dracului de acolo era foarte puternic. Nu-l ajuta cu nimic faptul că, în mijlocul tuturor acelor lucruri, Assad înfipsese un buchet de gladiole îndeajuns de voluminos încât să blocheze o stradă de mărime medie.

— Bine-ai revenit, șefu'! se auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse și se uită fix în ochii vioi, strălucitori și căprui ai lui Assad. Părul lui subțire, brunet, flutura în toate direcțiile urându-i, parcă, bun venit. Assad era gata pentru o nouă rundă la altarul sediului de poliție, ghinionul lui.

— Ei, hai! spuse Assad când observă privirea goală a șefului său. Cine te-ar vedea n-ar bănui că tocmai te-ai întors din concediu, Carl.

Carl scutură din cap.

— M-am întors?

•

Sus, la etajul al treilea, rearanjaseră din nou totul. A dracului reformă a poliției. Nu peste mult timp, lui Carl îi va trebui un GPS să-și găsească drumul spre șeful de la Omoruri. Fusese plecat numai trei săptămâni amărâte și totuși erau cel puțin cinci chipuri noi care se holbau la el de parcă era un extraterestru. Cine dracu' erau?

— Am vești bune pentru tine, Carl, spuse șeful de la Omoruri în timp ce Carl își plimba ochii pe pereții noului său birou.

Suprafețele vopsite în verde pal îl făceau să se gândească la o combinație dintre o sală de operații și un centru de control al crizelor dintr-un thriller al lui Len Deighton. Din orice ungher, cadavrele cu ochi pământii și pierduți se holbau la el. Hărți, diagrame și programe ale personalului erau aranjate într-o confuzie multicoloră. Totul părea deprimant de eficient.

— Vești bune, zici. Asta nu sună bine, răspunse Carl care se lăsă să cadă într-un scaun aflat de partea cealaltă a biroului șefului său.

— Ei, Carl, în curând o să ai oaspeți din Norvegia.

Ochii lui Carl se ridicară spre el de sub pleoapele grele.

— Mi s-a spus că o delegație de cinci persoane vine de la directoratul de poliție de la Oslo, ca să arunce o privire la Departamentul Q. Vinerea viitoare la ora zece dimineața. Îți amintești, nu-i așa? întrebă zâmbitor Marcus, făcând cu ochiul. Mi s-a spus să-ți transmit că sunt nerăbdători să te cunoască.

Cu siguranță, erau singurii care voiau s-o facă.

— Ținând cont de această vizită, ți-am întărit echipa. Numele ei e Rose.

Auzind asta, Carl se potrivi mai bine în scaun.

•

După aceea, se opri câteva momente la ușa șefului de la Omoruri încercând să-și vină în fire. Se spunea că veștile rele nu veneau niciodată singure. Al dracului de adevărat. Nu revenise decât de cinci minute la muncă și deja aflase că trebuia să devină dădaca unei noi angajate. Ca să nu mai pună la socoteală și faptul că era obligat să facă pe ghidul și să țină de mână o turmă de maimuțe de munte, de care ar fi uitat bucuros.

— Unde-i fata asta nouă care ar trebui să vină la mine? o întrebă pe doamna Sørensen care stătea în spatele biroului de la intrare.

Cotoroanța nu-și ridică ochii de pe tastatură. El ciocăni ușor în birou. De parcă ar fi contat. Apoi cineva îl bătu ușor pe umăr.

— Iată-l, în carne și oase, Rose, rosti cineva în spatele lui. Ți-l prezint pe Carl Mørck.

Când se întoarse observă două chipuri familiare. Cel care inventase vopseaua neagră nu trăise degeaba, își spuse el. Amândouă chipurile erau încadrate de o chică ciufulită, neagră ca tăciunele și extrem de scurtă. Amândouă aveau ochi negri și haine închise la culoare, sumbre. Asemănarea dintre cele două era a dracului de stranie.

— Măi să fie! Ce-ai pățit, Lis?

Cea mai competentă secretară din departament își trecu degetele prin părul odinioară blond și elegant și îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Știu. Nu-i așa că-i drăguț?

El dădu ușor din cap.

Carl își îndreptă atenția spre cealaltă femeie care purta pantofi cu tocuri foarte înalte. Aceasta îi adresă un zâmbet care ar fi dat pe spate pe oricine. El o privi din nou pe Lis și observă uimitoarea lor asemănare. Se întrebă cine inspirase pe cine.

— Ea e Rose. E aici de câteva săptămâni și ne-a înveselit pe noi, secretarele, cu umorul ei molipsitor. Acum o să ți-o dau ție în primire. Ai grijă de ea, Carl!

Carl dădu buzna în biroul lui Marcus cu argumentul pregătit, dar după douăzeci de minute își dădu seama că se lupta pentru o cauză pierdută. Reuși să obțină o amânare de o săptămână și apoi era nevoit s-o primească pe fată în Departamentul Q.

Chiar lângă biroul lui Carl era debaraua care adăpostea metri întregi de benzi cu cuie pentru trafic și echipamentul pe care îl foloseau ca să împrejmuiască zonele crimelor. Marcus Jacobsen îi explică faptul că aceasta fusese curățată și mobilată. Rose Knudsen era noua lui colegă din Departamentul Q, și cu asta, basta! Oricare ar fi fost motivele șefului de la Omoruri, lui Carl nu-i plăceau.

— A primit numai note bune la Academia de Poliție, dar a picat la examenul de conducere și asta e o problemă care te înfundă, indiferent cât de bun ești, spuse Jacobsen în timp ce învârtea, pentru a cincisprezecea oară, pachetul gros de țigări.

— Poate că e și puțin cam prea sensibilă ca să iasă pe teren, dar a avut ambiția să lucreze în poliție, așa că a învățat cum să fie secretară. În ultimul an a lucrat la poliția primăriei. În plus, în ultimele săptămâni i-a ținut locul doamnei Sørensen care, desigur, acum a revenit la muncă.

— De ce n-ai trimis-o înapoi la primărie, îndrăznesc eu să te întreb?

— De ce? Ei bine, a fost un tămbălău intern. Nimic care să aibă legătură cu noi.

— OK.

Cuvântul „tămbălău” suna amenințător.

— Oricum, Carl, acum ai o secretară. Una bună.

Spunea asta despre aproape toată lumea.

•

— Mi s-a părut că e drăguță, chiar foarte drăguță, cred… zise Assad sub lumina tuburilor cu neon din Departamentul Q, încercând să-l facă pe Carl să se simtă mai bine.

— A stârnit un tămbălău la primărie, să știi. Asta nu-i așa de drăguț.

— Tăm…? Trebuie să mai zici o dată, Carl.

— Las-o baltă, Assad.

Asistentul lui dădu din cap. Apoi înghiți o substanță mirosind a ceai de mentă, pe care o turnase în cană.

— Auzi, Carl, legat de cazul pe care mi l-ai dat înainte să pleci, n-am ajuns prea departe cu el. Am căutat peste tot și în cele mai imposibile locuri, dar dosarele au dispărut atunci, în timpul mutărilor de sus.

Carl ridică privirea. Dispăruseră? Ei, na? Dar bine… după toate cele, se întâmplase ceva bun în ziua aceea.

— Da, au dispărut cu totul. Dar apoi m-am uitat puțin prin teancurile de dosare și l-am găsit pe ăsta. E foarte interesant.

Assad îi dădu un dosar verde-gălbui și rămase nemișcat precum un stâlp de sare, cu o figură răbdătoare.

— Ai de gând să stai acolo cât timp citesc?

— Da, mersi, răspunse el punându-și cana pe biroul lui Carl.

Când deschise dosarul, Carl își umflă obrajii și apoi expiră ușor.

•

Cazul era destul de vechi. Din vara lui 1987, mai precis. Anul în care, el și un amic de-al lui luară trenul spre Carnavalul din Copenhaga, iar o roșcată care nu-și putea scoate ritmul din șolduri îl învățase cum să danseze samba – ceea ce, când încheiară seara pe o pătură, după un tufiș din grădinile castelului

Rosenborg, fusese absolut minunat. Pe atunci avea vreo douăzeci de ani și nimic nu a mai fost apoi teritoriu virgin.

Fusese o vară frumoasă în 1987. Era vara în care fusese transferat de la sediul de poliție din Vejle la cel din Antonigade. Crimele probabil că fuseseră comise la opt sau zece săptămâni după carnaval, cam pe când roșcata se hotărâse să-și arunce corpul în brațele următorului necioplit. Da, era exact perioada în care Carl făcea primele lui ronduri de noapte pe străzile înguste din Copenhaga. De fapt, era foarte ciudat că nu-și amintea nimic legat de acel caz; fusese, cu siguranță, destul de ciudat.

Doi frați, o fată și un băiat, de șaptesprezece, respectiv optsprezece ani, fuseseră găsiți omorâți în bătaie într-o cabană de vară, nu departe de Dybesø, lângă Rørvig. Fata avea corpul complet învinețit și suferise teribil din cauza loviturilor, dovadă stăteau rănile defensive.

Parcurse textul. Nu fusese un atac sexual, nu fusese nimic furat. Citi din nou raportul autopsiei și răsfoi tăieturile din ziare. Doar câteva, dar titlurile erau de-o șchioapă. „Bătuți până la moarte”, scria *Berlingske Tidende,* care oferea și o descriere a cadavrelor, cu detalii neobișnuite pentru acel ziar vechi, cu pretenții.

Fuseseră găsiți în sufragerie, lângă șemineu; fata în bikini, iar fratele ei gol, ținând o sticlă de coniac pe jumătate goală în mână. El fusese omorât printr-o singură lovitură în ceafa, cu un obiect dur care fusese mai târziu identificat drept ciocanul descoperit într-o tufă de iarbă-neagră, undeva între Flyndersø și Dybesø.

Mobilul crimei era necunoscut, dar în scurtă vreme bănuiala se îndreptă către elevii de la internat care stăteau la una dintre reședințele extravagante de vară ale părinților lor din apropiere de Flyndersø. Aceștia fuseseră implicați de mai multe ori în încăierările de la clubul de noapte din zonă, Round, unde câțiva localnici fuseseră răniți destul de serios.

— Ai ajuns acolo unde zice cine erau suspecții?

Carl se uită la Assad pe sub sprâncene. Ar fi trebuit să fie un răspuns suficient, dar Assad nu se dădea bătut.

— Da, sigur că ai ajuns. Iar raportul mai zice și că tații lor erau genul de oameni care câștigau mulți bani. Nu făceau mulți asta în epoca de aur a anilor optzeci sau cum îi spunea?

Carl dădu aprobator din cap. Ajunsese la acea parte din raport. Da, Assad avea dreptate. Tații lor erau cu toții binecunoscuți, chiar și în prezent.

Parcurse de câteva ori numele celor din grup. Fu suficient pentru a-i apărea câțiva stropi de sudoare pe tâmple pentru că nu numai tații erau cei care câștigaseră sume enorme de bani și deveniseră personalități binecunoscute. Ani mai târziu, unele dintre progeniturile lor deveniseră și ele faimoase. Născuți cu o lingură de argint în gură, dețineau acum lingura de aur. Ei erau Ditlev Pram, fondatorul a numeroase spitale private exclusiviste, Torsten Florin, un designer

celebru la nivel internațional, și analistul de bursă Ulrik Dybbøl Jensen. Cu toții se aflau pe cea mai de sus treaptă a scării succesului din Danemarca, așa cum fusese și răposatul Kristian Wolf, magnat al transporturilor. Ultimii doi membri ai găștii ieșeau în evidență. Kristen-Marie Lassen făcuse și ea parte din gașca lor, dar nimeni nu știa unde se afla în acel moment. Bjarne Thøgersen, cel care își mărturisise vina pentru uciderea fraților și era în pușcărie și la acea oră, provenea dintr-o familie modestă.

•

Când Carl termină de citit, aruncă dosarul pe masă.

— în regulă. Eu nu pricep cum de-a ajuns dosarul ăsta la noi atunci, zise Assad.

În mod normal, ar fi zâmbit în acel moment, dar nu o făcu.

Carl scutură din cap.

— Nici eu. Un om face pușcărie pentru crimă. A mărturisit, a primit condamnare pe viață, iar acum e în spatele gratiilor. De fapt, el s-a predat, deci de unde îndoiala? Caz *închis*! zise el și închise dosarul cu zgomot.

— Cu excepția…

Assad își mușcă buza.

— Nu s-a predat decât nouă ani mai târziu.

— Și ce dacă? S-a predat. Când a comis crimele acelea, avea doar optsprezece ani. Poate că și-a dat seama, când a îmbătrânit, că mustrările de conștiință nu se ofilesc.

— Se ofilesc?

Carl oftă.

— Da, se ofilesc. Se veștejesc, mor. O conștiință încărcată nu se vindecă în timp, Assad. Dimpotrivă.

Era evident că lui Assad nu-i dădea pace altă nedumerire.

— Secțiile de poliție din Nykøbing Sjælland și Holbæk au cooperat la caz. La fel și Unitatea Mobilă de Investigații. Dar nu știu cine l-a trimis la noi. Tu știi?

Carl cercetă coperta dosarului.

— Nu, nu zice nicăieri. Foarte ciudat. Dacă niciuna dintre cele trei unități nu trimisese dosarul, cine-o făcuse? Și dacă dosarul s-a încheiat cu o condamnare, de ce-ar mai fi trebuit să se mai obosească să-l redeschidă?

— Ar putea avea legătură cu asta? întrebă Assad.

Frunzări dosarul până găsi un document de la Fisc pe care i-l dădu lui Carl. „Raportul anual” scria în capul paginii. Îi era adresat lui Bjarne Thøgersen din închisoarea Vridløselille din comitatul Albertslund. Bărbatul care îi omorâse pe cei doi tineri.

— Uite! spuse Assad și indică o sumă gigantică de pe rândul investițiilor de capital. Ce părere ai?

— Cred că provine dintr-o familie bogată și că acum are destul timp ca să se joace cu banii lui. Se pare că a făcut o treabă destul de bună. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Cali, te anunț că nu provine dintr-o familie bogată. A fost singurul membru al găștii de la internat care s-a aflat acolo cu o bursă de studii. Se vede că era diferit de ceilalți. Uită-te și tu.

Dădu înapoi niște pagini. Carl își rezemă capul într-o mână. Asta era problema cu vacanțele. Se terminau.

4.

1986, toamna

Deși erau șase oameni diferiți, elevii dintr-a cincea aveau ceva în comun. Când se terminau orele se întâlneau în pădure sau undeva în peisaj și își aprindeau țigările cu hașiș, chiar dacă ploua cu găleata. Își țineau ustensilele ascunse într-o scorbură; Bjarne se asigura de asta. Printre acestea se aflau chibriturile, foița de țigară și cea mai bună marfa pe care o puteau cumpăra din zona Næstred.

Stăteau unu-ntr-altul și combinau aerul curat cu câteva fumuri, atenți să nu se amețească prea tare astfel încât să-i dea de gol pupilele ochilor. Pentru că lucrul cel mai important era nu să se amețească, ci să fie propriii stăpâni și să sfideze autoritatea în cel mai grosolan mod posibil. Iar a fuma hașiș chiar lângă internat era cam cel mai rău lucru pe care-l puteau face. Așa că-și treceau țigara de la unul la altul, își băteau joc de profesori și încercau să se întreacă unul pe celălalt, imaginându-și ce le-ar face acestora dacă ar putea.

Și astfel își petrecură cea mai mare parte a toamnei până când Kristian și Torsten aproape că fuseseră prinși mirosind a hașiș, iz pe care nici zece căței de usturoi nu l-ar fi putut ascunde. După aceea se hotărâră să-l mănânce pentru că astfel n-ar mai fi avut nicio problemă cu mirosul. Scurtă vreme după aceea începu cu adevărat totul.

*

Când fură prinși în flagrant, stăteau lângă un tufiș din apropierea râului, drogați beton și purtându-se prostește în timp ce gheața topită picura de pe frunze. Unul dintre băieții mai mici apăru brusc din spatele unui tufiș și se uită direct la ei. Era un puțoi blond și ambițios, un mucos enervant aflat în căutarea unui gândac cu care să se laude la ora de biologie.

El îl descoperi, în schimb, pe Kristian care era preocupat să ascundă ustensilele în scorbură, în timp ce Torsten, Ulrik și Bjarne chicoteau ca idioții, iar mâinile lui Ditlev scotoceau pe sub bluza lui Kimmie care râdea, și ea, ca o lunatică. Iarba aia era una dintre cele mai bune fumate vreodată.

— Vă spun directorului! țipă băiatul la ei și observă prea târziu cât de repede încetară râsetele elevilor mai mari.

Ștrengar obișnuit să-i ia peste picior pe ceilalți, băiatul putea cu ușurință să-i întreacă pe ceilalți, ținând cont cât de amețiți erau. Dar desișul era considerabil, iar pericolul în care îi pusese era prea mare ca să permită așa ceva. Bjarne avea cel mai mult de pierdut dacă era dat afară, așa că odată ce puseră mâna pe micul

neghiob el fu cel pe care Kristian îl împinse în față. Și tot el a fost cel care a dat prima lovitură.

— Știi că, dacă vrea, tata poate distruge afacerea tatălui tău, țipă băiatul. Așa că lasă-mă în pace, Bjarne, nemernicul dracului! Altfel o să fie vai de tine. Dă-mi drumul, idiotule!

Ezitară. Băiatul le făcuse viața îngrozitoare multora dintre colegii lor. Tatăl lui, unchiul și sora mai mare fuseseră cu toții elevi la școală înaintea lui și contribuiau cu consecvență la bugetul acesteia. Adică și la donațiile de care Bjarne era dependent.

Apoi Kristian făcu un pas în față. El nu avea astfel de probleme financiare.

— Îți dăm douăzeci de mii de coroane ca să-ți ții gura, spuse el vorbind serios.

— Douăzeci de mii de coroane! pufni băiatul batjocoritor. Nu trebuie decât să-l sun pe tata, iar el îmi poate trimite dublu.

Apoi îl scuipă în față pe Kristian.

— Dracu' să te ia, rahat mic ce ești! zise Kristian și îl pocni. Dacă spui ceva, te omorâm.

Băiatul căzu pe spate, se lovi cu spatele de un trunchi de copac și își rupse câteva coaste cu o trosnitură destul de puternică. Pentru o clipă rămase țintuit locului, icnind de durere, dar privirea lui îi sfida în continuare. Apoi Ditlev ieși la înaintare.

— Putem să te strângem de gât chiar acum, fără nicio problemă. Sau putem să te ținem sub apă, în râu. Sau îți putem da drumul și să-ți dăm cele douăzeci de mii de coroane ca să-ți ții gura. Dacă te vei întoarce acum și o să le spui tuturor că ai căzut, te vor crede. Ce zici, rahat mic ce ești?

Băiatul nu răspunse. Ditlev se duse la el și stătu deasupra lui, cu privirea curioasă, căutătoare. Reacția micului nenorocit îl fascina. Cu o mișcare subită își ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-l pocnească, dar nu primi nicio reacție, așa că îl pocni pe băiat cu putere în cap. Când acesta se chirci de frică, Ditlev îl lovi din nou, zâmbind. Era o senzație extraordinară. Mai târziu le mărturisise celorlalți că acea lovitură fusese prima emoție profundă din viața sa.

— Și eu, rânji Ulrik și se îndreptă spre băiatul șocat.

Ulrik era cel mai mare dintre ei, iar pumnul lui încleștat lăsă în urmă un semn urât pe obrazul băiatului. Kimmie protestă încet, dar reacția ei fu neutralizată de o criză de râs care sperie păsările din tufișuri.

Îl duseseră pe băiat înapoi la școală și se uitară la ambulanța care veni să-l ia. Unii din gașcă erau îngrijorați că acesta îi va pârî, dar n-o făcu niciodată. De fapt, nu se mai întoarse. Potrivit unui zvon, tatăl lui îl dusese înapoi în Hong Kong, dar putea să nu fie adevărat.

Câteva zile mai târziu, atacară un câine în pădure și îl bătură până la moarte. Apoi nu mai fu cale de întoarcere.

5.

Pe peretele de deasupra celor trei ferestre panoramice era înscris cuvântul „Caracas”. Conacul fusese ridicat cu vastele sume câștigate din comerțul cu cafea. Ditlev Pram mirosise instantaneu potențialul clădirii. Avea câțiva stâlpi ici-colo și pereți din sticlă de un verde glacial, rânduri-rânduri de iazuri cu apă susurândă și pajiști atent cosmetizate, cu sculpturi futuriste. Se întindeau către Sound[1] fiind singurele lucruri de care aveai nevoie pentru a construi cel mai nou spital privat de pe coasta Rungsted.

Chirurgia dentară și plastică erau specialitățile de acolo. Nu era o idee originală, dar era incredibil de profitabilă pentru Ditlev și personalul lui format din doctori și dentiști indieni și est-europeni.

După ce fratele lui mai mare și cele două surori mai mici moșteniră averea enormă pe care tatăl lor o acumulase prin speculații la bursă și o serie de preluări ostile în anii 1980, Ditlev reuși să-și administreze banii cu pricepere. Imperiul lui se lărgise și includea șaisprezece spitale, iar încă patru erau în plan. Făcea progrese bune spre a-și îndeplini ambiția de a canaliza cincisprezece procente din profitul obținut din toate operațiile de implant mamar din nordul Europei în propriul cont. Era greu de găsit încă o femeie bogată de la nord de Pădurea Neagră care să nu fi corectat capriciile naturii pe una dintre mesele din oțel ale lui Ditlev Pram. Pe scurt, viața era frumoasă.

Singura lui îngrijorare era Kimmie. Unsprezece ani trăiți cu existența ei rudimentară în minte erau îndeajuns.

Îndreptă stiloul Mont Blanc, care stătea ușor pieziș pe birou și se uită din nou la ceasul lui marca Breitling. Avea timp suficient. Aalbæk avea să ajungă în douăzeci de minute. La cinci minute după aceea, Ulrik îi va face o vizită, poate și Torsten, dar cine putea ști?

Se ridică și parcurse coridoarele lambrisate cu abanos, dincolo de aripa spitalului și de sălile de operație. Îi salută din cap cu amabilitate pe toți cei care știau că el era omul de neîntrecut de la vârf și împinse ușile batante de la bucătăria aflată la nivelul cel mai de jos, cu priveliștea sa atât de frumoasă către cerul albastru ca de gheață de peste Sound.

Dădu mâna cu bucătarul și-l lăudă până ce acesta roși, îi bătu prietenește pe umăr pe asistenții lui și apoi dispăru în spălătorie.

După calculele sale, Berendsen Textile Service ar fi putut spăla așternuturile mai repede și mai ieftin, dar nu acesta era motivul pentru care prefera să aibă propria spălătorie. Era la îndemână, desigur, dar la fel era și faptul că avea acces

1 În original Øresund, fâșia de apă de patru km care separă Danemarca de Suedia. (n.tr.).

cu ușurință la cele șase fete filipineze pe care le angajase ca să facă treaba. Ce contau banii?

Observă cum tinerele cu pielea închisă la culoare tresăriră la vederea lui și, ca întotdeauna, acest lucru îl amuză. Așa că o apucă pe cea aflată cel mai aproape și o înghesui spre debaraua cu rufărie. Ea părea speriată, dar mai trecuse prin așa ceva. Avea cele mai înguste șolduri și cei mai mici sâni, dar era și cea mai experimentată. Bordelurile din Manila îi oferiseră o pregătire solidă și orice i-ar fi făcut el nu se compara.

Ea îi trase jos pantalonii și, fără să i se fi spus, îl apucă de penis. În timp ce-l frecă pe burtă cu o mână și îl masturbă în gura ei cu cealaltă, el o lovea cu pumnii peste umeri și mâini. Cu ea nu ejacula niciodată; orgasmul i se instala în țesuturi în alt mod. Adrenalina pompa repede când o lovea, iar după câteva minute rezervorul fu plin.

Făcu un pas înapoi, o ridică de păr și își vârî limba adânc în gura ei, apoi îi trase lenjeria jos și-i introduse forțat două degete în vagin. Până să o arunce pe podea, amândoi avură parte de mai mult decât suficient.

Apoi își îndreptă hainele, îi îndesă o hârtie de o mie de coroane în gură și ieși din spălătorie, făcând un semn cu capul către celelalte fete. Păreau ușurate, dar nu ar fi trebuit să fie. El avea să rămână la clinica Caracas pe toată durata săptămânii următoare. Fetele aveau să afle cine era șeful.

•

Detectivul particular arăta ca dracu' în dimineața aceea, în contrast orbitor cu biroul strălucitor al lui Ditlev. Era mult prea evident că bărbatul costeliv își petrecuse întreaga noapte pe străzile din Copenhaga. Și totuși, nu pentru asta îl plăteau?

— Ce se-aude, Aalbæk? mormăi Ulrik de lângă Ditlev, în timp ce-și întindea picioarele pe sub masa de conferințe. Vreo veste în cazul dispărutei Kristen-Marie Lassen?

Ulrik deschidea mereu discuția cu Aalbæk în acest mod, își spuse Ditlev, uitându-se la valurile de un gri-închis de sub ferestrele panoramice. Își dorea al dracului de mult ca totul să se termine în curând, astfel încât Kimmie să nu-i mai bântuie tot timpul memoria. Când o vor prinde, o vor face să dispară pentru totdeauna. Era sigur că va găsi o cale.

Detectivul particular își întinse gâtul și își înăbuși un căscat.

— Fierarul de la gara centrală a observat-o pe Kimmie de câteva ori. Se duce pe acolo și târăște după ea valize, iar ultima oară când a văzut-o purta o fustă în carouri. Aceeași ținută pe care o avea când a fost văzută de femeia de lângă Tivoli. Dar, din câte-mi dau seama, Kimmie nu e o prezență obișnuită la gară. De fapt, nimic în ceea ce o privește nu e obișnuit. Am întrebat pe toată lumea la gară. Paznicii, poliția, vagabonzii, proprietarii de magazine. Unii dintre ei o cunosc, dar nu știu unde trăiește și nici măcar cine e.

— Trebuie să formezi o echipă și să ții sub observație gara, zi și noapte, până când apare din nou, spuse Ulrik și se ridică din scaun.

Era un bărbat mare, dar părea mai mic când discutau despre Kimmie. Poate că el fusese singurul dintre ei care fusese cu adevărat îndrăgostit de ea. „Poate că pe Ulrik încă îl durea că fusese singurul care nu o avusese”, se gândi Ditlev pentru a mia oară și zâmbi în sinea lui.

— Supraveghere zi și noapte? O să te coste o grămadă, zise Aalbæk.

Tocmai voia să scoată un calculator din ridicol de mica lui geantă de umăr, dar nu ajunse s-o facă.

— Oprește-te, lătră Ditlev.

Vru să arunce cu ceva în el, dar apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu discuta despre bani ca și cum ai ști ceva despre asta, ai înțeles? Despre ce vorbim aici, Aalbæk? Câteva sute de mii de coroane? Cât crezi că am făcut noi, eu, Ulrik și Torsten în timp ce-am stat aici și am discutat despre tarifele tale patetice pe oră?

Apoi își ridică totuși stiloul și îl aruncă în el. Ochise ochii bărbatului, dar nu nimerise.

După ce Aalbæk cu trupul său aerian închise ușa în spatele lui, Ulrik ridică stiloul Mont Blanc și-l băgă în buzunar.

— Ce-am găsit să fie al meu, spuse el râzând.

Ditlev nu zise nimic. Data viitoare, Ulrik ar trebui să se gândească bine înainte să mai facă din nou așa ceva.

— Torsten ți-a dat vreun semn azi? întrebă el.

La aceasta, toată energia de pe fața lui Ulrik dispăru.

— Da, s-a dus dimineață la proprietatea lui din Gribskov.

— Nu-i pasă deloc ce se petrece aici?

Ulrik ridică din umerii care erau mai mari decât fuseseră vreodată. Asta se întâmpla când angajai un bucătar specializat în *foie gras*.

— Nu e în cea mai bună formă acum, Ditlev.

— Înțeleg. Trebuie să ne ocupăm singuri de asta, nu-i așa?

Ditlev își încleștă maxilarele. Trebuiau să se aștepte ca Torsten să aibă, la un moment dat, o serioasă cădere nervoasă. Iar atunci va fi o amenințare la fel de mare ca și Kimmie. Ditlev simți că Ulrik se uita la el cercetător.

— N-o să-i faci nimic lui Torsten, nu-i așa, Ditlev?

— Sigur că nu, bătrâne. Nu lui Torsten.

Se uitară unul la altul o vreme ca doi prădători, cu capetele plecate și privirile atente. Într-o competiție a încăpățânării, Ditlev știa că nu i-ar fi supraviețuit lui Ulrik Dybbøl Jensen. Tatăl lui fondase firma de brokeraj, dar Ulrik își extinsese influența. Când lua urma a ceva, de obicei își atingea scopul. Chiar dacă acest lucru însemna să-și croiască drumul prin orice mijloace.

— Ei bine, Ulrik, spuse Ditlev rupând tăcerea. O să-l lăsăm pe Aalbæk să-și facă treaba și vom vedea ce se va întâmpla.

Expresia lui Ulrik se schimbă.

— E totul aranjat pentru vânătoarea la fazani? întrebă el nerăbdător ca un copil.

— Da. Bent Krum a adunat întreaga echipă. Joi dimineața, la ora șase, ne întâlnim la Hanul Tranekær. Trebuie să invităm și localnicii, dar asta va fi ultima dată.

Ulrik râse.

— Bănuiesc că ai un plan pentru vânătoare.

Ditlev dădu din cap aprobator.

— Da, e gata surpriza.

Mușchii maxilarelor lui Ulrik pulsau. Era evident că ideea îl încânta. Iritabil și nerăbdător, aceea era firea lui.

— Ce zici, Ulrik, vrei să vii cu mine și să vezi cum e cu femeiuștile filipineze jos, la spălătorie?

Ulrik își ridică privirea. Se încruntă. Uneori însemna da, alteori nu. Era imposibil de spus. Bărbatul acela avea prea multe impulsuri contradictorii.

6.

— Lis, știi cum de-a ajuns cazul ăsta pe biroul meu?

Ea aruncă o privire spre dosarul lui Carl în timp ce-și potrivea noua coafură, intenționat ciufulită. Expresia ei încruntată sugera faptul că nu știa. Carl îi dădu dosarul doamnei Sørensen.

— Atunci, știți dumneavoastră?

Femeia avu nevoie de cinci secunde ca să cerceteze coperta.

— Mă tem că nu, răspunse ea cu o privire triumfătoare.

Îi plăcea să-l vadă pe Carl chinuindu-se. Asemenea momente erau cele pe care le îndrăgea cel mai mult. Nici adjunctul șefului, Lars Bjørn, nu știa, nici vreunul dintre ceilalți ofițeri de investigații. Se părea că, într-un fel sau altul, dosarul aterizase singur pe biroul lui.

— Am sunat la poliția din Holbæk! strigă Assad din biroul lui cât o cutie de pantofi. Din câte știu ei, dosarul este în arhiva lor, așa cum și trebuie să fie. Dar o să verifice când vor avea timp.

Carl își ridică picioarele și își plantă pantofii mărimea 45 pe masă.

— Ce-au zis cei din Nykøbing Sjælland?

— Stai o secundă, să-i sun.

În timp ce forma numărul, Assad fluieră câteva note dintr-un cântec melancolic din țara lui de baștină. Suna de parcă l-ar fi fluierat invers. Nu e bine.

Carl studie avizierul de pe perete. Patru titluri din ziare se completau unul pe altul: cazul Merete Lynggaard fusese rezolvat cu măiestrie. Departamentul Q, noua secțiune proaspăt înființată pentru cazuri speciale, condus de detectiv inspector-șef Carl Mørck, era descris drept un succes pe toate planurile.

Se uită la mâinile lui obosite care abia aveau putere să țină dosarul ăla dubios de-un deget grosime. În acel moment, cuvântul „succes” îi dădea un sentiment de goliciune. Oftă și continuă să citească paginile. Doi tineri omorâți, o dublă crimă foarte brutală, cu mai mulți copii proveniți din familii distinse drept suspecți. Nouă ani mai târziu, unul dintre acei copii se predă dintr-odată și își recunoaște vina. Era singurul din gașca aceea care nu provenea dintr-o familie bogată.

În mai puțin de trei ani, acest Thøgersen va fi eliberat. În plus, va fi al naibii de bogat pentru că făcuse o avere la bursă în timpul încarcerării. Li se permitea oamenilor aflați în închisoare să investească astfel? Ăsta era un gând al dracului de înspăimântător.

Citi cu atenție copiile după rapoartele interogatoriilor și apoi, pentru a treia oară, parcurse documentele acuzării lui Bjarne Thøgersen. După câte se părea, criminalul nu își cunoscuse victimele. Deși condamnatul afirmase că îi întâlnise

de mai multe ori, nu exista nicio dovadă clară care să ateste acest lucru. Ba, dimpotrivă, rapoartele sugerau altceva.

Carl mai aruncă o privire la coperta dosarului.

— Scrie „Poliția din Holbæk”. De ce nu scrie „Nykøbing”? De ce nu a colaborat Unitatea mobilă de investigații cu poliția din Nykøbing? Polițiștii din Nykøbing erau prea implicați în caz? Asta să fie explicația? Sau erau, pur și simplu, incompetenți? Hei, Assad! strigă el pe holul intens luminat. Sună la departamentul din Nykøbing și întreabă dacă le cunoștea cineva de acolo pe victime.

Nu primi niciun răspuns din văgăuna lui Assad, se auzi doar cum acesta murmura la telefon. Carl se ridică și ieși pe coridor.

— Assad, întreabă dacă cineva de la departamentul de poliție…

Assad îl opri cu o mișcare a mâinii. Era deja în plin avânt.

— Da, da, da, zise el apoi urmă încă o serie de da-uri rostite cu același aplomb.

Carl oftă prelung și se uită prin încăpere. Pe raftul lui Assad apăruseră și mai multe fotografii. O imagine cu două femei în vârstă concura mai nou cu celelalte instantanee de familie. Una dintre femei avea o urmă de mustață, iar cealaltă era mică și îndesată și avea o coafură care semăna cu o cască de motociclist. Mătușile lui Assad, dacă ar fi fost să-și dea cu părerea.

Când Assad închise, Carl arătă spre fotografii.

— Sunt mătușile mele din Hamah. Cea cu părul e moartă acum.

Carl aprobă dând din cap. La felul în care arăta femeia, orice alt răspuns l-ar fi surprins.

— Ce-au zis cei din Nykøbing?

— Nici ei nu ne-au trimis dosarul, Carl. Nu puteau face asta din motive serioase. Nu l-au primit niciodată.

— Înțeleg. E ciudat, pentru că documentele sugerează că poliția din Nykøbing, Holbæk și Unitatea mobilă de investigații au lucrat împreună la caz.

— Nu. Au zis că cei din Nykøbing s-au ocupat de ancheta internă, dar au plasat cazul altora.

— Da? Mi se pare cel puțin ciudat. N-ai idee, le-a cunoscut personal pe victime vreunul de la Nykøbing?

— Da și nu.

— Ce-nseamnă asta?

— Cele două victime erau fiul și fiica unuia dintre ofițeri, răspunse el și arătă spre notițele pe care tocmai le luase. Numele lui era Henning P. Jørgensen.

Carl își imagină fata bătută cu bestialitate. Era cel mai crunt coșmar al vreunui polițist, acela de a-și găsi copiii omorâți.

— Ce cumplit! Dar cred că acest lucru explică de ce cazul a fost dat altei secții de poliție. Pun pariu că există un motiv personal în spatele acestei decizii. Dar ai zis da și nu. De ce?

Assad se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am zis așa pentru că nu mai există nimeni acolo care să aibă legătură cu copiii aceia. Imediat după descoperire, ofițerul s-a reîntors în secția de poliție din Nykøbing Sjælland. L-a salutat pe tipul de la biroul de la intrare, s-a dus direct la depozitul de arme și a apăsat pe trăgaciul de la pistolul din dotare uite-așa, spuse el, și îndreptă spre tâmplă două degete scurte și groase.

•

Reforma poliției daneze avusese multe consecințe ciudate. Departamentele fuseseră redenumite, titulaturile fuseseră schimbate, iar arhivele fuseseră mutate. Pe scurt, puțini își găseau locul în haosul generalizat. Cei mai mulți profitau de ocazie ca să sară din carusel și să accepte pensionarea anticipată.

Pe vremuri, retragerea unui ofițer de poliție nu era un lucru simplu. Cifra medie a anilor pe care îi mai avea de trăit după o astfel de carieră epuizantă nici măcar nu atingea două numere. Numai reporterii aveau o perspectivă mai rea, dar probabil că acest lucru era cauzat și de numărul mai mare de halbe de bere pretins de acea profesie. Până la urmă, moartea trebuia să aibă o cauză.

Carl cunoscuse ofițeri de poliție care nici măcar nu mai apucaseră prima aniversare de după pensie și dăduseră colțul, lăsând lumea pe mâna prospăturilor. Dar, din fericire, lucrurile se schimbau. Chiar și ofițerii de poliție voiau să viziteze lumea și doreau să-și vadă nepoții obținând note mari la școală. Drept urmare, mulți părăsiseră acea meserie. Klaes Thomasen, de pildă, un polițist în rezervă de la Nykøbing Sjælland care stătea acum, cu burdihanul lui umflat, în fața lor și dădea din cap. Treizeci și cinci de ani în uniforma albastră îi fuseseră de ajuns, zicea el. Zilele acestea a început s-o simtă mai aproape pe soția lui. Deși partea legată de soție îl rodea puțin pe Carl, el știa ce ar fi vrut să spună Klaes. Teoretic, și el avea o soție, dar trecuseră secole de când îl părăsise, iar amanții ei pipernicițí, cu mustață și cioc în stil Van Dyke, fără îndoială ar protesta dacă ar dori s-o ia înapoi. De parcă ar fi vrut vreun moment așa ceva.

— Aveți un loc foarte frumos aici, spuse Assad.

Impresionat, el se uită pe ferestre spre câmpurile care împrejmuiau grădina îngrijită a lui Klaes Thomasen și la orașul Stenløse de dincolo de ea.

— Îți mulțumim că ne-ai primit, Thomasen, spuse Carl. N-au rămas prea mulți ofițeri care l-au cunoscut pe Henning Jørgensen.

Zâmbetul lui Klaes dispăru.

— Cel mai bun prieten și coleg pe care și-l putea dori cineva. Am fost vecini. Acesta e motivul pentru care ne-am mutat. După tot ce s-a întâmplat, văduva lui s-a îmbolnăvit și a luat-o razna, așa că nu ne-a mai plăcut să trăim acolo. Prea multe amintiri triste.

— Am înțeles că Henning Jørgensen nu știa cine erau victimele din casa aia de vacanță.

Thomas clătină din cap.

— Am primit un apel de la un vecin care se oprise la cabană și îi găsise pe cei doi copii morți. Eu am fost cel care a răspuns. Jørgensen era liber în ziua aceea. Dar când s-a dus să-și ia copiii, a văzut mașinile de poliție. Cei doi ar fi început ultimul an de școală în ziua următoare.

— Erai acolo când a ajuns el?

— Da, împreună cu tehnicienii criminaliști și cu șeful investigației, zise el și clătină din nou din cap. Și el e mort. Accident de mașină!

Assad scoase un carnețel și începu să ia notițe. În scurt timp, asistentul lui Carl avea să se ocupe singur de tot. Carl aștepta cu nerăbdare acea zi.

— Ce-ai văzut în cabană? întrebă el. O impresie generală ar fi perfectă.

— Ușile și ferestrele erau larg deschise. Erau mai multe urme de tălpi. N-am găsit niciodată pantofii, dar am găsit nisip despre care am aflat mai târziu că era de pe terasa părinților unuia dintre suspecți. Apoi am intrat în sufragerie și am găsit trupurile pe jos.

Se așeză pe canapea, lângă măsuța de cafea, și le făcu semn și celorlalți să facă la fel.

— Fata e o imagine pe care prefer să nu mi-o amintesc, continuă el, dacă înțelegeți ce vreau să spun… O cunoșteam.

Soția lui turnă cafea. Assad refuză, dar ea nici nu-l băgă în seamă.

— N-am văzut niciodată pe cineva bătut în asemenea hal, zise el. Era așa micuță și slabă… Nu înțeleg cum de a supraviețuit atât de mult timp.

— Ce vrei să spui?

— Autopsia a arătat că a mai trăit cam o oră după plecarea lor. Sângele scurs din ficat s-a adunat în cavitatea abdominală până ce hemoragia a fost prea puternică.

— Criminalii au riscat destul de mult.

— Nu neapărat. Chiar dacă ar fi trăit, creierul ei era prea deteriorat ca să-i poată ajuta pe anchetatori. A fost un lucru evident imediat.

Spunând aceasta, Thomasen își întoarse privirea spre câmpuri. Carl cunoștea senzația. Unele imagini interioare te pot face să vrei să vezi dincolo de lumea aceasta.

— Criminalii au știut asta?

— Da. O fractură a craniului, cum era aceasta, deschisă în mijlocul frunții nu lasă urmă de îndoială. Era chiar ieșită din comun. Nu aveai cum să nu observi.

— Și băiatul?

— El zăcea lângă ea. Avea o expresie surprinsă și, totuși, pașnică. Era un băiat bun. Îl întâlnisem de multe ori, atât acasă, cât și la secție. Voia să devină ofițer de poliție, la fel ca tatăl lui.

Privirea lui se concentră asupra lui Carl. Rareori vedeai un polițist cu experiență cu o asemenea durere în ochi.

— Apoi a venit tatăl și a văzut tot?

— Din păcate, da, răspunse el și clătină din cap. A vrut să ia cadavrele cu el imediat. Era într-o asemenea stare încât a mers peste tot și probabil că a distrus multe dovezi. Am fost nevoiți să-l tragem cu forța afară din casă. Sincer acum regret asta.

— Și apoi ați dat cazul poliției din Holbæk?

— Nu, ne-a fost luat, zise el și îi făcu semn soției lui.

Erau suficiente lucruri pe masă acum.

— Biscuiți? întrebă el, dar părea că-și dorește ca ei să refuze și să plece.

— Deci voi ați fost cei care ne-ați dat cazul?

— Nu, răspunse Thomasen care sorbi din cafea și aruncă o privire spre notițele lui Assad. Dar mă bucur că dosarul a fost acum redeschis. De fiecare dată când îi văd pe nenorociții aceia la televizor, pe Ditlev Pram, Torsten Florin și pe speculantul ăla la bursă… mă simt groaznic toată ziua.

— Văd că ți-ai făcut o idee despre făptași.

— Sigur că da.

— Și cum e cu bărbatul care a fost condamnat, Bjarne Thøgersen?

Fostul polițist desenă câteva cercuri cu piciorul pe podeaua din parchet de sub măsuța de cafea, dar fața lui rămase placidă.

— Gașca aia nenorocită de plozi de bogătani! Au fost toți băgați în asta, crede-mă! Ditlev Pram, Torsten Florin, brokerul și fata aia. Și rahatul ăla mic, Bjarne Thøgersen, probabil a fost și el acolo, dar au fost cu toții implicați. Și Kristian Wolf, al șaselea membru al găștii. Iar el n-a murit pur și simplu din cauza unui atac de cord. Dacă vrei să știi teoria mea, ceilalți l-au lichidat pentru că li s-a făcut frică dintr-un motiv sau altul. Și asta a fost crimă.

— Din câte știu eu, zise Carl, Kristian Wolf a murit într-un accident la vânătoare, nu-i așa? Raportul spune că s-a împușcat accidental în coapsă și că a sângerat până la moarte. Niciunul dintre ceilalți vânători nu s-a aflat în apropiere.

— Prostii. A fost crimă.

— Pe ce vă bazați teoria? întrebă Assad.

Se aplecă peste măsuța de cafea și luă un biscuit, cu ochii la Thomasen. Acesta ridică din umeri. Intuiție de polițai. Ce știa Assad despre asta?

— Ei, continuă Assad, aveți ceva pentru noi care să ne ajute în cazul crimelor din Rørvig? Ceva pe care nu-l putem găsi în altă parte?

Klaes Thomasen împinse farfuria cu biscuiți înspre Assad.

— Nu cred.

— Cine ar putea avea ceva atunci? întrebă Assad și împinse farfuria înapoi. Cine ne poate ajuta? Dacă nu descoperim, cazul se va întoarce în arhivă.

O observație surprinzător de independentă.

— Aș putea lua legătura cu soția lui Henning, Martha Jørgensen. Ea a continuat investigația luni în șir după crime și după sinuciderea soțului ei. Da, o să încerc la Martha.

7.

Văzută prin ceață, lumina de deasupra șinelor de cale ferată părea cenușie. De cealaltă parte, dincolo de pânza de păianjen țesută de cablurile suspendate, mașinile poștei fuseseră active de câteva ore. Oamenii mergeau la muncă, iar garniturile de tren[2] din cauza cărora casa lui Kimmie se cutremura erau pline ochi cu pasageri.

Putea fi începutul unei zile obișnuite, dar în sufletul ei demonii se dezlănțuiseră. Erau ca halucinațiile febrile: amenințători, de necontrolat și nedoriți. Pentru un moment se lăsă în genunchi și se rugă ca vocile să înceteze, dar puterile supreme își luaseră liber în acea zi, ca de obicei. Așa că luă o înghițitură zdravănă din sticla de whisky pe care o ținea lângă patul ei improvizat.

După ce jumătate din lichidul din sticlă arse totul în drumul lui prin corp, se hotărî să lase deoparte valiza. Avea și așa destule de cărat. Ura, dezgustul, mânia. Primul pe listă era Torsten Florin. Așa stăteau lucrurile de la moartea lui Kristian Wolf. Se gândise frecvent la asta.

Văzuse fața ca de vulpe a lui Torsten într-o revistă cu vedete, pozând mândru în fața modernei sale case, un palat din sticlă proaspăt renovat și intens premiat, din Indiakaj, în vechiul port. Acolo îl va face să dea nas în nas cu realitatea.

Coborî din patul dărăpănat. Își simți mijlocul pulsând de durere și își mirosi subsuorile. Mirosul nu era încă înțepător, așa că baia de la piscina municipală DGI mai putea fi amânată. Își frecă genunchii, cotrobăi cu mâna sub pat, scoase o cutie mică și-i deschise capacul.

— Ai dormit bine, drăguța mea? întrebă Kimmie și mângâie cu degetul micuțul cap.

„Părul e așa de moale, iar genele sunt așa de lungi”, se gândea în fiecare zi. Apoi zâmbi cu căldură la micuța ei moartă, închise cu grijă capacul și puse cutia înapoi. Ca întotdeauna, era cel mai bun moment al zilei.

Scotoci prin teancul de haine în căutarea celei mai călduroase perechi de pantaloni. Mucegaiul care se întindea pe sub acoperișul din carton asfaltat era o avertizare. Toamna aceea vremea era imprevizibilă.

Când fu gata, deschise cu atenție ușa de la casa din cărămidă și se uită spre șinele de tren. Mai puțin de doi metri o despărțeau de garniturile trenului care biciuiau zona la toate orele din zi. Nimeni n-o observă. Așa că se strecură afară, închise ușa și-și încheie haina la nasturi.

---

2 *S-tog*, rețea de cale ferată care leagă centrul orașului Copenhaga de suburbii. (n. Red.).

Coborî cele douăzeci de trepte din jurul transformatorului din oțel gri pe care inginerii de la căile ferate rareori îl verificau, de-a lungul potecii asfaltate, spre o poartă din fier forjat care dădea în Ingerslevsgade, și o descuie.

Pe vremea când putea ajunge în stația de tren mergând pe pietrișul de pe lângă gardul care înconjura gara Dybbølsbro – numai noaptea, altfel ar fi fost prinsă – cel mai mare vis al ei era să aibă cheia de la poarta aceea. Nu avea la dispoziție decât trei sau patru ore pentru dormit înainte de a elibera micuța casă rotundă. Dacă era văzută, fie și o dată, știa că ar fi dat-o afară și și-ar fi luat toate măsurile de siguranță că nu se va mai întoarce. Așa că noaptea îi devenise cel mai bun prieten până când descoperi semnul LØGSTRUP FERICE pe poartă.

Sună la fabrică și se prezentă drept Lily Carstensen, directoarea de achiziții de la Compania Căilor Ferate Daneze, și stabili o întâlnire cu lăcătușul la poartă. Pentru acea ocazie își puse un costum cu pantaloni albaștri, călcat la dungă, și ar fi putut trece cu ușurință drept o angajată de la mijlocul ierarhiei birocratice. Primise două chei identice și o chitanță – pentru care plăti cu bani lichizi –, iar acum putea veni și pleca oricând dorea. Dacă își lua toate măsurile de siguranță, iar demonii o lăsau în pace, totul avea să fie în ordine.

•

În autobuzul spre Østerport bombănea încet, iar oamenii se holbau la ea. „Încetează, Kimmie!” își spuse. Dar gura nu o asculta. Uneori se asculta de parcă vorbea altcineva; așa se întâmplă și în acea zi. Zâmbi spre o fetiță, iar aceasta îi întoarse gestul frumos printr-o strâmbătură. Însemna că era de rău.

Se dădu jos din autobuz cu câteva stații mai devreme, în timp ce zeci de mii de ochi sfredelitori erau ațintiți asupra ei. Își promise în sinea ei că era ultima oară când lua autobuzul. Oamenii erau, pur și simplu, prea aproape. Trenul era mai bun.

— Mult mai bun, zise cu voce tare în timp ce mergea pe lângă magazinul Kongensgade.

Aproape că nu era țipenie de om pe stradă. Aproape nicio mașină. Și aproape nicio voce în subconștientul ei. Kimmie ajunse la clădirea de la Indiakaj îndată după prânz. La Brand Nation descoperi locul gol de parcare care se căsca acolo și care, conform unui semn lăcuit, îi aparținea lui Torsten Florin. Își deschise poșeta și se uită înăuntru. O furase din foaierul de la Palace Cinema, de la o fată prea preocupată de propriul corp și de imaginea ei din oglindă.

După cardul de sănătate, numele pițipoancei era Lise-Maja Petterson. Probabil, încă o victimă a numerologiei, își spuse ea împingând deoparte grenada de mână ca să scoată una dintre țigările alea înnebunitor de bune marca Peter Jackson ale Lisei-Maja. „Tutunul produce boli cardiace”, scria pe pachet.

În timp ce o aprinse, chicoti și apoi inhală adânc în plămâni. Fuma de când fusese dată afară din internat, iar inima ei bătea încă bine. Era conștientă că nu atacul de cord avea s-o înfunde.

După câteva ore golise pachetul și strivise chiștocurile peste tot pe dalele din preajmă. Apoi adoptă mersul degajat al tinerelor și intră pe ușile de la Brand Nation.

— Știi când se întoarce Torsten Florin? întrebă ea.

I se răspunse cu tăcere și cu o privire încruntată și dezaprobatoare.

— Știi? rosti mai apăsat și o trase pe fată de mână.

— Dă-mi drumul! țipă aceasta și îi suci brațul lui Kimmie cu ambele mâini.

Kimmie se încruntă. Nu-i plăcea când o atingeau oamenii, nu-i plăcea când nu-i răspundeau și le ura privirile fixe. Cu o mișcare fluidă își răsuci brațul liber și o lovi pe fată în obraz. Aceasta căzu la pământ ca o păpușă din cârpe. Era o senzație plăcută și, în același timp, nu era. Kimmie știa că oamenii nu trebuie să se poarte așa.

— Spune-mi, zise ea și se aplecă deasupra femeii șocate. Știi când se întoarce Torsten Florin?

Când fata dădu din cap negativ pentru a treia oară, Kimmie se întoarse pe călcâie, deplin conștientă că nu se mai putea întoarce o vreme.

•

Lângă colțul din beton sfărâmat de lângă Casa plină a lui Jacob de pe Skelbækgade dădu peste Tine Șobolanca. Aceasta stătea sub semnul patronului pe care scria CIUPERCILE DE SEZON, cu punga ei din plastic și cu machiajul demult prelins pe față. Primii bărbați cărora le făcuse sex oral pe alei fuseseră tratați cu machiaj format din creion de contur și obraji înroșiți cu ruj, dar clienții care mai rămăseseră trebuiau să se mulțumească cu mai puțin. Rujul ei era acum aproape șters și se vedea clar că își îndepărtase sperma de pe față cu mânecile. Clienții lui Tine nu foloseau prezervative. Trecuseră mulți ani de când se aflase în postura în care își permitea să ceară așa ceva.

— Bună, Kimmie! Bună, drăguțo! Îmi pare al dracului de bine să te văd, fornăi ea în timp ce se legăna către Kimmie pe picioarele subțiri ca de muscă. Te-am căutat, drăguțo, zise ea și făcu un gest din mână cu țigara pe care tocmai o aprinsese. Știi că întreabă lumea de tine la gară?

O apucă pe Kimmie de mână și o conduse spre băncile de vizavi, la Café Yrsa.

— Unde-ai fost? Mi-a fost al dracului de dor de tine, spuse Tine și pescui câteva beri din punga de plastic.

În timp ce Tine deschidea sticlele, Kimmie aruncă o privire spre mallul Fisketorv.

— Cine-a întrebat de mine? zise ea și împinse sticla înapoi spre Tine.

Berea era băutura clasei proletare. Învățase asta cu timpul.

— O, niște indivizi.

Tine așeză sticla în plus sub bancă. Kimmie știa că era fericită să stea acolo, în acel loc în care se simțea ca acasă; cu berea într-o mână, cu bani în buzunar și cu țigara proaspătă între degetele îngălbenite.

— Spune-mi totul, Tine.

— O, Kimmie, nu-mi aduc prea bine aminte, să știi. Drogu-i de vină? Dup-aia nu mai merge așa bine aici, spuse ea, și își lovi ușor capul. Dar n-am zis nimic. Le-am zis doar că a dracului să fiu dacă știu unde ești, continuă ea și zâmbi în timp ce clătina din cap. Mi-au arătat o poză cu tine, Kimmie. Doamne, că bine arătai pe atunci, Kimmie, iubire, spuse ea, și trase prelung din țigară. Și eu arătam bine odată. Mi-a zis cineva pe atunci. Numele lui era…

Se uită în gol. Uitase și acel lucru. Kimmie dădu din cap.

— Au întrebat mai mulți de mine?

Ține dădu din cap afirmativ și mai luă o dușcă.

— Doi. Dar nu în același timp. Unul din ei a venit noaptea, chiar înainte să se închidă la gară. Deci poate că era vreo patru dimineața. Așa să fie, Kimmie?

Kimmie ridică din umeri. Acum că știa că sunt doi, nu mai conta.

— Cât vrei?

Întrebarea venise de la un bărbat care stătea în fața lui Kimmie, dar ea nu reacționă. Acesta era domeniul lui Tine.

— Cât vrei pentru una mică? repetă el.

Ea simți cum Tine o înghionti în coastă.

— Pe tine te întreabă, Kimmie, spuse ea dusă.

Câștigase deja cât avusese nevoie pentru ziua aceea. Kimmie își săltă capul și văzu un bărbat extraordinar de arătos, cu mâinile în buzunarele hainei și cu o expresie patetică.

— Tai-o, zise ea și se încruntă spre el. Tai-o înainte să te pocnesc.

El făcu un pas înapoi și se îndreptă, apoi zâmbi șmecherește, de parcă amenințarea îi oferea o satisfacție îndeajuns de mare.

— Cinci sute. Cinci sute dacă-ți speli gura înainte. Nu vreau să-mi murdărești ranga, m-auzi?

Scoase banii din buzunar, arătă bancnotele, iar vocile din capul lui Kimmie deveniră și mai puternice. „Hai, șopti una dintre ele. O merită”, spuseră celelalte. Ea apucă sticla de sub bancă și o duse la gură în timp ce bărbatul încercă s-o lase în jos. Când ea își dădu capul pe spate și îl scuipă în ochi, el se dădu înapoi, cu o expresie șocată. Se uită în jos la haină, furios, apoi o privi fix. Ea știa că el devenise periculos. Nu duceau lipsă de violență pe Skelbækgade. Era puțin probabil ca tamilul care oferea ziare gratuite la colțul următor să intervină.

Ea se ridică în picioare și sparse sticla în țeasta bărbatului. Cioburile se împrăștiară pe stradă până la o cutie poștală strâmbă și îndoită. O deltă de sânge se întindea de la urechea lui și curgea pe gulerul cămășii. În timp ce bărbatul se

holba la sticla spartă pe care ea o îndreptă către el, fără îndoială că mintea lui lucra febril. Cum avea să le explice soției, copiilor, colegilor?

Începu să alerge către Gara Centrală, conștient probabil că avea nevoie de îngrijirile unui medic și de o haină nouă ca să-și recapete aspectul normal.

— L-am mai văzut pe puțoiul ăla pe-aici, fornăi Tine în coasta lui Kimmie în timp ce se holba la pata de bere care se întindea pe trotuar. La dracu', Kimmie. Acum tre' să mă duc la Aldi pentru încă una, așa-i? Sărmana bere! De ce-a trebuit ca idiotul ăla să vină aici unde stăteam noi și ne simțeam așa de bine?

Kimmie își relaxă privirea și strânsoarea de pe gâtul sticlei după ce bărbatul dispăru în josul străzii. Apoi își îndesă degetele în pantaloni, pescui o gentuță de gât din piele de capră și o deschise. Tăieturile din ziare erau foarte noi. Uneori le înlocuia cu altele noi astfel încât să poată rămâne la curent cu felul în care arătau ceilalți. Despături tăieturile și le ținu în fața lui Tine.

— Tipul ăsta a fost unul din cei care-au întrebat de mine?

Arătă cu degetul spre fotografia de presă. În josul ei scria: „Ulrik Dybbøl Jensen, director al firmei de cercetări pentru piața bursieră UDJ, neagă parteneriatul cu conservatorii din comisia de experți". Ulrik devenise treptat un om mare, atât la propriu, cât și la figurat.

Tine studie tăietura din ziar printr-un nor de fum de țigară alb-albăstrui și clătină din cap.

— Nu erau așa de grași.

— Dar ăsta?

Era dintr-o revistă pentru femei pe care o găsise într-un cazan de gunoi din Øster Farimagsgade. Cu părul lung și pielea strălucitoare, Torsten Florin semăna cu un pederast, dar nu era. Ea putea confirma acest lucru.

— L-am mai văzut pe ăla, la TV-Danemarca sau ceva de genul… Face ceva în modă, așa-i?

— El a fost, Tine?

Tine chicoti ca și cum ar fi fost un joc. Deci nici Torsten nu fusese. Când clătină din cap și la tăietura din ziar cu Ditlev Pram, Kimmie le împături pe toate și le îndesă înapoi în pantaloni.

— Ce-au zis bărbații despre mine?

— Au zis doar că te caută, dulceață.

— Dacă ne-am duce acolo într-o zi, i-ai recunoaște?

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt acolo în fiecare zi, Kimmie.

Kimmie își mușcă buza. Trebuia să fie atentă. Se apropiau.

— Să-mi spui dacă-i mai vezi, da? Fii atentă cum arată. Scrie ca să-ți amintești.

Își puse mâna pe genunchiul lui Tine care ieșea în evidență precum muchia unui cuțit sub blugii uzați.

— Dacă ai informații, bagă-le sub semnul galben de acolo, zise ea și arătă spre semnul care anunța reduceri la închirieri de mașini.

Tine tuși și dădu din cap în același timp.

— De fiecare dată când îmi dai informații solide o să-ți dau o mie de coroane pentru șobolanul tău. Ce zici de asta, Tine? Poți să-i iei o cușcă nouă. Îl ții tot în garsonieră, nu?

•

Așteptă cinci minute lângă semnul de parcare din fața semnului de la Rafinăria C.E. Bast Tallow până ce fu sigură ca Tine nu se uita la ea. Nimeni nu știa unde locuiește și voia ca lucrurile să rămână astfel.

Traversă strada, se orientă spre ușa din fier forjat și simți o durere de cap care ieșea la iveală împreună cu o senzație de furnicături pe sub piele. Mânie și frustrare în același timp. Demonii din ea urau acest lucru.

Stând pe patul strâmt, cu sticla de whisky în mână și uitându-se prin lumina slabă din încăperea micuță, se simți cuprinsă de pace. Aceasta era lumea ei reală. Unde se simțea în siguranță, unde putea găsi tot ce avea nevoie. Cutia cu cea mai prețioasă comoară a ei se afla sub bancă, posterul care înfățișa copii la joacă era lipit pe interiorul ușii, fotografia fetiței, ziarele pe care le pusese pe perete pentru izolație. Grămada de haine, găleata pentru urinat, teancul de ziare din spate, două neoane mici cu baterie și o pereche de pantofi de schimb pe raft. Putea face tot ceea ce dorea cu toate acelea și dacă voia ceva nou avea destui bani.

Când whisky-ul începu să-și facă efectul, râse și inspectă ascunzătorile din spatele cărămizilor desprinse din perete. Verifica acele locuri aproape de fiecare dată când se întorcea acasă, începând cu cel în care se aflau cardurile de credit și ultimele chitanțe de la bancomat, apoi trecea la cel în care păstra banii lichizi. În fiecare zi socotea cât rămăsese.

De unsprezece ani trăia pe stradă și mai avea încă 1 344.000 de coroane. Dacă ar fi continuat tot așa, nu i-ar fi cheltuit niciodată. Nevoile ei zilnice, inclusiv hainele, erau asigurate mai mult sau mai puțin prin furt. Nu mânca mult, iar grație așa-zisei guvernări preocupate de sănătate, alcoolul costa mai nimic. Oricine putea bea acum până-și pierdea mințile, la jumătate de preț. Ce societate minunată devenise Danemarca!

Pufni, scoase grenada din geantă și o așeză în al treilea gol împreună cu celelalte. Apoi puse la loc cărămida atât de bine încât era aproape imposibil să observi crăpăturile. Neliniștea o cuprinse, de data aceea, fără niciun avertisment, ceea ce era neobișnuit. În mod normal, imaginile care îi apăreau în minte o alertau. Mâini pregătite să lovească și, uneori, corpuri însângerate și mutilate. Alteori, erau frânturi ale clipelor fără grijă trăite cu mult timp în urmă. Promisiuni șoptite, mai târziu încălcate. De data aceea însă vocile nu o avertizaseră.

Începu să tremure. Simți crampe în pelvis. La fel ca lacrimile sau greața, acestea erau un efect secundar de neevitat. Înainte încercase să-și înece necazurile emoționale în alcool, dar acesta nu făcuse decât să-i înrăutățească durerea. În astfel de momente nu trebuia decât să aștepte câteva ore să treacă până ce întunericul se întorcea. Când capul i se va limpezi, se va scula și se va duce la Gara Dybbølsbro. Va lua liftul până la peronul 3 și va aștepta la capăt până când va trece pe lângă ea vreun tren. Va sta pe margine, își va întinde mâinile și va striga: „N-o să scăpați, nenorociților!”

După aceea va lăsa vocile să decidă.

8.

Carl abia intrase în birou când dosarul din plastic transparent îi atrase atenția. „Ce dracu'…", își spuse el și îl strigă pe Assad. Când acesta apăru în dreptul ușii, Carl arătă spre dosar.

— Știi de unde a venit?

Assad clătină din cap.

— Nu-l atinge, bine? Poate are amprente.

Se holbară la copertă. „Atacurile găștii de la internat" era titlul scos la imprimanta cu laser. Sub el era o listă de crime violente cu datele, locurile și numele victimelor. Atacurile păreau să fi fost comise de-a lungul unei mari perioade de timp – până în 1992. Un tânăr pe o plajă de lângă Nyborg. Doi frați gemeni pe un teren de fotbal, ziua în amiaza mare. Un soț și o soție pe insula Langeland. Erau cel puțin douăzeci de atacuri înregistrate. Pe vremea aceea nu era neobișnuit ca elevii să fie la școală până împlineau douăzeci de ani, se gândi Carl, dar ultimul atac trebuie să se fi petrecut *după* absolvență.

— Trebuie să aflăm cine pune dosarele astea aici, Assad. Sună la tehnicienii criminaliști. Dacă cineva de aici de la secție face asta, atunci identificarea amprentelor va fi o treabă ușoară.

— *Mie* nu mi-au luat amprentele, spuse Assad și păru aproape dezamăgit.

Carl clătină din cap. De ce nu i le-or fi luat? Altă neregulă într-un catalog impunător de abateri legate de angajarea lui Assad.

— Caută adresa mamei victimelor din Rørvig, Assad. S-a mutat de mai multe ori în ultimii ani și se pare că nu mai locuiește la adresa trecută în Registrul de stare civilă din Tisvilde. Așa că fii puțin mai creativ, Assad, bine? Sună-i pe vechii ei vecini. Numerele de telefon sunt acolo. Poate că ei știu ceva, zise el și arătă spre grămada dezordonată de notițe pe care le scosese din buzunar. Apoi luă un carnețel și scrise o listă cu lucruri de făcut.

Avea senzația acută că trebuia să deschidă un nou dosar de cercetări.

•

— Sincer, Carl, nu-ți pierde vremea cu un caz care s-a terminat deja cu o condamnare, spuse șeful de la Omoruri, Marcus Jacobsen.

Clătina din cap în timp ce se uita la notițele de pe biroul lui. În doar opt zile apăruseră patru noi cazuri groaznice. Pe lângă acest lucru, erau trei cereri de demisie și doi ofițeri sunaseră să spună că sunt bolnavi, iar unul din ei probabil că plecase cu totul. Carl știa prea bine la ce se gândea șeful de la Omoruri: pe cine putea transfera și de la ce caz? Dar, din fericire, era problema lui.

— Mai bine concentrează-te pe oaspeții tăi din Norvegia, Carl! Toți cei de acolo au auzit ce-ai făcut în cazul Merete Lynggaard și vor să știe cum ți-ai structurat și ți-ai organizat sarcinile prioritare. Cred că au câteva cazuri vechi peste care vor să pună capacul. Concentrează-te pe curățenia din birou și învață-i cum se face treaba în poliția daneză. Dacă faci asta, o să aibă ce să spună la întâlnirea de la minister de mai târziu.

Carl își lăsă capul în jos. Oare oaspeții lui aveau să se ducă apoi la o șuetă la cafea cu arogantul de ministru al justiției și-or să-i bârfească departamentul? Un gând cu siguranță defel încurajator.

— Vreau să știu cine îmi pune dosare de caz pe birou, Marcus. Apoi vom vedea ce se va întâmpla.

— Bine, Carl. Iei singur deciziile. Dar dacă preiei cazul Rørvig, o să fim complet depășiți. Nu ne permitem să irosim nici măcar o oră de muncă.

— Liniștește-te, spuse Carl ridicându-se în picioare.

Marcus se întinse spre intercom.

— Lis, vrei să vii puțin? Nu-mi găsesc calendarul.

Ochii lui Carl se îndreptară spre podea. Acolo zăcea calendarul șefului de la Omoruri. Mai mult ca sigur, acesta căzuse de pe birou. Cu vârful piciorului îl împinse mai departe, așa că acesta dispăru sub corpul de sertare. Poate că și întâlnirea lui cu norvegienii avea să dispară la fel.

Se uită la Lis cu afecțiune în timp ce aceasta trecu pe lângă el. Prefera versiunea ei de dinainte de metamorfoză, dar Lis era Lis.

De la biroul ei, Rose Knudsen și gropițele ei adânci cât Groapa Marianelor păreau să spună: „Abia aștept să vin la tine în Departamentul Q”. El nu-i întoarse figura cu gropițele, dar adevărul e că nici nu avea așa ceva.

•

Jos în subsol, Assad era pregătit, terminase rugăciunile de după-amiază. Purta o pelerină prea mare și ținea o servietă din piele la subraț.

— Mama fraților uciși locuiește cu o veche prietenă, în Roskilde, zise el. Adăugă că puteau ajunge acolo în mai puțin de o jumătate de oră dacă-i dădeau bice.

— Dar au sunat și de la Hornbæk, Carl. Nu au vești prea bune.

Carl și-l imagină pe Hardy. Un trup schilodit, de doi metri și cinci centimetri, cu fața spre Sound, uitându-se la oamenii care se plimbau cu bărcile pentru ultima oară în acel sezon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Se simțea groaznic. Trecuse mai bine de o lună de când își vizitase fostul coleg.

— Au zis că plânge foarte des, răspunse Assad. Deși îi dau multe pastile, tot plânge.

•

Era o casă perfect obișnuită, la capătul Fasanvej. Numele Jens-Arnold și Yvette Larsen erau gravate pe o plăcuță din alamă, iar sub ea era un semn mic din carton pe care scria cu litere majuscule: MARTHA JØRGENSEN.

O femeie fragilă ca praful fermecat și cu câțiva ani înainte de vârsta pensionării îi întâmpină la ușă. Era genul de bătrână atrăgătoare, care aduse un zâmbet pe buzele lui Carl.

— Da, Martha stă cu mine. De când a murit soțul meu. Azi nu se simte prea bine, șopti ea pe hol. Doctorul zice că acum boala progresează rapid.

O auziră pe prietena ei tușind înainte de a păși în marchiza acoperită, luminoasă ca o seră. Stătea jos privindu-i cu ochii adânciți în orbite. În fața ei erau mai multe tipuri de sticluțe.

— Cine sunteți? întrebă ea și scutură țigara de foi cu o mână tremurândă.

Assad se așeză confortabil pe-un scaun acoperit cu pături din lână decolorate și frunze veștejite de la plantele în ghiveci de la geam. Fără nicio ezitare el se întinse și o luă de mână pe Martha Jørgensen.

— Dă-mi voie să-ți spun, Martha, știu cum te simți acum. Am văzut-o pe mama trecând prin același lucru. Și n-a fost mai deloc frumos.

Mama lui Carl și-ar fi retras mâna, dar nu și Martha Jørgensen. „Cum reușea Assad să facă asta?” își spuse Carl în timp ce se gândea ce rol să joace în acel film.

— Avem timp pentru o ceașcă de ceai înainte să vină femeia care ne ajută în casă, spuse Yvette Larsen zâmbind cu insistență. Apoi, Martha plânse încet în timp ce Assad îi explică de ce veniseră.

Băură ceai și mâncară prăjituri înainte ca ea să se adune pentru a putea vorbi.

— Soțul meu a fost polițist, zise ea într-un final.

— Da, știm asta, doamnă Jørgensen. Era prima oară când Carl i se adresa. Unul dintre colegii lui de pe vremuri mi-a dat o copie a cazului.

— Am înțeles. E vorba despre Klaes Thomasen?

— Nu, nu el, spuse ea respirând greu apoi trase adânc din țigară și izbucni într-o criză de tuse. Altcineva. Îl chema Arne. Dar acum e mort. A adunat totul într-un dosar.

— Putem să-l vedem, doamnă Jørgensen?

Ea ridică o mână aproape transparentă și o duse la cap. Buzele îi tremurau.

— Mă tem că nu. Nu-l mai am.

Pleoapele ei se strânseră. Se părea că avea o durere de cap.

— Nu mai știu cui i l-am împrumutat ultima oară. S-au uitat mai mulți oameni la acel dosar.

— Acesta este? întrebă Carl și îi întinse dosarul verde-deschis.

Ea clătină din cap.

— Nu. Era gri și era mult mai mare. Era imposibil de ținut într-o singură mână.

— Mai aveți alte materiale? Ceva ce ne puteți da?

Ea se uită la prietena ei.

— Să le spunem, Yvette?

— Nu știu, Martha. Crezi că ar trebui?

Femeia suferindă își îndreptă ochii albaștri, adânciți în orbite, spre un portret dublu de pe pervaz, aflat între o stropitoare din tablă ruginită și o micuță figurină din gresie a sfântului Francis din Assisi.

— Uită-te la ei, Yvette. Ce-au făcut *ei*? întrebă ea și ochii i se umeziră. Micuții mei. Nu putem s-o facem pentru ei?

Yvette puse pe masă o cutie cu ciocolățele cu mentă *After Eight.*

— Cred că putem, zise ea și oftă. Apoi se duse la colțul în care erau adunate hârtii învechite și mototolite cu motive tradiționale de Crăciun și mai multe cutii reciclabile din carton uzat; un mausoleu dedicat bătrâneții și zilelor în care lipsurile erau la ordinea zilei.

— Iată, spuse ea, și scoase o cutie marca Peter Hahn plină ochi. În ultimii zece ani, Martha și cu mine am adăugat tăieturi din ziare la dosar. Vedeți dumneavoastră, după ce a murit soțul meu, am rămas numai noi două.

Assad acceptă cutia și o deschise.

— Sunt despre cazuri de atacuri rămase nerezolvate, continuă Yvette. Și despre criminali-fazani.

— Criminali-fazani? întrebă Carl.

— Da. Cum altfel li s-ar putea spune unor astfel de oameni?

Yvette scotoci în cutie ca să găsească un exemplu.

Da, criminali-fazani părea a fi o descriere potrivită. Într-o fotografie mare publicitară dintr-un săptămânal stăteau împreună câțiva membri ai familiei regale, câteva scursuri burgheze, alături de Ulrik Dybbøl Jensen, Ditlev Pram și Torsten Florin – fiecare ținând câte o pușcă desfăcută din basculă și cu câte un picior așezat triumfător înaintea a nenumărați fazani și potârnichi moarte.

— Au! exclamă Assad.

Nu erau prea multe de spus. Observară ceva care fremăta în Martha Jørgensen, dar nu-și putea da seama la ce se referea agitația ei.

— Nu accept așa ceva! țipă ea dintr-odată. Trebuie eliminați fiecare dintre ei. Mi-au bătut copiii până i-au omorât și mi-au ucis și soțul. La dracu' cu ei!

Încercă să se ridice, dar căzu în schimb în față din cauza greutății și se lovi cu fruntea de marginea mesei. Părea că nici nu bagă de seamă acest lucru.

— Și ei trebuie să moară, șuieră ea cu obrazul pe fața de masă.

Apoi începu să lovească cu mâinile pe deasupra ceșcuțelor.

— Liniștește-te, Martha, spuse Yvette și o ajută pe femeie să se rezeme din nou pe grămada de perne.

Când respirația Marthei reveni la normal și se așeză din nou pufăind impasibilă din țigară, Yvette îi conduse alături în sufragerie. Își ceru scuze pentru

comportamentul prietenei sale și le explică faptul că tumoarea de la creier era acum atât de mare încât era greu de anticipat cum va reacționa. Nu fusese întotdeauna așa. De parcă ar fi trebuit să se scuze în fața lor.

— Un bărbat a venit în vizită și i-a spus Marthei că a cunoscut-o bine pe Lisbet, spuse Yvette și ridică o fărâmă de sprânceană aproape inexistentă. Lisbet a fost fiica Marthei, iar băiatul se numea Søren. Știți asta, nu?

Assad și Carl dădură din cap.

— Poate că prietenul lui Lisbet are încă dosarul, nu știu, zise ea și se uită spre marchiza acoperită. Se pare că i-a promis Marthei cu cerul și cu pământul că i-l va aduce înapoi într-o zi.

Se uită la ei atât de tristă încât îți venea s-o iei în brațe.

— Probabil că atunci când i-l va aduce înapoi nici nu va mai conta.

— Bărbatul acesta care a luat dosarul, îți amintești numele lui, Yvette? întrebă Assad.

— Mă tem că nu. N-am fost aici când i l-a dat, iar memoria ei nu mai e ce-a fost, zise ea și se lovi ușor cu mâna în tâmplă. Tumoarea, știți…

— Ai idee cumva dacă era polițist? adăugă Carl.

— Nu cred, dar s-ar putea. Nu știu.

— De ce n-a luat asta cu el atunci? întrebă Assad referindu-se la cutia Peter Hahn pe care o ținea la subraț.

— O, aia. Era doar ceva ce Martha a vrut să facem. Cineva a mărturisit crimele, nu-i așa? Am ajutat-o să adune tăieturi din ziare pentru că îi făcea bine. Bărbatul care a împrumutat dosarul probabil că nu a crezut că erau importante. Și, mai mult ca sigur, nici nu sunt.

Întrebară de cheia de la cabana de vară a Marthei, despre care le spusese Yvette, și încercară să afle mai multe despre zilele din preajma momentului crimelor. Dar Yvette nu mai avu nimic de adăugat. După cum le explică ea, totul se petrecuse în urmă cu douăzeci de ani. Și, în plus, nu era genul de lucru pe care și l-ar fi amintit cineva de bunăvoie.

Când sosi ajutoarea în casă, își luară rămas-bun.

•

Hardy avea o fotografie cu fiul lui pe noptieră, singurul indiciu că persoana aceea epuizată care zăcea în pat, cu părul mătuit și unsuros și cu tuburi în tractul urinar, avusese o viață, alta decât cea pe care i-o ofereau aparatul de respirat, televizorul deschis în permanență și infirmierele grăbite.

— Ți-ai făcut timp să-ți miști curu’ pân-aici, spuse el cu ochii fixați într-un punct imaginar la o mie de kilometri distanță deasupra Clinicii din Hornbæk pentru răni ale coloanei vertebrale.

Era un loc cu o priveliște la 360 de grade, din care oricine putea cădea atât de tare și de departe încât să nu se mai scoale niciodată. Carl își frământă creierul în

căutarea unei scuze bune, dar renunță, în schimb, ridică fotografia înrămată și zise:

— Am auzit că Mads a început să studieze la facultate.

— Cine ți-a zis asta? Ți-o tragi cu nevastă-mea? spuse el fără să clipească.

— Nu, Hardy. De ce dracu' spui așa ceva? Știu pentru că… pentru că, o, nu-mi aduc aminte cine mi-a spus de la secție.

— Unde ți-e micuțul sirian? L-au aruncat înapoi pe dunele de nisip?

Carl îl știa pe Hardy. Numai gura era de el.

— Spune-mi ce te frământă, Hardy. Sunt aici, da? zise el și oftă adânc. În viitor o să te vizitez mai des, bătrâne! Am fost în concediu, sunt sigur că înțelegi.

— Vezi foarfecele de pe masă?

— Da, sigur.

— Sunt mereu acolo. Le folosesc ca să taie tifonul. Și banda care-mi ține sondele și perfuziile. Par ascuțite, nu crezi?

Carl se uită la ele.

— Da, Hardy.

— Poți să le iei și să mă înjunghii în artera carotidă, Carl? M-ai face foarte fericit, spuse el, și râse, apoi se opri dintr-odată. Mâna mea are convulsii, Carl, imediat sub mușchiul umărului.

Carl se încruntă. Deci Hardy simțea niște convulsii, sărmanul de el! Măcar de-ar fi fost așa.

— Vrei să te scarpin, Hardy?

Dădu puțin la o parte pătura și se gândi dacă era mai bine să-i ridice bluza sau să-l scarpine prin ea.

— La dracu', prostule! Ascultă ce spun. Are convulsii. Nu vezi?

Carl dădu la o parte bluza. Hardy făcuse întotdeauna eforturi să fie atrăgător. Bine pieptănat și bronzat. Acum, dincolo de vascularizarea delicată, de o nuanță albastru-deschis, pielea lui era albă ca a unui vierme.

Carl atinse mâna lui Hardy. Nu mai rămăsese niciun mușchi; parcă atingea o bucată frăgezită de carne de vită. Și nu simți nicio convulsie.

— Simt într-un singur punct mic, Carl. Ia foarfecele și înțeapă-mă, dar nu prea repede. Îți spun eu când îl nimerești.

Sărmanul! Paralizat de la gât în jos. Nu-i mai rămăsese decât o senzație pe care o simțea la un umăr. Restul era doar speranța unui om pe culmile disperării. Dar Carl se supuse. Făcu ceea ce-i spusese de la cot în jos și apoi în sus și apoi repetă. Când se apropie de dosul brațului lui Hardy acesta icni.

— Acolo, Carl. Ia un pix și marchează-l.

Făcu întocmai. Până la urmă, prietenul era prieten.

— Fă din nou. Încearcă să mă înțepi. Îți spun eu când ajungi la locul ăla. Îmi țin ochii închiși.

Când Carl ajunse din nou în dreptul locului, Hardy rânji. Sau poate fusese doar o grimasă.

— Acolo! țipă el.

Era incredibil. Îndeajuns să-i dea cuiva fiori.

— Nu-i spune asistentei, Carl.

Fruntea lui Carl se încreți.

— Ha? De ce nu, Hardy? Este o veste minunată. Poate că e o urmă de speranță. Și poate că vor avea un punct din care să lucreze mai departe.

— O să încerc să extind locul. Îmi vreau mâna înapoi, m-auzi?

Abia atunci Hardy se uită pentru prima dată la vechiul lui coleg.

— Și nu e treaba nimănui pentru ce-mi folosesc mâna, pricepi?

Carl dădu din cap. Orice îmbunătățea starea de spirit a lui Hardy era în regulă pentru el. Visul lui că va lua foarfecă și se va înjunghia cu ea în gât se părea că era singurul lucru pentru care mai trăia. Întrebarea era dacă acel mic punct sensibil de pe brațul lui Hardy fusese acolo tot timpul. Dar era mai bine s-o lase așa. În cazul lui Hardy cu greu ar fi putut însemna ceva.

Carl îi așeză cămașa la loc și îi ridică pătura până la bărbie.

— Te mai vezi cu psihiatra aceea, Hardy?

Carl se gândi la corpul savuros al Monei Ibsen. O imagine care era ca un balsam pentru sufletul lui.

— Da.

— Și? Despre ce vorbiți? întrebă el în speranța că numele lui va apărea pe undeva prin răspuns.

— Mă tot bate la cap cu episodul cu împușcăturile din Amager, deși nu știu la ce bun. Dar de câte ori mă vizitează, cel mai mult o interesează nenorocitul ăla de caz.

— Da, înțeleg.

— Știi ce, Carl?

— Ce?

— M-a pus pe gânduri. Adică, ce dracu' mai contează? Și totuși, întrebarea rămâne.

— Ce întrebare, Hardy?

El se uită direct în ochii lui Carl. În același mod în care ei obișnuiau să interogheze împreună un suspect. Nu acuzator, nici altfel; doar neliniștitor.

— Eu, tu și Anker ne-am dus la șopronul acela cel puțin zece zile după ce omul a fost omorât, da?

— Da.

— Făptașii au avut tone de timp ca să îndepărteze orice urmă. Tone. De ce n-au făcut-o? De ce-au așteptat? Ar fi putut da foc nenorocitei ăleia de casă. Ar fi putut lua cadavrul și să facă locul scrum.

— Da, te pune pe gânduri. Și eu mă gândesc.

— Dar de ce s-au întors exact când eram noi acolo?

— Da, și asta te pune pe gânduri.

— Te pune pe gânduri? Știi ce, Carl? Eu nu mai stau așa mult pe gânduri. N-o mai fac.

Încercă să-și dreagă glasul, dar nu reuși.

— Poate că Anker ar fi putut spune mai multe dacă ar mai fi fost în viață, continuă Hardy.

— Ce vrei să spui?

Carl nu se mai gândise la Anker de săptămâni bune. Nu trecuseră decât opt luni de când cel mai bun coleg al lor fusese împușcat în fața ochilor lor în casa aceea dărăpănată și totuși din mintea lui Carl se volatilizase această amintire. Se întrebă cât timp va rezista el în memoria altora dacă ar păți același lucru.

— Cineva ne aștepta acolo, Carl. Ceea ce s-a petrecut acolo nu are sens altfel. Adică, n-a fost o investigație obișnuită. Unul dintre noi a fost implicat și n-am fost eu acela. Tu ai fost, Carl?

9.

Ditlev scoase capul afară pe geamul pasagerului și le făcu semn șoferilor celor șase mașini cu tracțiune integrală parcate în dreptul fațadei galben-spălăcite a Hanului Tranekær să-l urmeze. Soarele tremura la orizont când ajunseră la pădure, iar gonacii dispărură în spatele șirului de tufe care delimitau terenul de vânătoare. Șoferii cunoșteau rutina, iar după câteva minute stăteau lângă Ditlev cu hainele încheiate și cu puștile deschise la jumătate. Unii dintre ei aveau cu ei câini.

Ca de fiecare dată, ultimul din șir era Torsten Florin, cu pantalonii lui strâmți și haina croită strâns pe corp, o combinație unică pe care o alesese pentru ziua aceea. Putea merge la bal în acea ținută.

Ditlev privi îngrijorat la un prepelicar care sărise din portbagajul uneia dintre mașini în ultimul moment, apoi se uită cercetător la fețele celor care formau adunarea. Printre ei se număra o persoană pe care sigur nu o poftise acolo. Se aplecă spre Bent Krum.

— Cine-a invitat-o pe ea, Krum? șopti el.

Bent Krum, avocatul lui Ditlev Pram, Torsten Florin și Ulrik Dybbøl Jensen, era totodată și cel care coordona partidele de vânătoare. Era un bărbat maleabil care le aranjase lucrurile ani buni și era dependent în totalitate de sumele mari pe care ei i le transferau în cont în fiecare lună.

— Soția ta a invitat-o, Ditlev, răspunse el încet. A zis că Lissan Hjorth e binevenită alături de soțul ei. Ca să știi, e o țintașă mai bună decât el.

„O țintașă mai bună?” La dracu’, n-avea nicio importanță. Erau multe motivele pentru care femeile n-aveau ce căuta la partidele de vânătoare ale lui Ditlev… de parcă Krum n-ar fi știut asta. Thelma, nenorocita aia.

Ditlev își puse mâna pe umărul lui Hjorth.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar soția ta nu poate veni cu noi azi, zise el. Deși știa că aveau să fie probleme, îi spuse lui Hjorth să-i dea cheile de la mașină soției. Poate să conducă la han. O să sun și o să le zic să deschidă. Și spune-i să ia și câinele ăla neascultător cu ea. E o vânătoare specială, Hjorth. Ar fi trebuit să știi asta.

Câțiva dintre cei de față încercară să pună o vorbă bună; ca și cum ar fi avut vreun cuvânt de spus. Erau niște idioți de bani gata, fără averi făcute ca lumea. Dar poate că nu știau cum era nenorocitul acela de prepelicar. El lovi cu vârful piciorului în pământ și repetă:

— Fără femei. La revedere, Lissan!

Ditlev le dădu tuturor eșarfe portocalii și evită privirea lui Lissan Hjorth când trecu de ea.

— Nu uita să iei creatura aia cu tine, atât îi zise el.

Era decis să nu-i lase să-i schimbe regulile. Pentru că aceasta nu era o vânătoare obișnuită.

— Dacă soția mea nu poate veni cu noi, Ditlev, atunci nu voi veni nici eu, încercă Hjorth să se opună.

Era un omuleț patetic într-o haină Moorland uzată și patetică. Oare nu mai simțise mânia lui Ditlev odată când încercase să se contrazică cu el? Oare nu-l ajuta la afaceri relația cu Ditlev? Și oare nu fusese la un pas de faliment când Ditlev îi întorsese din drum granitul pe care-l cumpărase din China? Voia oare Hjorth ca Ditlev să-l pedepsească din nou? Sigur că putea face asta foarte ușor.

— E decizia ta.

Întoarse spatele cuplului și se uită fix spre ceilalți.

— Fiecare dintre voi cunoaște regulile. Experiențele voastre de azi nu sunt treaba nimănui altcineva, da?

Ei dădură din cap așa cum se așteptase.

— Am adus două sute de fazani și de potârnichi, atât masculi, cât și femele. Destul pentru toată lumea, zise el și rânji. Bine, e puțin cam devreme pentru femele, dar cui îi pasă?

Se întoarse spre bărbații de la clubul de vânătoare local. Ei aveau să păstreze tăcerea. Toți lucrau pentru el într-un fel sau altul.

— Dar de ce să ne irosim timpul vorbind despre păsăret? O să omorâți oricum câteva. Ce-i mai interesant e cealaltă pradă pe care am adus-o pentru voi astăzi. Nu vă spun ce-i. O să vedeți și singuri.

Fețele lor nerăbdătoare îi urmăreau mișcările în timp ce se întoarse și luă mănunchiul de bețe de la Ulrik.

— Majoritatea știți deja rutina. Doi dintre voi vor trage bețe mai scurte decât ale celorlalți. Norocoșii vor înlocui puștile cu alice cu cele cu gloanțe. Ei nu vor avea parte de păsări. În schimb, vor avea ocazia să vină acasă cu prada zilei. Suntem gata?

Câțiva dintre bărbați aruncară jos țigările și le striviră sub tălpi. Fiecare avea metoda lui proprie de a se pregăti de vânătoare. Ditlev zâmbi. În fața lui era clasa conducătoare la apogeul ei: nemiloasă și egoistă. Ca la carte.

— Da, în mod normal, cei doi aleși împart prada, zise el, dar asta ține de cel care doboară animalul. Dacă Ulrik ia trofeul, știm cu toții ce se va întâmpla.

Cu toții râseră, cu excepția lui Ulrik. Fie că erau acțiuni la bursă, femei sau mistreți eliberați în sălbăticie, Ulrik nu împărțea prada cu nimeni. Îl știau prea bine.

Ditlev se aplecă și luă cele două cutii în care se aflau puștile cu gloanțe.

— Uitați, zise el și scoase armele în lumina dimineții. Am dus cele două Sauer Classic înapoi la Casa de Vânătoare, așa că puteți încerca aceste două minunății.

Ridică o armă Sauer Elegance deasupra capului.

— Tocmai au sosit și se așază al naibii de bine în mână. Aveți tot dreptul să fiți nerăbdători!

Aruncă mănunchiul de bețe, ignoră schimbul de priviri enervate dintre soții Hjorth și le dădu armele celor doi fericiți câștigători. Torsten era unul din ei. Părea agitat, dar Ditlev știa că nu prea avea legătură cu vânătoarea. Era ceva ce trebuiau să discute după aceea.

— Torsten a mai făcut asta înainte, dar nu și Saxenholdt, așa că se impun felicitări, zise el și dădu din cap spre tânăr și își ridică sticluța de la brâu spre el împreună cu ceilalți.

Cu cravata și cu părul dat cu gel, Saxenholdt era un veritabil băiat de internat și avea să rămână astfel până la moarte.

— Voi doi sunteți singurii care puteți ținti în specialitatea zilei, așa că este responsabilitatea voastră să vă asigurați că totul se va petrece așa cum trebuie. Nu uitați să trageți până când animalul nu mai mișcă. Și nu uitați că cine îl dă gata primește premiul…

Făcu un pas înapoi și scoase un plic din buzunarul interior de la haină.

— Actele de proprietate de la un frumos apartament cu trei camere din Berlin, cu priveliște la liniile de aterizare de la aeroportul Tempelhof. Dar nu vă faceți griji, aeroportul va fi în curând desființat, așa că o să aveți debarcaderul chiar sub fereastră.

Când bărbații începură să bată din palme, el zâmbi. Soția lui îl bătuse la cap luni în șir ca să cumpere nenorocitul acela de apartament, dar se obosise vreodată să meargă acolo în vizită? La dracu', nu. Nici măcar cu dobitocul de amant al ei. Acum era ocazia lui de a scăpa de el.

— Soția mea pleacă, Ditlev, dar eu iau câinele cu mine, se auzi o voce din spatele lui.

Ditlev se întoarse și își adânci privirea în expresia îndărătnică a lui Hjorth. Era clar că încerca să negocieze ca să nu piardă confruntarea. Ditlev aruncă o privire peste umăr și se uită în ochii lui Torsten o fracțiune de secundă. Nimeni nu trecea peste Ditlev Pram. Dacă-i spusese unui om că nu-și putea lua câinele cu el, atunci acel om trebuia să sufere consecințele faptului că nu ascultase.

— Insiști să iei câinele cu tine, Hjorth? Bine atunci, spuse Ditlev și evită privirea încruntată a soției lui Hjorth.

Nu avea chef să se certe cu afurisita de femeie. Acesta era un lucru care îl privea pe el și pe Thelma. Când ajunseră la luminișul din vârful dealului, mirosul de humus al arboretului deveni mai puțin pregnant. Circa cincizeci de metri mai jos era un crâng învăluit în ceață, iar în spatele lui se extindea un desiș până spre

pădurea deasă, care se desfășura în fața lor precum suprafața unei mări. Era o priveliște magnifică.

— Toată lumea să se răspândească puțin, spuse Ditlev și dădu din cap cu satisfacție când distanța dintre ei crescu la circa zece metri.

Zgomotul făcut de gonaci în crâng nu era încă îndeajuns de puternic. Doar câțiva dintre fazanii eliberați zburaseră și apoi planaseră înapoi în tufișuri. Pașii vânătorilor de lângă Ditlev erau estompați, dar aceștia păreau nerăbdători. Unii dintre ei erau în întregime dependenți de senzația pe care o trăiau acolo, în dimineața aceea cețoasă. A apăsa pe trăgaci le oferea o satisfacție care dura câteva zile. Câștigau milioane, dar măcelul era cel care îi făcea să se simtă vii.

Tânărul Saxenholdt, palid de nervozitate, pășea lângă Ditlev. Și tatăl lui fusese la fel pe vremea când participa frecvent la partidele de vânătoare. Fiul pășea acum precaut, cu privirea îndreptată spre crâng, spre desișul din spatele acestuia și spre pădurea care se afla la câteva sute de metri în față, conștient că niște focuri de armă bine plasate îi puteau aduce un cuibușor de nebunii asupra căruia părinții lui nu aveau niciun control.

Ditlev ridică mâna și toată lumea se opri. Câinele lui Hjorth schelălăi și se răsuci nerăbdător, în timp ce stăpânul său cel idiot încerca să-l potolească. Era exact așa cum se așteptase. Apoi se auziră primele bătăi din aripi deasupra crângului, urmate de un ropot de împușcături și de bufniturile păsărilor moarte care loviră pământul.

Hjorth nu mai reuși să-și astâmpere câinele. Când bărbatul de lângă el strigă „Aport!”, câinele o rupse la fugă, iar limba îi atârna din gură. În acel moment sute de păsări se ridicară toate deodată, iar mulțimea de vânători se dezlănțui. Împușcăturile și ecourile pe care acestea le făceau în desiș erau asurzitoare.

Era scena pe care Ditlev o iubea: nenumărate împușcături, nenumărate victime, bătăi din aripi pe cer transformate într-o orgie de culoare, burnița de cadavre de păsări căzând din ceruri, nerăbdarea bărbaților de a-și reîncărca mai repede puștile.

Îl observă pe Saxenholdt care era frustrat că nu putea trage odată cu ceilalți care aveau puști cu alice. Privirea lui se mută de sus spre marginea pădurii și apoi peste terenul neted, acoperit cu tufe. De unde avea să iasă prada lui? Nu știa. Cu cât vânătorii deveneau mai însetați de sânge, cu atât mai strâns își ținea arma.

Dintr-odată, câinele lui Hjorth sări la gâtul unui alt câine care lăsă jos prada și se retrase schelălăind. Toată lumea observă acest lucru, cu excepția lui Hjorth. Din dorința de a mai ucide o dată, el continua să încarce și să tragă și apoi să încarce și să tragă din nou.

Când câinele lui se întoarse cu a treia pasăre și își arătă iarăși colții spre ceilalți câini, Ditlev dădu din cap spre Torsten care urmărea deja scena. Combinația de mușchi, instinct și dresaj prost erau caracteristici oribile la un câine de vânătoare.

Totul se întâmplă așa cum prevăzuse Ditlev. Ceilalți câini se prinseseră cum stătea treaba și nu-l mai lăsau pe patrupedul lui Hjorth să recupereze păsările care cădeau în luminiș, așa că acesta dispăru în pădure ca să scotocească după ce putea găsi pe acolo.

— Aveți grijă acum, strigă Ditlev spre cei doi purtători de arme cu gloanțe. Nu uitați că e în joc un apartament complet mobilat din Berlin.

Râse și descărcă apoi cele două camere ale puștii spre un nou stol ce se ridică din șirul de tufișuri.

— Cea mai bună împușcătură câștigă premiul cel mare.

În acea clipă, câinele lui Hjorth ieșea în goană din întunericul desișului cu încă o pasăre. O singură împușcătură din pușca lui Torsten culcă patrupedul înainte să ajungă în luminiș. Probabil că numai Ditlev și Torsten văzuseră ce se întâmplase pentru că singura reacție a vânătorilor fu că Saxenholdt se chinuia să tragă aer în piept, lucru urmat de un cor de râsete – Hjorth fiind la conducere – când crezură că împușcătura nu ajunsese la țintă.

Dar, în scurt timp, când Hjorth își găsi câinele cu o gaură în țeastă, nu mai râse și probabil că își învățase lecția. Nu aveau să mai fie câini prost dresați la partidele de vânătoare dacă Ditlev Pram spunea așa ceva.

Ditlev îl văzu pe Krum care clătina din cap în clipa în care se auziră sunete noi ce veneau din desișul din spatele luminișului. Deci și el îl văzuse pe Torsten când omorâse câinele.

— Nu trageți până ce nu sunteți siguri, da? le spuse în șoaptă bărbaților de lângă el. Gonacii acoperă toată zona din spatele luminișului, așa că bănuiesc că animalul va ieși din desișul de acolo, zise și arătă spre câteva tufe înalte de ienupăr. Țintiți la un metru deasupra solului, direct spre mijlocul țintei, în felul ăsta dacă ratați o împușcătură, aceasta va lovi pământul.

— Ce-i aia? șopti Saxenholdt și arătă cu capul spre o tufă de arbuști care începură să tremure dintr-odată.

Se auzi un zgomot de crenguțe rupte, la început slab, apoi mai tare, iar strigătele gonacilor din spatele creaturii deveniră din ce în ce mai stridente. Și apoi sări.

Saxenholdt și Torsten traseră în același timp, iar silueta întunecată se clătină puțin într-o parte, înainte să se împleticească greoi în față. Abia când ieși în luminiș reușiră să-și dea seama ce era. Toată lumea ovaționă în timp ce Saxenholdt și Torsten își duseră armele la ochi pentru încă o rundă.

— Stop! strigă Ditlev când struțul se opri și se uită în jur dezorientat. Era la circa o sută de metri depărtare. Trageți în cap de data asta, zise el. Câte o împușcătură pe rând. Tu ești primul, Saxenholdt.

Vânătorii rămaseră pe loc în timp ce băiatul care își ținea răsuflarea ridică pușca și trase. Împușcătura fusese puțin prea jos, așa că gâtul animalului fu rupt într-o clipă, iar capul lui dispăru spre spate.

Dar mulțimea aclamă, inclusiv Torsten. Oricum, ce nevoie avea el de un apartament cu trei camere în Berlin?

Ditlev zâmbi. Se așteptase ca animalul să cadă la pământ, dar timp de câteva secunde alergă, fără cap, până ce trupul mort căzu pe terenul accidentat. Zăcu acolo, zvâcnind o clipă până ce capul rămase nemișcat pe pământ. Era o priveliște interesantă.

— La dracul zise tânărul pe când ceilalți traseră câteva salve către fazanii rămași. Un struț! Am împușcat un nenorocit de struț! Diseară o să am parte de câteva păsărici la Barul lui Victor. Și știu exact ale cui.

•

Ei trei se întâlniră la han și primiră băutura pe care Ditlev o comandase. Era clar că Torsten avea nevoie de ea.

— Ce s-a întâmplat, Torsten? Arăți ca dracu', zise Ulrik înghițind Jägermeisterul dintr-o singură înghițitură. Ești supărat că n-ai câștigat? Ai mai împușcat struți până acum, pentru Dumnezeu.

Torsten își răsuci paharul de câteva ori.

— E Kimmie. E serioasă treaba acum.

Apoi dădu băutura peste cap. Ulrik turnă încă un rând și ciocniră.

— Aalbæk se ocupă de asta. O s-o prindem curând. Liniștește-te, Torsten!

Torsten Florin scoase o cutie cu chibrituri din buzunar și aprinse o lumânare de pe masă. Spunea deseori că nu e nimic mai trist decât o lumânare fără flacără.

— Sper că nu crezi că Kimmie e doar o femeie prostuță care se plimbă de colo-colo în zdrențe și aștepți ca scrântitul ăla de detectiv al tău s-o găsească. N-o s-o găsească, Ulrik! Pentru Dumnezeu, despre Kimmie vorbim aici. O știți. Ei n-o s-o găsească și asta e o problemă care o să ne coste scump. Pricepeți asta?

Ditlev lăsă jos paharul și se uită în sus la grinzile din plafon.

— Ce vrei să spui?

Îl ura pe Torsten când se purta așa.

— A atacat-o ieri pe una dintre modelele noastre din fața casei de modă. A așteptat ore în șir. Erau optsprezece mucuri de țigară strivite pe trotuar. Pe cine credeți că aștepta?

— Ce vrei să spui prin „atacat"? întrebă Ulrik părând îngrijorat. Torsten clătină din cap.

— Ia-o ușor, Ulrik. N-a fost chiar așa de rău, doar un pumn. Poliția n-a fost chemată. I-am dat fetei o săptămână liberă și două bilete la Cracovia.

— Ești sigur că era ea?

— Da. I-am arătat fetei o fotografie veche a lui Kimmie.

— Nu e nicio îndoială?

— Nu, răspunse Torsten care părea acum iritat.

— Nu ne putem permite ca Kimmie să fie prinsă, zise Ulrik.

— Chiar nu putem. Și nici n-o putem lăsa să se apropie prea mult de noi, nu-i așa? E în stare de orice, sunt sigur de asta.

— Credeți că mai are încă banii? întrebă Ulrik în timp ce un chelner se opri în dreptul lor vrând să afle dacă le mai putea aduce ceva.

Ditlev dădu din cap spre bărbat, încă somnoros la acea oră matinală.

— Avem tot ce ne trebuie, mulțumim, spuse el.

Rămaseră tăcuți până când chelnerul se înclină și ieși din încăpere.

— O, pentru Dumnezeu, Ulrik. Cât a luat de la noi atunci? Au fost aproape două milioane. Cât crezi că poate să cheltuiască pe stradă? întrebă Torsten și rânji spre el.

— Nimic. Asta înseamnă că sigur are destui bani ca să cumpere orice vrea. Chiar și arme. Dacă-și face veacul prin oraș, are de unde să aleagă, știu asta.

Corpul solid al lui Ulrik începu să se foiască.

— Poate ar trebui să întărim echipa lui Aalbæk.

10.

— Cu cine ați spus că doriți să vorbiți? Cu inspectorul-șef adjunct el-Assad? Asta ați spus?

Carl se uită la aparat. Inspector-șef adjunct el-Assad? Era o promovare dată naibii. Transferă convorbirea și, o secundă mai târziu, auzi soneria telefonului de pe biroul lui Assad.

— Da? răspunse Assad din dulapul pentru mături.

Carl ridică din sprâncene și clătină din cap. Inspector-șef adjunct el-Assad. Cum îndrăznea așa ceva?

— Poliția din Holbæk a sunat ca să ne spună că au căutat toată dimineața dosarul crimelor din Rørvig, spuse Assad care stătea în dreptul ușii de la biroul lui Carl și se scărpina în barba țepoasă de pe gropițele din obraji.

Studiau dosarele de două zile, iar el părea destul de istovit.

— Și știi ce? Nu-l mai au. A fost luat de vânt, completă el.

Carl oftă.

— Deci hai să presupunem că l-a luat cineva, bine? Mă întreb dacă e vorba despre individul ăla, Arne, cel care i-a dat Marthei Jørgensen dosarul gri cu rapoartele despre crime. I-ai întrebat dacă-și amintesc ce culoare avea? Ai întrebat dacă era gri?

Assad clătină din cap.

— Ei, nu-i important. Cel care l-a luat e mort acum, după cum zice Martha, așa că oricum nu putem vorbi cu el, spuse Carl și se încruntă. Mai e ceva la care vreau să-mi răspunzi sincer, Assad: poți să-mi spui, te rog, când ai fost promovat inspector-șef adjunct? Ar trebui să fii foarte atent când te dai drept ofițer de poliție. Există un paragraf în Codul Penal care e foarte strict în această privință. Articolul 131, dacă vrei să știi exact. Ai putea primi șase luni de închisoare.

Auzind aceasta, Assad își lăsă ușor capul pe spate.

— Inspector-șef adjunct? spuse el și își ținu respirația o secundă.

Își ridică ambele mâini la piept ca și cum voia să-și apere cu înverșunare nevinovăția care dădea pe-afară din el în acel moment. Carl nu mai văzuse o asemenea expresie indignată de la reacția prim-ministrului la acuzațiile presei că soldații danezi participaseră indirect la torturarea prizonierilor, în Afghanistan.

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva, zise Assad. Dimpotrivă. Am spus că sunt adjunct de inspector-șef adjunct atunci. Oamenii nu ascultă așa cum trebuie, Carl, adăugă el și își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp. E vina mea?

Adjunct de inspector-șef adjunct! Doamne, Dumnezeule! Astfel de lucruri îi puteau declanșa cuiva ulcer.

— Poate că ar fi mai corect dacă ți-ai spune inspector comisar adjunct de poliție sau, chiar mai bine, ofițer comisar adjunct de poliție. Dar dacă trebuie să folosești titulatura asta, e în regulă. Doar să te asiguri că o rostești foarte clar, înțelegi? Acum du-te în parcare și adu rabla! Mergem la Rørvig.

•

Cabana de vară se afla în centrul unui pâlc de pini. De-a lungul anilor se ruinase încet, mestecată de nisip. Judecând după ferestre, nimeni nu mai locuia acolo de pe vremea crimelor. Suprafețe mari, opace apăruseră printre bârnele în descompunere. O imagine deprimantă.

Se uitară în susul și în josul urmelor de cauciucuri care-și croiseră drum printre celelalte cabane din zonă. În acest sfârșit de septembrie, desigur, nu era nimeni pe o rază de câțiva kilometri.

Assad își protejă ochii cu mâinile încercând zadarnic să vadă ceva prin cea mai mare dintre ferestre.

— Hai, Assad, zise Carl. Cheia ar trebui să atârne pe undeva pe-acolo.

Se uită sub streașină din spatele cabanei. Timp de douăzeci de ani, cheia atârnase într-un loc în care oricine o putea vedea – agățată de un cui ruginit, deasupra ferestrei de la bucătărie, exact acolo unde le spusese Yvette, prietena Marthei Jørgensen, că ar putea fi. Dar, din nou, cine ar fi putut s-o ia de acolo? Cine să vrea să intre în casă? Iar hoții care dădeau spargeri în aceste cabane de vară în fiecare an după ce se încheia sezonul ar fi trebuit să fie orbi ca să nu observe că nu era nimic de găsit acolo. Totul la acea cabană indica faptul că era mai bine să faci stânga-mprejur și să pleci.

Întinse mâna după cheie și o răsuci în broască. Îl surprinse cât de ușor funcționa vechea încuietoare când deschise ușa.

Își băgă capul înăuntru și recunoscu duhoarea zilelor care trecuseră: mucegai, miros de stătut și de abandonare, izul care persista în dormitoarele bătrânilor.

Carl pipăi în jur după întrerupătorul din holul mic. Casă, descoperi el, fusese debranșată de la energia electrică.

— Uite, spuse Assad vânturând o lanternă cu halogen în fața lui Carl.

— Ia-o de aici, Assad. N-avem nevoie de ea.

Dar Assad făcuse deja un pas înapoi în trecut, iar raza de lumină dansă dintr-o parte în alta, pe deasupra paturilor din lemn vopsite în culori de modă veche și a oalelor de bucătărie smălțuite albastru.

Nu era întuneric deplin în cabană. Razele plăpânde și gri ale soarelui reușeau să pătrundă prin ferestrele prăfuite și făceau ca încăperea să pară o scenă nocturnă dintr-un film alb-negru. Un șemineu mare din piatră. Preșuri suedeze uzate intersectându-se pe podeaua din lemn. Jocul Trivial Pursuit întins încă pe jos.

— Exact așa cum scrie în raport, spuse Assad și bătu cu degetele în cutia jocului Trivial Pursuit.

La un moment dat fusese bleumarin, dar acum era neagră. Planșa nu era așa de murdară, dar era pe-aproape, la fel ca și cele două felii de plăcintă ale jocului care se aflau încă înăuntru. În timpul luptei, plăcintele erau împinse de pe pătratele lor, dar probabil că nu semnificativ. Plăcinta roz avea patru felii, iar cea maro nu avea niciuna. Carl bănui că cea roz fusese a fetei. Dacă era așa, fără îndoială că ea avusese capul mai limpede în ziua aceea în comparație cu fratele ei. Poate că el băuse prea mult coniac. Raportul autopsiei susținea această bănuială.

— E aici din 1987. Așa de vechi e jocul ăsta, Carl? Nu-mi vine să cred.

— Poate că a durat câțiva ani până a ajuns în Siria. Chiar se găsea de cumpărat în Siria?

Observă că Assad devenise tăcut, apoi aruncă o privire la cele două cutii cu cartonașe cu întrebări. În fața fiecărei cutii se afla câte un singur cartonaș. Ultima întrebare din viața lor la care răspunseseră. Era destul de trist, dacă te gândeai la asta.

Carl își lăsă privirea să bântuie pe podea.

Încă erau evidente urmele crimelor. În locul unde fusese găsită fata erau pete negre. Clar că era sânge, la fel ca și cele două pete de pe tabla de joc. În câteva zone observă contururile făcute de tehnicienii criminaliști în jurul amprentelor, deși numerele care fuseseră trecute în dreptul lor se șterseseră. Și abia mai putea distinge praful folosit de cei din echipa medico-legală, dar era de înțeles.

— N-au găsit nimic, spuse Carl încet.

— Ce?

— N-au găsit nicio amprentă în afară de cele ale fraților și ale părinților lor, zise el și se uită din nou la joc. E ciudat că e încă aici. Credeam că tehnicienii l-au luat ca să-l examineze îndeaproape.

— Da, spuse Assad apoi dădu din cap afirmativ și se lovi cu degetul la tâmplă. Bine spus, Carl. Acu-mi amintesc. Jocul a fost prezentat atunci la proces împotriva lui Bjarne Thøgersen, deci *chiar* l-au luat cu ei atunci.

Amândoi se holbau la joc. Atunci *ce* făcea acolo? Carl se încruntă. Apoi își scoase mobilul din buzunar și sună la sediu.

Lis nu părea foarte entuziasmată.

— Am spus deja foarte clar că nu suntem la dispoziția ta, Carl. Ai idee cât de aglomerați suntem aici? Ai auzit despre reforma poliției? Sau trebuie să-ți împrospătez memoria? Iar acum ne-o furi pe Rose…

La dracu', puteau s-o păstreze, dacă le era de vreun ajutor.

— Hei, stai puțin. Eu sunt! Carl! Ia-o ușor, da?

— Acum ai micuța ta sclavă, așa că de ce nu vorbești cu ea? O clipă, te rog…

El se uită confuz la mobil și nu-l duse la ureche decât când auzi o voce ușor de recunoscut la celălalt capăt.

— Cu ce te pot ajuta, șefu'?

Carl se încruntă din nou.

— O, cine e? Rose Knudsen?

Râsul ei răgușit putea face pe oricine să-și facă griji pentru viitor. O rugă să verifice dacă o ediție albastră Genus a jocului Trivial Pursuit se număra încă printre obiectele luate în cazul crimelor din Rørvig. Și nu, el n-avea habar unde trebuia să caute. Și da, erau multe posibilități. Pe cine să întrebe mai întâi? Trebuia să-și dea seama singură… atâta timp cât se mișca repede.

— Cine era, Carl? întrebă Assad.

— Concurența ta, Assad. Ai grijă să nu te împingă înapoi la mănușile verzi din cauciuc și la condusul găleții cu mopul.

Dar Assad nu-l asculta. Se așezase deja pe vine ca să cerceteze petele de sânge de pe tăblia de joc.

— Nu e ciudat că nu e mai mult sânge pe joc, Carl? Doar a fost bătută până la moarte aici, zise el și arătă spre pata de pe covorașul de lângă el.

Carl văzu în fața ochilor cadavrele din fotografiile de la locul crimei, pe care le cercetase mai devreme la sediu.

— Da, spuse el, și dădu din cap. Ai perfectă dreptate.

Ea fusese lovită de multe ori și pierduse mult sânge și, totuși, era foarte puțin din acesta pe cutia de joc. Doamne, ce păcat era că nu aduseseră dosarul cu ei ca să poată compara fotografiile cu locul crimei.

— Din câte-mi amintesc, era mult sânge pe planșă, în fotografii, zise Assad și lovi cu degetul în semnul hexagonal din mijlocul planșei.

Carl îngenunche lângă el, puse cu grijă un deget sub planșă și o ridică. Era sigur că fusese mutată un pic. Împotriva legilor naturii, mai multe picături de sânge pătaseră podeaua câțiva centimetri sub planșă.

— Nu-i același joc, Assad.

— Da, și eu cred la fel.

Carl lăsă planșa înapoi jos, cu grijă, apoi aruncă o privire la cutie și la conturul firav lăsat de praful pentru amprente. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese o cutie lucioasă. Praful putea fi orice, dacă stătea să se gândească mai bine. Făină, alb de plumb… orice.

— Mă întreb, cine a pus jocul aici atunci, spuse Assad. Știi să joci, Carl?

Carl nu răspunse. Se uita la rafturile care mărgineau încăperea, puțin mai jos de tavan, unde mai multe exemplare în miniatură din Turnul Eiffel din nichel și halbe de bere bavareze cu capace de cositor aminteau de vremurile în care astfel de obiecte erau aduse, de obicei, acasă din călătorii, pe post de trofee. Cel puțin o sută de suvenire evocau o familie care călătorise cu rulota prin trecătoarea Brenner și pădurile sălbatice din Harzen. Carl și-l imagină pe tatăl lui, care ar fi fost cuprins de nostalgie.

— La ce te uiți, Carl?

— Nu știu, răspunse el și clătină din cap. Dar altceva îmi spune că ar trebui să fim și mai atenți. Poți deschide fereastra, Assad? Avem nevoie de mai multă lumină.

Carl se ridică și studie, încă o dată, toată suprafața podelei în timp ce își duse mâna la piept în căutarea pachetului de țigări, iar Assad deschise fereastra. Cu excepția faptului că cele două cadavre nu se mai aflau acolo și că cineva mutase jocul, totul părea să fie la locul lui.

Când își aprinse țigara, telefonul mobil sună. Era Rose. Jocul era în arhivele din Holbæk, spuse ea. Dosarul dispăruse, dar jocul se afla încă acolo. Deci ea nu era chiar nefolositoare.

— Sună-i din nou, zise Carl și trase fumul adânc în plămâni, întreabă-i despre prăjiturile jocului și despre felii.

— Felii?

— Da, așa se numesc drăcoveniile pe care le primești când răspunzi corect. Le pui în prăjituri. Întreabă ce felii sunt în care prăjitură.

— Prăjitură?

— Da, la dracu'. Li se mai spune și roți. Roți sau prăjituri, tot aia e. Sunt chestiile în care intră triunghiurile alea mici. Nu știi Trivial Pursuit?

Ea scoase din nou râsul acela de rău augur.

— Trivial Pursuit? Azi, în Danemarca, se numește Bezzerwizzer, tataie!

Apoi închise. Nu aveau să fie niciodată prieteni la cataramă.

El mai trase un fum ca să-și calmeze pulsul care-o luase la goană. Poate că reușea s-o schimbe pe Rose cu Lis. Erau șanse ca Lis să nu se supere să încetinească puțin, până la viteza lui. Tunsă punk sau nu, ea ar aduce o îmbunătățire estetică majoră subsolului poliției, alături de fotografiile cu mătușile lui Assad.

În acel moment un zgomot puternic de lemn despicat și de geam spart fu urmat de câteva dintre frazele în limba străină a lui Assad care, evident, nu aveau nimic de-a face cu rugăciunile de după-amiază. Dar fereastra făcută țăndări avu un efect uimitor: lumina invadă fiecare colțișor și scoase la iveală faptul că păienjenii trăiseră regește în casa aceea. Pânzele atârnau din tavan ca niște decorațiuni; pe rafturile lungi, suvenirele stăteau într-un praf atât de gros încât toate culorile se topiseră în una singură.

Carl și Assad reconstituiră evenimentele despre care citiseră în rapoarte. În primele ore ale după-amiezii cineva intrase în casă prin ușa deschisă de la bucătărie și îl omorâse pe băiat cu o singură lovitură cu ciocanul care fusese găsit mai târziu la câteva sute de metri depărtare. Probabil că băiatul n-a simțit nimic. Atât raportul medicului legist, cât și cel al autopsiei susțineau că a murit pe loc. Faptul că mâna strângea rigidă sticla de coniac era dovada acestei supoziții.

Fata încercase să scape, dar atacatorii o ajunseseră. Fusese bătută până la moarte, exact în locul în care se mai vedeau încă petele întunecate pe covoraș.

Acolo găsiseră și rămășițe din creierul victimei, salivă, urină și sânge. Anchetatorii bănuiseră că ucigașii îl dezbrăcaseră pe băiat de slip pentru a-l umili. Slipul nu fusese găsit niciodată, dar era greu de crezut că frații jucaseră Trivial Pursuit, ea în costum de baie și el dezbrăcat.

O relație incestuoasă între ei era de neimaginat. Fiecare din ei avea pe cineva drag, fiecare din ei ducea o viață armonioasă. Iubitul ei și iubita lui dormiseră cu ei în cabană în noaptea de dinaintea atacului, dar dimineața plecaseră la Holbæk, la cursuri. Nu se număraseră niciodată printre suspecți. Aveau alibiuri. În plus, fuseseră complet devastați de crime.

Telefonul lui mobil sună din nou. Carl se uită la numărul de pe ecran și se pregăti moral trăgând adânc încă un fum din țigară.

— Da, Rose.

— Întrebarea ta despre prăjituri și felii li s-a părut foarte ciudată.

— Și?

— Păi, au fost nevoiți să se ducă să se uite, nu?

— Și?

— Plăcinta roz avea patru felii. Una galbenă, una roz, una verde și una albastră.

Carl se uită la plăcintă. Și el vedea același lucru.

— Prăjiturile albastră, galbenă, verde și portocalie nu fuseseră folosite. Erau în cutie împreună cu celelalte felii și erau goale.

— Bine. Și prăjitura maro?

— Aceasta avea o felie maro și una roz în ea. M-auzi?

Carl nu răspunse. Se uita la prăjitura roz de pe planșă. Foarte ciudat.

— Mersi, Rose, zise el. Bravo.

— Vreo noutate, Carl? întrebă Assad. Ce-au zis?

— Ar fi trebuit să fie o felie maro și una roz în prăjitura maro, Assad. Dar e goală.

Se holbară amândoi la ea.

— Mă întreb dacă nu ar trebui să căutăm alea două felii mici care lipsesc, spuse Assad.

Se aplecă și se uită sub banca din stejar care era împinsă la perete. Carl mai trase o dată adânc din țigară. De ce ar fi înlocuit cineva jocul original Trivial Pursuit cu acela? Era evident că ceva nu era în regulă. Și de ce fusese așa de ușor de deschis ușa de la bucătărie după atât de mulți ani? Și, de fapt, de ce fusese cazul acela aruncat în subsolul lui? Cine era în spatele redezgropării dosarului?

— Cândva au sărbătorit Crăciunul la cabană, zise Assad. Probabil că a fost frig atunci, completă el și scoase o inimă festivă din hârtie din adâncurile de sub bancă.

Carl dădu din cap. Nu putea să fi fost mai frig în casa aceea decât era în acea clipă. Totul era suprasaturat de tragedia din trecut. Cine mai rămăsese din acea vreme? O femeie bătrână care în curând avea să moară de tumoare la creier, atât.

Își concentră atenția spre ușile din panel care duceau în dormitoare. „Cine nu-i gata, îl iau cu lopata”. Aruncă o privire în fiecare cameră, una după alta. Așa cum se așteptase, văzu obișnuitele paturi din pin și micile noptiere cu rămășițele a ceea ce păreau să fi fost niște fețe de masă în carouri. Camera fetei era decorată cu postere cu Duran Duran și Wham! iar a băiatului cu Suzy Quatro, care purta pantaloni strâmți din piele. În aceste dormitoare, sub cearșafuri, viitorul păruse luminos și nelimitat. Iar în sufrageria din spatele lui, acel viitor le fusese răpit cu brutalitate. Ceea ce însemna că stătea chiar pe axa în jurul căreia se învârtise viața lor.

Pragul – locul în care speranța întâlnise realitatea.

— Mai e încă alcool prin bufet, Carl, strigă Assad din bucătărie. Deci n-au fost hoți în casă.

•

Uitându-se la casă din exterior, Carl fu cuprins de neliniște. Cazul acesta echivala cu a ține în mână argint viu – era otrăvitor la atingere și imposibil de ținut. Lichid și solid în același timp. Anii mulți care trecuseră de atunci. Bărbatul care se predase. Gașca formată la școală, care bântuia acum eșaloanele superioare ale societății. De ce trebuiau, el și Assad, să meargă mai departe? De ce s-ar strădui să continue, se întrebă în sinea lui și apoi se întoarse spre partenerul său.

— Cred că ar trebui să lăsăm baltă cazul, Assad. Hai să mergem.

Dădu cu piciorul într-un smoc de iarbă din nisip și își scoase cheile de la mașină ca să sublinieze faptul că era hotărât. Dar Assad nu-l urmă. Rămase pur și simplu acolo, uitându-se la ferestrele sparte de la sufragerie, de parcă ar fi descoperit drumul către un lăcaș sfânt.

— Nu știu, Carl. Suntem singurii care pot face acum ceva pentru victime, îți dai seama de asta?

„Pot face ceva”, spusese Assad, de parcă undeva în interiorul lui sufletul său de locuitor din Asia Centrală avea o ancoră de salvare scufundată în vremurile de demult.

Carl dădu din cap.

— Nu cred că o să găsim altceva aici, spuse el, dar hai să facem câțiva pași.

Își aprinse încă o țigară. A respira aer proaspăt printre fumuri era pur și simplu nemaipomenit. Merseră câteva minute în briza ușoară în care se simțeau plutind aromele toamnei timpurii, până ce ajunseră în dreptul unei cabane de vară de unde se auzeau zgomote, semn că pensionarul de-aici nu se retrăsese încă la domiciliul său de iarnă.

— Așa-i, nu mai suntem mulți dintre noi pe aici, dar nu-i decât vineri, știți, zise un bărbat roșcovan pe care îl găsiseră în spatele cabanei și care purta o centură ridicată până aproape de piept. Veniți mâine. Sâmbăta și duminica e un furnicar de oameni aici și va mai fi așa cel puțin o lună.

Apoi, când văzu insigna lui Carl, gura lui începu s-o ia la goană. Totul țâșni într-o litanie prelungă: furturi, germani înecați și vitezomani prin toată zona Vig. „De parcă până atunci boșorogul fusese captiv într-un pact al tăcerii asemănător cu cel al lui Robinson Crusoe”, se gândi Carl. În acea clipă, Assad îl prinse de mână pe bărbat.

— Dumneavoastră ați fost cel care i-a omorât pe cei doi copii din casa din capătul drumului, numită Ved Hegnet atunci?

Era un om bătrân. În timp ce trăgea aer în piept, păru să facă o pauză. Se opri din clipit și făcu ochii mari, că ai unui mort; buzele lui se despărțiră, deveniră albăstrui și nu mai fu în stare nici măcar să-și ducă mâinile la piept. Se împletici în spate, iar Carl fu nevoit să sară în ajutorul lui.

— Doamne, Dumnezeule, Assad! Ce dracu’ crezi că faci? fu ultimul lucru pe care-l spuse Carl înainte să lărgească gulerul și cureaua bărbatului.

Zece minute trecură înainte ca bătrânul să-și revină. În toată acea perioadă, soția lui – care venise în fugă din bucătărie, nu rosti niciun cuvânt. Fură zece minute foarte lungi.

— Vă rog, vă rog să-l scuzați pe partenerul meu, îi spuse Carl bărbatului uluit. Se află într-un program de schimb de experiență între polițiile din Irak și Danemarca și nu înțelege toate nuanțele limbii daneze. Uneori metodele lor lasă de dorit.

Assad nu zise nimic. Poate că expresia „lasă de dorit” îl descurajase.

— Îmi amintesc cazul, fură vorbele rostite de bărbat într-un final.

Soția lui îl strânse de mână de câteva ori, apoi urmară trei minute de respirație gâfâită.

— A fost îngrozitor. Dar dacă vreți să întrebați pe cineva despre asta, atunci vorbiți cu Valdemar Florin. Locuiește în Flyndersøvej. Cincizeci de metri mai încolo, pe dreapta. Nu puteți să nu vedeți semnul.

•

— De ce-ai spus asta despre poliția din Irak, Carl? întrebă Assad și azvârli o piatră în mare.

Carl îl ignoră și, în schimb, se uită la reședința lui Valdemar Florin, care trona deasupra dealului. Prin anii 1980 modelul acesta de bungalow era o prezență des întâlnită în revistele săptămânale. Era locul în care vedetele veneau să se relaxeze. Unde se dădeau agape legendare. Locul unde se întâmplau de toate. Se zvonea pe atunci că oricine încerca să egaleze petrecerile lui Florin își făcea un dușman mortal pe viață.

Valdemar Florin fusese întotdeauna genul de om care nu făcea compromisuri. Se afla mereu la limita legii, dar din motive de neînțeles nu fusese niciodată arestat. Era adevărat, fusese implicat în câteva înțelegeri cu privire la drepturile omului și la hărțuirea sexuală a tinerelor de la locul lui de muncă, dar asta era tot. Când venea vorba despre afaceri, Florin era jupânul tuturor. Clădiri, producție de armament, containere uriașe cu alimente pentru urgențe, investiții subite pe piața petrolieră din Rotterdam; făcea de toate.

Dar totul era istorie. După ce soția lui, Beate, s-a sinucis, Valdemar Florin pierduse contactul cu bogăția și frumusețea. De la o zi la alta, casele lui din Rørvig și Vedbæk deveniseră fortărețe pe care nimeni nu dorea să le mai frecventeze. Toată lumea știuse că era pasionat de fetele foarte tinere și că își împinsese soția la sinucidere. Chiar și în cercurile acelea un astfel de lucru era de neiertat.

— De ce, Carl? repetă Assad. De ce-ai spus asta despre poliția din Irak?

Carl se uită la micuțul lui partener. În spatele pielii lui maronii, obrajii erau roșii, deși nu era clar dacă de indignare sau de la briza rece dinspre Skansehage.

— Assad, nu poți amenința pe cineva cu astfel de întrebări. Cum îl poți acuza pe bătrân de ceva ce în mod clar n-a făcut? La ce bun?

— Și tu ai făcut asta.

— Hai s-o lăsăm baltă, da?

— Și cu poliția din Irak, cum rămâne?

— Las-o moartă, Assad. Am inventat-o.

Dar când erau conduși în salonul lui Valdemar Florin, simți ochii lui Assad în ceafă și își notă acest lucru în minte.

•

Valdemar Florin stătea în fața ferestrei panoramice de la care se putea vedea totul peste Flyndersøvej și mai departe, într-o priveliște aproape nesfârșită de-a lungul golfului Hesselø. În spatele lui, cele patru uși duble din sticlă se deschideau către o terasă acoperită cu gresie și o piscină care se afla în mijlocul unei grădini și părea un rezervor uscat, sec. Pe vremuri, acel loc zumzăia de viață. Fusese vizitat chiar și de unii membri ai familiei regale.

Florin stătea liniștit și citea o carte. Picioarele lui erau rezemate pe un taburet, în șemineu ardea focul și pe o măsuță din marmură din apropiere se afla un pahar de whisky. Totul evoca o atmosferă senină, cu excepția numeroaselor pagini de carte împrăștiate pe covorul din lână.

Carl își drese glasul de câteva ori, dar bătrânul expert financiar rămase concentrat asupra cărții și nu-și îndreptă atenția asupra lor până ce acesta termină pagina pe care o rupse apoi și o aruncă pe podea alături de celelalte.

— Așa știu cât mai am, zise el. Cui îi datorez plăcerea?

Assad îi aruncă o privire lui Carl, iar sprâncenele îi fremătau. Erau unele cuvinte pe care încă nu le înțelegea imediat. Când Carl îi arătă insigna, zâmbetul

lui Valdemar Florin dispăru. Iar când îi explică faptul că erau de la secția de poliție din Copenhaga și motivul pentru care se aflau acolo, le ceru să plece.

Se apropia de șaptezeci și cinci de ani și rămăsese vulpoiul deșirat și arogant care se dădea la oameni. Dar în spatele privirii lui arzătoare mocnea temperamentul arțăgos care abia aștepta să iasă la suprafață. Nu avea nevoie decât de puțină încurajare ca să se dezlănțuie neînfrânat.

— Da, am venit neanunțați, domnule Florin, și dacă vrei să plecăm, foarte bine. Am enorm de mult respect pentru dumneavoastră așa că, normal, voi face ceea ce-mi cereți. Dacă vă convine mai mult, pot să mă întorc mâine.

Undeva în spatele armurii lui Florin licări o reacție. Carl tocmai îi oferise ceea ce orice om își dorea. La dracu' cu mângâierile, lingușelile și darurile! Singurul lucru după care tânjeau cu adevărat oamenii era respectul. „Oferă-le semenilor tăi respect și vor dansa după cum le cânți", îi spusese profesorul de la Academia de Poliție. A naibii de multă dreptate avusese.

— Nu-mi plac complimentele, spuse bărbatul.

Dar îi plăceau.

— Putem sta jos, domnule Florin? Doar cinci minute.

— Despre ce-i vorba?

— Credeți că Bjarne Thøgersen a lucrat de unul singur când i-a ucis pe frații Jørgensen în 1987? Cineva pretinde că lucrurile ar fi stat altfel. Fiul dumneavoastră nu este printre suspecți, dar câțiva dintre prietenii lui s-ar putea număra.

Una din nările lui Florin se umflă de parcă nu mai avea mult până să mormăie un blestem, dar în schimb aruncă restul cărții pe masă.

— Helen! strigă el peste umăr. Mai adu-mi un whisky.

Își aprinse un trabuc egiptean fără să le ofere și lor unul.

— Cine? Cine spune ce? întrebă el cu o ciudată nuanță de alertă în voce.

— Mă tem că nu vă pot spune. Dar e destul de evident că Bjarne Thøgersen n-a fost singur.

— O, nimicul acela.

Tonul lui fu disprețuitor, dar nu continuă. O fată de circa douăzeci de ani intră în încăpere. Purta un șorț peste uniforma neagră. Turnă whisky și apă ca și cum ar fi fost ceva ce făcea tot timpul. Nu-i băgă în seamă pe cei doi polițiști. Când se duse în spatele lui, își trecu mâna prin părul rar al lui Florin. Fusese bine antrenată.

— Sincer, zise Florin în timp ce sorbi, aș vrea să-mi ofer ajutorul, dar a trecut mult timp și cred că-i mai bine să lăsăm cazul în pace.

Carl nu fu de acord.

— Îi cunoșteați pe prietenii fiului dumneavoastră, domnule Florin?

Un zâmbet ironic trecu peste fața lui Florin.

— Sunteți tineri, dar vă spun, dacă nu știți deja, că eram destul de ocupat pe atunci. Așa că nu, nu-i cunoșteam. Erau doar niște tineri pe care Torsten îi întâlnise la internat.

— Nu v-a surprins faptul că erau suspecți? Adică, erau oameni buni, așa-i? Veneau cu toții din familii bune.

— Nu știu dacă m-a surprins sau nu, zise el și-i aruncă lui Carl o privire încruntată pe deasupra ramei ochelarilor.

Ochii aceia văzuseră multe. Inclusiv provocări mai importante decât Carl Mørck. Își puse paharul jos.

— Dar în timpul investigației din 1987 câțiva dintre ei s-au făcut remarcați, spuse el.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, eu și avocatul meu am ținut să fim prezenți la secția de poliție din Holbæk când tinerii au fost interogați. Avocatul meu i-a reprezentat pe toți șase pe tot parcursul investigației.

— Bent Krum, așa-i?

Assad pusese întrebarea, dar Valdemar Florin se uită fix prin el. Carl dădu din cap afirmativ spre Assad. Punct ochit.

— S-au remarcat, ați spus. Cine credeți că s-a remarcat în timpul audierilor?

— N-ar strica să-l sunați pe Bent Krum și să-l întrebați pe el, dacă tot îl cunoașteți. Am auzit că are încă o memorie excelentă.

— Așa-i? Cine zice?

— Este încă avocatul fiului meu. Și al lui Ditlev Pram și al lui Ulrik.

— Parcă spuneați că nu îi cunoșteați pe tineri, domnule Florin. Dar totuși ați pronunțat numele lui Ditlev Pram și al lui Ulrik Dybbøl Jensen ca și cum i-ați cunoaște.

El dădu din cap scurt.

— I-am cunoscut pe tații lor. Așa a fost.

— I-ați cunoscut și pe tații lui Kristian Wolf și Kristen-Marie Lassen?

— Vag.

— Și pe al lui Bjarne Thøgersen?

— Un om nesemnificativ. Nu l-am cunoscut.

— A avut o fabrică de lemn în partea de nord a insulei Zealand, interveni Assad.

Carl dădu din cap. Își amintea și el acest lucru.

— Ascultați, spuse Valdemar Florin în timp ce se uita prin luminatoarele din tavan la cerul senin. Kristian Wolf e mort, da? Kimmie a dispărut de mulți ani. Fiul meu spune că bântuie pe străzile din Copenhaga și târăște după ea o valiză. Bjarne Thøgersen e în pușcărie. Despre ce dracului discutăm aici?

— Kimmie? Kristen-Marie Lassen? Despre ea vorbiți? Așa i se spune?

El nu răspunse. Mai sorbi o înghițitură și se întinse după carte. Audiența luase sfârșit.

Când ieșiră din casă, îl văzură prin ferestrele verandei pe Florin care trânti cartea maltratată pe masă și întinse mâna spre telefon. Părea nervos. Poate că își avertiza avocatul că e posibil să fie vizitat de cei doi inspectori de poliție. Sau poate că suna la Securitas ca să afle dacă aveau vreun sistem de securitate să blocheze pătrunderea pe poartă a unor oaspeți ca ei.

— A știut tot felul de lucruri, Carl, spuse Assad.

— Da, poate. E greu de spus când e vorba de oameni ca el. Au fost educați toată viața să fie atenți la ce spun. Știai că Kimmie trăiește pe străzi?

— Nu, nu scrie nicăieri în dosare.

— Trebuie s-o găsim.

— Da. Dar am putea vorbi cu ceilalți mai întâi, nu-i așa?

— Da, poate, zise Carl care privea peste apă.

Sigur că trebuiau să vorbească cu toți ceilalți.

— Dar o femeie precum Kimmie Lassen trebuie să aibă un motiv serios să întoarcă spatele familiei sale bogate și să ajungă pe străzi. Genul ăsta de oameni ar putea avea răni neobișnuite, adânci, care merită scormonite, Assad. Așa că trebuie s-o găsim.

Când ajunseră la mașina de lângă cabana de vară, Assad rămase puțin pe gânduri.

— Nu pricep treaba cu jocul acela, Carl.

„Mințile mari gândesc la fel”, își spuse Carl în sinea lui. Zise:

— O să mai trecem o dată prin cabană, Assad. Tocmai voiam să sugerez asta. Oricum, trebuie să luăm jocul acasă ca să verificăm amprentele.

•

De data aceea inspectară totul. Anexele, tăpșanul din spatele casei unde buruienile crescuseră de-un metru și magazia unde se aflau recipientele cu benzină. Se întoarseră în sufragerie fără să fi făcut niciun progres.

În timp ce Assad se lăsă în genunchi și începu să caute din nou cele două felii care lipseau din prăjitura maro, Carl cercetă rafturile cu suvenire și toate obiectele de mobilier. Într-un final își îndreptă atenția asupra prăjiturilor și a planșei de la Trivial Pursuit.

Era evident că se impunea încă o privire aruncată prăjiturilor care zăceau acolo, în hexagonul central. Bucăți mici ale unui tablou mai mare. O prăjitură conținea feliile pe care trebuia să le aibă, din cealaltă lipseau două. Una roz și alta maro. Apoi își dădu seama.

— Uite încă o inimă de la Crăciun, bombăni Assad care o scoase de sub colțul unui covoraș.

Dar Carl nu spuse nimic. Se aplecă încet și luă cartonașele care se aflau în fața cutiilor lor. Două cartonașe cu câte șase întrebări, fiecare întrebare marcată cu o

culoare care corespundea culorilor feliilor. În acea clipă nu-l interesau decât întrebările cu maro și roz. Întoarse cartonașele și se uită la răspunsuri. Se simți de parcă tocmai făcuse un salt imens, ceea ce-l făcu să ofteze din greu.

— Aici. Am găsit ceva, Assad, spuse el încet încercând să rămână cât putea de calm. Vino să vezi.

Cu inima de la Crăciun în mână, Assad se ridică și se uită la cartonașe peste umărul lui Carl.

— Ce e?

— Lipsesc o felie roz și una maro, da?

Îi dădu un cartonaș lui Assad, apoi și pe celălalt.

— Uite ce-a fost scris deasupra răspunsului roz pe cartonașul acesta și apoi la răspunsul maro de pe acesta. Ce scrie?

— Scrie „Arne Jacobsen” pe unul și „Johan Jacobsen* pe celălalt.

Se uitară unul la altul.

— Arne? Același nume ca al polițistului care a luat dosarul de la Holbæk și i l-a dat Marthei Jørgensen. Care era prenumele lui? îți amintești?

Sprâncenele lui Assad se ridicară. Scoase carnețelul din buzunarul de la piept și frunzări notițele până găsi conversația cu Martha Jørgensen. Apoi șopti câteva vorbe neinteligibile și își ridică privirea.

— Nu, nu ne-a spus prenumele.

Mai rosti câteva cuvinte în arabă și se uită în jos la joc.

— Dacă Arne Jacobsen este polițist, cine-i celălalt?

Carl luă mobilul și sună la secția din Holbæk.

— Arne Jacobsen? întrebă polițistul de serviciu.

Nu, era mai bine să discute cu unul dintre colegii lui mai în vârstă. Fu nevoie de un moment ca să transfere apelul. Trecură numai trei minute. Carl închise clapeta mobilului.

11.

De multe ori se întâmplă când un bărbat împlinește patruzeci de ani. Sau în ziua în care face primul milion. Sau, cel puțin, în ziua în care tatăl lui se retrage și își dedică viața dezlegării cuvintelor încrucișate. Atunci, majoritatea bărbaților află cum e să te simți eliberat de superioritatea patriarhală, de comentariile copleșitoare și de privirile încruntate și critice.

Dar nu așa stăteau lucrurile și pentru Torsten Florin. Avea mai mulți bani decât tatăl lui și se îndepărtase de ceilalți patru frați care, spre deosebire de el, nu reușiseră să facă nimic important cu viața lor. Apăruse și la televizor, și prin ziare mai des decât tatăl lui. Toată Danemarca îl cunoștea. Era admirat, în special de femeile după care tatăl lui alergase toată viața.

Și totuși, ori de câte ori auzea vocea tatălui său la telefon, încă se simțea îngrozitor. Ca un copil dificil, subdezvoltat și disprețuit. Simțea un nod în stomac, imposibil de definit, care nu dispărea decât dacă trântea receptorul. Dar Torsten nu o făcu. Nu făcea niciodată când suna tatăl lui. Și după o asemenea convorbire, indiferent cât era de scurtă, îi era aproape imposibil lui Torsten să-și alunge supărarea și frustrarea din corp.

„Sindromul fratelui cel mare”, îi spusese odată singurul profesor cumsecade de la internat, iar Torsten îl urâse pentru asta. Adică, dacă era așa, însemna că nu avea să se schimbe nimic? Întrebarea îl obsedase în fiecare zi. Ulrik și Kristian simțiseră la fel. Ura dureroasă și împărtășită față de tații lor îi unise. Iar când Torsten contribuise la bătaia cruntă a victimelor lor nevinovate sau la răsucirea gâturilor porumbeilor voiajori ai profesorului – sau, mai târziu, când se uita în ochii oripilați ai unuia dintre concurenți când aceștia își dădeau seama că el crease încă o colecție nouă, de neegalat – gândurile îi zburau la tatăl lui.

— Nenorocitul dracului, zise el tremurând când tatăl lui închise. Nenorocitul dracului, șuieră spre diplomele și multitudinea de trofee de vânătoare agățate pe pereți.

Dacă n-ar fi fost designerii, șeful de la achiziții și cea mai mare parte dintre cei mai buni clienți ai firmei și concurenți în camera de alături, s-ar fi lăsat pradă furiei. În schimb, luă vechea riglă-etalon pe care-o primise la a cincea aniversare a firmei și lovi cu ea într-un cap de antilopă de pe perete.

— Nenorocitule, nenorocitule, nenorocitule! șuieră printre dinți lovind de mai multe ori trofeul.

Când simți că i se scurge transpirația în jurul gâtului, se opri și încercă să gândească limpede. Vocea tatălui lui și ceea ce-i spusese îl obsedau mai mult decât era normal. Torsten se uită în sus. Afară, în zona în care pădurea întâlnea

grădina, zburau câteva coțofene înfometate. Croncăneau vesele în timp ce ciuguleau din cadavrele păsărilor care căzuseră pradă acceselor sale de furie.

„Păsări nenorocite”, se gândi el și își dădu seama că devenise mai calm. Își luă arcul din cui, înșfacă niște săgeți din tolba din spatele biroului, deschise ușa de la terasă și trase în păsări. Până când sporovăială lor încetă, valul de furie care îl ardea în interior dispăru. Funcționa de fiecare dată.

Traversă pajiștea, smulse săgețile din trupul păsărilor, lovi cu piciorul cadavrele înspre pădure, alături de celelalte, se întoarse în birou, ascultă pălăvrăgeala neîncetată a oaspeților, atârnă arcul înapoi în cui și aruncă săgețile înapoi în tolbă. Abia atunci îl sună pe Ditlev.

— Polițiștii s-au dus în Rørvig și au vorbit cu tatăl meu, fu primul lucru pe care îl spuse când Ditlev răspunse.

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt.

— Bi-*ne*, răspunse Ditlev accentuând ultima silabă. Ce-au vrut?

Torsten trase adânc aer în piept.

— Au întrebat despre cei doi frați de la Dybesø. Nimic exact. Dacă prostul bătrân a înțeles corect, cineva i-a contactat pe polițiști și le-a dat motive să se îndoiască de vinovăția lui Bjarne.

— Kimmie?

— Nu știu, Ditlev. Din câte-mi amintesc, n-au zis cine.

— Avertizează-l pe Bjarne, da? Imediat. Altceva?

— Tata le-a sugerat polițiștilor să-l contacteze pe Krum.

Râsul de la celălalt capăt al liniei era al clasicului Ditlev: în întregime rece ca gheața.

— Krum? N-o să scoată nimic de la el, zise el.

— Nu. Dar se pare că au început un gen de investigație și asta-i destul de rău.

— Erau de la poliția din Holbæk? întrebă Ditlev.

— Nu cred. Bătrânul e de părere că erau de la Departamentul Omoruri din Copenhaga.

— Doamne! Le-a luat numele?

— Nu. Ca de obicei, arogantul dracului nu a ascultat. Dar o să le ia Krum.

— Las-o baltă. Îl sun pe Aalbæk. Cunoaște câțiva tipi de la secțiile de poliție.

După conversație, Torsten rămase o vreme uitându-se în gol, în timp ce respirația lui deveni din ce în ce mai greoaie. Creierul lui era invadat de imagini cu oameni îngroziți care implorau iertare și țipau după ajutor. Amintiri însângerate și râsetele celor din gașcă. Amintiri cu ei vorbind unii cu alții după aceea. Colecția de fotografii a lui Kristian care îi aducea împreună noapte de noapte, fumând până ce dădeau pe-afară de atâta amfetamină. În acele momente își amintea totul, iar imaginile îl desfătau și îl făceau să se urască deopotrivă.

Deschise ochii și reveni la realitate. De obicei, îi erau necesare câteva minute ca să se golească de frenezia furiei, dar excitația erotică persista întotdeauna. Își

duse mâna între picioare. Membrul lui era din nou tare. La dracu'! De ce nu-și putea controla senzațiile acelea? De ce continua la nesfârșit?

Încuie ușa care ducea în încăperile alăturate din care se auzeau vocile baronilor și ale baroneselor din lumea modei din Danemarca. Trase aer în piept și se lăsă în genunchi. Uni palmele și-și aplecă capul în față. Uneori, pur și simplu i se părea necesar.

— Tatăl nostru care ești în ceruri, șopti el de câteva ori. Iartă-mă. Pentru că nu mă pot abține.

12.

Ditlev Pram îl informă rapid pe Aalbæk cu privire la situație și ignoră plângerile prostului cu privire la munca în timpul nopții și la lipsa de ajutoare. Cât timp îl plăteau, era mai bine să-și țină fleanca. Apoi se răsuci în scaunul directorial și dădu din cap către colegii lui de încredere adunați la masa de conferințe.

— Mă scuzați, zise el în engleză. Am o problemă cu o mătușă care pleacă mereu de acasă. În perioada asta a anului trebuie s-o găsim înainte de lăsarea nopții.

Ei zâmbiră plăcut pentru că înțelegeau ce spunea. Familia se afla pe primul loc. Așa era acasă la ei.

— Vă mulțumesc pentru participarea la ședință, zise el și zâmbi larg. Sunt foarte încântat că echipa aceasta a devenit o realitate. Cei mai buni doctori din nordul Europei adunați într-un singur loc – cine-și poate dori mai mult? zise el și lovi cu palma peste laptop. Haideți să începem, da? începi tu, Stanislav?

Șeful lui de la chirurgie plastică dădu din cap și aprinse proiectorul de deasupra. Stanislav le arătă fața unui bărbat pe care fuseseră trasate linii.

— Vom face incizii aici, aici și aici, spuse el.

Mai executase acea procedură înainte. De cinci ori în România și de două ori în Ucraina. În toate cazurile, cu excepția unuia, senzațiile tactile ai nervilor faciali reveniseră uimitor de repede. Făcea ca totul să pară simplu. O operație de lifting, spunea el, putea fi făcută mai nou cu doar jumătate din inciziile pe care le foloseau medicii, în general.

— Uitați-vă aici, zise el, chiar la marginea perciunilor. Este înlăturată o zonă triunghiulară, iar pielea este ridicată și cusută la loc cu câteva copci. Simplu și direct.

În acel moment, directorul spitalului lui Ditlev îl întrerupse.

— Am trimis descrierea operației la jurnale, spuse el.

Scoase o publicație americană și trei europene. Nu erau cele mai prestigioase, dar erau destul de bune.

— Se vor publica înainte de Crăciun. Tratamentului îi spunem „Corecția facială Stanislav”.

Ditlev dădu din cap aprobator. Vor ieși mulți bani din asta, iar ei erau oameni foarte deștepți. Tehnicieni ultraprofesioniști în mânuirea bisturiului. Fiecare câștiga un salariu cât zece doctori din țara lor natală. Nu-i făcea să se simtă vinovați și, astfel, toți cei prezenți se simțeau egali: Ditlev, care făcea bani din

munca lor, și medicii care făceau bani de la toți ceilalți. O ierarhie avantajoasă, mai ales pentru că el era în top.

Iar în acel moment el calcula obiectiv faptul că o operație eșuată din șapte era în totalitate neacceptabil. Ditlev evita riscurile inutile. Timpul petrecut la internat îl învățase asta. Dacă te îndreptai spre o situație de căcat trebuia să ieși din ea curat. Din acest motiv, era pe cale să respingă întregul proiect și să-l dea afară pe directorul care trimisese articolele spre publicare fără a avea aprobarea, dar, din același motiv, în adâncul lui, nu se putea gândi la nimic altceva decât la telefonul lui Torsten.

Intercomul din spatele lui sună. Se arcui spre spate ca să apese pe buton.

— Da, Birgitte?

— Soția dumneavoastră e pe drum.

Ditlev se uită la ceilalți. Criticile trebuiau să mai aștepte, iar secretara trebuia să blocheze publicarea articolelor.

— Spune-i Thelmei să stea pe loc, zise el. Vin acolo. Am terminat aici.

O alee protejată cu ziduri din sticlă șerpuia o sută de metri de la clinică spre vilă, așa că oricine putea merge prin grădină fără să-și ude picioarele și, în același timp, putea admira priveliștea spre mare și copacii de pe plajă. Luase ideea de la Muzeul de Artă Modernă din Louisiana. Dar la el acasă pereții nu erau decorați cu obiecte de artă.

Thelma era pregătită pentru o scenă. Genul de lucru pe care nu voia să-l vadă alții în biroul lui. Privirea ei era plină de ură.

— Am vorbit cu Lissan Hjorth, rosti ea apăsat.

— Hmm, a durat ceva vreme. Nu trebuia să fii cu sora ta acum în Aalborg?

— Nu m-am dus la Aalborg, am fost în Gothenburg și nu cu sora mea. I-ați împușcat câinele, zise Lissan.

— Eu? Te asigur că a fost un accident. Câinele a fost extrem de neascultător și a fugit în mijlocul vânatului. Îl avertizasem pe Hjorth. Apropo, ce-ai făcut în Gothenburg?

— Torsten a împușcat câinele.

— Da, Torsten și îi pare foarte rău. Ar trebui să cumpărăm un cățeluș nou pentru Lissan? Despre asta-i vorba? Acum zi-mi, ce-ai făcut în Gothenburg?

Chipul ei se întunecă. Numai o furie neobișnuit de aprinsă putea să creeze riduri pe pielea ei incredibil de întinsă, rezultat a cinci liftinguri, dar Thelma Pram reuși acest lucru.

— Ai dat apartamentul meu din Berlin nimicului ăluia mic, Saxenholdt. Apartamentul *meu*, Ditlev, spuse ea, și arătă spre el cu degetul. A fost ultima ta vânătoare, m-auzi?

El se apropie de ea. Era singurul mod în care o putea face să dea înapoi.

— Oricum n-ai folosit niciodată apartamentul, nu-i așa? N-ai putut să-l convingi pe amant să meargă cu tine, nu? întrebă el și zâmbi. Nu ai ajuns cam bătrână pentru el, Thelma?

Ea își înălță capul, admirabil de puternică în fața insultelor.

— Nici n-ai idee ce spui, îți dai seama? Ai uitat să-l pui pe Aalbæk pe urmele mele de data asta și de-aia nu știi cine e? Ei, Ditlev, din moment ce nu știi cu cine am fost în Gothenburg?

Apoi râse. Ditlev fu oprit de întrebarea neașteptată.

— O să fie un divorț scump, Ditlev. Faci lucruri bizare… genul de lucruri care o să te coste când avocații intră în scenă. Jocurile tale perverse cu Ulrik și cu ceilalți. Cât crezi c-o să-ți păstrez secretele degeaba?

El zâmbi. Era o cacealma.

— Nu crezi că știu ce-i în mintea ta acum, Ditlev? „Nu îndrăznește, îți spui tu. Îi merge prea bine cu mine”. Dar nu, Ditlev, m-am îndepărtat de tine. Nu-mi pasă de tine. Din punctul meu de vedere poți să putrezești în închisoare. Și, între timp, va trebui să te descurci fără sclavele tale de jos, din spălătorie. Crezi că poți asta, Ditlev?

El se holbă la gâtul ei. Era pe deplin conștient cât de tare o putea lovi. Și știa unde. Ca o zibetă, ea simți și se retrase. Dacă voia s-o lovească, trebuia s-o facă din spate. Nimeni nu era invincibil.

— Ești bolnav la cap, Ditlev, spuse ea. Întotdeauna am știut asta. Ai fost nebun într-un mod amuzant, dar vremurile alea au trecut.

— Atunci, ia-ți un avocat, Thelma!

Zâmbetul ei semăna cu cel al Salomeei cerându-i lui Irod să-i aducă pe un platou capul Sfântului Ioan Botezătorul.

— Și să-l înfrunt pe Bent Krum de cealaltă parte a mesei? În niciun caz, Ditlev. Am alte planuri. Doar că aștept ocazia potrivită.

— Mă amenințі?

Părul ei scăpase din bentiță. Își dădu capul pe spate și își expuse gâtul golaș arătându-i că nu-i era frică de el. Își bătea joc de el.

— Crezi că te ameninț? întrebă ea cu flăcări în privire. Nu. Când voi fi gata, o să-mi împachetez lucrurile și o să plec. Bărbatul pe care l-am găsit mă așteaptă. Un bărbat matur. Nu știai, nu-i așa, Ditlev? Dar e mai în vârstă decât tine. Îmi cunosc apetitul. Un băiat nu mi-l poate satisface.

— Înțeleg. Cine e?

Ea zâmbi cu aroganță.

— Frank Helmond. O surpriză, nu-i așa?

Mai multe gânduri se ciocniră unele de altele în capul lui Ditlev. Kimmie, poliția, Thelma, iar acum Frank Helmond.

•

„Ai grijă în ce te bagi”, își spuse el și se gândi o clipă să se ducă să vadă care filipineze erau în tura de seară. Un nou val de ură îl cuprinse. Ce degradant! Un politician local grăsan. Un membru al clasei de jos. Un nimeni.

Căută numele Helmond în cartea de telefon din Krak și-i găsi adresa, deși o cunoștea deja. Helmond nu era unul care să se ascundă după tufiș, lucru evident după adresă. Dar așa era el și toată lumea o știa. Trăia într-o vilă pe care nu și-o permitea, într-un cartier unde nimeni nici nu s-ar fi gândit să voteze partidul lui de doi bani.

Ditlev se duse la raftul cu cărți, scoase un volum gros și îl deschise. Era gol în interior, cu suficient de mult spațiu ca să ascundă pungulițele de cocaină. Prima linie trasă pe nas estompă imaginea încruntată și uscățivă a Thelmei. A doua linie îl făcu să-și îndrepte umerii, să privească la telefon și să uite că termenul „risc” nu se afla în dicționarul lui. Nu voia decât să pună punct. De ce nu în maniera cea mai potrivită? Împreună cu Ulrik. În toiul nopții.

— Să ne uităm la filme acasă la tine? întrebă el imediat ce Ulrik ridică receptorul.

La celălalt capăt auzi un oftat de satisfacție.

— Vorbești serios? întrebă Ulrik.

— Ești singur?

— Da. La dracu’, Ditlev, vorbești serios?

Era deja excitat. Avea să fie o seară splendidă.

*

Văzuseră filmul de nenumărate ori. Lumea n-ar mai fi fost la fel fără el. Prima oară când vizionaseră *Portocala mecanică* erau la internat, la începutul celui de-al doilea an. Un profesor nou înțelesese prost diversitatea culturală din codul școlii și prezentase clasei atât acel film, cât și pelicula *Dacă…* despre o revoltă la un internat englez. Tema principală era cinematografia engleză în anii 1960, aparent potrivită pentru o școală cu tradiție britanică. Dar indiferent cât de interesantă păruse alegerea profesorului, aceasta fusese considerată nelalocul ei de conducerea școlii după o cercetare amănunțită. De aceea, cariera noului profesor fusese scurtă.

Însă răul fusese făcut deoarece Kimmie și cel mai nou elev din clasă, Kristian Wolf, adoptaseră mesajele filmului fără nicio ezitare.

Prin acestea, ei descoperiseră noi posibilități de a se descărca și de a se răzbuna. Kristian fusese cel care preluase conducerea. Din moment ce era cu doi ani mai mare și în întregime nedisciplinat, toată clasa se afla la picioarele lui. Avea întotdeauna mulți bani la el, chiar dacă acest lucru contravenea cu politica școlii. Fusese mereu cu ochii în patru și îi alesese cu grijă pe Ditlev, pe Bjarne și pe Ulrik în gașca lui. Erau asemănători în multe privințe. Erau marginalizați și plini de ură față de școală și de reprezentanții autorității. Da, filmul *Portocala mecanică* îi legase unii de alții.

Găsiseră filmul pe casetă video și se uitară la el mereu, pe furiș, în camera lui Kristian și a lui Ulrik. Și, ca urmare a acelei fascinații, făcură un pact. Aveau să fie exact ca și gașca din film. Indiferenți la ce-i înconjura. Mereu în goană după aventuri, gata mereu să calce legea în picioare. Răi și nemiloși. Când îl atacaseră pe băiatul care-i prinsese fumând hașiș, toate piesele se uniră. Abia mai târziu, Torsten, pasionat de melodrame, le sugerase să poarte măști și mănuși.

•

Ditlev și Ulrik conduceau prin Fredensborg cu câteva linii de cocaină în vene și călcând până la podea accelerația. Cu ochelari de soare și haine din piele lungi. Căciuli și mănuși. Cu mințile limpezi și reci. Cu echipamentul necesar pentru o seară interesantă petrecută sub vălul anonimatului.

— Pe cine căutăm? întrebă Ulrik în timp ce stăteau lângă fațada galben-șofran a cafenelei JFK din piața orașului, în Hillerød.

— Așteaptă și o să vezi, spuse Ditlev care deschise ușa să pătrundă zgomotul aglomerației de vineri.

Erau oameni gălăgioși în fiecare colțișor. Nu era un loc rău pentru cei cărora le plăcea jazzul și compania nepretențioasă. Ditlev le ura pe amândouă.

Îl găsiră pe Helmond în spate. Cu o expresie de bună dispoziție, acesta se afla în compania unui alt politician inferior local, gesticulând cu înflăcărare sub candelabrul barului. Acolo, în spațiul public, erau angrenați în micuța lor cruciadă. Ditlev i-l arătă discret lui Ulrik.

— S-ar putea să dureze o vreme până ce va pleca, așa că hai să luăm o bere și să așteptăm, spuse el, și se îndreptă spre unul dintre barurile aflate mai departe.

Dar Ulrik rămase pe loc uitându-se la prada lor cu pupilele dilatate la maximum în spatele ochelarilor fumurii, evident destul de mulțumit de ceea ce vedea. Mușchii maxilarului îi pulsau deja. Ditlev îl cunoștea prea bine.

•

Seara era cețoasă și blândă, iar Frank Helmond vorbi cu însoțitorul lui multă vreme după ieșirea din cafenea înainte ca fiecare s-o ia pe drumul său. Frank porni apoi mai departe pe Helsingørsgade, iar ei îl urmară la o distanță de vreo cincisprezece metri, conștienți că de acolo până la secția locală de poliție nu erau decât cel mult două sute de metri. Un alt motiv care-l făcea pe Ulrik să mârâie de poftă.

— O să așteptăm până ajungem pe alee, șopti Ulrik. E un magazin second-hand pe stânga. Nu vine nimeni pe străduța aia la ora asta.

Ceva mai departe, un cuplu în vârstă se plimba pe aleea învăluită în ceață și se îndrepta spre capătul străzii, cu umerii căzuți. Trecuse demult ora lor de culcare. Ditlev nu era deloc preocupat de prezența lor. Așa funcționa cocaina. În afară de acel cuplu, strada era pustie, iar condițiile erau perfecte. Caldarâmul era uscat. O briză umedă cuprindea fațadele magazinelor, iar cei trei bărbați erau pe cale să joace un rol într-un ritual bine orchestrat și îndelung practicat.

Când ajunseră la câțiva metri de Frank Helmond, Ulrik îi dădu lui Ditlev masca. Până să-l ajungă din urmă, își trăseseră măștile din latex pe figură. Dacă ar fi fost la un carnaval, oamenii ar fi râs văzându-i. Ulrik avea o cutie mare de carton plină cu asemenea măști. După cum obișnuiau să spună, aveau nevoie de o mare varietate din care să aleagă. De data aceea aleseseră modelele cu numerele 20027 și 20048. Puteau fi cumpărate de pe internet, dar Ulrik nu făcuse așa ceva. Le aducea acasă din străinătate. Aceleași măști de fiecare dată, aceleași numere. Imposibil de urmărit. Acolo erau doar doi oameni în vârstă cu riduri adânci pe care viața le sculptase în piele. Foarte reale și destul de diferite de fețele pe care le ascundeau.

Ca întotdeauna, Ditlev fu cel care lovi primul. El era cel care le făcea pe victime să cadă ușor într-o parte, cu un icnet mocnit. Apoi Ulrik îl apucă și îl trase pe alee. Acolo îl lovi pentru prima oară. Trei lovituri directe în frunte și una în gât. În funcție de puterea lor, victimele erau de obicei deja inconștiente. Dar de data aceea nu lovise cu toată puterea. Ditlev îl instruise să n-o facă.

Târâră pe alee corpul bărbatului, pe jumătate inert, cu picioarele desfăcute. Când ajunseră lângă lacul castelului, zece metri mai în față, începură să-l lovească din nou. Mai întâi, doar pumni ușori la nivelul corpului, apoi lovituri din ce în ce mai puternice. Când bărbatul paralizat își dădu seama că era pe cale să fie omorât, de pe buzele lui începură să se audă sunete încete, nearticulate. Nu trebuia neapărat să spună ceva; victimele lor rareori o făceau. De obicei, ochii lor spuneau totul.

În acel moment, corpul lui Ditlev era invadat de valuri pulsatorii de căldură. Asta era ceea ce căuta: minunatele valuri de căldură. La fel ca în copilărie, când stătea cu părinții la soare, în grădină, când era atât de mic încât lumea încă părea compusă doar din bunătate și blândețe. Ori de câte ori Ditlev ajungea în acel punct, trebuia să se abțină să nu-și omoare victima.

Altfel stăteau lucrurile în cazul lui Ulrik. Moartea îl interesa prea puțin. Era interesat acum de golul dintre putere și impotență, iar prada lor se afla în acel gol chiar în acel moment.

Ulrik încălecă trupul inert al bărbatului și se uită în ochii acestuia prin mască. Apoi scoase din buzunar cuțitul Stanley și îl ținu în așa fel încât mâna lui enormă aproape că îl ascundea cu totul. Pentru un moment păru că stă pe gânduri dacă să urmeze sau nu instrucțiunile lui Ditlev sau să facă o crestătură. Ochii lor se întâlniră prin măști.

„Mă întreb dacă arăt la fel de nebun ca și el”, se gândi Ditlev.

Apoi Ulrik puse cuțitul la gâtul bărbatului. Lăsă lama să alunece înainte și înapoi pe arterele lui. Când respirația acestuia începu să se accelereze, Ulrik trecu lama de-a lungul nasului lui și peste pleoapele care tremurau.

Nu era o pisică jucându-se cu șoarecele – era mai rău. Prada nu aștepta ocazia să scape; se predase deja destinului său.

Într-un final, Ditlev îi făcu semn calm cu capul lui Ulrik și își îndreptă atenția spre picioarele bărbatului. În scurt timp, când Ulrik avea să-l taie pe față, îi va vedea picioarele zvâcnind de groază.

Acum. Acum piciorul tremură spastic, acea criză minunată în care neputința victimei era mai vizibilă ca oricând. Niciun lucru din viața lui Ditlev nu egala așa ceva. Privi spre sângele care curgea pe pietriș, dar Frank Helmond nu făcu același lucru. Își acceptase rolul. Ditlev era sigur de asta.

Îl lăsară gemând la marginea lacului. Făcuseră o treabă bună. Va supraviețui, dar va fi mort pe interior. Vor trebui ani buni înainte să îndrăznească să iasă din nou pe străzi.

Cei doi domni Hyde puteau pleca acasă, iar cei doi doctori Jekyll puteau ieși din nou la iveală.

•

Când ajunse acasă în Rungsted, trecuse deja jumătate de noapte și avea capul destul de limpede. El și Ulrik se curățaseră, își aruncaseră căciulile, mănușile, hainele și ochelarii de soare în foc și ascunseră cuțitul Stanley sub o piatră din grădină. După aceea îl sunară pe Torsten și căzură de acord asupra cursului evenimentelor din restul serii. Desigur, Torsten era livid. Se plângea că nu era momentul potrivit să facă așa ceva, iar ei știau că avea dreptate. Dar Ditlev nu trebuia să se scuze în fața lui Torsten și nici să-l roage. Torsten știa bine că erau băgați împreună în treaba aceea. Dacă unul se ducea la fund, îi trăgea și pe ceilalți cu el. Era simplu. Iar dacă poliția se apropia, nu trebuiau decât să aibă alibiurile pregătite.

Din acest motiv, Torsten fu de acord cu povestea pe care cei doi o născociseră: Ditlev și Ulrik se întâlniseră la JFK în Hillerød destul de târziu în acea seară și, după o bere, se îndreptaseră spre casa lui Torsten din Ejlstrup, unde ajunseră la ora 23.00. Aceasta era baza alibiului lor. Cu alte cuvinte, cu o jumătate de oră înainte de atac. Nimeni nu putea dovedi altceva. Poate că îi văzuse cineva în bar, dar și-ar aduce aminte cine era unde, când și cât timp? Apoi cei trei prieteni băură coniac acasă la Torsten. Vorbiră despre vremurile de demult. Nimic special. Doar o seară plăcută de vineri petrecută împreună. Asta trebuiau să spună și ceea ce stabiliră.

•

Ditlev intră în hol și fu mulțumit să constate că toată casa era în beznă și că Thelma se retrăsese în bârlogul ei. Apoi se așeză lângă șemineu și dădu pe gât trei înghițituri de coniac cipriot, una după alta, ca senzațiile minunate pe care i le dăduse actul răzbunării să se întoarcă treptat la un nivel normal și să-și recapete controlul asupra gândurilor.

Intră în bucătăria acoperită cu gresie din ceramică pentru a deschide o cutie cu caviar, pe care îl putea consuma în timp ce-și imagina figura îngrozită a lui Frank Helmond. Gresia aceea era călcâiul lui Ahile pentru menajeră. Inspecțiile

Thelmei se terminau întotdeauna cu o ceartă și, oricâte eforturi făcea femeia aceea, Thelma nu era niciodată mulțumită. Și se părea că avea dreptate.

Era la fel de bătător la ochi precum soarele orbitor că ceva nu era în regulă și rămase pe loc uitându-se la modelul în carouri pe care descoperi urme de pași. Nu erau mari, dar nu erau nici ale unui copil. Erau urme de pământ. Ditlev își țuguie buzele. Rămase o vreme în alertă. Și totuși, nu detectă nimic. Niciun miros și niciun zgomot străin.

Întinse mâna spre suportul de cuțite și îl alese pe cel mai mare dintre cuțitele Misono care puteau tăia sushi ca niciun alt cuțit. Ar fi fost vai și amar de cel care i-ar fi stat în cale. Ieși cu atenție pe ușile duble care duceau spre arboret și simți imediat curentul de aer care venea dinspre ferestre, deși acestea erau închise. Apoi observă gaura din una dintre ele. Era mică, dar era acolo.

Cercetă pământul de afară, din arboret. Erau mai multe urme de pași. Cioburi haotice erau împrăștiate pe jos dovedind că era vorba despre o simplă spargere. Din moment ce alarma nu se declanșase, probabil că se petrecuse înainte ca Thelma să meargă la culcare.

Dintr-odată, simți un val de panică răspândindu-i-se-n tot corpul. Înapoi spre hol mai luă un cuțit din suport. Senzația pe care i-o dădeau mânerele lor strânse în palme îi dădea un sentiment de siguranță. Nu se temea de forța unui atac, ci mai ales de surpriza acestuia, așa că ținu cuțitele sus, de fiecare parte, și la fiecare pas privea peste umăr.

Apoi se duse sus și rămase în fața dormitorului Thelmei. O fâșie îngustă de lumină se scurgea pe sub ușă. Era cineva acolo care îl aștepta? Strânse cuțitele în mâini și împinse ușa cu grijă. Thelma stătea în mijlocul patului. Era în neglijeu și arăta mai vie ca oricând, cu ochii mari și nervoasă.

— Ai venit să mă omori și pe mine? întrebă ea cu privirea plină de ură. Ei?

Apoi scoase un pistol de sub plapumă și îl aținti asupra lui.

Nu arma, ci răceala din vocea ei îl opri în loc și îl făcu să arunce cuțitele. O cunoștea pe Thelma. Dacă ar fi fost altcineva, putea fi o glumă. Dar Thelma nu glumea. Ea nu avea simțul umorului. El rămase împietrit.

— Ce s-a întâmplat? zise el și se uită la pistol.

Părea autentic, suficient de mare ca să reducă pe oricine la tăcere.

— Am observat că a intrat cineva în casă, dar nu-i nimeni aici, așa că poți pune pistolul jos.

Simțea efectele târzii ale cocainei învolburându-i sângele prin vene. Potențial, combinația de adrenalină și droguri era un amestec fără egal. Dar nu și în acel moment.

— De unde dracu' ai luat pistolul ăla? Haide, fii fată cuminte și lasă-l jos, Thelma! Spune-mi ce s-a întâmplat.

Dar Thelma nu se clinti niciun centimetru. Arăta sexy. Mai sexy decât o văzuse în ultimii ani. Încercă să se apropie, dar ea îl opri apucând pistolul mai ferm.

— L-ai atacat pe Frank, Ditlev. Pur și simplu nu l-ai putut lăsa în pace, nu-i așa, monstrule?

De unde dracului putea ști? Așa repede?

— Ce vrei să spui? zise el încercând să-i susțină privirea.

— O să supraviețuiască, să știi. Ceea ce nu-i în avantajul tău, Ditlev, după cum sunt sigură că-ți dai seama.

Ditlev își luă ochii de la ea și se uită la cuțitele de pe podea. N-ar fi trebuit să le dea drumul.

— Nu știu despre ce vorbești, zise el. Am fost la Torsten în seara asta. Sună-l și întreabă-l.

— Tu și Ulrik ați fost văzuți în seara asta la JFK în Hillerød. E de ajuns pentru mine, m-auzi?

Pe vremuri, mecanismul lui de autoapărare l-ar fi făcut să mintă, dar în acel moment nu simțea nimic. Ea îl avea deja acolo unde dorea.

— Așa-i, spuse el fără să clipească. Am fost acolo înainte să mergem la Torsten. Ce-i cu asta?

— N-am chef să te ascult, Ditlev. Vino aici. Semnează-te. Altfel te omor.

Arătă spre câteva documente care zăceau pe jos, la marginea patului, apoi trase un glonț care făcu o gaură în peretele din spatele lui Ditlev. El se întoarse și estimă amploarea daunei. Gaura era cât pumnul. Apoi aruncă o privire la foaia de deasupra. Îi venea greu să înghită așa ceva. Dacă semna, ea avea să primească treizeci și cinci de milioane de coroane pe an timp de doisprezece ani cât își dăduseră târcoale ca doi prădători.

— N-o să te dăm pe mâna poliției, Ditlev. Nu dacă semnezi asta. Așa că fă-o acum.

— Dacă mă dați pe mâna poliției, n-o să iei nimic, Thelma. Te-ai gândit la asta? O să las nenorocita de afacere să intre în faliment cât o să fiu în închisoare.

— O să semnezi. Crezi că nu știu asta? întrebă ea și scoase un hohot de râs în care se observa mulțumirea. Știi la fel de bine ca și mine că lucrurile nu merg așa repede. O să-mi iau partea până să ajungi falit. Poate nu atât de mult, dar destul. Dar te cunosc, Ditlev. Ești genul practic. De ce să lași baltă afacerea și să stai în pușcărie când îți poți permite să scapi de soție într-un mod normal? Așa că o să semnezi. Iar mâine o să-l primești pe Frank la clinică, ai înțeles? Îl vreau ca nou într-o lună. Ba chiar mai bine decât nou?

El clătină din cap. Întotdeauna fusese o scorpie. Cine se-aseamănă se-adună, după cum obișnuia să-i spună mama lui.

— De unde-ai luat pistolul, Thelma? întrebă el calm, în timp ce adună documentele și își scrijeli semnătura pe primele două pagini. Ce s-a întâmplat?

Ea se holbă la hârtii și așteptă ca el să i le dea înainte de a răspunde.

— Păcat că n-ai fost aici în noaptea asta, Ditlev, pentru că nu cred că aș mai fi avut nevoie de semnătura ta.

— Da? De ce?

— O femeie mizerabilă a spart geamul și m-a amenințat cu ăsta, spuse ea, și flutură pistolul. Întreba de tine, Ditlev.

Thelma râse, iar o bretea a neglijeului îi alunecă pe umăr.

— I-am spus că data viitoare când o să treacă pe aici am s-o las bucuroasă să intre pe ușa din față. Și că apoi poate face ce vrea fără să se mai obosească să spargă ferestre.

Ditlev simți că i se făcu frig. Kimmie! După atâția ani.

— Mi-a dat pistolul și m-a bătut pe obraz de parcă aș fi fost un copilaș. A bombănit ceva și apoi a ieșit pe ușa din față, zise Thelma și râse din nou. Dar nu dispera, Ditlev! Prietena ta o să-ți mai facă o vizită, așa mi-a zis să-ți transmit.

13.

Șeful de la Omoruri, Marcus Jacobsen, își frecă fruntea. Era un început de săptămână îngrozitor. Tocmai primise cea de-a patra cerere de demisie în numai câteva zile. Doi dintre cei mai buni oameni din echipa lui de anchetatori erau bolnavi, în plus se întâmplase și un atac înfiorător în mijlocul unei străzi din centru. O femeie fusese bătută până la desfigurare și apoi fusese aruncată într-un container de gunoi. Violența atingea noi culmi de cruzime și, după cum era de înțeles, toată lumea voia să se ia imediat măsuri. Ziarele, cetățenii, șefa poliției…

Dacă femeia murea, se dezlănțuia iadul. În acel an bătuseră recordul la omoruri. Ar fi trebuit să caute în statisticile din urmă cu zece ani ca să vadă cifre similare și, din acest motiv, dar și pentru că atât de mulți ofițeri ieșeau din rândurile poliției, șefii cei mari îi convocau mereu la ședințe.

Presiunea creștea, iar acum Bak ceruse și el să plece. Bak, dintre toți oamenii, pentru Dumnezeu. Pe vremuri, el și Bak și-ar fi aprins țigările, ar fi ieșit la plimbare în curte și și-ar fi rezolvat problemele chiar acolo… era sigur de asta. Dar acele vremuri apuseseră, iar acum se simțea neputincios. Pur și simplu avea prea puține de oferit personalului său. Salariul era de mizerie, la fel și programul. Ofițerii lui erau epuizați și le era imposibil să-și desfășoare munca la nivel satisfăcător. Și acum nici măcar nu-și puteau liniști frustrarea ieșind la fumat. O situație dată dracului.

— Trebuie să-i îmboldești pe politicieni, Marcus, îi spuse ajutorul lui, Lars Bjørn.

Oamenii din echipa de muncitori care se ocupau de mutări făceau gălăgie pe hol ca totul să pară organizat și eficient, așa cum cereau reformele. Dar era mai degrabă un camuflaj, doar o perdea.

Marcus ridică din sprâncene și se uită la ajutorul lui cu același zâmbet resemnat care se aflase pe fața lui Lars Bjørn în ultimele luni.

— Iar *tu* când o să-mi ceri voie să pleci, Lars? Ești încă relativ tânăr. Nu visezi la o altă slujbă? Soția *ta* nu vrea să te vadă mai mult pe-acasă?

— La dracu', Marcus, singura slujbă cu care-aș schimba-o pe-a mea este a ta.

O spusese atât de sec și de nonșalant încât stilul îl putea face pe oricine să se simtă amenințat.

Marcus dădu din cap.

— Bine. Dar sper că ai timp de așteptat pentru că nu am de gând să mă mișc de aici până la pensie. Nu e genul meu.

— Vorbește cu șefa poliției, Marcus. Roag-o să facă presiune asupra politicienilor ca să putem avea condiții de muncă tolerabile.

Se auzi o bătaie în ușă și, înainte ca Marcus să reacționeze, Carl Mørck era deja la jumătatea biroului. Oare acel om putea vreodată să facă ceva ca la carte, măcar o dată?

— Nu acum, Carl, zise el știind că auzul lui Mørck putea fi surprinzător de selectiv.

— Nu durează decât un moment, spuse Carl care dădu aproape imperceptibil din cap spre Lars Bjørn. E despre cazul la care lucrez.

— Crimele din Rørvig? Dacă-mi poți spune cine aproape a omorât o femeie azi-noapte în mijlocul Store Kannikestræde, te ascult. Altfel, te descurci de unul singur. Și știi părerea mea despre cazul Rørvig. A fost o condamnare. Caută alt caz, unul în care făptașul este încă liber.

— Cineva de aici de la secție are legătură cu cazul.

Marcus își lăsă resemnat capul pe piept.

— înțeleg. Cine?

— Un polițist pe nume Arne Jacobsen a luat dosarul de la secția din Holbæk în urmă cu zece sau cincisprezece ani. Îți sună cunoscut?

— Frumos prenume, dar *eu* n-am nimic de-a face cu asta.

— A fost implicat personal în acest caz, îți spun sigur asta. Fiul lui se întâlnea cu fata care a fost omorâtă.

— Și?

— Astăzi fiul lui lucrează aici la secție. Îl aduc aici pentru interogatoriu. Asta ca să știi.

— Cine e?

— Johan.

— Johan? Johan Jacobsen, omul nostru bun la toate? Îmi ceri prea multe…

— Stai puțin, Carl, interveni Lars Bjørn. Dacă ai de gând să-l aduci pe unul dintre civilii noștri aici pentru interogatoriu ar fi mai bine să numești altfel ceea ce vrei să faci. Eu sunt cel care trebuie să discute apoi cu sindicatul, dacă ceva nu merge bine.

Marcus întrevedea o ceartă.

— Destul, voi doi! zise el și apoi se întoarse spre Carl Mørck. Despre ce-i vorba?

— Adică, dincolo de faptul că un fost angajat a sustras probe de la secția din Holbæk? spuse Carl și își îndreptă spatele astfel încât ocupă încă o jumătate de metru din perete. Ideea e că fiul lui a pus dosarul pe biroul meu. Mai mult, a intrat prin efracție la locul crimelor și a lăsat intenționat indicii care duc la el. De asemenea, cred că are mult mai multe probe în tolbă. Marcus, știe mai multe despre cazul ăsta decât oricine de pe fața pământului… dacă se poate spune așa.

— Doamne, Carl! Cazul ăsta e vechi de mai bine de douăzeci de ani. Nu-ți poți face treaba liniștit la tine în subsol? Cred că ai destul de multe cazuri la care să lucrezi în afara ăstuia.

— Ai dreptate. E un caz vechi. Și este chiar cel pe care, la cererea ta, o să-l prezint vineri unei echipe de imbecili de pe tărâmul brânzei cafenii. *Îți amintești*? Deci, te rog, Marcus, fii atât de bun și asigură-te că Johan trece pe la biroul meu în maximum zece minute.

— Nu pot face asta.

— Ce vrei să spui?

— Din câte știu, Johan e bolnav.

Se uită la Carl pe deasupra ochelarilor. Era important să înțeleagă mesajul.

— Nu-l suni acasă, ai înțeles? A avut o cădere nervoasă în timpul weekendului. Nu vrem necazuri.

— De unde știi așa sigur că el e cel care a pus dosarul pe biroul tău? întrebă Lars Bjørn. Ai găsit amprente pe el?

— Nu. Azi am primit rezultatele analizei și nu s-au găsit amprente. Pur și simplu știu, da? Johan este. Dacă nu vine aici în după-amiaza asta, mă duc eu la el. Apoi poți spune tot ce dorești.

14.

Johan Jacobsen locuia într-un apartament de blocuri din Vesterbrogade, vizavi de Teatrul Calul Negru și acum-defunctul Muzeu al muzicii mecanice. De fapt, trăia exact unde fusese dată bătălia decisivă dintre locatarii ilegali anarhiști și poliție, din 1990. Carl își amintea bine de zilele acelea. Își pusese de-atâtea ori uniforma de protecție pentru revoltele de stradă și bătuse fete și băieți de aproape aceeași vârstă ca a lui… Nu erau chiar cele mai frumoase amintiri din zilele lui de glorie.

Fură nevoiți să sune la soneria de la interfonul nou-nouț de mai multe ori înainte ca Johan Jacobsen să-i lase înăuntru.

— Nu vă așteptam așa de repede, spuse el încet și îi conduse în sufragerie.

Din cameră se vedeau acoperișul din țiglă al teatrului și al hotelului din apropiere. Camera era mare, dar nu arăta prea bine. Clar neatinsă de ceva vreme de mâinile experte ale unei femei și de ochiul ei critic. Pe suprafața de lucru din bucătărie erau depozitate una peste alta maldăre de farfurii murdare, iar pe jos erau risipite sticle de cola. Era o cocină prăfuită și unsuroasă.

— Vă rog să scuzați mizeria, spuse bărbatul în timp ce luă hainele murdare de pe canapea și de pe măsuța de cafea. Soția m-a părăsit cam acum o lună.

Pe fața lui apăru un tic nervos pe care-l mai văzuseră de atâtea ori la secție. De parcă vântul îi suflase nisip în față și abia reușea să-și ferească ochii. Carl clătină din cap. Îi părea rău să audă de soția lui. Cunoștea sentimentul.

— Știi de ce suntem aici?

El dădu din cap afirmativ.

— Deci recunoști că tu ai fost cel care a pus dosarul Rørvig pe biroul meu, Johan?

El dădu din cap din nou.

— De ce nu ni l-ai dat nouă, pur și simplu? întrebă Assad care își scoase în față buza de jos.

Dacă și-ar fi pus o bonetă militară ar fi semănat cu Yasser Arafat.

— L-ați fi acceptat?

Carl clătină din cap. Puțin probabil. Un caz vechi de douăzeci de ani încheiat cu o condamnare? Nu, avea dreptate în acea privință.

— M-ați fi întrebat de unde-l am? Ați fi vrut să aflați de ce eram interesat de caz? V-ați fi făcut timp să vă interesați de el? Am văzut teancurile de dosare de pe biroul tău, Carl.

Carl dădu din cap.

— Așa că ai pus altă cutie de Trivial Pursuit în cabană, ca indiciu pentru noi. Și asta nu s-a întâmplat cu prea mult timp în urmă, din moment ce ușa de la bucătărie s-a deschis așa de ușor. Am dreptate?

Johan dădu din cap. Exact cum bănuise Carl.

— Bine, deci ai vrut să știi dacă eram interesați de caz. Înțeleg asta. Dar ai riscat destul de mult astfel, nu-i așa, Johan? Dacă n-am fi observat jocul? Dacă n-am fi descoperit numele scrise pe cartonașe?

El ridică din umeri.

— Dar sunteți aici.

— Eu nu înțeleg prea bine atunci, spuse Assad și se așeză în fața uneia dintre ferestrele cu priveliște la Vesterbrogade.

Pentru că lumina bătea din spatele lui, fața îi era în întregime în întuneric.

— Nu ești mulțumit că Bjarne Thøgersen și-a recunoscut vina?

— Dacă ați fi fost în sala de tribunal când s-a dat sentința, nici voi n-ați fi fost mulțumiți. Totul a fost o înscenare.

— Da, sigur, zise Assad. E destul de ciudat că omul s-a predat atunci după…

— Ce ți se pare nelalocul lui în cazul ăsta, Johan? îl întrerupse Carl.

Bărbatul evită privirea lui Carl și se uită pe fereastră de parcă cerul plumburiu putea calma furtuna din sufletul lui.

— Zâmbeau tot timpul, zise el. Fiecare dintre ei. Și Thøgersen, și avocatul apărării. Cei trei nenorociți aroganți care stăteau în public.

— Torsten Florin, Ditlev Pram și Ulrik Dybbøl Jensen. La ei te referi?

El dădu din cap și își puse mâna peste buzele tremurânde, încercând să le liniștească.

— Stăteau acolo și zâmbeau, zici tu. E o pistă foarte fragilă pentru caz, Johan.

— Da, dar acum știu mai mult decât știam atunci.

— Tatăl tău, Arne Jacobsen, s-a ocupat de caz? întrebă Carl.

— Da.

— Iar tu unde erai atunci?

— Eram la Colegiul Tehnic din Holbæk.

— Holbæk? Le cunoșteai pe victime?

— Da, răspunse el aproape imperceptibil.

— Deci îl cunoșteai pe Søren?

El dădu din cap aprobator.

— Da, puțin. Dar nu la fel de bine ca pe Lisbet.

— Ascultă, interveni Assad. Îmi dau seama după fața ta că Lisbet îți spusese că nu te mai iubește. Așa-i, Johan? Nu te mai voia atunci, zise Assad și se încruntă. Și pentru că nu mai era a ta, ai omorât-o atunci, iar acum vrei ca noi să ne dăm seama de asta și să te arestăm ca să nu fii nevoit să te sinucizi. Așa-i?

Johan clipi rapid de câteva ori, apoi expresia lui deveni dură.

— Trebuie să fie aici, Carl? întrebă el pe un ton calculat.

Carl clătină din cap. Din păcate, ieșirile lui Assad deveneau un obicei.

— Du-te în cealaltă cameră, Assad. Doar cinci minute, spuse el, și arătă spre o ușă din spatele lui Johan.

Auzind aceasta, Johan tresări. Erau multe semne care indicau frica, iar Carl le cunoștea pe majoritatea. Așa că se uită la ușa închisă.

— Nu, nu acolo. E prea multă mizerie, zise Johan punându-se în fața ușii. Du-te și stai în sufragerie, Assad. Sau bea o cafea în bucătărie. Tocmai am făcut-o.

Dar Assad observase și el reacția lui Johan.

— Nu, mulțumesc, prefer ceaiul, zise el apoi se strecură prin spatele lui Johan și deschise larg ușa.

În spatele ușii era o altă încăpere cu tavan înalt. Înăuntru era un șir de mese de-a lungul peretelui, acoperite cu teancuri de dosare și hârtii. Dar cel mai interesant era portretul care atârna pe perete, iar fața se uita la ei cu o privire melancolică. Era o fotografie de un metru înălțime reprezentând o tânără, fata care fusese omorâtă în Rørvig. Lisbet Jørgensen. Cu părul vâlvoi, pe un fundal senin. O ipostază de vară, cu umbre pronunțate pe față. Dacă n-ar fi fost ochii ei, mărimea pozei și poziția ei neobișnuit de proeminentă, poate că el n-ar fi observat-o. Dar o făcuse.

În timp ce Carl și Assad intrară în cameră înțeleseră că acela era un altar. Totul acolo avea legătură cu Lisbet. Lângă una dintre tăieturile recente din ziar despre crimă, erau flori proaspete. Alt perete era împodobit cu un suport de fotografii pătrate tip Instamatic ale fetei și cu câteva scrisori și vederi; ba chiar și cu o bluză. Momente vesele și triste, unul lângă altul.

Johan nu spuse nimic. Rămase pur și simplu în fața fotografiei și se lăsă absorbit de ochii ei.

— De ce n-ai vrut să vedem camera asta, Johan? întrebă Carl.

El ridică din umeri, iar Carl înțelese. Era prea intimă. Sufletul lui, viața lui, visele lui frânte… totul era acolo la vedere, pe zidurile acelea.

— S-a despărțit de tine în seara aia, interveni din nou acuzator Assad. Spune, Johan! O să fie mai bine pentru tine.

Johan se întoarse și se uită urât la el.

— Tot ce spun este că fata pe care am iubit-o cel mai mult pe lumea asta a fost masacrată de oameni care acum ne privesc de sus, de pe cele mai înalte trepte ale societății și râd în hohote. Faptul că cineva al dracului de nesemnificativ precum Bjarne Thøgersen este cel care plătește prețul are un singur motiv: banii. Banii lui Iuda, monede grele, profit mizerabil, pentru Dumnezeu. La asta se reduce totul.

— Iar acum trebuie să înceteze, spuse Carl. Dar de ce acum?

— Pentru că sunt din nou singur și nu mă pot gândi la nimic altceva. Nu vezi?

•

Johan Jacobsen avea doar douăzeci de ani când Lisbet spusese „Da” la cererea lui în căsătorie. Taţii lor erau prieteni. Familiile lor se vizitau frecvent, iar Johan fusese întotdeauna îndrăgostit de Lisbet. Fusese cu ea în noaptea aceea, în timp ce fratele ei făcea dragoste cu prietena lui în camera de lângă. Avuseseră o discuţie serioasă şi apoi făcuseră dragoste… ca un gest de rămas-bun, din punctul lui de vedere. La răsărit, el plecă cu lacrimi în ochi, iar mai târziu în ziua aceea ea fu găsită moartă. În numai zece ore el se prăbuşise de pe cele mai înalte culmi în tristeţe şi, în final, în iad.

Nu-şi mai reveni niciodată cu adevărat după acea noapte şi după ziua următoare. Îşi făcuse o nouă prietenă cu care se însurase şi avură doi copii, totuşi se gândea numai la Lisbet. Când tatăl lui îi spuse pe patul de moarte că a furat dosarul cazului şi i l-a dat mamei lui Lisbet, Johan s-a dus la ea a doua zi şi a luat dosarul. De atunci, hârtiile acelea deveniseră cea mai preţioasă avere a lui, iar de atunci înainte Lisbet îi ocupa mai mult decât întreaga viaţă. Într-un final, ocupase prea mult. Iar soţia lui îl părăsi.

— Ce vrei să spui prin „ocupase prea mult”? întrebă Assad.

— Vorbeam despre ea neîncetat. Mă gândeam la ea zi şi noapte. Toate tăieturile care aveau legătură cu cazul, toate rapoartele… Pur şi simplu, trebuia să citesc despre ea tot timpul.

— Iar acum vrei să scapi de toate astea? De-asta ne-ai implicat pe noi? întrebă Carl.

— Da.

— Şi ce-ai pentru noi? Toate astea? întrebă Carl care îşi desfăcu braţele deasupra teancurilor de hârtii.

El dădu din cap.

— Dacă citeşti toate astea, o să-ţi dai seama că gaşca de la şcoală a făcut-o.

— Ai făcut pentru noi o listă cu celelalte atacuri. Am văzut-o deja. Despre asta vorbeşti?

— E numai o listă parţială. Pe cea completă o am aici.

Se apleacă peste masă şi ridică un teanc de tăieturi din ziare de sub care scoase o coală de hârtie.

— Începe aici, înainte de crimele din Rørvig. Băiatul ăsta a fost la aceeaşi şcoală, scrie în articol. Arătă spre o pagină din *Politiken* de la 15 iunie 1987. Titlul era: „Tragedie în Bellahøj. Tânăr de 19 ani, cădere mortală de pe o trambulină de zece metri”.

Parcurse diferite cazuri, iar pe multe dintre ele Carl le recunoscu din lista lui, care fusese livrată Departamentului Q. Incidentele avuseseră loc la interval de trei sau patru luni. Unele dintre ele se încheiaseră cu moartea victimelor.

— E posibil ca toate să fie accidente, spuse Assad. Ce legătură au cu puştii de la internat? Nu sunt neapărat legate unul de altul. Ai dovezi?

— Nu. Asta e treaba voastră.

Assad întoarse capul.
— Sincer, n-ai nimic. Te-ai îmbolnăvit la cap din cauza acestui caz. Îmi pare rău pentru tine. Ar trebui să vezi un psiholog. De ce nu te duci la femeia aceea, Mona Ibsen, de la sediu, în loc să ne trimiți pe noi după cai verzi pe pereți?

•

Pe drumul de întoarcere, Carl și Assad stăteau tăcuți, fiecare cufundat în gânduri. În mintea lor, cazul prinsese o viteză amețitoare.
— Fă un ceai, Assad, spuse Carl când ajunseră în subsol și împinse într-un colț punga din plastic în care se aflau hârtiile de la Johan Jacobsen. Dar ușor cu zahărul, da?
Își puse picioarele pe birou și se întoarse spre buletinul de știri de pe Canalul 2 încercând să-și scoată creierul din funcțiune și să nu mai facă nimic în ziua aceea. Următoarele cinci minute, însă, schimbară asta. Ridică receptorul imediat ce telefonul începu să sune și își dădu ochii peste cap când auzi vocea sumbră a șefului de la Omoruri.
— Am vorbit cu șefa poliției, Carl. Spune că nu vede niciun motiv pentru care să te afunzi și mai adânc în acel caz.
La început, Carl protestă, dar pentru că Marcus Jacobsen nu-i oferi niciun alt motiv, simți cum îi creștea temperatura în jurul gulerului.
— Repet: de ce?
— Așa stau lucrurile. Ar trebui să-ți stabilești sarcinile prioritare astfel încât să te concentrezi exclusiv pe cazurile care nu s-au încheiat cu o condamnare. Pe celelalte ar trebui să le pui în fișetele metalice de jos de la arhivă.
— Nu sunt eu cel care hotărăște care sarcini sunt prioritare?
— Nu și când șefa poliției spune altceva.
Așa că acea conversație luă sfârșit.
— Un ceai bun de mentă cu puțin zahăr, spuse Assad după încheierea discuției și îi dădu o cană.
Arăta de parcă lingurița putea sta singură țeapănă într-o mare de sirop. Carl acceptă băutura opărită și înnebunitor de dulce și o dădu pe gât dintr-o înghițitură. Doamne, începea să se obișnuiască cu melasa asta.
— N-ar trebui să stai îmbufnat, Carl. O să lăsăm atunci cazul așa câteva săptămâni până când acest Johan se întoarce la muncă. Atunci o să-l presăm încet în fiecare zi. O să mărturisească totul, mai devreme sau mai târziu. O să vezi.
Carl se uită la fața veselă a lui Assad. Dacă n-ar fi știut, ar fi crezut că era pictată. Cu doar o oră în urmă fusese agresiv, insistent și congestionat din cauza acelui caz.
— Ce să mărturisească, Assad? Despre ce dracului vorbești?
— Despre noaptea în care Lisbet Jørgensen i-a spus că nu-l mai vrea. Probabil că ea i-a spus că a găsit alt tip. Astfel că el s-a întors în dimineața următoare și i-a

omorât pe amândoi. Dacă scormonim mai adânc, probabil că vom descoperi că a fost ceva urât între fratele lui Lisbet și Johan. Poate că și-a ieșit din minți.

— Las-o baltă, Assad. Cazul ne-a fost luat. În plus, nu cred absolut deloc în teoria ta. E prea răsucită.

— Răsucită?

— Da, pentru Dumnezeu, și nu mă refer la un covrig. Dacă Johan ar fi făcut-o, și-ar fi ieșit din minți acum o sută de ani.

— Nu și dacă e nebun, spuse el și-și bătu cu palma începutul de chelie din creștetul capului.

— Un nebun nu lasă urme precum cartonașele de Trivial Pursuit. Îți aruncă arma crimei în față și se uită în cealaltă parte. Oricum, n-ai auzit ce-am spus? Ni s-a luat cazul.

Assad aruncă o privire indiferentă la televizorul cu ecran plat de pe perete, unde era prezentat cazul despre atacul de la Store Kannikestræde.

— Nu, n-am auzit asta. Nu vreau să aud asta. Cine-ai zis că ne-a luat cazul?

O puteau mirosi pe Rose care se îndrepta spre ei înainte ca aceasta să apară. Apăru în prag dintr-odată, cu brațele pline de rechizite și pungi de cumpărături cu elfi de Crăciun desenați pe ele. Ajunsese prea devreme, din toate punctele de vedere.

— Cioc-cioc! zise ea și își băgă fruntea prin deschizătura ușii. A venit cavaleria, pam-paaam! Pateuri delicioase pentru toată lumea.

Carl și Assad se uitară unul la altul. Unul cu o expresie îndurerată, celălalt cu beculețe de Crăciun în ochi.

— Bună, Rose, și bine ai venit în Departamentul Q! Am pregătit totul pentru tine, sigur că da, spuse micul trădător.

În timp ce Assad o conduse în încăperea învecinată, ea îi aruncă lui Carl o privire sugestivă care spunea: „Nu poți scăpa de mine”. Dar trebuie doi pentru un tango, iar el nu putea fi cumpărat cu prețul unor pateuri și al unui biscuit.

Aruncă o privire la pungile din plastic din colț și scoase o coală de hârtie din sertar. Apoi scrise:

Suspecți:

Bjarne Thøgersen?
Unul sau mai mulți din gașca de la internat?
Johan Jacobsen?
Un alt criminal?
Cineva care avea legătură cu gașca de la internat?

Se încruntă, supărat de rezultatul nesatisfăcător. Dacă Marcus l-ar fi lăsat în pace, probabil că ar fi rupt pur și simplu hârtia. Dar Marcus nu-l lăsase. Îi dăduse lui Carl un ordin direct ca să abandoneze cazul; de aceea nu putea face asta.

Când Carl era mic, tatăl lui stătea mereu cu gura pe el. Îi dădea ordine clare lui Carl să nu are pajiștea. Ca urmare, Carl ară pajiștea. Îi ceru lui Carl să nu intre în armată. Așa că el se înrolă. Mai mult, abilul său tată încercase chiar să-l direcționeze spre anumite fete. Fiicele fermierilor nu erau îndeajuns de bune, îi zisese el, ca urmare Carl se luase fix după ele. Așa era firea lui și așa fusese întotdeauna.

Nimeni nu avea să decidă în locul lui, lucru care-l făcea, de fapt, destul de ușor de manipulat. Știa asta, desigur. Întrebarea era dacă șefa poliției știa și ea acest lucru. Era greu de bănuit. Dar despre ce dracului era vorba? Cum de știa șefa poliției că el se ocupa de caz? Doar câțiva oameni știau despre asta. Se gândi la posibilități: Marcus Jacobsen, Lars Bjørn, Assad, echipa din Holbæk, Valdemar Florin, bărbatul de la cabana de vară, mama victimelor…

Rămase o vreme privind în gol. Da, oamenii aceștia știau. Și alții câțiva, dacă se gândea mai bine. Oricine putea să fi apăsat frâna. Când nume precum Florin, Dybbøl Jensen și Pram erau asociate cu o anchetă de crimă, gheața era foarte subțire. Clătină din cap. Chiar nu-i păsa de titulaturile oamenilor și de datoriile pe care șefa poliției le avea față de unul sau de altul. Acum că începuseră, nimeni nu avea să-i oprească.

Își ridică privirea. Din biroul lui Rose, situat în cealaltă parte a coridorului, se auzeau zgomote noi. Râsul acela al ei gutural, ciudat – felul în care izbucnea – plus Assad, la capacitate maximă. Dacă ar fi continuat astfel, s-ar fi putut crede că se dădea o petrecere.

Scoase o țigară din pachet, o aprinse și se uită la norul de fum care învăluia coala de hârtie. Apoi scrise:

Sarcini:

Crime similare de peste hotare, la aceeași oră? *Suedia*? *Germania*?
Cine din vechea echipă de investigatori mai lucrează încă?
Bjarne Thøgersen / *Închisoarea Vridesløslille.*
Accidentul cu elevul de la Centrul de înot Bellahøj. Coincidență?
Cu cine putem vorbi din vechea gașcă de la internat?
Avocatul Bent Krum!

Torsten Florin, Ditlev Pram și Ulrik Dybbøl Jensen: mai sunt și alte cazuri? *Cineva dintre cei care au lucrat pentru ei i-a reclamat*? *Profiluri psihologice*?

Află despre Kimmie alias Kristen-Marie Lassen: vreo rudă cu care putem discuta?

Circumstanțele morții lui Kristian Wolf!

Bătu cu creionul în hârtie de mai multe ori înainte de a continua:

Hardy.

Să scap naibii de Rose de aici.
Să i-o trag Monei Ibsen.

Se uită la ultimul rând de câteva ori și se simți ca un băiețel rău, puber, care scrijelește numele fetelor pe birou. Dacă ea ar fi știut cât de rău i se întăreau testiculele ori de câte ori avea fantezii cu fesele și cu sânii ei săltăreți…

Trase adânc aer în piept, luă o gumă din dulap și începu să șteargă ultimele două rânduri.

— Carl Mørck, te deranjez? se auzi o voce din dreptul ușii care îi făcu sângele să clocotească și să-i înghețe în vene în același timp. Șira spinării trimise cinci comenzi prin infrastructura lui: „Scapă de gumă, acoperă ultimul rând, lasă țigara, alungă expresia stupidă de pe față, închide gura!”

— Te deranjez? întrebă ea în timp ce ochii lui bulbucați încercau să se uite direct în ai ei.

Erau tot căprui. Mona Ibsen se întorsese, iar lui îi era o frică de moarte.

•

— Ce-a vrut Mona? întrebă Rose zâmbind ușor.

De parcă era treaba ei. Stătea în dreptul ușii și mesteca un cremșnit în timp ce Carl încerca să revină la realitate.

— Ce-a vrut, Carl? întrebă Assad cu gura plină.

Niciodată până atunci Carl nu mai văzuse atâta cremă înconjurând atât de multă barbă.

— Vă spun mai târziu.

Se întoarse spre Rose sperând că nu va observa obrajii lui îmbujorați, bombardați intens cu sânge de inima lui care-o luase razna.

— Te-ai acomodat în noul tău bârlog?

— O, vai! Îți pasă? Mulțumesc. Cred că, dacă cineva urăște lumina zilei, pereții colorați și să aibă oameni prietenoși în preajmă, atunci ai găsit locul perfect pentru mine, zise ea și îl înghionti pe Assad. Glumesc doar, Assad. Tu ești în regulă.

O, ce bucurie! Avea să fie un parteneriat așa de drăguț! Carl se ridică și scrise lista cu suspecți și sarcini pe tabla albă. Apoi se întoarse către proaspăt instalată minunăție de secretară. În cazul în care credea că avea suficiente sarcini în cârcă, trebuia să se gândească mai bine. Avea de gând s-o muncească atât de mult încât

slujba de presator de ambalaje de carton la fabrica de margarină să pară un paradis.

— Cazul la care lucrăm acum este puțin cam ciudat din cauza persoanelor care s-ar putea să fie implicate, zise el și se uită la pateul pe care ea îl ciugulea cu dinții din față ca o veveriță. Assad o să-ți facă imediat un rezumat. Apoi aș vrea să aranjezi hârtiile din pungile astea de plastic în ordine cronologică și să le pui împreună cu cele de pe birou. Apoi fă o copie după toate pentru tine și pentru Assad… cu excepția dosarului de aici. Ăsta va trebui să aștepte până mai târziu, spuse el, și împinse într-o parte dosarul gri al lui Johan Jacobsen și al Marthei Jørgensen. Iar când termini cu asta, află tot ce poți despre chestia asta de aici, spuse el, și arătă spre rândul de pe tablă legat de accidentul de pe trambulină de la Centrul de înot. Suntem puțin cam aglomerați, așa că dă-i bătaie. O să găsești data accidentului pe pagina de sumar care e deasupra, în punga roșie. Vara lui 1987, înainte de crimele din Rørvig. Cândva, în iunie.

Poate că se așteptase ca ea să mormăie puțin. Doar o mică observație care i-ar fi adus alte câteva sarcini, dar ea fu surprinzător de imperturbabilă. Neclintită, se uită cu nonșalanță la mâna în care ținea ultima bucată de pateu, apoi o împinse într-o parte laterală a gurii care părea că putea înghiți orice.

Carl se întoarse spre Assad.

— Ce-ai zice dacă ai lua o pauză de la munca din subsol timp de câteva zile?

— Are legătură cu Hardy?

— Nu. Vreau s-o găsești pe Kimmie. Trebuie să începem să ne facem propria noastră idee despre gașca asta. Eu o să mă ocup cu restul.

Assad părea că începea să-și imagineze tabloul. El, pe urmele unei cerșetoare pe străzile din Copenhaga, în timp ce Carl stă bine mersi înăuntru, la călduрică, cu bogații și dă pe gât cafea și coniac. Cel puțin, așa își imagina Carl.

— Nu înțeleg, Carl, zise el. Continuăm cu investigația asta? Nu ni s-a spus să ne ținem departe de ea?

Carl se încruntă. Poate că ar fi fost mai bine ca Assad să-și fi ținut gura. Cine putea ști dacă Rose era sau nu loială? Până la urmă, ce căuta acolo jos? Era al naibii de sigur că el nu o ceruse.

— A, da, acum că a zis Assad, șefa poliției ne-a spus să abandonăm cazul. Ai vreo problemă cu asta? o întrebă el pe Rose.

Ea ridică din umeri.

— E în regulă din partea mea. Dar înseamnă că tu ești cel care cumpără pateuri data viitoare, spuse ea în timp ce ridica pungile din plastic.

•

După ce Assad primi instrucțiunile se furișă afară. De două ori pe zi trebuia să-l sune pe Carl pe mobil și să raporteze ceea ce aflase în legătură cu Kimmie. Primise o listă cu ce avea de făcut conținând sarcini precum verificarea la Evidența Populației, întâlniri cu polițiștii de la gara orașului, cu cei de la

Serviciul de Asistență Socială din Primărie, cu personalul de la adăpostul de la Crucea Roșie din Hillerødgade și multe alte locuri din oraș. O groază de sarcini pentru un tip care era încă novice în branșă, mai ales când tot ce știau despre Kimmie aflaseră de la Valdemar Florin. Conform celor spuse de acesta, ea umbla pe străzile din Copenhaga cu o valiză și făcea asta de ani buni. Chiar dacă ar fi avut încredere în ceea ce spunea acel om, nu era nimic concret. Era posibil ca ea nici să nu mai trăiască, dată fiind reputația găștii.

Carl deschise dosarul verde-deschis și notă codul numeric personal al lui Kristen-Marie Lassen. Apoi se îndreptă pe hol, spre locul în care Rose trecea deja topurile de hârtie prin copiator într-un stil neobișnuit și energic.

— Avem nevoie de niște mese aici ca să pot sorta hârtiile, zise ea fără să-și ridice privirea.

— Da? Te-ai gândit la o firmă anume? întrebă el zâmbind șmecherește în timp ce-i dădu codul numeric personal. Am nevoie de toate datele ei personale. Ultimul loc în care a stat, orice internare, starea financiară, educația, adresa părinților dacă mai trăiesc. Oprește-te puțin din copiat. Am nevoie de astea urgent. De tot ce se poate, mersi.

Ea își îndreptă corpul în toată înălțimea acestuia conferită de tocurile cui. Privirea îndreptată direct spre laringele lui nu era deloc una plăcută.

— O să ai comanda pentru mese în zece minute, spuse ea sec. Eu aș merge pe catalogul Malling-Beck. Au modele cu înălțime reglabilă cu prețuri între cinci și șase mii de coroane bucata.

•

Carl punea absent obiecte în coșul de cumpărături cu gândul la Mona Ibsen. Primul lucru pe care-l observase era că nu purta verigheta. Asta și cât de rău i se uscase gâtul când ea se uita la el. Alt semn, că trecuse multă vreme de când fusese cu o femeie. La dracu’. Se uită în jur, încercând să se orienteze în supermarketul enorm Kvickly, la fel ca toți ceilalți care bântuiau în căutare de hârtie igienică în locul în care se aflau acum produse cosmetice. Așa ceva putea face pe cineva să înnebunească.

La capătul străzii pietonale comerciale demolarea vechiului magazin de galanterie era aproape gata. Allerød nu mai era un orășel desuet, cu magazine deținute de proprietari independenți, iar lui Carl aproape că nu îi mai păsa. Dacă nu o putea avea pe Mona Ibsen, din punctul lui de vedere puteau da jos și biserica pentru a construi încă un supermarket.

— Ce dracu’ ne-ai cumpărat, Carl? întrebă chiriașul său, Morten Holland, în timp ce despacheta pungile cu alimente.

Și el avusese o zi grea, după cum îi spusese. Două ore de științe politice la universitate, urmate de trei ore petrecute la magazinul de închirieri de casete video. Da, erau într-adevăr vremuri grele, Carl vedea clar.

— Am crezut că ai putea face niște chilii con carne, spuse Carl, ignorându-l pe Morten care-i spunea că n-ar fi fost rău dacă ar fi cumpărat niște fasole și niște carne.

Îl lăsă scărpinându-se în cap lângă masa din bucătărie și se duse sus, unde muzica retro era gata să arunce în aer ușa camerei lui Jesper. Acesta se afla în mijlocul unei orgii Led Zeppelin și împroșca cu gloanțe soldații din jocul Nintendo în timp ce prietena lui zombie stătea pe pat scriind de zor mesaje ca să-și astâmpere foamea de socializare. Carl oftă și se gândi cât de aventuros fusese cu Belinda în dormitorul lui din Brønderslev. Trăiască electronicele! Cât timp nu avea nimic de-a face cu ele.

Apoi se duse în camera lui și se uită impasibil la pat. Dacă Morten nu-l chema jos la cină în douăzeci de minute, patul avea să câștige runda. Se așeză, își puse mâinile sub cap și și-o imagină pe Mona Ibsen întinsă goală sub cuvertură. Dacă nu se aduna în curând, testiculele lui aveau să i se ofilească. Fie Mona Ibsen, fie câteva expediții de agațament prin bodegi, altfel putea foarte bine să se înscrie în trupele de poliție trimise în Afghanistan. Ar fi fost mai bine să aibă o bilă tare în craniu decât două bile flasce în pantaloni.

Un amestec neobișnuit de înfricoșător între gangsta rap și un oraș întreg din case de metal ruginit prăbușindu-se bubui prin peretele camerei lui Jesper. Ar trebui să se ducă și să i se plângă, să-și ferece urechile sau ce?

Continuă să zacă acolo, cu perna apăsată pe cap. Poate de aceea gândul îi zbură la Hardy.

Hardy, care nu se putea mișca. Hardy, care nici măcar nu-și putea scărpina fruntea când îl mânca. Hardy, care nu putea face nimic altceva în afară de a se gândi. Dacă ar fi fost în locul lui, și-ar fi ieșit din minți cu secole în urmă.

Se uită la fotografia de pe perete, în care era alături de Hardy și de Anker, cu brațele rezemate pe umerii celorlalți. „Trei polițiști al naibii de buni”, își spuse Carl. De ce fusese Hardy de altă părere când l-a vizitat ultima oară? La ce se gândea, de fapt, când i-a spus că îi aștepta cineva în clădirea aceea din Amager? Se uită cu atenție la fața lui Anker. Deși era cel mai mic dintre ei trei, avea privirea cea mai pătrunzătoare. Deși era mort de aproape un an, Carl avea încă imaginea ochilor aceia clară în minte.

Oare Hardy chiar credea că el sau Anker avuseseră ceva de-a face cu oamenii care îl împușcaseră? Carl clătină din cap. Era greu de crezut. Apoi privirea lui se îndreptă spre o fotografie înrămată cu el și cu Vigga de pe vremea când ei încă îi plăcea să-și bage degetele în buricul lui, apoi spre o imagine cu ferma din Brønderslev și, într-un final, spre poza pe care i-o făcuse Vigga în ziua în care el se întorsese în uniformă de paradă.

Se încruntă. Era întuneric în colțul unde atârna poza, dar își dădu totuși seama că ceva nu era așa cum trebuia să fie.

Lăsă perna să cadă și se ridică exact în momentul în care Jesper începu o nouă orgie de sunete de cealaltă parte a peretelui. Apoi se îndreptă încet spre fotografie. La început petele păreau a fi umbre, dar când ajunse mai aproape văzu ce erau de fapt. Sângele proaspăt ca acela era greu de confundat. Abia atunci observă cum se scursese pe perete în dâre subțiri. Cum dracului de nu-l văzuse până atunci? Și ce naiba căuta acolo?

Îl strigă pe Morten, apoi se duse și îl scoase pe Jesper care privea în prostrație la televizor și le arătă petele de sânge în timp ce ei afișară mutre dezgustate și, respectiv, indignate.

Nu, Morten nu avea nimic de-a face cu acea mizerie revoltătoare. Și, la dracu', nu, nici Jesper n-avea nicio legătură cu ea. Nici prietena lui, în cazul în care Carl se gândea la așa ceva. Ce, înnebunise?

Carl se uită din nou la sânge și dădu din cap. Cu echipamentul potrivit, nu era nevoie decât de cel mult trei minute ca cineva să intre în locuință, să găsească un obiect la care Carl sigur se uita des, să frece puțin sânge de animal și apoi s-o taie. Nu era, oare, extrem de ușor să se găsească aceste trei minute în care nimeni să nu se uite, ținând cont de faptul că Magnolievangen – de fapt, tot Rønneholtparken – fusese aproape pustiu de la opt dimineața până la patru după-amiaza? Dacă cineva credea că astfel de prostii aveau să-l facă să renunțe la investigație atunci era incredibil de prost. Nenorociții ăia, într-un fel sau altul, erau vinovați.

15.

Singurele momente în care putea visa frumos era după ce bea. Era, de altfel, unul dintre motivele pentru care o făcea. Dacă nu lua câteva înghițituri serioase din sticla de whisky, știa care era rezultatul. Moțăia ore în șir, iar vocile îi șopteau în cap, apoi ochii-i cădeau pe posterul care atârna pe ușă – cel cu copiii care se jucau – și o cuprindeau coșmarurile.

Imaginile acelea nenorocite apăreau întotdeauna când ațipea. Amintiri despre părul moale al unei mame, cu o față ca de piatră și despre o fetiță care încearcă să devină invizibilă în ungherele și firidele din conacul familiei. Momente oribile. Amintiri disparate despre o mamă care o părăsise, pur și simplu. Îmbrățișările reci ca gheața ale femeilor care o urmaseră.

Iar când se trezea cu fruntea transpirată și cu restul corpului tremurând de frig, visele ajungeau de obicei la momentul în care întorsese spatele acelor așteptări burgheze de nepotolit și prefăcătorii. Voia să uite toate acele lucruri. Acelea și vremurile care urmaseră.

•

Cu o seară înainte băuse zdravăn, așa că dimineața aceea era relativ lipsită de complicații. Putea suporta cu ușurință frigul, tusea și durerea de cap care o săgeta. Cât timp gândurile ei și vocile o lăsau în pace.

Se întinse, își băgă mâna sub pat și scoase cutia din carton. Era cămara ei, iar procedura era simplă. Mâncarea din partea dreaptă a cutiei trebuia consumată prima. Când partea aceea se golea, rotea cutia la 180 de grade și mânca din nou ce era în dreapta. Apoi putea umple partea goală din stânga cu bunătăți de la Aldi. Întotdeauna aceeași procedură și niciodată mai mult de două sau trei zile de păstrat în cutie. Altfel mâncarea se strica, mai ales când soarele prăjea acoperișul.

Înghiți iaurtul fără prea multă plăcere. Trecuseră ani de când mâncarea însemnase ceva pentru ea. Îndesă cutia înapoi sub pat, moșmondi puțin până găsi coșciugul, îl mângâie o clipă și șopti:

— Mami trebuie să se ducă acum în oraș, iubirea mea. O să vină acasă repede.

Apoi se mirosi la subraț și decise că era timpul să facă un duș. Obișnuia să-l facă în gară din când în când, dar nu se mai putea; nu după ce Tine o avertizase cu privire la bărbații care o căutau. Dacă trebuia neapărat să se ducă acolo era nevoită să ia măsuri speciale de precauție.

Linse lingura și aruncă paharul din plastic în sacul de gunoi din spatele ei gândindu-se la ce urma să facă.

Fusese acasă la Ditlev în seara precedentă. Așteptase o oră afară pe Strandvejen și privise la mozaicul de ferestre luminate ale conacului înainte ca

vocile să-i dea ghes să treacă la acțiune. Era o casă elegantă, dar cu aspect de clinică și lipsită de emoție, la fel ca Ditlev. Cum altfel?

Sparse geamul și se uită cu atenție în jur înainte ca o femeie în neglijeu să apară brusc. Se uită speriată la Kimmie când aceasta scoase pistolul, dar pe chipul ei se așternu imediat supunerea în clipa în care înțelese că soțul ei era ținta. Prin urmare, Kimmie îi dăduse femeii pistolul și îi spusese că-l putea folosi cum dorea. Ea se uitase la el un moment. Îl cântărise în mână și apoi zâmbise. Părea să știe cu adevărat cum să-l folosească. Exact așa cum prevăzuseră vocile.

Iar Kimmie plecă înapoi spre oraș cu mersul legănat, sigură că mesajul devenise cât se putea de clar pentru toată lumea. Era pe urmele lor. Niciunul dintre ei nu trebuia să se mai simtă în siguranță nicăieri. Îi ținea în cătarea puștii. Dacă avea dreptate în privința lor, scoseseră mai mulți oameni pe stradă ca să dea de ea, iar acel gând o amuza. Cu cât erau mai mulți, cu atât trădau mai mult că se află în centrul atenției lor. Avea să-i facă să devină atât de vigilenți încât să nu se mai poată gândi la nimic altceva.

•

Pentru Kimmie, cel mai rău lucru la a face baie în compania altor femei nu erau privirile lor stăruitoare și nu erau nici căutăturile curioase ale fetițelor la vederea cicatricelor ei lungi, de pe spate și de pe abdomen. Nici plăcerea zgomotoasă a mamelor și a copiilor care făceau ceva împreună. Nici măcar zgomotele nonșalante și râsetele tipice de la piscină. Ci corpurile femeilor care străluceau de viață. Aceasta era partea cea mai rea.

Inele din aur pe degete, care spuneau că aveau pe cineva pe care să-l iubească. Sâni care hrăneau. Pântece gata de rod. Astfel de imagini îi întărâtau vocile.

Astfel că își scoase repede hainele și le puse una peste alta deasupra dulăpiorului fără să se uite la cineva și lăsă jos pungile din plastic pline cu haine noi. Întreaga procedură trebuia să fie făcută îndeajuns de repede ca să poată pleca înainte ca ochii ei să înceapă să se plimbe de colo-colo. Cât timp deținea controlul.

Așa că, după douăzeci de minute, stătea pe podul Tietgens într-o haină care-i venea ca turnată, cu părul coafat, învăluită de neobișnuita mireasmă de parfum exclusivist, uitându-se de-a lungul liniilor de tren care dispăreau în interiorul gării centrale. Trecuse ceva vreme de când nu se mai îmbrăcase astfel și nu îi plăcea deloc. În acel moment reprezenta imaginea dezgustătoare a tuturor lucrurilor împotriva cărora luptase. Dar era necesar.

Avea să meargă încet pe peron și apoi va urca pe scara rulantă până în sala centrală, ca oricare altă femeie. Dacă nu va observa nimic neobișnuit în această primă incursiune, se va așeza într-un colț al fast-food-ului de pe peron, cu o cafea în față și se va uita din când în când la ceas. Va semăna cu oricine altcineva care aștepta să plece undeva. Cu capul pe umeri, cu sprâncenele frumos trasate

deasupra ochelarilor de soare. Pur și simplu, una dintre femeile care știau ce vor în viață.

•

Stătea acolo cam de-o oră când o zări pe Tine Șobolanca trecând legănat pe lângă ea, cu capul aplecat într-o parte, cu privirea fixată asupra golului din fața ei. Femeia descărnată zâmbea aiurea la tot și la nimic. Era evident că-și injectase recent niște heroină. Niciodată înainte Tine nu mai păruse atât de vulnerabilă și de transparentă, dar Kimmie nu se mișcă. Pur și simplu rămase acolo și o privi până ce dispăru undeva, în spatele McDonald’s.

În acel moment prelung, de examinare, îl observă pe bărbatul slab care stătea rezemat de perete și vorbea cu alți doi inși îmbrăcați în haine sport. Nu era neobișnuit ca trei bărbați să stea împreună. Neobișnuit era faptul că vorbeau fără a se privi în ochi și se uitau pe furiș prin sală. Acest lucru și faptul că purtau haine aproape identice o făcură atentă.

Se ridică încet, își potrivi ochelarii de soare pe nas și păși hotărâtă, cu pantofii cui, direct spre ei. Când se apropie observă că aveau în jur de patruzeci de ani. Ridurile adânci de la colțul buzelor indicau faptul că avuseseră o viață grea. Nu erau genul de riduri pe care le făceau oamenii de afaceri cu privirile încruntate și bolnăvicioase la lumina becurilor din birou în timp ce birourile lor erau inundate de la prima oră a dimineții de teancuri tot mai mari de hârtii. Nu, erau mai degrabă ca niște șanțuri săpate de vânt, de forțele elementare ale naturii și de sarcinile nesfârșite și plictisitoare. Bărbații aceia erau angajați să aștepte și să observe.

Când ajunse la câțiva metri, ei se uitară la ea în același timp. Ea le zâmbi și se feri să-și arate dinții. Apoi trecu prin apropiere și simți tăcerea care se lăsă asupra lor. Când ajunse puțin mai departe ei începură din nou să vorbească. Se opri și căută în poșetă. Unul dintre ei, după câte auzi, se numea Kim. Sigur că trebuia să fie un nume care începea cu litera K.

Discutau despre ore și locuri și nu erau absolut deloc interesați de ea, ceea ce însemna că era liberă să se miște după bunul plac. Persoana care pretindea Kimmie că era nu se potrivea profilului celei pe care o căutau ei. Sigur că nu.

Făcu un ocol în jurul sălii, acompaniată de voci șoptite, cumpără o revistă pentru femei de la chioșcul din partea opusă și se întoarse la locul de plecare. Rămăsese numai unul dintre bărbați. Stătea rezemat de peretele din cărămizi, evident pregătit pentru o lungă așteptare. Fiecare mișcare a lui era lentă, numai ochii îi erau vioi. Erau exact genul de bărbați cu care se asociau Torsten, Ulrik și Ditlev. Borfași cu inimi de gheață. Bărbați care făceau aproape orice pentru bani.

Slujbe despre care nu scria nimic în anunțurile din ziare.

Cu cât se uita la el mai mult, cu atât simțea că a ajuns mai aproape de nenorociții pe care voia să-i distrugă. O cuprinse un val de entuziasm în timp ce vocile din capul ei se contraziceau una pe alta.

— Terminați, șopti ea și își lăsă privirea în jos.

Observă că bărbatul de la masa vecină își ridică ochii din farfurie și încercă să-și dea seama cine era ținta mâniei ei.

Era problema lui.

„Terminați”, șopti, iar privirea îi căzu pe un titlu dintr-un ziar de scandal. Scris cu litere mari, acesta vorbea despre cum să ai o căsătorie durabilă. Dar observă numai litera K. O literă K mare, scrisă înclinat. Alt K.

•

Elevii din clasa a șasea îi spuneau K, dar numele său era Kåre. Era cel care câștigase aproape toate voturile din clasa a cincea când s-a hotărât care elev din ultimul an va fi următorul prefect. Semăna cu un zeu și era cel despre care fetele șușoteau în dormitoare. Dar Kimmie fusese cea care îl câștigase. După trei dansuri la balul de comedie fusese rândul ei, iar Kåre simțise degetele lui Kimmie în locuri în care alte degete nu mai ajunseseră. Pentru că ea își cunoștea corpul și pe cel al băieților. Kristian se asigurase de asta.

Kåre devenise dependent de ea ca de un viciu.

Cei din jur comentaseră intens faptul că, din ziua aceea, mediile prefectului popular începuseră să alunece în jos, spunând că e ciudat că un elev atât de inteligent și de sârguincios ca el începuse să cedeze dintr-odată. Iar Kimmie se bucura de asta. Fusese opera ei, corpul ei fusese cel care făcuse astfel încât acea fundație să se cutremure. Numai corpul ei.

Totul fusese pregătit pentru Kåre. Viitorul lui fusese hotărât cu mult timp înainte ca părinții săi să afle cine era el cu adevărat. Tot ce conta pentru ei era ca fiul lor să rămână pe linia de plutire, asigurându-se că avea să aducă onoare castelului lor. Dacă cineva putea face astfel încât familia să fie fericită și să prospere, atunci acea persoană își găsise sensul vieții. La dracu’ cu costurile. Sau așa crezuseră ei.

Din chiar acel motiv, Kåre devenise încă de la început ținta lui Kimmie. Îi făceau greață toate lucrurile în care credea Kåre. Să câștige premii pentru sârguință. Să fie cel mai bun la împușcatul păsărilor și cel mai rapid alergător de pe pistă. Să fie orator de excepție la evenimentele festive. Să aibă părul pieptănat mai bine decât ceilalți și pantalonii mai bine călcați.

Kimmie dorise ca toate acele lucruri să înceteze. Își pusese în gând să-l decojească, să vadă ce se afla în interiorul lui.

Iar când termină cu el, se uită după o pradă mai interesantă. Pentru că erau multe în jur din care putea alege. Nu-i era frică de nimic și de nimeni.

•

Kimmie își ridica doar când și când privirea pe deasupra revistei. Dacă bărbatul de lângă perete pleca, ea avea să simtă acest lucru. Cei peste unsprezece ani petrecuți pe străzi îi ascuțiseră instinctele. Acele instincte se treziră când, o oră mai târziu, observă încă un bărbat care se plimba prin sală aparent fără motiv,

de parcă avea picioarele programate să meargă pe pilot automat, dar ochii lui erau concentrați la ceea ce se petrecea în jur.

Nu era un hoț de buzunare care încerca să localizeze o geantă ademenitoare sau o haină largă. Nu era nici ajutorul unui hoț care întindea mâna după mărunțiș pe când celălalt făcea treaba murdară. Nu, cunoștea prea bine genul acela de oameni, iar el nu se număra printre ei.

Era un bărbat mic, compact, în straie ponosite. Avea o haină groasă, cu buzunare mari. Era înfășurată în jurul corpului lui ca o piele de șarpe, ceea ce sugera că e o ruină umană. Dar nu era în regulă. Kimmie se pricepea la asta. Oamenii care purtau hainele unui paria – oamenii care se dăduseră bătuți – nu se uitau la alții. Aveau privirile ațintite spre coșurile de gunoi. În jos, în fața lor. În colțuri, unde puteau găsi o sticlă goală. Poate chiar și la vitrinele magazinelor sau la ofertele săptămânii de la *Sunset Fast Food*. Nu se uitau atenți la fețele celorlalți și nu le studiau comportamentul așa cum făcea acel bărbat privindu-i pe sub sprâncenele stufoase. În plus, era de culoare, turc sau iranian. Cine mai văzuse un turc sau un iranian care să fi decăzut atât de mult încât să meargă pe străzile din Copenhaga ca un vagabond?

Îl urmări până ce trecu de bărbatul rezemat de perete și se așteptă ca ei să se salute într-un fel sau altul, dar nu o făcură. Așa că rămase acolo uitându-se pe deasupra revistei, implorând vocile din cap să stea deoparte.

Stătea astfel când bărbatul micuț reveni de unde plecase. Nici pe drumul de întoarcere nu se salută cu celălalt. În acea clipă ea se ridică încet, împinse cu grijă scaunul sub masă și îl urmări de la distanță pe bărbatul scund, cu pielea tuciurie.

El mergea încet. Din când în când, ieșea din sală și se uita în jos spre Istedsgade, dar nu se ducea niciodată atât de departe încât ea să nu-l poată vedea de pe scara de lângă șantierul gării. Nu era nicio îndoială că el căuta pe cineva, cineva care putea fi chiar ea. Așa că rămase în urmă, în umbră, ascunsă prin unghere și în spatele indicatoarelor.

Când el ajunse în dreptul oficiului poștal din gară, pentru a zecea oară, uitându-se în jur, se întoarse brusc și se uită drept la ea. Era ceva pentru care nu fusese pregătită, așa că se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre șirul de taxiuri. Voia să cheme unul și să scape repede; el n-o putea opri să facă asta. Celălalt lucru la care nu așteptase era Tine Șobolanca. Aceasta stătea fix în spatele ei.

— Bună, Kimmie! strigă ea cu o voce ascuțită și cu ochii lipsiți de luciu. Bănuiam eu că ești tu, iubito. Arăți super azi. Care-i ocazia?

Ridică mâinile spre Kimmie, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era reală, dar Kimmie o evită și o lăsă pe Tine cu brațele în aer. În spatele ei, Kimmie auzi pașii grăbiți ai bărbatului care o urmărea.

16.

Telefonul sunase de trei ori în timpul nopții, dar de fiecare dată când Carl ridica receptorul linia era moartă. Dimineață, la micul dejun, îi întrebă pe Jesper și pe Morten dacă observaseră ceva neobișnuit în casă, dar nu primi în schimb decât priviri somnoroase.

— Poate ați uitat să închideți ferestrele și ușile ieri? încercă el.

Trebuia să găsească o cale să treacă de amorțeala lor. Jesper ridică din umeri. Ca să obțină ceva de la el la acea oră din zi ar fi trebuit, mai întâi, să tragă lozul norocos spre marea loterie Utopia. Morten, cel puțin, mormăi un gen de răspuns.

Apoi, Carl dădu ocol casei fără să observe însă ceva ieșit din comun. Ușa din față nu avea zgârieturi. Ferestrele erau așa cum trebuia. Spargerea fusese dată de o persoană sau mai multe care știau ce făceau. După o investigație de zece minute, se urcă în mașina poliției parcată între clădirile cenușii din beton și observă că aceasta putea a benzină.

— La dracu'! strigă el.

Într-o fracțiune de secundă deschise brutal ușa de la Peugeot, se aruncă pe trotuar, se rostogoli de mai multe ori și se ascunse în spatele unei dubițe așteptându-se ca Magnolievangen să fie luminat de o explozie îndeajuns de puternică încât să arunce în aer ferestrele.

— Ce s-a întâmplat, Carl? auzi o voce calmă.

Se întoarse spre amicul lui de grătar, Kenn, care purta un tricou subțire, în ciuda frigului din acea dimineață, și părea să-i fie bine.

— Stai pe loc, Kenn, îi ordonă el uitându-se în jos spre Rønneholtparken.

În afară de sprâncenele agitate ale lui Kenn, nu se mișca nimic pe nicăieri. Poate că o telecomandă va activa explozia când se va apropia de vehicul. Poate că scânteia de la contact avea să fie suficientă pentru a o declanșa.

— Cineva a umblat la mașina mea, spuse el, și își îndreptă într-un final atenția spre acoperișuri și spre sutele de ferestre ale clădirilor din jur.

Se gândi un moment să-i sune pe tehnicienii criminaliști, dar se decise că era mai bine să n-o facă. Oricine încerca să-l sperie nu lăsase amprente sau alte indicii asemănătoare. Putea foarte bine să accepte faptul și să meargă mai departe. Vânător sau vânat? În acel moment, totul era relativ.

•

Nici măcar nu-și scosese haina și Rose apăruse în dreptul ușii biroului lui cu sprâncenele ridicate și genele puternic rimelate.

— Mecanicii de la poliție sunt în Allerød și au raportat că nu e nimic în neregulă cu mașina ta. Un furtun de alimentare slăbit, cât de interesant poate fi?

Ea închise ochii resemnată și cu încetinitorul, ceea ce Carl ignoră. Era bine să-și afirme cât mai repede autoritatea.

— Mi-ai dat o mulțime de sarcini, Carl. Vrei să vorbim despre ele sau așteptăm până ce ți se evaporă aburii de benzină de la mansardă?

El își aprinse o țigară și se așeză pe scaun.

— Dă-i drumul, zise el sperând că mecanicii avuseseră destulă minte ca să-i aducă mașina la sediu.

— Hai să începem cu accidentul de la Centrul de înot Bellahøj. Sunt foarte multe de zis despre el. Tipul avea nouăsprezece ani, iar numele lui era Kåre Bruno.

Se uită la el, iar gropițele ei erau la putere maximă.

— *Bruno*! Serios! zise ea și își reprimă ceva ce părea a fi un chicotit. Era un înotător bun, chiar foarte atletic. Părinții lui trăiau în Istanbul, dar bunicii locuiau în Emdrup, aproape de bazinul neacoperit Bellahøj. Acolo stătea de obicei în timpul weekendurilor libere, spuse ea, și frunzări hârtiile. Raportul spune că a fost un accident și Kåre Bruno a fost de vină. Să nu fii atent pe o trambulină de zece metri nu e tocmai un lucru înțelept.

Își înfipse pixul în păr unde era puțin probabil să rămână mult timp.

— În acea dimineață plouase și se crede că a alunecat pe suprafața udă în timp ce se dădea mare în fața cuiva. Dar era acolo singur și nimeni n-a observat ce s-a întâmplat exact. Nu până ce a fost văzut zăcând pe gresia de dedesubt, cu capul sucit la 180 de grade.

Carl se uită la Rose cu o întrebare pe buze, dar ea i-o luă înainte:

— Și da, Kåre a fost la același internat ca și Kristen-Marie Lassen și ceilalți din gașcă. Era în anul al șaselea. N-am discutat încă cu cineva de la școală, dar pot face asta și mai târziu.

Se opri la fel de brusc ca un glonț care se lovește de un zid din beton. Trebuia să se obișnuiască cu stilul ei.

— Bine. Vom trece din nou în evidență totul imediat. Și Kimmie?

— Tu chiar crezi că-i importantă în gașca asta, zise ea. De ce?

„Să număr până la zece?” își spuse el.

— Câte fete erau, în total, în gașcă? întrebă el în schimb. Și câte dintre ele au dispărut? Numai una, am dreptate? Și probabil că o fată despre care oricine ar putea crede că vrea să-și schimbe statutul prezent. Și de-aia sunt interesat în mod special de ea. Dacă Kimmie e încă în viață, ar putea deține cheia spre o groază de informații. Nu crezi că ar trebui să luăm în calcul această posibilitate?

— Cine zice că vrea să-și schimbe statutul? Mulți vagabonzi nu pot fi forțați să trăiască din nou într-o casă, dacă la asta te gândești.

Dacă gura ei avea să turuie așa însemna că-l va face să se urce pe pereți.

— Te mai întreb o dată, Rose. Ce-ai găsit despre Kimmie?

— Știi ce, Carl? înainte să ajungem la asta, aș vrea să spun că trebuie să cumperi un scaun pentru ca eu și Assad să putem sta jos în timp ce-ți dăm rapoartele. Începe să te doară spatele când stai sprijinit de tocul ușii, chiar și când discutăm nimicuri.

„Atunci stai sprijinită în altă parte”, se gândi el și trase adânc din țigară.

— Sunt sigur că ai văzut scaunul perfect în vreun catalog, fu tot ce spuse el.

Ea nu se obosi să răspundă. Lui îi trecu prin cap că era probabil ca dimineața următoare să găsească acolo un scaun.

— Nu sunt prea multe în evidențele publice despre Kristen-Marie Lassen. Oricum, n-a fost niciodată în șomaj. A fost exmatriculată de la școală în anul al cincilea și, mai târziu, și-a continuat studiile în Elveția, dar nu am nimic mai mult despre asta. Ultima adresă este în casa lui Bjarne Thøgersen, pe Arnevangen, în Brønshøj. Nu știu când s-a mutat, dar cred că n-avea cum să fi fost cu mult timp înainte ca Thøgersen să se predea. Ceea ce înseamnă că a fost oricând înainte de septembrie 1996. Iar înainte de asta, din 1992 până în 1995, este înregistrată la mama ei vitregă, din Kirkevej, în Ordrup.

— O să-mi faci rost de numele complet al femeii și de adresă, da?

Înainte ca el să-și încheie propoziția, ea îi dădu o bucățică galbenă de hârtie. Pe femeie o chema Kassandra Lassen. Știa filmul *Podul Cassandra,* dar nu auzise niciodată numele acela.

— Și tatăl lui Kimmie? Mai trăiește?

— Da, răspunse ea. Willy K. Lassen, un pionier în domeniul programelor de calculator. Trăiește în Monte Carlo cu noua lui soție și câțiva copii mai degrabă mici. Am bilețelul undeva pe biroul meu. S-a născut prin anul 1930, deci fie pistolul lui e încărcat încă, fie nevasta lui e cam curvă.

Ea mimă un zâmbet care acoperi cea mai mare parte a feței, însoțit de râsul acela mârâit care la un moment dat avea să-l facă pe Carl să-și iasă din fire. Ea încetă.

— Se pare că Kristen-Marie Lassen n-a dormit pe la adăposturile pe care le verificăm de obicei, dar e posibil să fi închiriat o cameră sau altă locuință de care Fiscul nu știe. La dracu’, așa face și soră-mea. Are patru chiriași deodată. Ai nevoie de ceva ca să întreții trei copii și patru pisici când soțul e un ticălos care te abandonează, nu crezi?

— Cred că n-ar trebui să-mi dai atât de multe detalii, Rose. Sunt un apărător al legii, în cazul în care ai uitat.

Ea ridică palma.

„Doamne, zicea expresia ei, dacă vrea să fie așa de nesuferit e problema lui”.

— Dar am informații despre înregistrarea lui Kristen-Marie Lassen la Spitalul Bispebjerg în vara lui 1996. Nu am dosarul de caz pentru care trebuie să caute prin arhive, chiar dacă ai nevoie de informații care s-au petrecut alaltăieri. Nu am decât ora la care a ajuns acolo și ora la care a dispărut.

— A dispărut din spital? În timpul tratamentului?

— Nu știu nimic despre asta, dar este o adnotare care spune că a plecat în ciuda recomandărilor doctorului.

— Cât timp a stat în spital?

— Nouă sau zece zile, răspunse Rose frunzărind bilețelele galbene. Uite, de pe 24 iulie pe 2 august 1996.

— 2 august?

— Da, de ce?

— E data crimelor din Rørvig. Exact nouă ani mai târziu, la acea dată.

Ea rămase pe gânduri când auzi asta, evident iritată de faptul că nu observase coincidența.

— La ce secție a fost? Psihiatrie?

— Nu. La ginecologie.

El bătu cu degetele în birou.

— Bine. Adu dosarul. Du-te acolo chiar tu, dacă e necesar, și oferă-le ajutorul.

Ea dădu din cap abia perceptibil.

— Cum e cu ziarele arhivate, Rose, te-ai uitat în ele?

— Da. Nu-i prea mult. Procedurile legale s-au încheiat în 1987, iar când Bjarne Thøgersen a fost arestat, Kimmie n-a fost menționată.

El respiră profund. Abia în acel moment își dădu seama. Nimeni din gașca de la internat nu fusese menționat public în legătură cu cazul. Netulburați, ei urcaseră până pe culmile societății fără să aibă cineva motiv să ridice din sprânceană. Nu era de mirare că se străduiseră să țină secret acel lucru. Dar de ce dracului încercaseră să-l sperie într-un mod atât de amatoresc și inacceptabil? De ce nu veniseră pur și simplu la el și să se justifice dacă știau că el era cel care investiga cazul? Altfel, nu făceau decât să creeze suspiciune și opoziție.

— Ea a dispărut în 1996, spuse el. N-a apărut în presă anunțul dispariției?

— N-a fost înregistrată ca persoană dispărută. Nici măcar de poliție. Pur și simplu a dispărut. Familia n-a făcut nimic.

Carl dădu din cap. Frumoasă familie!

— Cu alte cuvinte, nu e nimic în hârtii despre Kimmie, zise el. Dar la gale? Nu a participat la ele? Oamenii de teapa ei le frecventează.

— N-am idee.

— Atunci du-te și verifică, te rog. Întreabă oamenii de la ziarele de scandal. Întreabă-i pe cei de la *Gossip*. Au pe aproape oricine în arhive. Trebuie să reușești să găsești o nenorocită de poză sau altceva.

Ea se uită la el cu o expresie care probabil voia să-i sugereze că era pe cale să-l lase baltă.

— Probabil că va dura mult până să i se găsească dosarul din spital. Cu ce să încep?

— Cu spitalul Bispebjerg. Dar nu uita de ziare. Oamenii din cercurile astea sunt o pradă bună pentru vulturii ăia. Ai datele ei de identificare?

Ea îi dădu hârtia. Nu era nimic nou acolo. Născută în Uganda. Fără frați sau surori. O dată la doi ani, în copilărie, se mutau la o nouă adresă, care alterna între Anglia, Statele Unite și Danemarca. Când împlini șapte ani părinții ei divorțară și, lucru destul de ciudat, tatăl ei primi custodia copilului. Și se născuse în Ajunul Crăciunului.

— Sunt două lucruri despre care ai uitat să întrebi, Carl. Cred că e jenant.

El își ridică privirea spre Rose. Din acel unghi aducea cu o versiune mai plinuță a Cruellei de Vil înainte să înșface cei 101 dalmațieni. Poate că nu era o idee așa de rea să ia scaunul acela și să-l pună de cealaltă parte a biroului, ca să schimbe puțin perspectiva.

— Ce e jenant? întrebă el fără să dorească să afle răspunsul.

— N-ai întrebat despre mese. Despre mesele de pe hol. Au sosit deja. Dar sunt în cutii și trebuie asamblate. Aș vrea ca Assad să mă ajute.

— E în regulă din punctul meu de vedere, dacă știe cum s-o facă. Dar, după cum vezi, el nu-i aici. E pe teren, după șoarece.

— Hmm. Dar tu?

El clătină din cap încet. Să asambleze mese cu ea? Probabil că-și ieșise din minți.

— Și care e celălalt lucru despre care n-am întrebat, dacă pot fi așa de îndrăzneț?

Ea arăta ca și cum nu putea fi deranjată să răspundă.

— Știi, dacă n-o să asamblez mesele, n-o să copiez toate prostiile alea, așa cum m-ai rugat. Un serviciu merită alt serviciu.

Carl înghiți cu greutate. Într-o săptămână ea avea să dispară de acolo. Putea să îi dădăcească pe blestemații aceia de mâncători de cod uscat care veneau în vizită vineri, apoi urma să fie o mișcare bună să-i dea papucii.

— Ei, mă rog… Celălalt lucru e că am vorbit la Fisc. Mi-au spus că Kristen-Marie Lassen a fost angajată între anii 1993 și 1996.

Carl se opri în timp ce trăgea din țigară.

— Da? Unde?

— Două dintre locurile alea de muncă nu mai există, dar al treilea, da. Acolo a lucrat cel mai mult timp. Un magazin de animale.

— Un magazin de animale? Și ce făcea acolo, întâmpina clienții?

— Nu știu. Trebuie să-i întrebi tu. Se află încă la aceeași adresă. Ørbækgade numărul 62, în Amager. Se numește Nautilus Trading.

Carl notă. Trebuia să mai aștepte însă puțin. Ea făcu o plecăciune spre el, cu o sprânceană ridicată.

— Și da, Carl, asta a fost tot, zise ea și-l salută din cap. Și, apropo, cu plăcere, dragă domnule!

17.

— Aș dori să știu cine a oprit investigația mea, Marcus.

Șeful de la Omoruri se uită la el pe deasupra ochelarilor bifocali. Sigur că n-avea de gând să răspundă la întrebare.

— Și, apropo, cred că ar trebui să știi că am avut oaspeți neinvitați la mine acasă. Uită-te la asta.

Scoase vechea fotografie cu el în uniformă de paradă și arătă spre petele de sânge.

— De obicei, atârnă în dormitorul meu. Aseară sângele era destul de proaspăt.

Șeful lui Carl se lăsă ușor pe spate ca să o inspecteze. Nu-i păsa de ce vedea.

— Ce înțelegi din asta, Carl? întrebă el după câteva momente de pauză.

— Cineva vrea să mă sperie. Ce altceva pot să înțeleg?

— Toți polițiștii își fac dușmani. De ce crezi că asta are legătură cu cazul la care lucrezi acum? Cum rămâne cu prietenii și familia ta? Crezi că sunt ceva glumeți printre ei?

Carl rânji. Bună încercare.

— Am primit trei telefoane aseară. Ce crezi, era cineva la celălalt capăt când am ridicat receptorul?

— Înțeleg. Și ce vrei să fac eu în legătură cu asta?

— Aș vrea să-mi spui cine-mi închide ancheta. Preferi să sun chiar eu la șefa poliției?

— Va fi aici după-amiază. O să vedem ce zice.

— Pot conta pe asta?

— Vom vedea.

Când plecă din biroul șefului de la Omoruri, Carl trânti ușa puțin mai tare decât de obicei, apoi se trezi uitându-se direct la fața palidă, bolnăvicioasă și somnoroasă a lui Bak. Haina din piele care era mereu lipită de el îi atârna acum nonșalant pe umăr. „Acum pot spune că le-am văzut pe toate”, își spuse Carl.

— Ce-i, Bak? Am auzit că ne părăsești. Ai primit vreo moștenire sau ceva de genul ăsta?

Bak rămase un moment de parcă se gândea dacă suma vieții lor profesionale dădea cu plus sau cu minus. Apoi întoarse ușor capul și zise:

— Știi cum e. Fie ești un polițist al dracului de bun, fie un familist al dracului de bun.

Carl vru să-și pună o mână pe umărul lui, dar se mulțumi să-i întindă mâna.

— Azi e ultima zi! Îți doresc noroc și fericire cu familia, Bak! Deși ești un nesuferit, să știi că n-ai fi cel mai rău om de pe aici dacă te-ai întoarce după permisie.

Obosit, omul se uită surprins la Carl. Sau poate cuvântul potrivit era „copleșit”. Ecranul emoțional al lui Børge Bak era microscopic și greu de interpretat.

— N-ai fost niciodată bun cu mine, Carl, zise el și clătină din cap. Dar cred că ești în regulă.

Pentru cei doi bărbați aceasta era o orgie șocantă de complimente. Carl se întoarse și o salută din cap pe Lis care stătea în spatele biroului din față cu cel puțin la fel de multe hârtii ca la el în subsolul în care acestea așteptau să fie puse pe una dintre mesele asamblate deja de Rose.

— Carl, spuse Bak cu mâna pe clanța ușii de la biroul șefului de la Omoruri. Nu Marcus e cel care-ți oprește ancheta, dacă asta crezi. Este Lars Bjørn, zise el și ridică degetul arătător. Nu știi de la mine.

Carl aruncă o privire spre biroul acestuia. Ca de obicei, jaluzelele erau trase, dar ușa era deschisă.

— Se va întoarce la trei. E o ședință cu șefa poliției, din câte știu, fură ultimele cuvinte ale lui Bak.

•

O găsi pe Rose Knudsen în genunchi, pe holul din subsol. Ca un urs polar adult care alunecă pe gheață, ea stătea cu picioarele depărtate și cu coatele rezemate pe o bucată de carton împăturită. În jurul ei erau picioare de mese, tije din metal și o gamă largă de chei imbus și unelte. Câțiva centimetri sub nasul ei era un talmeș-balmeș de instrucțiuni de asamblare. Comandase patru mese cu înălțime reglabilă, iar Carl spera din tot sufletul ca după tot efortul ei acestea să se și materializeze.

— Nu trebuia să fii la Spitalul Bispebjerg, Rose?

Fără să se miște de pe bucățica ei de podea, arătă spre ușa lui Carl.

— Ai o copie pe birou, zise ea.

Apoi se cufundă din nou în diagramele de asamblare. Spitalul Bispebjerg trimisese prin fax trei pagini care, bineînțeles, erau pe biroul lui Carl. Ștampilate și datate, exact ce ceruse. Kristen-Marie Lassen. Internată între 24 iulie și 2 august 1996. Jumătate dintre cuvinte erau în latină, dar înțelesul lor era destul de clar.

— Vino aici puțin, Rose, strigă el.

Urmă o serie de mormăituri și înjurături de pe podeaua din hol, dar ea făcu ceea ce el îi ceruse.

— Da? zise ea cu broboane de sudoare pe fața desfigurată de petele de rimel.

— Au găsit dosarul!

Ea dădu din cap.

— L-ai citit?

Dădu din cap din nou.

— Kimmie era însărcinată și a fost internată din cauza sângerării de pe urma unei căderi violente pe scară, zise el. A primit îngrijiri și pare-se că s-a recuperat repede, totuși a pierdut copilul. Erau semne de răni noi. Ai citit și asta?

— Da.

— Nu scrie nimic aici despre tată sau despre alte relații.

— Asta e tot ce-au avut, mi-au spus cei de la Bispebjerg.

— Înțeleg, zise el și frunzări din nou dosarul. Deci, era în patru luni când a fost internată. După câteva zile, doctorii au fost de părere că riscul de avort trecuse, dar în a noua zi ea totuși a avortat. La examenul medical care a urmat, au găsit noi contuzii de la o lovitură în burtă. Kimmie le-a explicat spunând că ar fi căzut din pat, spuse Carl și scormoni după o țigară. E greu de crezut.

Rose se dădu în spate câțiva pași, se încruntă și își făcu vânt cu mâna de câteva ori. Deci nu-i plăcea fumul de țigară. În regulă! Era ceva care o putea ține la distanță.

— N-a fost întocmit niciun raport al poliției, zise ea. Dar, din nou, dacă s-ar fi întâmplat asta, am fi aflat deja.

— Nu zice dacă doctorii i-au făcut chiuretaj sau ceva de genul ăsta. Dar ce înseamnă asta?

Arătă spre câteva rânduri mai jos pe pagină.

— *Avortus incompletus*. Asta nu înseamnă avort?

— I-am sunat. Înseamnă că nu toată placenta a ieșit când a pierdut sarcina.

— Cât de mare e placenta în luna a patra?

Ea ridică din umeri. E clar că asta nu făcuse parte din curricula de la colegiu.

— Și nu i s-a făcut niciodată chiuretaj?

— Nu.

— Din câte știu, poate fi fatal. Nu e de joacă cu infecțiile abdominale. În plus, a fost rănită de lovituri. Rău, din câte-mi imaginez.

— De aceea doctorii n-au vrut să-i dea drumul, spuse ea, și arătă spre birou. Ai văzut biletul?

Era o hârtiuță gălbuie autocolantă. Cum dracu’ se aștepta de la el să observe ceva atât de mic pe biroul lui? În comparație cu el, acul în carul cu fân era o nimica toată. „Sună-l pe Assad”, scria pe el.

— A sunat acum jumătate de oră. A zis că probabil a văzut-o pe Kimmie.

Carl simți un gol în stomac.

— Unde?

— La gară. Trebuie să-l suni.

Își luă haina din cui.

— Gara e la patru sute de metri depărtare. M-am *cărat*!

•

Afară pe stradă oamenii mergeau în mânecă scurtă. Umbrele deveniră deodată lungi și ascuțite și toți păreau să încerce să zâmbească unul la altul. Era sfârșit de septembrie și erau puțin peste douăzeci de grade, așa că de ce dracului zâmbeau oamenii? Ar fi trebuit să-și ridice capetele spre stratul de ozon și să se uite într-acolo oripilați.

Își scoase haina și o atârnă pe umăr. Mai era puțin și oamenii aveau să poarte sandale în ianuarie. Trăiască efectul de seră! Își scoase mobilul, apăsă pe numărul lui Assad și își dădu seama că îi murise bateria. Era a doua oară în doar câteva zile când se întâmpla asta. Baterii nenorocite și nefolositoare.

Intră în gara centrală și se uită prin mulțime. Părea inutil. Așa că dădu rapid și fără succes o tură prin marea de valize.

„Nenorocitul”, își zise și se îndreptă spre secția de poliție din gară de lângă ieșirea spre Reventlowsgade. Trebuia s-o sune pe Rose ca să ia numărul lui Assad. Parcă și auzea râsul ei aspru și batjocoritor.

Personalul din spatele biroului din față de la secția de poliție nu-l cunoștea, așa că-și scoase insigna.

— Sunt Carl Mørck. Bună. Mi-a murit mobilul. Pot să folosesc telefonul vostru?

Unul dintre polițiști arătă spre un aparat vechi din spatele biroului, în timp ce încerca să liniștească o fetiță care se rătăcise de sora ei mai mare. În urmă cu mulți ani, Carl fusese în locul lui, consolând copii. I se părea trist când se gândea la asta. Tocmai când era pe cale să formeze numărul, îl văzu pe Assad printre jaluzele. Stătea lângă scara ce ducea la toaletele publice, ascuns pe jumătate în spatele unui grup de studenți entuziasmați, cu rucsacuri în spate. Nu arăta prea bine pe când cerceta teritoriul în haina lui uzată.

— Mersi că m-ați lăsat să folosesc telefonul, spuse Carl și puse receptorul în furcă.

Numai cinci sau șase metri îi despărțeau când Carl ieși din secția de poliție și tocmai voia să-l interpeleze pe Assad când cineva veni din spatele acestuia și îl apucă de umăr. Avea pielea închisă la culoare, în jur de treizeci de ani și nu părea prietenos. Dintr-o singură mișcare îl întoarse pe Assad și începu să-i strige înjurături. Carl nu înțelegea ce spunea, dar expresia lui Assad era elocventă. Nu erau prieteni.

Câteva dintre fetele din grupul de studenți se uitau la ei indignate. „Huligani! Terchea berchea!” păreau să spună fețele lor prin măștile arogante.

Apoi, bărbatul se repezi la Assad, iar acesta din urmă îl lovi cu o precizie și o putere incredibilă oprindu-l pe bărbat locului. O vreme acesta rămase clătinându-se, în timp ce profesorii discutau dacă să se implice sau nu. Dar lui Assad nu-i păsa. Îl apucă pe bărbat cu putere și îl ținu bine până când acesta începu să țipe din nou. Apoi, în timp ce grupul de studenți se îndepărtă de scandalagii, Assad îl

observă pe Carl, iar reacția lui fu una instantanee. Îl împinse pe bărbat și îi făcu un gest din mână să se care dracului de acolo.

Înainte ca bărbatul să ajungă la scara rulantă care ducea către peron, Carl reuși să se uite mai bine la el. La perciunii lui tunși scurt și la părul lui care lucea. Era un tip arătos, cu o căutătură plină de ură. Nu era genul de bărbat pe care voiai să-l revezi.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă Carl.

Assad ridică din umeri.

— Îmi pare rău, Carl. E un idiot.

Ochii lui Assad se plimbau de colo-colo. Spre secția de poliție din spatele lui Carl, spre studenți, spre Carl și dincolo de el. Era un alt Assad față de cel care prepara ceai de mentă în subsol. Era un bărbat care trebuia să-și ia revanșa.

— O să-mi spui ce-a fost când o să te simți pregătit, da?

— N-a fost *nimic*. Doar un vecin de-al meu.

Apoi zâmbi. Deloc convingător, dar pe aproape.

— Deci ai primit mesajul meu? Știi că telefonul tău e mort, nu?

Carl dădu din cap.

— De unde știi că ai văzut-o pe Kimmie?

— O prostituată drogată a strigat-o pe nume.

— Și acum unde e?

— Nu știu. A reușit să scape cu un taxi.

— La dracu', Assad. Ai urmărit-o, nu-i așa?

— Da. Taxiul meu a fost chiar în spatele ei, dar când am ajuns la Gasværksvej, taxiul ei s-a oprit exact la colț. Ieșise deja din el. Eu am ajuns cu o secundă prea târziu, iar ea dispăruse.

Succes și eșec, în același timp.

— Șoferul ei a zis că ea i-a dat cinci sute de coroane. A sărit în spate și i-a strigat: „Du-mă la Gasværksvej! Repede. Toți banii ăștia sunt ai tăi”.

Cinci sute de coroane pentru cinci sute de metri. Asta însemna disperare.

— Am căutat-o, desigur. M-am dus prin toate magazinele și am întrebat dacă a văzut cineva ceva. Am sunat la uși…

— Ai luat numărul de telefon al taximetristului?

— Da.

— Adu-l pentru interogatoriu. E ceva ciudat aici.

Assad dădu din cap.

— Știu cine-i prostituata drogată. Am adresa ei, spuse el și-i dădu un bilet. Am primit-o de la secția de poliție acum zece minute. Numele ei e Tine Karisen. Are o cameră pe Gammel Kongevej.

— Foarte bine, Assad. Dar cum ai obținut informațiile de la polițiști? Drept cine te-ai dat?

— Le-am arătat legitimația de la sediu.

— Asta nu-ți dă dreptul să primești astfel de informații, Assad. Ești un angajat civil.

— Păi, uite că am reușit. Dar ar fi bine dacă aș primi o insignă acum că mă trimiți pe teren așa de mult, Carl.

— Îmi pare rău, Assad, dar nu pot face asta, spuse el, și clătină din cap. Ai zis că cei de la secție o cunosc. A fost arestată?

— O, da. De multe ori. Sunt sătui de ea. De obicei, cerșește lângă intrarea principală din gară.

•

Carl privi în sus la clădirea galbenă înghesuită în Teaterpassagen. La cele patru etaje de jos erau numeroase garsoniere, deasupra cărora se aflau camerele mansardate. Nu era greu de ghicit care era camera lui Tine Karisen. Ușa etajului al cincilea fu deschisă de un bărbat arțăgos îmbrăcat cu un halat uzat, albastru.

— Tine Karisen spuneți? Veniți după mine.

Îl conduse pe care pe lângă scară pe un coridor cu patru sau cinci uși. Arătă spre una dintre ele și își duse mâna la barba gri.

— Nu ne place să vină poliția pe aici, zise el. Ce-a făcut?

Carl se încruntă și scoase unul dintre rânjetele sale corozive din tolba cu bunătăți. Bărbatul făcea o grămadă de bani de pe urma acelor camere mici mizerabile. Așa că era bine să-și trateze chiriașii așa cum se cuvenea.

— Este un martor important într-un caz redeschis. Vă rog să îi oferiți tot ajutorul de care are nevoie. Înțelegeți?

Bărbatul dădu drumul bărbii. Înțelesese? Habar n-avea despre ce vorbea Carl. Dar nu conta… atâta timp cât funcționa.

Ea nu deschise decât după ce el bubui îndelung în ușă. Chipul ei era din cale-afară de răvășit. Înăuntru, el fu întâmpinat de un miros înțepător, oribil, duhoarea unei cuști de animale insuficient curățate.

Carl își aminti de o perioadă din viața fiului său vitreg… când hamsterii lui se împerecheau zi și noapte pe biroul lui. În scurtă vreme numărul lor se multiplicase de patru ori, iar lucrurile ar fi avansat în această direcție dacă băiatul nu și-ar fi pierdut interesul, iar animalele n-ar fi început să se mănânce unul pe altul. În lunile care trecură până ce Carl reușise să doneze toate creaturile unui centru pentru îngrijirea animalelor, mirosul devenise o amprentă permanentă în atmosfera din casă.

— Văd că ai un șobolan, zise el și se aplecă spre micul monstru.

— Îl cheamă Lasso și e îmblânzit. Vrei să-l scot ca să-l ții?

El încercă să zâmbească. Să-l țină? Un mini-porc cu coadă chelboasă? Mai degrabă i-ar fi mâncat nutrețul. În acel moment Carl se decise că era mai bine să-i arate insigna de poliție. Ea o privi fără prea mare interes și se aplecă peste masă. Cu o mână experimentată împinse o seringă și niște folii din aluminiu sub o revistă. Heroină, dacă ar fi fost să ghicească.

— Am înțeles că o cunoști pe Kimmie.

Dacă ar fi fost arestată cu un ac în vene, prinsă la furat sau în timp ce servea un client, nici nu ar fi clipit. Dar întrebarea aceea o făcu să tresară. Carl se duse la fereastra din dormitor și se uită afară spre copacii în scurtă vreme golași care încercuiau lacul Jorgen. Drogata avea o priveliște dată naibii.

— E una dintre prietenele tale cele mai bune, Tine? Am auzit că voi două sunteți apropiate.

El se aplecă pe fereastră și se uită în jos la poteca de lângă apă. Dacă fata ar fi fost normală, ar fi făcut jogging în jurul lacului de câteva ori pe săptămână, la fel ca persoanele care făceau asta în acel moment. Ochii lui se uitară cercetător la stația de autobuz de pe Gammel Kongevej, unde un bărbat într-o haină deschisă la culoare se holba la clădire.

Carl îl mai văzuse pe acel bărbat din când în când, de-a lungul anilor petrecuți în poliție. Finn Aalbæk. O fantomă jigărită care obișnuia să se oploșească la secția de poliție Antonigade ca să stoarcă frânturi de informații de la Carl și de la colegii lui pentru micuța lui agenție de detectivi. Trecuseră cel puțin cinci ani de când îl văzuse ultima oară, dar era la fel de urât.

— Îl cunoști pe bărbatul de acolo, cel în haina aia de culoare deschisă? întrebă el. L-ai mai văzut până acum?

Ea se apropie de fereastră, oftă din adâncul sufletului și încercă să se concentreze asupra bărbatului.

— Am mai văzut pe cineva asemănător, în aceeași haină, la gara centrală. Dar e al dracului de departe ca să-l văd mai bine.

El observă pupilele ei enorme. Chiar dacă bărbatul ar fi stat în fața ei tot i-ar fi fost greu să-l recunoască.

— Și bărbatul pe care l-ai văzut la gară… Cine e?

Ea se îndepărtă de fereastră și se lovi de masă așa că el fu nevoit să o sprijine.

— Nu cred că vreau să vorbesc cu tine, pufni ea. Ce-a făcut Kimmie? El o conduse până la pat și o ajută să se așeze pe salteaua subțire. „Hai să încercăm altă abordare”, își zise Carl uitându-se în jur. Camera avea zece metri pătrați și părea complet golită de personalitate. În afară de cușca șobolanului și de hainele adunate teanc în colțuri, erau puține obiecte în apartament. Câteva reviste lipicioase pe masă, mormane de pungi care puțeau a bere, patul cu pătura uzată, din lână, o chiuvetă și un frigider vechi deasupra căruia era o savonieră soioasă, un prosop uzat, o sticlă de șampon răsturnată și o colecție de agrafe. Pe pereți nu era nimic și nici pe pervaz. Se uită în jos la ea.

— Îți lași părul să crească mai lung, așa-i? Cred că o să-ți stea bine. Din instinct ea își duse mâna la gât. Deci avea dreptate. Pentru asta erau agrafele.

— Arăți bine și cu părul până la umeri, dar cred că ți-ar sta mai bine cu părul lung. Ai păr frumos, Tine!

Ea nu zâmbi, dar în spatele acelor ochi jubila. Pentru un scurt moment.

— Mi-ar plăcea să-ți țin șobolanul, dar am devenit alergic la rozătoare și alte asemenea. De fapt, chiar îmi pare rău pentru asta. Nici măcar n-o mai pot ține în brațe pe pisicuța noastră.

Acum avea atenția ei.

— Iubesc șobolanul ăsta. Îl cheamă Lasso.

Ea îi zâmbi cu ceea ce fusese odată un șir de dinți albi.

— Uneori îi spun Kimmie, dar ei nu i-am zis asta. Din cauza lui mi se spune Tine Șobolanca. E așa drăguț, nu crezi? Mai ales atunci când știi că de la asta îți vine porecla…

Carl încercă să fie de acord cu ea.

— Kimmie n-a făcut nimic, Tine, zise el. O căutăm deoarece cuiva îi e dor de ea.

Ea își mușcă obrazul.

— Nu știu unde stă. Dar spune-mi numele tău. Dacă o văd îi transmit.

El dădu din cap. Anii de luptă cu autoritățile o învățaseră arta de a fi precaută. Era complet dusă din cauza drogurilor și totuși era în gardă. Destul de impresionant și la fel de enervant. Sigur nu avea să ajute dacă îi spunea lui Kimmie prea multe. În plus, riscau ca Kimmie să dispară definitiv. O experiență de unsprezece ani și vânătoarea lui Assad demonstraseră că era capabilă de asta.

— Bine, o să fiu sincer cu tine, Tine. Tatăl lui Kimmie e foarte bolnav, iar dacă ea aude că poliția o caută atunci tatăl ei n-o s-o mai vadă niciodată și ar fi tare păcat. Spune-i să sune la numărul ăsta. Nu-i spune nimic despre boală sau despre poliție. Doar dă-i numărul de telefon.

Scrise numărul de mobil pe o pagină din carnețel și i-o dădu. Va trebui să se asigure că are telefonul încărcat.

— Și dacă întreabă cine ești?

— Atunci spune-i că nu știi, dar că am zis că e ceva ce-ar face-o fericită.

Pleoapele lui Tine se închiseră ușor. Mâinile ei stăteau relaxate pe genunchi.

— Mă auzi, Tine?

Ea dădu din cap cu ochii închiși.

— Da. Bine.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Acum o să plec. Știu că e cineva care o caută pe Kimmie la Gara centrală. Știi cine e?

Ea se uită la el fără să-și ridice capul.

— Nu e decât cineva care întreabă dac-o știu pe Kimmie. Probabil că și el vrea ca ea să ia legătura cu tatăl ei, nu?

•

Jos, pe Gammel Kongevej, el îl înșfacă pe Aalbæk din spate.

— Un delincvent bătrân ieșit la soare, zise el și își așeză pumnul greoi pe umărul lui. Ce faci aici? continuă el. A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, ei?

Ochii lui Aalbæk străluceau – dar nu de bucuria întâlnirii.

— Aștept autobuzul, spuse el, și își întoarse capul.

— Bine.

Carl se uită la el. Ciudat răspuns. De ce mințea? De ce nu spusese pur și simplu: „Sunt în misiune. Urmăresc pe cineva”. Doar *era* slujba lui și o știau amândoi. Nu fusese acuzat de nimic. Nu trebuia să dezvăluie pentru cine lucra.

Nu, dar acum se deconspirase. Fără îndoială. Aalbæk știa sigur că drumul lui se intersecta cu al lui Carl. „Aștept autobuzul”, spusese el. Ce idiot!

— Te descurci cu ceea ce faci, nu? N-ai făcut din întâmplare o excursie ieri prin Allerød și mi-ai murdărit una dintre fotografii? Ce zici, Aalbæk? Ei?

Aalbæk se întoarse calm cu fața la Carl. Era genul de persoană pe care ai putea-o călca în picioare fără să obții nicio reacție. Carl știa pe cineva care se născuse cu lobii frontali insuficient dezvoltați și care pur și simplu nu putea să se enerveze. Dacă un creier are o zonă care controlează emoțiile și stresul, în cazul lui Aalbæk aceasta fusese înlocuită cu un gol deplin. Carl încercă din nou. De ce nu?

— Ce faci aici? Nu poți să-mi spui, Aalbæk? N-ar trebui să fii acasă la mine, în Allerod și să desenezi zvastici pe tăblia patului? Pentru că e o legătură între cazurile la care lucrăm noi doi acum, nu-i așa, Aalbæk?

Expresia de pe fața lui nu sugera o dorință de a se supune.

— Tot un ticălos bătrân și sarcastic ai rămas, nu-i așa, Mørck? N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— De ce stai aici și te uiți la etajul cinci? Nu cumva pentru că speri să treacă pe aici Kimmie Lassen ca s-o salute pe Tine Karisen? Tu ești cel care întreabă de ea pe la gară, nu-i așa? zise el și se apropie de fața lui Aalbæk. Astăzi ai făcut legătura dintre Tine Karisen de acolo și Kimmie, nu-i așa?

Bărbatul slab își încleștă convulsiv maxilarele.

— Nu știu despre cine și ce îndrugi acolo, Mørck. Sunt aici pentru că un tată și o mamă vor să știe dacă fiul lor și-o trage cu unificatoarele[3] de la etajul doi.

Carl dădu din cap amintindu-și cât de alunecos era Aalbæk. Sigur că era capabil să inventeze o poveste la nevoie.

— Cred că ar fi frumos să-ți văd facturile de la afacerile din ultima vreme. Mă întreb dacă nu ai vreun recent angajator care să fie interesat de Kimmie. Eu așa cred. Doar că nu sunt foarte sigur de ce. Vrei să-mi spui de bunăvoie sau trebuie să înșfac eu facturile?

— Poți să înșfaci ce dracului vrei. Doar adu-ți aminte să ai mandat.

— Aalbæk, bătrâne, zise el și îl lovi așa de tare pe spate încât omoplații lui se îndoiră. Vrei să le spui celor care te-au angajat că, cu cât mă hărțuiesc mai mult, cu atât o să mă duc mai tare după ei? Ai înțeles?

---

3 Adepte ale Bisericii Unificatoare (n.tr.).

Aalbæk încercă din răsputeri să nu tragă cu lăcomie aer în piept, dar când Carl avea să se întoarcă cu spatele, sigur urma s-o facă.

— Am înțeles destul ca să știu c-o iei razna, Mørck. Lasă-mă în pace!

Carl dădu din cap. Acesta era dezavantajul de a fi șeful celei mai mici echipe de investigație din țară. Dacă ar fi avut mai mulți oameni, ar fi pus pe câțiva dintre cei mai buni magneți pe urmele lui Finn Aalbæk. Avea o bănuială solidă că ar fi meritat să urmărească acea siluetă bățoasă, dar cine s-o facă? Rose?

— O să mai auzi de noi, zise Carl și se îndreptă spre Vodroffsvej.

Apoi, când dispăru din raza vizuală, fugi cât putu de repede pe strada perpendiculară și înapoi în jurul clădirii Codan și se opri din nou pe Gammel Kongevej, aproape de Værnedamsvej. După câteva salturi care-l lăsară fără respirație, ajunse pe cealaltă parte a străzii, la timp ca să-l vadă pe Aalbæk care stătea lângă lac și vorbea pe mobil. Poate că era greu de întărâtat, dar în mod cert nu părea deloc fericit.

18.

Cât timp Ulrik lucrase ca analist de bursă, îmbogățise mai mulți investitori decât oricine altcineva din acel domeniu, iar cuvintele cheie erau „informație, informație, informație”. În branșa lui, averea nu se făcea prin coincidențe, nici prin noroc. Sigur nu prin noroc. Nimeni din acel domeniu nu avea atât de multe contacte și nu exista niciun trust media în care să nu cunoască pe cineva. Era sigur pe el și atent și verifica cu mare atenție companiile de comerț prin toate metodele posibile înainte să estimeze profitabilitatea acțiunilor lor. Uneori investigațiile ajungeau atât de departe, încât cei care-l angajaseră îi cereau să uite tot ce descoperise. Iar relațiile lui cu oamenii care erau prinși cu mâța-n sac sau care știau pe cineva care cunoștea pe altcineva care avea nevoie de ajutor să iasă dintr-o situație urâtă se întinseseră precum cercurile pe apă până când, într-un final, au ajuns să acopere întregul ocean pe care pluteau cele mai mari platforme ale societății.

În anumite țări mai puțin evoluate, acest lucru l-ar fi făcut pe Ulrik să fie considerat un om extrem de periculos, un aliat mai bun dacă i-ar fi tăiat gâtul… dar nu și acolo. În micuța Danemarcă, sistemul era atât de ingenios încât, dacă știai vreo mizerie despre cineva, acela știa la rândul lui un lucru la fel de rău despre tine. Dacă nu era redusă de îndată la tăcere, problema unuia îi infecta de îndată pe alții. Un principiu ciudat, practic, a cărui consecință era că nimeni nu spunea nimic despre ceilalți, nici măcar atunci când era prins cu ocaua mică. Pentru că nimeni nu voia să-și petreacă șase ani în pușcărie pentru tranzacții din interiorul firmei. Și nimeni nu voia să taie craca pe care stătea.

Sus, în copacul cu bani care creștea încet-încet, Ulrik țesuse o pânză de păianjen care în cercurile politicoase era numită „rețea” – acel cuvânt minunat, paradoxal, care funcționa așa cum trebuie numai dacă rețeaua filtra mai mulți oameni decât prindea. Iar Ulrik se pricepea foarte bine la prins prada în pânza lui. Acolo ajungeau oamenii despre care alții citeau prin ziare. Oameni respectați. *Crème de la crème.* Toți cei care își depășiseră mediul de origine și se înălțaseră către nivelul la care nu mai trebuiau să împartă lumina soarelui cu lepădăturile.

Aceștia erau oamenii pe care îi vâna. Cei cu care pășea la braț în loja francmasonilor. Cei care înțelegeau importanța faptului de a sta uniți cu cei de teapa lor.

Ulrik fusese o verigă vitală în angrenajul găștii de la școală. Era genul gregar, pe care toată lumea îl cunoaște, însă în spatele lui se aflau tovarășii din copilărie, Ditlev Pram și Torsten Florin. Era un triumvirat puternic, deși ciudat, unul invitat la toate petrecerile la care merita să participe.

În după-amiaza aceea își începuseră distracția la o recepție dintr-o galerie din centru care avea legături atât cu teatrul, cât și cu familia regală. Apoi se adunaseră la o serată extravagantă în compania uniformelor de paradă, a medaliilor și a ordinelor cavalerești. Evenimentul conținea discursuri bine pregătite scrise de subordonați care nu fuseseră invitați, în timp ce un ansamblu de coarde încerca să-i atragă pe cei prezenți în lumea lui Brahms, iar șampania și laudele de sine curgeau din abundență.

— E adevărat ce aud, Ulrik? întrebă un membru în cabinetul prim-ministrului care stătea lângă el cu ochii inundați în alcool și încerca să măsoare distanța până la pahar. Chiar e adevărat că Torsten a omorât câțiva cai cu arbaleta la vânătoare vara aceasta? Așa, pur și simplu, în câmp deschis?

Încercă din nou să toarne câteva picături în paharul și așa prea plin. Ulrik întinse mâna să sprijine eforturile sărmanului om.

— Știi ce? Nu crede tot ce auzi. Și, apropo, de ce nu vii să vânezi cu noi odată? Așa poți vedea cu ochii tăi despre ce e vorba.

Ministrul dădu din cap afirmativ. Era exact ceea ce-și dorea, era sigur că are să-i placă. Ulrik se pricepea la astfel de lucruri. Încă un om important ademenit în pânza lui. Apoi se întoarse către tovarășa sa de cină care încercase să-i câștige atenția toată seara.

— Arăți superb în seara asta, Isabel, spuse el, și își puse mâna pe brațul ei.

Într-o oră ea avea să afle în ce se băgase. Ditlev îi dăduse sarcina. Nu reușeau de fiecare dată, dar în seara aceea n-aveau cum să dea greș. Isabel avea să facă tot ce i se cerea… părea pregătită pentru puțin din toate. Sigur că avea să se smiorcăie pe drum, dar anii de plictiseală și de lipsă de satisfacție erau un avantaj. Poate că avea să suporte mai greu felul lui Torsten de a se purta cu corpul ei în comparație cu ceilalți, dar pe de altă parte văzuseră dovada că tocmai metoda lui le făcea să devină dependente. Torsten înțelegea senzualitatea femeilor mai bine decât majoritatea. Ea urma să țină totul secret. Viol sau nu, cu siguranță își va ține gura. De ce ar fi riscat să piardă accesul la multele milioane pe care soțul ei impotent le controla?

Ulrik o mângâie pe mână mai sus, până la mâneca din mătase. Îi plăcea la nebunie țesătura rece, purtată în special de femeile cu sânge cald. Îi făcu un semn din cap lui Ditlev care stătea la una dintre mesele de vizavi de ei. Acesta ar fi trebuit să fie semnalul, dar lângă Ditlev stătea un bărbat care-i distrăgea atenția. El îi șoptea ceva lui Ditlev, care stătea acolo și ținea în mână o furculiță plină cu piftie de somon și nu băga de seamă pe nimeni altcineva. Privea pierdut în față în timp ce ridurile de pe frunte se adânceau într-o încruntătură. Era imposibil să înțelegi greșit acele semne.

Ulrik invocă o scuză potrivită situației, se ridică și îl bătu ușor pe umăr pe Torsten când trecu prin dreptul mesei acestuia. Femeia neglijată trebuia să mai aștepte până data viitoare. Îl auzi pe Torsten scuzându-se față de însoțitoarea lui

la acea cină. Într-o clipă avea să-i sărute mâna, ceea ce era de așteptat la un individ ca Torsten Florin. Un bărbat heterosexual care îmbrăca femei trebuia să știe foarte bine și cum să le dezbrace.

Cei trei se întâlniră în foaier.

— Cine era tipul cu care ai vorbit? întrebă Ulrik.

Mâna lui Ditlev se jucă nervoasă cu papionul. Nu-și revenise încă după ce auzise.

— Unul dintre oamenii mei de la Caracas. A venit să-mi spună că Frank Helmond le-a zis unor asistente că noi am fost cei care l-au atacat.

Era exact genul de încurcătură detestat de Ulrik. Nu jurase Ditlev că avea totul sub control? Nu promisese Thelma că ea și Helmond își vor ține gura dacă divorțul și operația estetică mergeau bine?

— Rahat! explodă Torsten.

Ditlev se uită la fiecare, pe rând.

— Helmond era încă sub efectul anestezicelor. N-o să-l creadă nimeni, spuse el, și se uită în podea. Dar mai e și altceva. Omul meu a primit un mesaj pe telefon de la Aalbæk. Se pare că niciunul dintre noi nu avea mobilele pornite.

Le dădu un bilet, iar Torsten citi peste umărul lui Ulrik.

— Eu nu pricep ultima parte, zise Ulrik. Ce înseamnă?

— Uneori ești tare greu de cap, Ulrik!

Torsten se uită la el cu insolență. Lui Ulrik nu-i plăcea asta.

— Kimmie e afară pe undeva, i-o tăie Ditlev. N-ai auzit, Torsten, a fost văzută azi, în gara centrală. Unul dintre oamenii lui Aalbæk a auzit că o drogată o striga pe nume. N-a văzut-o decât din spate, dar o observase și mai devreme. Purta haine scumpe și arăta bine. A stat la cafenea o oră sau o oră și jumătate. El a crezut că e doar o persoană care aștepta trenul. La un moment dat, chiar a trecut pe lângă ei în timp ce Aalbæk le dădea instrucțiuni oamenilor lui.

— Fir-ar a dracului să fie! izbucni Torsten.

Nici Ulrik nu aflase ultima parte. Nu erau vești bune. Poate că ea știa că sunt pe urmele ei. La dracu'. Sigur că știa. Până la urmă, era vorba de Kimmie.

— Iar o să ne scape, spuse el. O știu.

Cu toții o știau. Fața de vulpe a lui Torsten se îngustă și mai mult.

— Aalbæk știe unde stă drogata?

Ditlev dădu din cap afirmativ.

— O s-o aranjeze, nu?

— Da. Întrebarea e dacă nu cumva e prea târziu. Poliția i-a făcut deja o vizită.

Ulrik își masă ceafa. Probabil că Ditlev avea dreptate.

— Tot nu pricep ultimul rând din mesaj. Înseamnă că persoana care investighează cazul știe unde locuiește Kimmie?

Ditlev clătină din cap.

— Aalbæk îl știe bine pe polițist. Dacă polițistul ar fi știut unde stă Kimmie, ar fi dus-o pe drogată la sediu după vizită. Sigur că ar putea face asta mai târziu. Trebuie să luăm în considerare și posibilitatea asta. Uită-te la rândul de deasupra, Ulrik! Ce crezi că înseamnă?

— Că acest Carl Mørck e pe urmele noastre. Dar am știut asta tot timpul.

— Citește din nou, Ulrik. Aalbæk scrie: „Mørck m-a văzut. E pe urmele noastre”.

— Care-i problema?

— Că Mørck a început să vadă ce legături sunt între Aalbæk, noi, Kimmie și cazul vechi și face acum un puzzle mare. De ce, Ulrik? De unde știe atâtea despre Aalbæk? Ai făcut ceva despre care noi nu știm? Ai vorbit ieri cu Aalbæk. Ce i-ai spus?

— Chestiile obișnuite când se pune vreunul în drum. Că ar trebui să-i dea polițistului un avertisment.

— Prostule, bombăni Torsten.

— Acest avertisment… când aveai de gând să ne spui și nouă despre el?

Ulrik se uită la Ditlev. De la atacul asupra lui Frank Helmond îi era greu să se întoarcă înapoi pe pământ. Se dusese la muncă a doua zi simțindu-se invincibil. Imaginea cu Helmond, speriat de moarte și însângerat, acționase ca un elixir. Fiecare tranzacție și index fuseseră în avantajul lui în acea zi. Nimic nu putea și nici nu îndrăznea să-l oprească. Nici măcar un polițai prost care-și băga nasul unde nu-i fierbea oala.

— Tocmai i-am spus lui Aalbæk că poate pune puțină presiune, spuse el. Să lase câteva avertismente într-un loc unde pot avea impact asupra omului.

Torsten se întoarse cu spatele la ei și se uită de-a lungul scării din marmură care tăia în două foaierul. Gândurile lui cu privire la situație îl măcinau. Ulrik își drese glasul și explică ce se întâmplase. Nu era nimic special. Doar câteva telefoane și câteva picături de sânge de pui pe o fotografie. Puțin voodoo haitian. Așa cum spusese: nimic special.

Apoi cei doi se uitară direct la el.

— Ulrik, adu-l pe Visby, mârâi Ditlev.

— E aici?

— Jumătate dintre miniștri sunt aici. Ce credeai?

•

Visby, director în Ministerul de Justiție, se afla de ceva vreme în căutarea unei slujbe mai bune. În ciuda pregătirii lui excelente, nu putea spera să ajungă în vârf. Și, de când abandonase poteca bătătorită a avocaților de top cu secole în urmă, renunțând astfel la oportunitatea de a deveni judecător la înaltele curți, se afla în căutarea unor oase noi de ros, iar fărădelegile îl ajunseseră din urmă.

Îl cunoscuse pe Ditlev la o partidă de vânătoare, iar înțelegerea lor fusese ca el, în schimbul câtorva favoruri la locul de muncă, să se pregătească să devină

avocatul lor când va veni vremea ca Bent Krum să se îndrepte spre fericirea eternă a pensiei și a vinului roșu. Slujba nu avea să-i înfrumusețeze biografia profesională, dar îi va oferi zile de muncă scurte și un venit neobișnuit de mare. Visby dovedise de mai multe ori că era omul potrivit pentru ei. Chiar era alegerea cea bună.

— Avem din nou nevoie de ajutorul tău, zise Ditlev când Ulrik îl conduse în foaier.

Directorul se uită precaut în jur ca și cum candelabrele ar fi avut ochi, iar tapetul – urechi.

— Acum, aici? întrebă el.

— Carl Mørck încă investighează cazul. Trebuie oprit. Înțelegi? zise Ditlev.

Visby se jucă cu cravata albastru-închis și cu insigna în formă de scoică, blazonul de la internat, în timp ce ochii lui cercetau încăperea.

— Am făcut ce-am putut. Nu pot să dau mai multe dispoziții în numele altora fără ca ministrul să nu devină suspicios. După cum se arată lucrurile acum, ar fi o mare greșeală.

— Dispoziția trebuie să treacă pe la șefa poliției?

El dădu din cap afirmativ.

— Indirect, da. Nu mai pot face nimic în acest caz.

— Înțelegi ce spui acum? întrebă Ditlev.

Visby își strânse buzele. Ulrik citea pe fața lui cum își plănuise deja viața. Soția lui aștepta ceva mai mult acasă. Mai mult timp, mai multe concedii și toate lucrurile la care visau oamenii.

— Am putea să-l suspendăm pe Mørck, spuse directorul. Cel puțin pentru o scurtă vreme. Nu va fi ușor după ce-a făcut în cazul Merete Lynggaard. Dar episodul cu împușcăturile de acum câteva luni l-a afectat serios, așa că s-ar putea să aibă o cădere… cel puțin pe hârtie. O să mă ocup de asta.

— Pot să-l pun pe Aalbæk să-l acuze de atac și tâlhărie, spuse Ditlev. Te ajută?

Directorul Visby dădu din cap.

— Atac și tâlhărie? Nu e rău deloc! Dar o să avem nevoie de martori.

19.

— Sunt destul de sigur că Finn Aalbsek a fost cel care a intrat în casa mea alaltăieri, Marcus, spuse Carl. Tu ești cel care autorizează mandate sau s-o fac eu?

Șeful de la Omoruri nu-și ridică ochii de la fotografia unei femei pline de sânge care fusese atacată pe Store Kannikestrsede. Arăta ca dracu', asta ca s-o spună într-un mod drăguț. Loviturile lăsaseră urme albastre pe fața ei, iar zona din jurul ochilor arăta incredibil de umflată.

— Am dreptate dacă presupun că cererea ta are legătură cu crimele din Rørvig, Carl?

— Vreau să aflu cine l-a angajat pe Aalbæk, atât.

— Nu te mai ocupi de cazul ăla, Carl. Noi am mai discutat despre asta.

Prima persoană, plural? Imbecilul vorbea la plural? Nu era șeful de la Omoruri familiar cu folosirea persoanei întâi singular? De ce dracului nu-l lăsa în pace?

Trase adânc aer în piept.

— De asta vin la tine. Dacă se dovedește că cei care l-au angajat pe Aalbæk sunt aceiași oameni care au fost suspecți în cazul Rørvig? Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Șeful își puse pe masă ochelarii bifocali.

— Uite ce e, Carl. În primul rând, ascultă ordinele șefei poliției. Cazul s-a lăsat cu o condamnare; pentru ei prioritățile sistemului sunt altele. În al doilea rând, nu intra aici făcând pe prostul. Chiar crezi că oameni ca Florin și Pram și analistul ăla de bursă sunt atât de proști încât să angajeze pe cineva ca Aalbæk pe căi normale? *Dacă*, și dă-mi voie să subliniez asta, *dacă* au angajat pe cineva. Acum, lasă-mă în pace. Am ședință cu șefa poliției peste câteva ore.

— Am crezut că asta a fost ieri.

— A fost. Și azi. Acum du-te, Carl!

•

— La dracu', Carl! strigă Assad din biroul lui. Vino să vezi ceva.

Carl se ridică din scaun. De când se întorsese Assad, Carl nu sesizase nimic ciudat la el, dar încă vedea scena: bărbatul acela cu privire rece care se luase de Assad la gara centrală, o privire care părea să fi fost hrănită timp de mulți ani de ură. Cum putea Assad să-i spună unui polițist experimentat că acel lucru nu însemna nimic? Absolut nimic?

Păși legănat pe lângă mesele pe jumătate asamblate ale lui Rose, care zăceau ca niște balene eșuate pe podeaua din subsol. Era timpul să le ia din drum.

Oricum, Carl n-avea de gând să fie făcut responsabil dacă cineva venea jos și se împiedica din cauza acelei dezordini. Îl găsi pe Assad care zâmbea.

— Da. Ce-i? întrebă Carl.

— Avem o poză, Carl. Pur și simplu avem o poză de atunci.

— O poză? Cu ce?

Assad apăsă tasta Spațiu de la computer și pe ecran apăru o fotografie. Nu era centrată și nu era niciuna de portret, dar era Kimmie Lassen. Carl o recunoscu imediat din fotografiile vechi. Era Kimmie, care se uita direct la el. O imagine fugară a unei femei de patruzeci de ani care își întorsese capul. Un profil destul de aparte. Nas drept cu vârful ușor ridicat, buza de jos plină, obraji drepți și riduri mici vizibile prin scutul machiajului.

Cu puțină ingeniozitate puteau procesa fotografiile ei mai vechi ca să le coreleze cu vârsta ei actuală. Încă era o femeie atrăgătoare, în ciuda greutăților. Dacă îi făceau pe oamenii de la computere să se joace puțin cu programele de procesare a fotografiilor, puteau avea un material excelent pentru a începe căutarea. Nu era nevoie decât de un motiv valabil ca să înceapă căutarea. Poate dacă ar fi cerut cineva din familia ei acest lucru. Trebuia să verifice.

— Am un telefon mobil nou, așa că nu știam dacă am prins poza, explică Assad. Când a fugit de mine ieri am apăsat pe buton. Reflexele, știi tu. Am încercat să prind ceva pe ecran aseară, dar am făcut ceva greșit.

Era posibil așa ceva?

— Ce zici? Nu-i așa că-i fantastic, Carl?

— Rose! urlă Carl și își întoarse capul spre coridor.

— Nu-i aici. E în Vigerslev Allé.

— Vigerslev Allé? întrebă Carl și clătină din cap. Ce caută acolo?

— N-ai zis tu să afle dacă revistele de scandal au ceva legat de Kimmie?

Carl se uită la mătușile bătrâne cu priviri triste dintre ramele fotografiilor. În curând, Assad va arăta ca ele.

— Când se întoarce, dă-i poza s-o ducă la procesat împreună cu unele dintre fotografiile vechi pe care le avem. A fost bine că ai făcut poza, Assad. Bravo!

Îl bătu prietenește pe spate pe partenerul lui, sperând ca în schimb Assad să nu-i toarne pe gât vreun pahar din siropul acela mâlos de fistic pe care-l prepara.

— Avem o întâlnire la pușcăria Vridsløselille în jumătate de oră. Să plecăm.

•

Pe Egon Olsens Vej, numele străzii care ducea la pușcărie, Carl observă disconfortul evident al partenerului lui. Nu că ar fi transpirat sau că ar fi fost șovăielnic. Dar devenise neobișnuit de tăcut și se uita fix la turnurile de la intrarea din față, de parcă acestea îi așteptau venirea, să se prăbușească peste el.

Carl nu se simțea la fel. Pentru el, Vridsløselille era un sertar la îndemână în care puteau fi vârâți unii dintre cei mai mari nemernici ai țării. Dacă s-ar fi cumulat sentințele celor aproape două sute cincizeci de deținuți, cifra totală ar fi

însumat circa două mii de ani. O pierdere totală de viață și de energie. Era cam ultimul loc în care cineva ar fi vrut să respire, dar majoritatea celor aflați acolo meritau cu vârf și îndesat. El credea cu tărie în asta.

— Trebuie să o luăm în dreapta, spuse Carl după ce ajunseră și trecuseră prin toate formalitățile.

Assad nu scosese niciun cuvânt în tot acest răstimp și își golise buzunarele fără să aștepte să i se spună, urmând automat toate instrucțiunile. Se părea că știa procedura. Carl arătă de-a lungul curții spre o clădire cenușie pe care era un semn alb: „Vizitatori”. Acolo îi aștepta Bjarne Thøgersen evident înarmat până în dinți cu tehnici de eschivare. În doi sau trei ani urma să iasă. N-avea de gând să intre în bucluc.

•

Arăta mai bine decât se așteptase Carl. În mod normal, unsprezece ani în pușcărie își pun amprenta. Cute mai adânci la colțurile gurii, privire care nu se poate concentra și un sentiment de inutilitate, care până la urmă se imprimă în postura corpului. Și totuși, în fața lor era un bărbat cu ochi limpezi, batjocoritori. Slab, desigur, și precaut, dar neobișnuit de jovial.

Se ridică și îi întinse mâna lui Carl. Fără nicio întrebare, fără nicio explicație. Cineva îi spusese despre ce era vorba. Carl observa astfel de lucruri.

— Detectiv inspector-șef Mørck, se prezentă el oricum.

— Asta mă costă zece coroane pe oră, răspunse bărbatul zâmbind ironic. Sper că e important.

Nu-l salută pe Assad, dar era adevărat că nici Assad nu-l încurajase în acest sens. Trase scaunul și se așeză la o oarecare distanță.

— Îți petreci timpul în atelier?

Carl se uită la ceas. Unsprezece fără un sfert. Da, era chiar în mijlocul zilei de lucru.

— Despre ce-i vorba? vru Thøgersen să știe.

Se așeză un pic cam lent. Era un semn. Deci până la urmă era puțin nervos. Bine.

— Nu prea am legătură cu ceilalți deținuți, continuă el fără să i se ceară. Deci nu vă pot da informații, dacă pentru asta sunteți aici. În rest, aș fi fericit să fac o mică înțelegere, dacă m-ar ajuta să ies mai repede, zise el și rânji scurt încercând să-l îmbuneze pe Carl.

— În urmă cu douăzeci de ani ai omorât doi tineri, Bjarne. Ai recunoscut, deci nu va fi nevoie să discutăm despre partea aceea a cazului, dar am o persoană dispărută despre care poate binevoiești să-mi dai amănunte.

Bjarne dădu din cap și își arcui sprâncenele – un melanj interesant de bunăvoință și puțină surprindere.

— Mă refer la Kimmie. Am auzit că voi doi erați prieteni buni.

— Așa-i. Am fost împreună la internat și am fost și iubiți la un moment dat, spuse el, și zâmbi. O femeie dată dracului.

Ar fi spus asta despre oricine după unsprezece ani fără sex ca lumea. Gardianul îi spusese că Bjarne nu avusese niciun vizitator. Niciodată. Era prima lui vizită de ani buni.

— Hai s-o luăm de la început. E în regulă?

El ridică din umeri și se uită în jos o clipă. Sigur că nu era în regulă.

— De ce a fost Kimmie exmatriculată de la internat? Îți amintești?

El își dădu capul pe spate și se uită în tavan.

— A fost ceva în legătură cu faptul că s-ar fi combinat cu unul dintre profesori. Așa ceva nu era permis.

— Ce s-a întâmplat cu ea după aceea?

— A închiriat un apartament în Næstred timp de un an. A lucrat la un bar cu grătar, spuse el, și râse. Ai ei nu știau nimic despre asta. Credeau că e încă la școală. Dar au aflat, desigur.

— A fost trimisă la internat în Elveția?

— Da. A fost acolo patru sau cinci ani. Nu numai la internat, ci și la universitate. Cum dracu-i spunea? întrebă el și clătină din cap. Nu contează. Nu-mi amintesc numele ei. Oricum, învăța ca să devină veterinar. Hei, stai. Era Berna. Universitatea din Berna.

— Deci vorbea bine franceza?

— Nu, germana. Cursurile se țineau în germană, așa mi-a zis ea.

— Și-a terminat studiile?

— Nu, nu integral. Nu știu de ce, dar dintr-un anumit motiv a trebuit să renunțe.

Carl se uită la Assad, care lua notițe în carnețelul lui.

— Și apoi? Unde a locuit după aceea?

— A venit acasă. A stat o vreme în Ordrup cu părinții ei… adică cu tatăl și mama ei vitregă. Apoi s-a mutat cu mine.

— Știm că a lucrat la un magazin de animale. Nu era sub nivelul ei de pregătire?

— De ce? Nu și-a terminat studiile ca să devină veterinar.

— Și tu cu ce te ocupai?

— Am lucrat la fabrica de cherestea a tatălui meu. Scrie în raport, știți asta.

— Nu scria în raport și că ai moștenit fabrica de cherestea în 1995 și că apoi a ars din temelii imediat după aceea? Ai rămas șomer, așa-i?

Se părea că acel om se putea simți rănit. „Copilul neiubit are multe fețe”, după cum spunea Kurt Jensen, vechiul lui coleg care stătea acum în Parlament și se juca învârtindu-și degetele mari.

— Prostii, protestă Bjarne. N-am fost niciodată acuzat că aș fi dat foc. Și de ce-aș fi făcut-o? Afacerea tatălui meu nu era asigurată.

„Nu, își spuse Carl. Ar fi trebuit să verifice asta înainte”.

Carl rămase o vreme tăcut și se uită la pereți. Fusese în camera aceea de nenumărate ori. Pereții aceia auziseră tone de minciuni. Tone de povești și de declarații pe care nimeni nu le crezuse.

— Cum se înțelegea cu părinții ei? întrebă el. Știi?

Bjarne Thøgersen se întinse, evident mai calm. Intraseră pe tărâmul discuțiilor mărunte. Conversația nu mai era despre el și îi plăcea asta. Îl făcea să se simtă în siguranță.

— Teribil, spuse el. Ai ei erau niște nenorociți. Nu cred că tatăl ei era vreodată acasă. Iar târfa cu care era însurat era o cățea turbată.

— Ce vrei să spui?

— Genul de persoană căreia nu-i pasă decât de bani. O căutătoare de comori, zise el și savură cuvintele.

Nu erau vorbe folosite des în lumea lui.

— Se certau?

— Da. Kimmie zicea că se certau ca toți dracii.

— Ce făcea Kimmie când i-ai omorât pe cei doi tineri?

Virajul brusc către secvența de evenimente făcu ca privirea bărbatului să înghețe în zona gulerului lui Carl. Dacă ar fi existat electrozi atașați de Bjarne Thøgersen, toate indicatoarele de tensiune ar fi sărit în aer. Rămase o clipă tăcut și păru incapabil să răspundă la întrebare. Apoi zise:

— Era cu ceilalți la cabana de vară a tatălui lui Torsten. De ce întrebi?

— N-au observat nimic la tine când te-ai întors? Probabil că aveai sânge pe haine.

Carl regretă imediat că pusese ultima întrebare. Nu intenționase să fie așa de direct. Acum interogatoriul avea să intre în impas. Thøgersen va zice că le spusese celorlalți că încercase să salveze un câine lovit de o mașină, așa cum scria în raport. La dracu’.

— I s-a părut mișto că erai plin de atâta sânge? întrebă Assad din colț înainte ca bărbatul să apuce să răspundă la întrebarea lui Carl.

Bjarne Thøgersen se uită confuz la micuț. O privire încruntată, plină de reproș, ar fi fost de așteptat, dar nu și acea expresie goală, vulnerabilă, care indica faptul că Assad lovise drept la țintă. Nu trebuia să spună mai multe. Chiar dacă răspundea sau nu, acum știau că lui Kimmie i se păruse mișto atâta sânge. Foarte nepotrivit pentru o persoană care dorea să-și dedice viața salvării vieții micilor animale.

Carl se uită la Assad și dădu din cap spre el cu intenția de a-i arăta lui Thøgersen că observase reacția lui. O reacție care fusese prea puternică… și calculată greșit.

— Mișto? zise Thøgersen încercând să-și revină. Nu cred.

— Dar s-a mutat cu tine, continuă Carl. Asta a fost în 1995, nu-i așa, Assad?

Assad dădu din cap din colțul lui.

— Da, în 1995. La 29 septembrie. Ne întâlneam de ceva vreme. O femeie nemaipomenită.

Mai spusese asta.

— De ce ții minte data exactă? A fost cu mult timp în urmă.

El întinse mâinile.

— Tocmai. Și ce s-a întâmplat cu viața mea de atunci? Pentru mine e încă unul dintre ultimele lucruri care s-au petrecut înainte de a fi trimis aici.

— Înțeleg.

Carl încercă să pară binevoitor. Apoi își schimbă expresia.

— Tu erai tatăl copilului?

Thøgersen se uită la ceas. Pielea lui albă roși ușor. Se părea că o oră părea dintr-odată nesfârșită pentru el.

— Nu știu.

Carl vru să izbucnească, dar se astâmpără. Nu era nici locul, nici momentul.

— Spui că nu știi. Ce să înțeleg, Bjarne? S-a văzut și cu alții în afară de tine când ați stat împreună?

El își lăsă capul într-o parte.

— Sigur că nu.

— Deci tu *ai fost* cel care a lăsat-o însărcinată?

— Ea s-a mutat, nu? De unde dracu' să știu cu cine s-a culcat?

— Din câte am aflat noi, ea a făcut avort pe la optsprezece săptămâni. Nu stătea cu tine când a rămas însărcinată?

Thøgersen se ridică greoi din scaun și îl întoarse. Făcea parte din atitudinea relaxată pe care deținuții o învățau din închisoare. Plimbarea nonșalantă prin clădirea centrală. Postura lăsată pe spate și clătinarea picioarelor, care indicau indiferența. Să țină țigările lejer între buze pe terenul de sport. Și acel obicei de a întoarce scaunul și de a înfrunta următoarea întrebare cu mâinile rezemate de spătar și cu picioarele depărtate. „Întreabă-mă rahaturi, puțin îmi pasă, spunea acea poziție. Oricum n-o să scoți nimic de la mine, porc ordinar de polițist".

— E chiar atât de-al dracului de important cine era tatăl? întrebă el. Până la urmă, copilul a murit.

Zece la unu că știa că nu fusese al lui.

— Apoi Kimmie a dispărut.

— Mda, a fugit din spital. A fost o tâmpenie.

— Îi stătea în fire să facă așa ceva?

El ridică din umeri.

— De unde dracului să știu eu? Nu mai făcuse niciodată avort, din câte știu.

— Ai căutat-o? se auzi vocea lui Assad din colț.

Thøgersen se încruntă la el de parcă nu era treaba lui.

— Ai făcut-o? întrebă Carl.

— Trecuse o vreme de când ne despărțiserăm. Deci nu, n-am făcut-o.

— De ce nu mai erați împreună?

— Pur și simplu nu mai eram. N-a mers.

— Te-a înșelat?

Thøgersen se uită încă o dată la ceas. Nu trecuse decât un minut de când se uitase ultima oară.

— De ce crezi că ea a fost cea care a înșelat? zise el și făcu câteva exerciții de întindere a gâtului.

Discutară despre relația lor timp de cinci minute. Fără rezultat. Era alunecos ca un țipar. Între timp, Assad își mutase încet scaunul mai aproape. De fiecare dată când punea o întrebare, venea cu un centimetru mai în față, până ce ajunse aproape lângă masă. Nu era nicio îndoială, asta îl enerva pe Thøgersen.

— Am văzut că ai avut ceva noroc la bursă, zise Carl. Conform documentelor tale fiscale, ești un om bogat. Așa-i?

El zâmbi. Cu îngâmfare. Era ceva despre care îi plăcea să vorbească.

— Nu mă pot plânge, spuse el.

— Cine ți-a dat capitalul pentru investiție?

— Puteți vedea asta în documentele fiscale.

— N-am purtat în buzunarul de la spate actele tale fiscale în ultimii unsprezece ani, Bjarne, așa că ar fi mai bine să-mi spui.

— Am împrumutat banii.

— Foarte bine. Mai ales ținând cont de faptul că erai în spatele gratiilor. Ți i-a dat cineva căruia nu-i era teamă că-i va pierde, asta-i sigur. Unul dintre furnizorii de droguri de pe aici, poate?

— Am împrumutat banii de la Torsten Florin.

„Bingo”, își zise Carl. I-ar fi plăcut să vadă fața lui Assad în acel moment, dar își ținu privirea fixată asupra lui Thøgersen.

— Ei, ei… Deci încă erați prieteni, în ciuda secretului tău? Că tu erai cel care îi omorâse pe copiii aceia. Crima abominabilă pe care Torsten, alături de alții, fusese suspectat că o comisese. Asta numesc eu prieten, trebuie să recunosc. Dar poate că îți datora o favoare?

Bjarne Thøgersen își dădu seama unde ducea interogatoriul și rămase tăcut.

— Deci te pricepi la bursă? întrebă Assad și își trase scaunul lângă masă.

Imperceptibil ca o reptilă, se strecurase pe poziție. Thøgersen ridică din umeri.

— Sunt mai bun decât majoritatea, da.

— S-au adunat cincisprezece milioane de coroane, zise Assad visător. Și crește. Poate că ar trebui să iau niște ponturi de la tine în cazul ăsta. Oferi ponturi?

— Cum urmărești bursa, Bjarne? adăugă Carl. N-ar trebui să ai accesul limitat la mijloacele de comunicare cu lumea exterioară și viceversa?

— Citesc ziarele, trimit și primesc scrisori.

— Deci cunoști strategia de cumpărare și păstrare de acțiuni? Sau strategia TA – 7? Așa investești? întrebă Assad calm.

Carl își întoarse încet capul spre Assad. Bătea câmpii sau ce? Thøgersen zâmbi binevoitor.

— Urmăresc ce-mi indică nasul și acțiunile KFX[4]. Nimic nu poate merge rău în cazul ăsta, spuse el, și zâmbi din nou. Am avut mână bună.

— Atunci știi ce, Bjarne Thøgersen? zise Assad. Ar trebui să vorbești cu vărul meu. El a început cu cinci mii de coroane, iar acum, trei ani mai târziu, *încă* mai are cinci mii de coroane. Cred că te-ar plăcea.

— Eu aș zice că vărul tău ar trebui să se abțină să joace la bursă, spuse Bjarne enervat și se întoarse spre Carl. Credeam că trebuia să discutăm despre Kimmie. Ce treabă are ea cu ce fac eu la bursă?

— E adevărat, dar mai am o întrebare pentru vărul meu, insistă Assad. Grundfos merge bine pe KFX?

— Da, decent.

— Bine. Atunci mulțumesc. Nu știam că Grundfos e listată, dar probabil că tu știi mai bine.

„Touché”, își zise Carl în timp ce Assad clipi sugestiv spre el. Nu era greu să-și imagineze cum se simțea probabil Bjarne Thøgersen în acel moment. Ulrik Dybbøl Jensen fusese cel care investise în numele lui. Nu era nicio îndoială. Thøgersen nu știa absolut nimic despre bursă, dar avea nevoie de bani ca să poată trăi după ieșirea din închisoare. *Quid pro quo.*

Nici nu aveau nevoie să știe mai mult de atât.

— Avem o poză pe care am vrea s-o vezi, spuse Carl.

Puse pe masă poza făcută de Assad. O modificaseră, iar acum era focalizată și clară. Îl urmăriră amândoi pe Thøgersen. Sigur că se așteptaseră la o formă de curiozitate. E mereu un moment special să vezi cum arată o flacără veche după atât de mulți ani. Însă la ce nu se așteptaseră era profunzimea reacției unui tip care trăise printre cei mai periculoși criminali din Danemarca. Unsprezece ani de degradare, înconjurat de tot felul de nenorociri: sistemul ierarhic, homosexualitatea, atacurile, amenințările, șantajul, brutalitatea. Omul, care trecuse prin toate acelea arătând cu cinci ani mai tânăr decât cei de-o seamă cu el, deveni palid. Ochii lui se mutau de colo-colo – de la fața lui Kimmie la perete și înapoi. Ca un spectator la o execuție la care nu vrea să se uite, dar nici nu poate rezista. Un conflict intern teribil pe care Carl ar fi dat orice să-l înțeleagă.

— Nu te bucuri s-o vezi. Arată destul de bine, spuse Carl. Nu crezi?

Bjarne dădu din cap ușor, iar mărul lui Adam se mișca vizibil în sus și în jos.

— E ciudat, zise el.

---

4 Indice bursier la Copenhaga, subsidiar al NASDAQ OMX Group, cel mai important index de piață danez, analizează evoluția celor mai tranzacționate douăzeci de tipuri de acțiuni. (n. Red.).

Încercă să zâmbească de parcă s-ar fi luptat cu tristețea. Dar nu era trist.

— Cum de aveți o poză a ei dacă nu știți unde e?

Întrebarea în sine era destul de rezonabilă, dar mâinile lui tremurau. Cuvintele îi ieșiseră lent pe gură. Îi săgeta cu ochii. Îi era frică. Asta era. Pe scurt, Kimmie îl speria de moarte.

•

— Trebuie să te duci să-l vezi pe șeful de la Omoruri, spuse polițistul de serviciu când Carl și Assad trecură pe lângă cușca lui de la sediu. E și șefa poliției acolo, adăugă el.

Carl începu să urce scara și formula în minte argumente cu fiecare treaptă pe care pășea. N-avea decât să se simtă sigur pe el. O cunoșteau cu toții pe șefa poliției. Și ce mare lucru era ea decât un avocat care se împiedicase pe drumul spre a deveni judecător?

— O-ooo, bombăni doamna Sørensen încurajator din spatele biroului din față.

El avea să-i întoarcă „0-ooo”-urile într-o bună zi.

— Ce bine că ai venit, Carl! Tocmai discutam despre cum stau lucrurile, spuse șeful de la Omoruri și arătă spre un scaun gol. Nu arată prea bine, să știi.

Carl se încruntă și se întrebă ce acuzații avea să-i mai aducă Marcus. O salută din cap pe șefa poliției, care stătea în haine de gală și servea ceaiul cu Lars Bjørn. Ceai, pentru Dumnezeu!

— Probabil că ești la curent cu ce se întâmplă, zise Marcus. Sunt puțin surprins că nu mi-ai spus când ne-am întâlnit dimineață.

— Despre ce vorbești? Despre faptul că încă cercetez crimele din Rørvig? Nu asta mi s-a cerut să fac? Să aleg cazuri la care vreau să lucrez? Ce-ar fi să mă lași să-mi fac treaba?

— La dracu’, Carl. Fii bărbat și n-o mai da după piersic!

Lars Bjørn își îndreptă trupul subțire pe scaun astfel încât corpul impozant al șefei poliției să nu-l pună într-un con de umbră.

— Vorbim despre Finn Aalbæk, patronul de la Detecto, pe care l-ai atacat ieri pe Gammel Kongevej. Avem varianta avocatului lui asupra incidentului, așa că poți citi chiar tu despre ce e vorba.

Incident? Despre ce vorbeau? Carl luă bucata de hârtie și se uită la ea. Ce dracului mai punea la cale Aalbæk? Scria negru pe alb că ar fi fost atacat de Carl. Chiar îl credeau pe acel nimic?

— „Sjölund & Virksund”, citi el de pe antet. O gașcă de bandiți din înalta societate destul de bună ca să lustruiască și să aranjeze povestea cusută cu ață albă a unui asemenea ratat.

Ora se potrivea destul de bine. Exact când Carl îl speriase pe Aalbæk în stația de autobuz. Și dialogul era relativ corect, dar bătaia pe spate se transformase în lovituri repetate în fața lui Aalbæk cu pumnul și în ruperea hainelor. Erau fotografii cu rănile lui. Aalbæk nu arăta deloc bine.

— Nenorocitul ăla e plătit de Pram, Dybbøl Jensen și de Florin, se apără el. L-au convins să se lase bătut ca să mă îndepărteze de caz, nu încape nicio îndoială.

— Poate că asta e opinia ta, Mørck, dar noi trebuie să ne ocupăm de asta. Știi care e procedura atunci când există un raport de violență la datorie.

Șefa poliției se uită la el cu aceeași pereche de ochi care o ajutaseră să se ridice la nivelul acela la care chiar era ceva de văzut. Și el fu neutralizat un moment de ei.

— N-o să te suspendăm, Carl, continuă ea. N-ai mai abuzat niciodată pe cineva, așa-i? Dar la începutul acestui an ai trecut prin evenimente atât de traumatizante și triste! Poate că te-au afectat mai mult decât crezi. Să nu trăiești cu impresia că nu te înțelegem.

Carl zâmbi strâmb. „N-ai mai abuzat niciodată pe cineva”, spusese ea. Era bine că era de acord cu asta. Șeful de la Omoruri se uită la el gânditor.

— O să se înceapă o anchetă, desigur, iar cât durează aceasta ne vom folosi de ocazie să te lăsăm să urmezi un program intensiv de tratament ca să pătrunzi în profunzimea lucrurilor prin care ai trecut în ultimele luni. Între timp n-o să-ți fie permis să faci aici decât sarcini administrative. Poți veni și pleca oricând dorești, dar, normal… și îmi pare rău pentru asta… va trebui să te rugăm să-ți predai insigna și pistolul în timpul acestei perioade.

El întinse mâna. Era o suspendare; pur și simplu.

— Găsești pistolul sus în depozitul de arme, spuse Carl și își predă insigna.

De parcă faptul că n-o mai avea îl putea împiedica să facă tot ce dorea. Ei ar fi trebuit să știe asta. Dar poate exact asta voiau de la el – să fie nesăbuit și tâmpit. Să fie prins în flagrant în afara serviciului. Asta era? Voiau ca el să facă ceva prostesc astfel încât să scape de el?

— Mă știu cu avocatul lui Aalbæk, Tim Virksund, spuse șefa poliției, și o să-i explic faptul că nu te mai ocupi de caz, Mørck. Cred că asta o să-l mulțumească. Cunoaște prea bine stilul provocator al clientului lui și nimeni nu va avea de câștigat dacă se ajunge în tribunal. În plus, rezolvă și problema dificultății tale de a te supune ordinelor, nu-i așa?

Ea arătă cu degetul spre el.

— Pentru că de data asta va trebui să te supui. Iar pe viitor, Mørck, vreau să știi că n-o să accept nicio încălcare a lanțului de comandă. Sper că înțelegi. Cazul Rørvig s-a terminat cu o condamnare, iar ție ți s-a transmis că vrem să lucrezi la alte cazuri. Cât de clar și cât de des trebuie să-ți spunem asta?

El dădu din cap și se uită afară pe fereastră. Ura genul acela de explicații de rahat. Din punctul lui de vedere, ei trei puteau să se ducă dracului.

— Este lipsit de logică să întreb care este motivul real pentru care investigația asta trebuie oprită? vru el să știe. Cine a dat ordinul? Politicienii? Pe ce temei? Din câte știu, există un principiu al echității în fața legii în țara asta. Bănuiesc că

asta se aplică și în cazul oamenilor care sunt bănuiți de crimă. Sau înțeleg eu greșit ceva?

Se uitau la el cu priviri dure, ca și cum ar fi fost judecători de pe vremea Inchiziției. Ce aveau să facă în continuare? Să-l arunce în port ca să vadă dacă plutea ca Antihristul?

•

— N-o să ghicești ce am pentru tine, Carl, spuse Rose încântată.

El aruncă o privire de-a lungul holului. Oricum, nu era vorba de faptul că mesele cu înălțime reglabilă fuseseră montate.

— Demisia ta, sper, zise el sec și se așeză pe scaunul de la birou.

Propoziția aceea păru să dea o și mai mare greutate rimelului de pe fața ei.

— Am două scaune pentru biroul tău, zise ea.

El se uită de cealaltă parte a biroului său și se întrebă cum puteau cinci metri pătrați de spațiu să găzduiască dintr-odată două scaune în loc de unul.

— O să le așteptăm, zise el. Altceva?

— Am câteva poze din *Gossip* și din *Her Life*, spuse ea pe un ton plat, dar aruncă tăieturile din reviste cu puțin mai multă brutalitate decât ar fi făcut-o în mod normal.

Carl aruncă o privire indiferentă spre ele. Acum că îi fusese luat cazul, ce-i mai păsa de tăieturile din reviste? De fapt, ar fi trebuit să-i spună să împacheteze toată mizeria și să-și găsească alt suflet neprihănit care să-i asambleze nenorocitele de mese în schimbul unei vorbe bune și a unei mângâieri pe obraz.

Apoi luă fragmentele de articole. Unul dintre ele era de pe vremea când Kimmie era copil. *Her Life* făcea un portret al familiei Lassen, iar titlul era: „Nu există succes fără siguranța familiei”. Era o odă adusă frumoasei soții a lui Willy K. Lassen, Kassandra Lassen, dar fotografia arăta și altceva. Tatăl, în costum gri cu pantaloni conici și mama vitregă în culori țipătoare și cu machiajul sever al anilor șaptezeci. Oameni dichisiți în jurul a treizeci de ani. Siguri pe ei, cu expresii sobre. Dar era clar că o afectase pe Kimmie. Era o fetiță cu ochi mari, speriați, care se afla acolo numai cu trupul, nu și cu sufletul.

Apoi, în *Gossip*, era o fotografie făcută cu șaptesprezece ani mai târziu, în care ea arăta complet diferit. Era din ianuarie 1996, anul în care dispăruse. Era făcută undeva pe „drumul morții” din zona barurilor din Copenhaga. Probabil în fața la Electric Corner, dar putea la fel de bine să fie la Café Sommersko sau poate la Café Victor. Era Kimmie în toane bune. Cu blugi strâmți, șal din pene în jurul gâtului și beată pulbere. Cu un decolteu generos, în ciuda zăpezii de pe trotuar. Chipul ei era înghețat într-un urlet frenetic, înconjurat de indivizi din înalta societate, printre care se numărau Kristian Wolf și Ditlev Pram, toți îmbrăcați în paltoane enorme. Titlul era condescendent: „Crema lumii mondene. A Douăsprezecea Noapte și-a ales regina. Kristian Wolf, de 29 de ani, cel mai râvnit burlac din Danemarca și-a găsit în sfârșit aleasa?”

— Au fost extraordinar de drăguți cei de la *Gossip,* adăugă Rose. Poate o să mai găsească niște tăieturi de ziar pentru noi.

El dădu din cap repede. Dacă ea credea că vulturii aceia de la *Gossip* erau drăguți, atunci era incredibil de naivă.

— O să asamblezi birourile de pe coridor în zilele următoare, da, Rose? Indiferent ce găsești despre cazul ăsta o să pui acolo și o să aduc eu aici când îmi trebuie. Ai înțeles?

După expresia ei, nu înțelesese.

— Ce s-a întâmplat în biroul lui Jacobsen, șefu'? se auzi vocea lui Assad din dreptul ușii.

— Ce s-a întâmplat? Păi, sunt suspendat. Dar vor să rămân aici jos. Deci, dacă vrei să-mi spui ceva legat de cazul ăsta, scrie pe un bilet și pune-l pe masa de lângă ușă. Nu poți să-mi zici nimic despre asta pentru că mă vor trimite acasă. Și, Assad, ajut-o pe Rose să asambleze mesele alea ridicole, spuse el, și arătă spre hol. Ține ochii deschiși: dacă vreau să-ți spun ceva despre caz sau să-ți dau vreun ordin, o să-ți scriu pe unul din ăsta, zise el și arătă spre paginile registrului. Nu am voie decât să fac pe administratorul pe-aici, asta ca să știi.

— Aranjamente prostești, spuse Assad.

Ar fi fost greu de găsit un alt mod mai grandios de exprimare.

— Și, colac peste pupăză, trebuie să merg la terapie. Așa că poate că n-o să fiu mereu prin birou. Hai să vedem ce idioți îmi pun pe cap de data asta.

— Da, hai să vedem, spuse o voce neașteptată de pe coridor.

Avu remușcări când se întoarse spre ușă. Sigur că era Mona

Ibsen. Mereu prezentă când cânta cocoșul. Exact când el stătea acolo cu pantalonii în vine, cât se poate de jos.

— O să parcurgem o sesiune mai lungă de tratament de data asta, Carl, zise ea și se strecură pe lângă Assad.

Îi întinse mâna. Era caldă și-i dădu drumul cu greu. Fină și fără verighetă.

20.

Așa cum se înțeleseseră, Kimmie găsi biletul lui Tine în spatele semnului șters al firmei de închirieri de mașini de pe Skelbækgade. Era chiar pe șurubul de jos al panoului negru, iar umezeala făcuse ca literele să curgă unele într-altele. Fusese greu pentru o fată neșcolită să găsească suficient spațiu ca să înghesuie toate literele alea de tipar, pe o bucățică atât de mică de hârtie, dar Kimmie era obișnuită să descifreze scrijeliturile altora.

BUNĂ. POLIȚIA A VENIT PE LA MINE IERI – CARL MØRKE ÎL CHEMA – ÎNCĂ UNU' TE CAUTĂ PE STRADĂ – CEL DIN GARĂ. NU ȘTIU CINE E – AI GRIJĂ – NE VEDEM PE BANCĂ – T.K.

Citi biletul de mai multe ori și se opri de fiecare dată când ajungea la litera „K”, ca un tren marfar la o barieră. Litera era înghețată pe retină. Gravată acolo. De unde venea „K”? Numele polițistului era Carl. Carl cu „C”. Era o literă mai bună. Mai bună decât „K”, deși suna la fel. De el nu-i era frică.

Se rezemă de Nissanul sângeriu parcat acolo de secole. Cuvintele lui Tine îi injectaseră o senzație copleșitoare de epuizare. Ca și cum mai mulți draci se învălmășeau în interiorul ei sugând viața din ea.

„N-o să plec de acasă, își spuse ea. N-o să mă prindă”.

Dar de unde putea ști că acest lucru nu avea să se întâmple oricum? Se părea ca Tine vorbise cu oamenii care o căutau. Oameni care o întrebaseră pe Tine diverse lucruri. Lucruri pe care numai Tine le știa despre Kimmie. O mulțime de lucruri diverse. Deci Tine Șobolanca nu era numai un pericol pentru ea însăși. Acum era un pericol pentru Kimmie.

„Nu trebuie să mai vorbească cu nimeni, se gândi. Când o să-i dau cele o mie de coroane trebuie să-i spun asta ca să înțeleagă”.

Când se întoarse observă vesta de nailon de culoare albastru deschis a tipului care distribuia ziare.

„L-a pus cineva acolo ca să stea cu ochii pe mine? se întrebă. Oare era posibil?”

Acum știau unde locuia Tine. Probabil că știau și că ea și Tine țineau legătura. Cine putea ști dacă Tine nu fusese cumva urmărită pe drumul spre semnul din parcare când pusese biletul acolo? Ce i-ar fi putut opri pe oamenii care se ținuseră după Tine să ia biletul?

Încercă să-și recapete controlul asupra gândurilor. L-ar fi luat de acolo? Sigur că da. Și totuși: ar fi făcut-o?

Se uită din nou la tipul cu ziarele. De ce ar fi refuzat bărbatul de culoare, care încerca să-și câștige pâinea din munca lipsită de satisfacții de a furniza teancuri de ziare oamenilor ocupați și ferchezuiți, ocazia de a face un ban în plus? Până la urmă, nu trebuia decât să o urmărească coborând spre Ingerslevsgade și apoi mergând de-a lungul șinelor de tren. Dacă se apropia puțin mai mult de scara ce ducea la stația Dybbølsbro ar fi fost ușor. Nu era loc mai bun din care s-o urmărească. Stând așa de sus, bărbatul ar fi putut vedea exact unde se ducea. Erau cel mult cinci sute de metri până la poarta din metal și până la micuța ei casă. Cel mult.

Își mușcă buza de sus și se ținu mai bine de haina de lână. Apoi se duse spre el.

— Ia, zise ea și îi dădu cincisprezece mii de coroane în bancnote. Acum poți să te duci acasă, așa-i?

Numai în primele filme cu sonor mai apăreau oameni de culoare cu ochi atât de mari și de albi că ai acelui bărbat. De parcă mâna osoasă care îi dăduse banii era însăși materializarea unui vis. Un depozit bancar numai al lui. Sau un mic magazin. Biletul spre casă. Spre viața printre alți oameni de culoare, sub soarele arzător.

— Azi e miercuri. Ce-ar fi să-l suni pe șeful tău și să-i spui că te întorci abia luna viitoare? Înțelegi ce vreau să spun?

•

Ceața se lăsa deasupra orașului și a parcului Enghave, învăluind totul ca aburii alcoolului. Lucrurile din jur dispăreau într-o mantie albă. Ferestrele înalte de la fabrica de bere Kongens dispărură primele, apoi blocurile din fața ei, pavilionul de la unul dintre capetele parcului și, într-un final, și fântâna. Aer umed cu miros de toamnă.

„Oamenii aceia trebuie să moară”, spuseră vocile din capul ei.

În dimineața aceea deschisese unul dintre spațiile din perete și scoase grenadele. Studiase obiectele drăcești și văzuse totul cu claritate. Aveau să moară pe rând. Unul câte unul, ca frica și remușcările să aibă timp să-i devasteze pe cei rămași în viață.

Râse în sinea ei și își îndesă în buzunarele hainei mâinile reci ca gheața. Deja se temeau de ea, vedea asta. Iar acum nenorociții erau dispuși să facă orice ca s-o găsească. Și se apropiau. Cu orice preț. Pentru că erau niște lași. Atunci se opri din râs. Nu se gândise la ultima parte.

Erau lași. Asta era sigur. Iar oamenii lași nu așteaptă. Fug cu toții cât mai e încă timp.

— Trebuie să-i termin pe toți odată, spuse ea cu voce tare. Trebuie să găsesc o cale, altfel o să dispară.

Știa că putea, dar vocile din interiorul ei îi cereau altceva. Erau încăpățânate, așa erau. Erau îndeajuns de puternice încât să înnebunească pe cineva.

Se ridică de pe banca din parc și dădu cu piciorul spre pescărușii care se adunaseră în jurul ei.

Pe unde s-o ia?

„Mille, micuța mea Mille”, curgea neîncetat mantra ei. Era o zi proastă. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le ia în considerare.

Se uită în jos, văzu că ceața îi lăsase picături pe pantofi și se gândi din nou la literele de la sfârșitul biletului lui Tine. „T.K.”. De unde venea „K”?

•

Se apropiau de vacanța de dinaintea examenelor din anul cinci. Nu mult timp după ce Kimmie îi dăduse papucii lui Kåre Bruno și-l lăsase să se scufunde sub greutatea predicii pe care ea i-o ținuse, despre mediocritatea lui, atât ca inteligență, cât și ca personalitate. În următoarele zile, Kristian începuse s-o tachineze.

— N-ai curajul, Kimmie, îi șoptea el la fiecare întâlnire de dimineață.

Iar în fiecare zi o înghiontea și o bătea pe umăr în timp ce restul găștii se aduna în cerc în jurul ei.

— Nu vei îndrăzni, Kimmie!

Dar Kimmie avea curaj, iar ei știau. Îi urmăriră mișcările îndeaproape. Îi încurajaseră zelul în timpul orelor. Picioarele desfăcute între șirurile de scaune, fusta ridicată și gropițele la vedere în timp ce se îndrepta agale spre catedră, în bluze transparente și cu vocea șoptită. Două săptămâni trecură până ce trezi dorința în singurul profesor din școală pe care toată lumea îl plăcea. O trezi atât de puternic încât îi luă mințile.

El era cel mai nou venit în facultate. Avea față de copil și, totuși, era un bărbat în toată firea. Terminase cu cea mai mare medie Facultatea de limbă și literatură daneză de la Universitatea din Copenhaga, așa că se dusese vorba despre el. Dar nu era deloc tipul clasic de profesor de internat. El le vorbi, în termeni nuanțați, despre societatea de dincolo de domeniul școlii. Textele pe care le dădea elevilor să le citească erau extrem de variate.

Kimmie se dusese la el să-l roage să o mediteze pentru examene. Înainte de prima sesiune el era deja o cauză pierdută, martirizat de formele întrezărite prin fusta ei subțire, din bumbac. Numele lui era Klavs, cu „v”, un nume pe care el simțea tot timpul nevoia să-l explice spunând că e rezultatul unui interes prostesc și exagerat al tatălui său pentru *Donald Duck*, dar ea reușise totuși să scoată la iveală armăsarul din el. După trei sesiuni, el nu mai ținea evidența plății pentru meditații. O primea în apartamentul lui, deja pe jumătate dezbrăcat și cu caloriferele date la maximum. O ținea prizonieră cu săruturi greu de stăpânit și cu mâinile lui neliniștite plimbate pe pielea ei goală.

Stârnit de dorința intensă care-i golea creierul, era indiferent la șușoteli, la reguli și la reglementări. Ea avusese de gând să-i spună directorului că el o

forțase, curioasă să vadă unde avea să ducă totul. Să vadă dacă putea dobândi controlul asupra situației. Dar nu funcționase întocmai.

Directorul îi chemase pe amândoi în birou în același timp. Îi lăsă să stea tăcuți și jenați unul lângă altul în sala de așteptare, cu secretara pe post de supraveghetor. Iar din ziua aceea Klavs și Kimmie nu-și mai vorbiră niciodată. Ce s-a întâmplat cu el după aceea n-o mai interesă defel.

•

Directorul îi spuse atunci lui Kimmie să-și facă bagajele pentru că autobuzul spre Copenhaga urma să plece într-o jumătate de oră. Nu trebuia să se obosească să poarte uniforma. De fapt, o rugase să n-o facă. Din acel moment, se putea considera exmatriculată. Kimmie se uitase întrebător la obrajii roșii ai directorului înainte de a-l privi direct în ochi.

— E posibil ca tu…

Se opri un moment subliniind astfel insulta de a i se fi adresat într-un mod mult prea familiar.

—… ca *tu* să nu crezi că el m-a violat. Dar poți fi sigur că tabloidele de mâine nu vor vedea altfel lucrurile? Îți imaginezi ce scandal va fi? „Un profesor violează o elevă la…”. Îți dai seama?

Accepta să păstreze tăcerea, dar cu o singură condiție. Da, pleca. Pur și simplu își împacheta lucrurile imediat. Nu-i păsa, atâta timp cât școala nu-i anunța părinții. *Asta* era condiția ei. El protestă, spunând că nu se putea ca școala să primească bani pentru un serviciu pe care nu-l oferea, așa că ea fu obligată să rupă un colț din cea mai apropiată carte de pe biroul directorului și să scrijelească ceva pe ea.

— Aici e numărul contului meu, îi spusese ea. Transferă banii în contul meu.

El oftase resemnat. Deceniile de autoritate dispăruseră odată cu acea bucățică de hârtie.

•

Își ridică ochii în ceață și simți că e cuprinsă de un val de liniște. Pe terenul de joacă, vocile copiilor țipau vesel, dându-i ghes să-i privească. Nu erau decât doi copilași cu dădaca lor. Micuții țopăiau și jucau leapșa printre aparatele de gimnastică înțepenite de venirea toamnei. Se apropie de ei prin ceață și se uită în tăcere la fetiță, care ținea în mână un obiect pe care băiețelul și-l revendica gălăgios. Avusese și ea odată o fetiță ca ea.

Își dădu seama că dădaca o cerceta din priviri și că alarmele ei se declanșară în clipa în care Kimmie ieși din tufișuri, cu hainele murdare și cu părul vâlvoi cum e de obicei dimineața.

— Ieri nu arătam așa, strigă ea spre dădacă. Ar fi trebuit să mă vezi.

Dacă ar fi purtat costumul pe care-l avusese cu o zi înainte la gară, lucrurile ar fi stat altfel. Totul ar fi fost altfel. Poate că dădaca ar fi vorbit cu ea. Poate ar fi ascultat-o. Dar aceasta nu voia s-o asculte. Sări în față și blocă cu hotărâre

drumul lui Kimmie spre copii, cu mâinile întinse. Le strigă celor mici să vină la ea în acea clipă, dar ei nu voiau. Femeia aia nu știa că năzdrăvani ca aceia erau uneori neascultători? O amuza pe Kimmie. Așa că își ridică bărbia și râse în fața dădacei.

— Veniți *aici!* strigă isteric dădaca la copii și se uită urât la Kimmie ca și cum aceasta ar fi fost un gunoi.

De aceea Kimmie făcu un pas în față și o lovi. N-avea chef să-i permită acestei femei s-o facă să se simtă un fel de monstru. Femeia căzu țipând la Kimmie că era mai bine să n-o lovească, că avea s-o aranjeze. Că știa mulți oameni care puteau face asta. Atunci Kimmie o lovi într-o parte. O dată și apoi din nou, așa că ea tăcu.

— Vino, fetițo, arată-mi ce-ai în mână, o ademeni ea. Ai un bețișor?

Dar copiii înghețaseră. Rămăseseră cu degetele înțepenite și urlau după dădacă, să vină să-i ia. Kimmie se apropie. Era o fetiță așa de frumoasă, chiar dacă plângea. Și avea un păr așa de lung și de frumos! Șaten, așa cum îl avusese și Mille.

— Vino aici, draga mea, arată-mi ce-ai în mână, zise ea din nou și se apropie cu grijă.

Auzi un șuierat din spate și cu toate că se întoarse nu reuși să pareze puternica, disperata lovitură în gât. Căzu cu fața în jos în pietriș și își simți burta lovindu-se de o piatră care marca o intersecție pe potecă. Între timp, dădaca trecu repede în tăcere pe lângă ea și îi luă pe cei doi copii de mâini. O stricată din Vesterbro. Blugi strâmți și păr slinos.

Kimmie își înălță capul și văzu cum fețele celor doi copii care țipau și se agățaseră de dădacă dispărură în spatele tufișurilor și se îndepărtară.

Avusese și ea odată o fetiță la fel. Care acum zăcea într-un coșciug acasă, sub pat. Aștepta răbdătoare.

În curând aveau să fie din nou împreună.

21.

— De data asta aș vrea să discutăm deschis unul cu altul, spuse Mona Ibsen. Ultima oară n-am ajuns prea departe, nu?

Carl scrută cu atenție lumea ei, posterele cu scene frumoase din natură, cu palmieri, munți și alte asemenea. Culori luminoase, însorite. Două scaune din lemn prețios și plante rare. O curățenie uimitoare. Acolo nimic nu era lăsat la întâmplare. Nu erau mici drăcovenii care să distragă atenția. Și totuși, simpla ședere pe canapea cu mintea deschisă era un motiv de confuzie mintală care îl făcea ca singurul lucru la care să se gândească să fie cum să-i rupă hainele femeii.

— O să încerc, zise el. Avea să facă tot ce ea îi cerea. Nu era așa de ocupat.

— Ai atacat un om ieri. Poți să explici de ce?

El protestă, așa cum era de așteptat. Se dezvinovăți. Totuși, ea se uita la el de parcă mințea.

— Probabil că n-o să ajungem nicăieri decât dacă mergem puțin în urmă pe firul cronologic al evenimentelor. S-ar putea să nu te simți prea confortabil, dar asta trebuie să facem.

— Dă-i drumul, zise el și se încruntă ca să vadă mai bine ce se întâmpla cu sânii ei când respira.

— Ai fost implicat în împușcăturile din Amager în ianuarie. Am mai discutat despre asta. Îți amintești data exactă?

— 26 ianuarie.

Ea dădu din cap ca și cum era o dată deosebită.

— Ai reușit să scapi relativ nevătămat, dar unul dintre colegii tăi, Anker, a murit, iar celălalt este acum paralizat în spital. Cum faci față acestor amintiri, Carl, după opt luni de atunci?

El se uită la tavan. Cum făcea față? Nu avea nici cea mai vagă idee. Doar că nu ar fi trebuit să se întâmple.

— Sigur că-mi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

Și-l imagină pe Hardy în clinică. Trist, cu ochi nemișcați. O sută douăzeci de kilograme de greutate inertă.

— Te supără?

— Mda, puțin.

El încercă să zâmbească, dar ea se uita în jos, în hârtii.

— Hardy mi-a spus că bănuiește că tipii care v-au împușcat pe voi trei vă așteptau în Amager. Ți-a spus și ție asta?

Carl confirmă.

— Ți-a spus și că el crede că tu sau Anker i-ați alertat?

— Da.

— Ce părere ai despre asta?

Acum se uita la el. În mintea lui, ochii ei scăpărau de erotism. Carl se întrebă dacă ea era conștientă de acest lucru și de faptul că îl distrăgeau atât de mult.

— Poate că are dreptate, răspunse el.

— Sigur n-ai fost tu. Văd asta doar uitându-mă la tine. Am dreptate?

Dacă ar fi fost el, ea s-ar fi așteptat la un alt răspuns cu excepția unei negări? Cât de prost credea că erau oamenii? Cât de bine credea că știe să citească un chip?

— Nu, n-am fost eu. Sigur că n-am fost eu.

— Dar dacă a fost Anker înseamnă că ceva mergea teribil de prost în viața lui, nu crezi asta?

„Poate că mă simt atras de tine, își zise Carl, dar dacă vrei să continui asta, pune-mi niște întrebări ca lumea, la dracu'".

— Da, desigur, zise el și își auzi propria voce ca o șoaptă. Hardy și cu mine ne-am gândit la posibilitatea asta. După ce n-o să mai fiu victima unor minciuni ale viermelui ăla de detectiv privat și după ce puterile, oricare or fi alea, n-or să-mi mai pună bețe-n roate, o să vedem ce putem afla.

— La secție i se spune „cazul pistolul de cuie" din cauza armei crimei. Victima a fost împușcată în cap, nu-i așa? Părea un fel de execuție.

— Posibil. Dată fiind situația, n-am reușit să văd prea multe. De atunci nu m-am mai ocupat de caz. A avut și o replică, dar probabil că știi asta. Doi tineri au fost omorâți în Sorø în același mod. Se crede că făptașii sunt aceiași.

Ea dădu din cap afirmativ. Sigur că știa.

— Cazul ăsta te macină, nu-i așa, Carl?

— Nu, nu pot spune că mă macină.

— Atunci ce te macină, Carl?

Strânse în mâini marginea canapelei din piele.

— Mă macină că de fiecare dată când încerc să te invit undeva, tu spui nu. *Asta* mă macină, la dracu'.

•

Ieși plutind din biroul Monei Ibsen. E adevărat că ea îl mustrase și apoi îl forțase să răspundă la o serie de întrebări care musteau de îndoială și acuzații. De mai multe ori avusese tendința să se ridice nervos de pe canapea și să-i ceară să-l creadă. Dar Carl rămase pe loc și răspunse politicos, iar rezultatul final fu că ea – fără afecțiune, dar cu un zâmbet fugar – acceptă să iasă cu el la cină *când* terminau ședințele de psihoterapie.

Poate credea că, dacă făcea promisiuni vagi, se proteja. Că el putea trăi pentru totdeauna cu suspiciunea că ea nu îi încheiase tratamentul. Dar Carl știa mai bine de atât. Va avea de grijă ca promisiunea să fie respectată.

Se uită în jos la Jægersborg Allé și prin centrul distrus din Charlottentund. Nu avea nevoie decât de o plimbare de cinci minute până la tren și o jumătate de oră mai târziu ar fi stat din nou inert în scaunul său ergonomie, în colțul său de subsol. Nu era cea mai bună priveliște pentru optimismul lui abia câștigat. Avea nevoie să se întâmple ceva, iar la sediu pur și simplu nu era nimic.

Când ajunse la capătul Lindegårdsvej, se uită în sus pe stradă. Era conștient că la celălalt capăt orașul se schimbase în Ordrup și că era mai bine s-o ia pe acolo. Apăsă pe numărul lui Assad de pe mobil și se uită automat la nivelul bateriei. Abia o încărcase și totuși era deja pe jumătate terminată. Enervant. Assad părea surprins. Aveau voie să vorbească?

— Prostii, Assad. Doar că nu trebuie să batem toba că suntem încă puși pe treabă. Ascultă, verifică puțin și caută oameni cu care putem vorbi la internat. Este un anuar școlar în dosarul mare. În el o să vezi cine era în clasa lor. Fie asta, fie găsește-l pe unul dintre profesorii care a fost acolo între 1985 și 1987.

— Am verificat deja, spuse el.

La dracu', normal c-o făcuse.

— Am câteva nume, dar o să caut mai mult, șefu'.

— Bine. Dă-mi-o pe Rose, te rog!

Trecu un minut, apoi auzi vocea ei întretăiată.

— Da!

În vocea ei nu era nicio urmă de dorință de a-i spune „șefu'”.

— Să înțeleg că asamblezi mesele?

— Da!

Dacă un asemenea cuvânt scurt putea exprima frustrarea, acuzația, răceala și iritarea infinită că fusese întreruptă în mijlocul unor lucruri mult mai importante, atunci Rose Knudsen chiar era pricepută la asta.

— Am nevoie de adresa mamei vitregi a lui Kimmie Lassen. Știu că mi-ai dat un bilețel, dar nu-l am la mine. Doar dă-mi adresa, da? Nu-mi pune alte întrebări, te rog!

Se afla chiar lângă Banca Daneză, unde bărbați și femei bine întreținuți așteptau răbdători la cozi lungi. Exact așa cum făceau în suburbiile muncitorilor, cum erau Brøndby și Tåstrup, în zilele de salariu ca aceea, numai că pe-atunci avea mai mult sens. De ce naiba ar vrea oamenii cu buzunare adânci ca aceia, care locuiau în Charlottentund să se înșire la coadă în fața unei bănci? Nu aveau angajați care să le plătească facturile? Nu făceau banking prin internet? Sau erau amănunte în comportamentul oamenilor bogați pe care el nu le știa? Poate că achiziționaseră acțiuni cu tot mărunțișul luat în ziua de salariu, așa cum vagabonzii din Vesterbo își cumpărau țigări și bere.

„Ei, fiecare e liber să facă ce-i place cu ce are”, își zise el. Se uită spre fațada farmaciei și observă semnul lui Bent Krum la fereastra clădirii: avocat cu acces

la Curtea Supremă. Un asemenea acces îi era de folos, cu siguranță, în cazul unor clienți ca Pram, Dybbøl Jensen și Florin. Oftă.

A trece pe lângă biroul lui Krum era de parcă ar fi ignorat toate tentațiile pomenite în Biblie. Aproape că-l auzea pe Diavol râzând. Dacă suna la ușă, urca și îl chestiona pe Bent Krum, în nici zece minute șefa poliției ar fi fost la telefon, iar asta ar fi însemnat sfârșitul Departamentului Q și a lui Carl Mørck.

Rămase un moment acolo și încercă să se hotărască între retragerea forțată și amânarea confruntării până când se ivea o ocazie mai bună.

„Ar fi mai bine să plec”, își zise el, dar degetul lui avea o altă părere și apăsă hotărât pe sonerie. Trebuia să fie nebun să lase pe cineva să-i oprească ancheta. Îl va fierbe pe Bent Krum la foc domol. Mai bine mai devreme decât prea târziu. Clătină din cap și își retrase degetul de pe sonerie. Era exact în locul în care mai fusese de mii de ori: încă o dată, blestemul adolescenței îl ajunsese din urmă. Dacă trebuia să decidă cineva, el avea să fie acela. Numai el.

O voce aspră, de femeie, îl anunță că trebuie să aștepte o clipă, ceea ce el făcu până când auzi zgomot de pași pe scară, iar femeia apăru în spatele ușii din sticlă. Era îmbrăcată la modă, cu un șal de firmă pe umeri și o haină de blană rustică, la fel ca aceea după care lui Vigga i se scurseseră ochii privind-o în vitrina de la Birger Christensen, pe Strøget, timp de cel puțin patru cincimi din viața lor petrecută împreună. Măcar de i-ar fi stat bine îmbrăcată cu ea! Dacă ar fi cumpărat-o, mai mult ca sigur că soarta ei tristă ar fi fost să sfârșească tăiată în bucăți pentru ca iubiții ei artiști să aibă puțin decor pentru picturile lor excentrice.

Femeia deschise ușa și îi adresă un zâmbet orbitor de alb, imposibil de obținut fără bani.

— Îmi pare foarte rău, dar tocmai plecam. Soțul meu nu-i aici joia. Poate reușiți să vă programați pentru altă zi.

— Nu, eu…

Întinse mâna din instinct spre insigna de poliție din buzunar, dar găsi numai câteva bucățele de fire de iarbă. Ar fi spus că e în mijlocul unei anchete. Ceva despre faptul că soțul ei nu trebuia decât să răspundă la câteva întrebări de rutină, că se putea întoarce într-o oră sau două dacă era potrivit și că n-ar fi durat mult. Dar spuse altceva.

— Soțul dumneavoastră e pe terenul de golf, doamnă?

Ea se uită la el fără să înțeleagă.

— Din câte știu, soțul meu nu joacă golf.

— Bine, spuse el, și trase aer în piept. Îmi pare rău să vă spun, doamnă, dar dumneavoastră și cu mine suntem înșelați. Din păcate, soțul dumneavoastră și soția mea au o aventură. Iar acum aș fi vrut să știu care e situația.

Încercă să pară disperat pentru că observă cât de dureros o lovise pe biata femeie.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el. Îmi pare foarte rău, zise și o atinse îngrijorat pe braț. A fost foarte urât din partea mea, îmi cer scuze din nou.

Apoi se întoarse pe trotuar și se alătură valului de oameni care se îndreptau spre Ordrup puțin șocat cât de mult îl infectase temperamentul necugetat al lui Assad. Spusese că a fost „urât” din partea lui, dar fusese doar un eufemism.

•

Ea locuia vizavi de biserica din Kirkevej. Trei garaje, două turnulețe cu scări, o clădire din cărămidă a administratorului terenului, sute de metri de gard proaspăt tencuit în jurul grădinii și un conac de vreo 500 de metri pătrați, cu mai mult bronz pe la uși decât avea iahtul regal danez în întregime. Modestă și umilă ar fi fost o descriere complet nepotrivită.

Fu încântat să observe umbre mișcându-se în spatele ferestrelor de la parter. Deci avea noroc. Menajera părea epuizată, dar fu de acord s-o aducă pe Kassandra Lassen la ușă, dacă era posibil.

Expresia „s-o aducă la ușă” avea să se dovedească a fi mai potrivită decât se așteptase el. Un lung val de proteste din interior fu întrerupt de exclamația:

— Un tânăr, zici?!

Era întruparea unei scorpii din înalta societate care văzuse și zile mai bune, și bărbați mai buni. O versiune diferită față de femeia zveltă, bine întreținută, din articolul din *Her Life.* Multe lucruri se pot schimba în aproape treizeci de ani, asta era sigur.

Purta un kimono care îi era atât de larg încât lenjeria din satin devenise o componentă a aspectului exterior. Își flutură impetuos unghiile lungi către el. Observase deja că e un bărbat solid… ceva ce se pare că nu-i displăcea.

— Intră, îl întâmpină ea.

Respirația ei mirosea a băutură răsuflată, e drept, dar de calitate. „Malt whisky”, bănui Carl. Aerul era atât de îmbibat cu aroma lui încât un expert ar fi putut probabil să-i ghicească vechimea.

Îl conduse de mână sau, mai degrabă, îi arătă calea în timp ce se agăța de el, până ajunseră în zona de la primul etaj pe care o numise, în șoaptă:

— Camera mea.

Fu poftit să ia loc într-un fotoliu situat lângă al ei, cu fața direct la pleoapele ei grele și la sânii ei și mai grei. Era o scenă memorabilă.

Acolo, prietenia ei – sau interesul, după cum s-ar fi putut crede – dură până ce el îi spuse care era motivul vizitei lui.

— Deci vrei să vorbim despre Kimmie?…

Își duse mâna pe piept, semn că era de părere că fie el își pierduse mințile, fie că o să și le piardă ea în curând. Apoi mitocanul din el preluă controlul.

— Sunt aici pentru că am auzit că această locuință este chintesența bunelor maniere, încercă el. Că oricine e bine tratat aici, indiferent de motivul vizitei.

Nu avu niciun efect. Luă carafa și îi umplu paharul cu whisky. Poate că acel lucru avea s-o dezghețe.

— Mai trăiește obraznica aia? întrebă ea pe un ton lipsit de simpatie.

— Da, trăiește pe străzile din Copenhaga. Am o poză cu ea. Vreți s-o vedeți?

Ea închise ochii și se uită în altă parte de parcă el i-ar fi vârât sub nas rahat de câine. Doamne, era clar că se putea lipsi de așa ceva.

— Puteți să-mi spuneți ce ați făcut dumneavoastră și soțul când ați auzit că Kimmie și prietenii ei erau suspecți în 1987?

Ea își duse din nou mâna la piept. De data aceea, se părea că o făcea ca să-și adune gândurile. Apoi expresia i se schimbă și evită privirea lui. Bunul simț și whisky-ul mergeau mână în mână.

— Știi ce, drăguță, noi nu ne-am implicat prea mult. Am călătorit o vreme, înțelegi, nu?

Își întoarse brusc capul către el. Îi luă o vreme să-și recapete echilibrul.

— Știi cum se spune, a călători este elixirul vieții. Iar soțul meu și cu mine ne-am făcut o mulțime de prieteni minunați. Lumea e un loc minunat, nu ești de aceeași părere, domnule…?

— Mørck. Carl Mørck.

El dădu din cap. Ca să găsească o ființă cu sufletul atât de împietrit, ar fi trebuit să apeleze la poveștile fraților Grimm.

— Da, aveți dreptate.

Ea nu trebuia să știe că, dincolo de o excursie cu autocarul în Costa Brava – unde Vigga îi vizitase pe artiștii locali în timp ce Carl stătuse și se prăjise pe o plajă alături de un grup de pensionari – nu se aventurase niciodată la o distanță mai mare de nouă sute cincizeci de kilometri de Copenhaga.

— Credeți că bănuielile în legătură cu Kimmie aveau ceva adevărat în ele?

Colțurile gurii ei căzură. Era o tentativă de a părea preocupată, bănui el.

— Știți ce? Kimmie a fost o fată șmecheră. Nu era străină de violență. Da, se bătea chiar și pe vremea când era fetiță. Dacă nu obținea ce dorea, mâinile ei loveau ca bețele într-o tobă. Așa.

Încercă să imite și aruncă whisky-ul peste tot.

„Ce copil normal nu făcea asta? se gândi Carl. Mai ales cu o mamă și un tată că ai ei”.

— Înțeleg. A fost așa și când s-a făcut mai mare?

— Ha! Era rea. Mă făcea în toate felurile. Nu vă puteți imagina.

De fapt, putea.

— Și era sălbatică.

— Sălbatică? Cum așa?

Ea își frecă venele fine, albastre, de pe dosul palmei. Abia atunci el observă că artrita își săpase drumul în încheietura ei. Se uită din nou la paharul ei aproape gol.

„Analgezicele au multe fațete”, își zise el.

— După ce a venit acasă din Elveția, a târât pe aproape oricine acasă la ea… Da, o să fiu sinceră… făcea sex cu ei ca un animal, cu ușa deschisă… în timp ce eu eram sus în casă, spuse ea, și clătină din cap. N-a fost ușor să fiu singură, domnule Mørck, zise ea și îi aruncă o privire serioasă. Pe vremea aceea, Willy, tatăl lui Kimmie, își făcuse deja bagajele și plecase.

Luă o înghițitură din pahar.

— De parcă aș fi vrut să-l rețin cumva. E ridicol…

Apoi se uită din nou la el și își afișă dinții pătați de vin roșu.

— Trăiți singur, domnule Mørck?

Mișcarea din umăr și invitația clară parcă erau desprinse dintr-un roman de dragoste pentru femei.

— Da, sunt, răspunse el și acceptă provocarea.

Se uită direct la ea și îi susținu privirea până ce ea ridică ușor din sprâncene și mai luă o înghițitură. Genele scurte, care clipeau des, era tot ce se vedea pe deasupra marginii paharului. Trecuse multă vreme de când o privise astfel un bărbat.

— Kimmie a fost însărcinată, știați?

Ea trase adânc aer în piept și, pentru un moment, păru cu gândurile departe, dar fruntea ei brăzdată trăda un proces intens de gândire. Ca și cum cuvântul „însărcinată” era mai mult decât amintirea unei relații profund eșuate care îi cauzase durere. Din câte își dădea seama Carl, ea nu reușise să dea viață la nimic.

— Da, răspunse cu răceală în privire. Știam. Stricata. Cum ar fi putut mira pe cineva chestia asta?

— Ce s-a întâmplat dup-aia?

— A vrut bani, desigur.

— A făcut rost de ei?

— Nu de la mine!

Înlocui flirtul cu un dezgust profund.

— Dar tatăl ei i-a dat două sute cincizeci de mii de coroane și i-a spus să nu-l mai caute.

— Și dumneavoastră? Ați mai auzit ceva de ea?

Ea clătină din cap. Ochii spuneau același lucru.

— Cine era tatăl copilului? Știți?

— O, cred că a fost nimicul ăla care a incendiat fabrica de cherestea a lui taică-său.

— Bjarne Thøgersen, vreți să spuneți? Cel care a fost condamnat pentru crime?

— Probabil. Nu-mi mai aduc aminte numele lui.

— Înțeleg.

Era sigur că mințea. Cu sau fără whisky, nimeni nu avea cum să uite un asemenea lucru.

— Kimmie a stat aici o vreme. Ați spus că nu v-a fost ușor?

Ea se uită la el cu scepticism.

— Sper că nu credeți că am suportat-o pe stricata aia prea multă vreme. Nu, pe vremea aia am preferat să stau pe coastă.

— Coastă?

— Costa del Sol, știți… Fuengirola. O terasă superbă, pe acoperiș, chiar deasupra zonei de promenadă. Un loc încântător. Cunoaște-ți Fuengirola, domnule Mørck?

El dădu din cap. Nu era nicio îndoială că se dusese acolo din cauza artritei, dar altfel era locul în care mergeau oamenii cu bani, dar nevrotici care aveau multe lucruri de ascuns. Dacă ar fi zis Marbella, el ar fi înțeles mai bine. Și-ar fi putut permite.

— A rămas ceva în casă care a fost al lui Kimmie? întrebă el.

În acel moment ceva în interiorul ei se prăbuși. Rămase acolo pur și simplu, bău din pahar în tăcere, în ritmul ei lent, iar când acesta se goli la fel fu și capul ei.

— Kassandra trebuie să se odihnească, spuse menajera care zăbovise în fundal.

Carl ridică mâna și o întrerupse. Începuse să devină suspicios.

— Pot să văd camera lui Kimmie, doamnă Lassen? Am înțeles că a rămas exact așa cum a fost.

Era doar o încercare. Genul de întrebare pe care un polițist experimentat o ține în cutie cu eticheta „Merită încercat”. O întrebare care fusese întotdeauna introdusă prin: „Am înțeles că…”

La înghesuială, era întotdeauna un mod bun de a începe.

•

Menajera avu nevoie de două minute ca s-o așeze pe stăpâna casei în patul ei poleit, apoi Carl începu să se uite în jur. Fie că era casa copilăriei lui Kimmie sau nu, nu era potrivită pentru creșterea copiilor. Nu era nici un singur colț în care țâncii să se poată juca. Erau prea multe mărunțișuri, prea multe vaze japoneze și chinezești. Dacă cineva ar fi dat din mâini, risca să primească o hârtie cu șapte cifre de la asigurări. Avea o atmosferă foarte neplăcută, despre care Carl era sigur că nu se schimbase odată cu trecerea anilor. O închisoare pentru un copil, așa o vedea el.

— Da, spuse menajera pe drumul în sus către al treilea etaj. Sigur că Kassandra trăiește aici; de fapt, casa îi aparține fetei ei. Deci totul la acest etaj este exact cum a fost când a locuit aici.

Deci Kassandra Lassen trăia în casa aceea la mila lui Kimmie. Dacă aceasta s-ar fi reîntors în societate, refugiul Kassandrei probabil că ar fi de domeniul

trecutului. Ce lovitură de teatru! Femeia bogată trăia pe străzi, iar cea săracă se bucura de înalta societate. Acesta era motivul pentru care Kassandra Lassen stătuse în Fuengirola, și nu în Marbella. Nu fusese alegerea ei.

— Trebuie să vă avertizez că e mizerie, zise menajera în timp ce deschise ușa. Așa am vrut s-o lăsăm. Astfel, fiica nu se poate întoarce și s-o acuze pe Kassandra că și-a băgat nasul pe aici, iar eu cred că e o mișcare inteligentă.

El dădu din cap din capătul holului cu covor roșu. Unde mai găsea cineva așa niște servitori loiali în ziua aceea? Ea nici măcar nu vorbea cu accent.

— Ați cunoscut-o pe Kimmie?

— Doamne, nu. Nici n-aș fi putut, din moment ce sunt aici din 1995, zise ea și râse din toată inima.

Dar de fapt o cunoscuse.

•

Era, practic, un apartament separat. El se așteptase la câteva camere, dar nu la acea reproducere exactă a unei mansarde din Cartierul Latin din Paris. Avea chiar și un balcon în stil franțuzesc. Ferestrele cu geamuri micuțe decupate în pereții înclinați erau murdare, dar în rest era chiar fermecătoare. Dacă menajerei i se părea că locul acela era în dezordine, ar fi căzut din picioare dacă ar fi văzut camera lui Jesper.

Pe jos erau împrăștiate câteva haine murdare, în rest nimic. Nici măcar o hârtie pe birou sau ceva pe măsuța de cafea din fața televizorului care să sugereze că odată trăise acolo o tânără.

— Puteți să vă uitați, dar aș vrea să văd insigna dumneavoastră de poliție, domnule Mørck. Așa e procedura, nu? întrebă menajera.

El dădu din cap și se căută prin buzunare. Ce persoană băgăreață! într-un final, găsi o carte de vizită mototolită care stătea acolo de o grămadă de vreme.

— Îmi pare rău, dar insigna mea e la departament. Scuzele mele. Vedeți, eu sunt șeful departamentului, așa că plec foarte rar din birou. Dar uitați cartea mea de vizită. Ca să vedeți cine sunt.

Ea citi numărul și adresa și pipăi cartea de vizită, de parcă se aștepta ca aceasta să fie un fals.

— Doar o clipă, zise ea și ridică receptorul unui telefon vechi marca Bang & Olufsen de pe birou.

Se prezentă drept Charlotte Nielsen și întrebă dacă îl cunoștea cineva pe un detectiv inspector șef pe nume Carl Mørck. Apoi dădu ușor din picior cât timp apelul fu transferat. Întrebă din nou, apoi ceru o descriere a lui Mørck. Râse scurt și se uită la el, apoi închise zâmbind.

„Ce dracu' o fi așa de amuzant?" se întrebă el. Pun pariu că a vorbit cu Rose.

Ea nu dădu detalii despre motivul pentru care chicotise, dar ieși din încăpere și îl lăsă singur cu toate întrebările fără răspuns în apartamentul abandonat al unei tinere, care, după cum se părea, nu avea nimic de spus.

*

Cercetă totul de mai multe ori și la fel de des menajera apăru în dreptul ușii. Adoptase rolul de gardian și credea că putea face acest lucru cel mai bine dacă îl urmărea precum un țânțar flămând aterizat pe o mână. Dar n-o tulbură nimic. Carl nici nu făcea mizerie, nici nu băga nimic prin buzunare.

Kimmie plecase în grabă. Își golise apartamentul pe fugă și, totuși, cu atenție. Lucrurile pe care nu dorise să le vadă ceilalți fuseseră depozitate, fără îndoială, în coșurile de gunoi de pe aleea pavată de lângă casă, pe care el o vedea de la balcon. Același lucru era valabil și pentru haine. Erau mormane mici pe fotoliul de lângă pat, dar nu lenjerie. Pantofii erau împrăștiați prin colțurile camerei, dar nu și ciorapii murdari. Se gândise la ce putea rămâne în urmă și ce era prea intim. Iar asta era exact ceea ce caracteriza cercetarea: nimic intim nu rămăsese.

Chiar și decorațiunile de pe pereți, care în mod normal erau un indicator al gustului sau al atitudinii, dispăruseră. Nu era nicio periuță de dinți în micuța baie din marmură. Niciun tampon în cutie sau în coșul de gunoi de lângă W.C. Nici cea mai mică urmă în vasul de toaletă sau în chiuvetă.

Kimmie golise așa de bine acel loc de personalitate încât tot ce putea spune el era că fusese ocupat de o femeie. Dar putea să fi fost la fel de bine o femeie bătrână din Armata Salvării, nu neapărat o fată din înalta clasă de la capătul scump al codurilor poștale.

Ridică ușor așternutul de pat și încercă să miroasă parfumul. Săltă și sugativa ca să verifice dacă nu cumva rămăsese vreo notiță sub ea. Căută în coșul de gunoi gol, se uită în spatele sertarelor din bucătărie, își băgă capul în locul gol de sub acoperișul în pantă. Nimic.

— Se va întuneca în curând, zise Charlotte, menajera, sugerând ca el să caute un alt loc în care să se joace de-a polițistul.

— Există o mansardă sau ceva mai sus de aici? întrebă el cu speranță în glas. Vreo trapă sau scări pe care nu le văd de aici?

— Nu, doar asta.

Carl se uită în sus. Bine, deci nu exista o mansardă deasupra apartamentului.

— Mai fac un tur, zise el.

Ridică covorașele și căută bucăți desprinse din parchet. Scoase cu atenție afișele cu mirodenii din bucătărie ca să vadă dacă nu cumva acopereau un spațiu gol. Bătu în mobilă și în părțile de jos ale șifonierului și a dulăpioarelor din bucătărie. Pur și simplu nu era nimic acolo. Clătină din cap și se certă mormăind. De ce *ar fi* fost ceva acolo?

Închise ușa apartamentului în spatele lui și rămase un moment pe hol, pe de o parte, ca să vadă dacă mai era ceva ce prezenta interes, pe de alta, ca să îndepărteze sentimentul enervant că, de fapt, chiar uitase ceva.

În acea clipă îi sună mobilul și reveni rapid la realitate.

— Marcus sunt, se auzi vocea. De ce nu ești în birou, Carl? Și de ce arată așa acolo? Coridorul e plin ochi cu piese de la un știu câte mese, iar biroul tău e acoperit cu bilețele galbene lipite? Unde ești, Carl? Ai uitat că mâine ai vizitatori din Norvegia?

— La dracu'! spuse el puțin prea tare.

Da, uitase cu bucurie de toate astea.

— OK?… se auzi la celălalt capăt.

Cunoștea OK-urile șefului de la Omoruri. Nu erau genul de lucruri pe care să ți le dorești.

— Sunt pe drum spre sediu.

Se uită la ceas; trecuse deja de ora patru.

— Acum?! Nu, nu-ți face griji.

Nu părea că mai era loc de discuție. Părea furios.

— O să mă ocup eu de vizita de mâine, iar ei *n-o* să vină jos în mizeria aia de la tine.

— La ce oră ai spus că vin?

— La zece dimineața, dar poți sta liniștit, Carl. *Eu* o să preiau treaba, iar tu să fii disponibil pentru întrebări, *dacă* o să avem nevoie de răspunsurile tale.

Carl rămase uitându-se la mobilul lui o vreme, după ce Marcus Jacobsen închise. Până în acel moment, șeicii aceia mâncători de cod uscat puteau să-l pupe undeva, dar acum atitudinea lui se schimbase complet. Dacă șeful de la Omoruri voia să preia conducerea, atunci Carl n-avea de gând să-l lase.

Înjură de câteva ori și se uită în sus, la lucarna care se afla deasupra scării impresionante. Soarele era încă sus și își arunca razele prin panourile din sticlă. Deși era sfârșitul zilei, n-avea nici cea mai mică dorință să se ducă acasă.

Nu avea deloc dispoziția sufletească să facă excursia prin Hestestien, pe câmpii, să ajungă acasă, la invențiile culinare ale lui Morton.

Observă că umbrele cădeau drept prin fereastră și se încruntă, în case atât de vechi, ramele geamurilor în încăperi cu acoperiș în pantă erau amplasate de obicei la treizeci de centimetri în perete. Dar acolo erau mult mai adânci, cu aproape douăzeci și cinci de centimetri. Asta însemna că, dacă ar fi fost să ghicească, ar fi spus că acelei case i se făcuse o izolare adițională, la o dată ulterioară.

Își aplecă ușor capul și văzu o crăpătură subțire între zona acoperișului de deasupra scării și peretele înclinat. Urmări cu privirea crăpătura în jurul încăperii și încheie de unde pornise. Da, pereții înclinați se lăsaseră puțin; casa nu fusese construită cu pereți așa de bine izolați, asta era clar. Erau cel puțin cincisprezece centimetri de izolație în plus, finisată cu gips-carton. Fuseseră acoperiți cu chit și vopsiți destul de frumos, dar era clar că, după o vreme, crăpăturile deveniseră inevitabile.

Se întoarse, deschise din nou ușa la apartament, se duse direct la peretele exterior și cercetă suprafețele înclinate. Și acolo, crăpăturile apăruseră în spațiul de lângă tavan, dar în rest nu era nimic remarcabil.

Spațiul gol se afla undeva acolo, dar părea că e imposibil de ascuns ceva în el. Cel puțin nu din partea aceea. Își repetă cuvintele: „Oricum, nu din interior”. Văzu ușa balconului. Apucă mânerul, deschise ușa și ieși afară unde țiglele de pe acoperișul înclinat formau un decor pitoresc.

„Nu uita că a fost cu mult timp în urmă”, își șopti el și își lăsă privirea să se plimbe de la un șir de țigle la altul. Era în partea nordică a casei; mușchiul adunase toți nutrienții din apa de ploaie și acoperea cea mai mare parte a acoperișului din acea zonă. Cercetă țiglele de cealaltă parte a ușii balconului și observă imediat iregularitățile.

Țiglele erau poziționate drept, ferm, și erau și acolo acoperite cu mușchi din belșug. Diferența era că una dintre țiglele din zona în care rândul de sus se unea cu vârful era ușor strâmbă față de celelalte. Acoperișul fusese construit din țigle care se încalecă una peste cealaltă și pentru asta fiecare avea o mică protuberanță dedesubt ca să le împiedice să alunece de pe traversele din lemn. Dar acea bucată de țiglă mai avea puțin și aluneca; de parcă protuberanța fusese tăiată și atârna pe traversă, printre celelalte țigle.

Când o săltă, aceasta se desprinse fără nicio dificultate. Carl trase adânc în piept aerul de septembrie. Îl străbătu senzația că era pe cale să descopere ceva excepțional. Probabil, asemănătoare cu cea pe care o trăise Howard Carter când făcuse gaura mică în ușa din camera funerară și se trezise dintr-odată în mormântul lui Tutankhamon.

Pentru că acolo, în fața lui Carl, într-un spațiu din izolația de sub țigle era o cutie nevopsită, din metal, de mărimea uneia de pantofi, înfășurată în plastic transparent. Inima începu să-i bată brusc mai repede. Apoi o strigă pe menajeră:

— Vedeți cutia aceea?

Ea intră și se aplecă cu mișcări ezitante ca să se uite sub țigle.

— E o cutie. Ce e?

— Nu știu, dar sunteți martora mea că am găsit-o acolo.

Ea îi aruncă o privire amenințătoare.

— Bine. Am ochi, dacă asta vreți să întrebați.

El ridică telefonul mobil spre zona goală și făcu câteva poze. Apoi i le arătă.

— Suntem de acord că am fotografiat spațiul acesta gol?

Ea își puse mâinile în șolduri. Evident, nu avea să mai scoată nimic de la ea.

— Acum o s-o scot și o s-o duc la sediu.

Nu era o întrebare, ci o concluzie. Altfel s-ar fi dus și ar fi trezit-o pe Kassandra Lassen și, probabil, că totul ar fi culminat cu o scenă. Apoi îi spuse să plece. Ea se îndepărtă clătinând din cap – încrederea ei în autorități trecea prin mari suferințe.

Se gândi să cheme tehnicienii criminaliști, dar renunță când își imagină kilometri întregi de bandă de securitate din plastic și oamenii în costume albe răspândiți peste tot. Aveau destule de făcut, iar el nu putea aștepta. Simplu.

Așa că își puse mănușile, luă cutia cu atenție, puse țigla la loc, aduse cutia înăuntru, o așeză pe masă, o desfăcu și o deschise – totul cu mișcări fluide, automate. Deasupra era un ursuleț, nu mai mare decât o cutie de chibrituri. Era foarte decolorat, aproape gălbui, iar plușul de pe față și de pe membre era uzat. Poate că, la un moment dat, fusese cel mai de preț lucru al lui Kimmie, singurul ei prieten. Poate al altcuiva. Apoi scoase o bucată de ziar de sub ursuleț. *Berlingske Tidende, 29 septembrie 1995,* scria într-un colț. Ziua în care se mutase cu Bjarne Thøgersen. Dedesubt nu era nimic interesant. Doar nenumărate anunțuri de slujbe.

Se uită în cutie și se așteptă să găsească un jurnal sau scrisori care ar fi făcut lumină asupra gândurilor ei sau a faptelor. În schimb, găsi șase pungulițe din plastic, de tipul celor folosite pentru a aduna timbre sau pentru a colecționa rețete. Le ridică pe toate. „De ce-a ascuns așa de bine lucrurile astea?” își zise el și știu răspunsul în clipa în care văzu conținutul ultimelor două pungi.

— Ei, fir-aș al dracului! izbucni el.

Erau două cartonașe din jocul Trivial Pursuit. Câte unul în fiecare pungăliță. După cinci minute de concentrare profundă, își luă carnețelul și descrise poziția exactă a pungulițelor din plastic față de restul lucrurilor din cutie. După aceea se uită cu atenție la fiecare în parte.

O pungută conținea un ceas bărbătesc, în alta era un cercel, alta avea ceva ce părea a fi o bandă din cauciuc și, în final, o batistă. Patru pungute pe lângă cele cu cartonașele de Trivial Pursuit. Își mușcă buza. În total erau șase.

22.

Ditlev fugi în sus pe scări spre Caracas din patru sărituri.

— Unde e? îi strigă el secretarei și alergă în direcția arătată de degetul ei.

Frank Helmond stătea singur în cameră. Dormise și era pregătit pentru a doua operație. Când Ditlev intră în cameră, Helmond îl privi fără urmă de respect.

„Ciudat, își zise Ditlev și privirea lui urcă de pe cearceafuri spre fața bandajată. Idiotul ăsta zace aici și nu-mi arată niciun pic de respect. N-a învățat nimic? Cine l-a rănit și cine îl coase acum la loc?”

Se înțeleseseră cu privire la tot. La tratarea numeroaselor tăieturi adânci de pe fața lui Helmond, acompaniată de un lifting facial și de strâmtarea pielii din jurul gâtului și a pieptului. Liposucție, chirurgie și mâini îndemânatice… asta îi putea oferi Ditlev. Iar dacă o adăuga pe soția lui și o mică avere, se putea trage concluzia că era normal să se aștepte din partea lui Helmond dacă nu la apreciere, măcar ca acesta să privească afacerea cu o mică doză de umilință.

Dar înțelegerea nu fusese respectată pentru că Helmond vorbise. Probabil că în acel moment unele asistente se întrebau ce auziseră și doreau să se lămurească. Pentru că, indiferent cât de adormit fusese pacientul, cuvintele fuseseră rostite: „Ditlev Pram și Ulrik Dybbøl Jensen mi-au făcut asta”. El spusese vorbele *acestea.*

Ditlev nu se mai sinchisi să se prezinte. Oricum, bărbatul n-avea încotro decât să-l asculte.

— Știi cât de ușor e să omori un om aflat sub anestezie fără să lași urme? întrebă el. Știi? Oricum, ești gata pentru următoarea operație din seara asta, Frank. Sper că anestezistul are mână bună. În ciuda tuturor lucrurilor, îi plătesc să-și facă treaba bine, zise el și îndreptă un deget spre Helmond. Și încă un lucru simplu. Presupun că acum suntem înțeleși să-ți ții gura și să respecți înțelegerea pe care am făcut-o. Altfel riști ca organele tale să fie piese de schimb pentru oameni mai tineri și mai în formă decât tine, iar asta n-o să-ți placă prea tare, nu-i așa?

Ditlev bătu ușor cu mâna pe perfuzia care fusese deja atașată la mâna lui Frank.

— Nu-ți port pică, Frank. Și nici tu n-ar trebui s-o faci, mă înțelegi?

Împinse cu putere în patul lui Helmond și se întoarse. Dacă asta nu era de ajuns, atunci ratatul o căuta cu lumânarea. Pe drumul de ieșire trânti ușa cu atâta violență încât un infirmier aflat în trecere pe acolo o examină cu atenție când Ditlev se întoarse cu spatele. Apoi se îndreptă direct spre spălătorie. Avea nevoie

de mai mult decât o biciuire verbală pentru a exorciza senzația urâtă pe care i-o lăsase în corp simpla prezență a lui Helmond.

Trebuia să încerce noua lui achiziție, o fată de prin Mindanao, o regiune unde dacă un bărbat era prins în pat cu o altă femeie rămânea fără cap. O urmărise cu multă satisfacție. Era exact așa cum îi plăcea. Privire timidă și puternicul sentiment al propriei inutilități. Acestea combinate cu disponibilitatea îi stârneau focul interior. Foc ce tânjea să fie stins.

•

— Am situația sub control în ceea ce-l privește pe Helmond, spuse el mai târziu în acea zi.

Aflat la volan, Ulrik dădu din cap afirmativ, mulțumit. Era vizibil ușurat.

Ditlev se uită în depărtare la peisaj, spre pădurea care căpăta încet formă în fața lor. Îl cuprinse o senzație de calm. Una peste alta, era un sfârșit bun al unei săptămâni care aproape scăpase din frâu.

— Cum rămâne cu poliția? întrebă Ulrik.

— Și asta e sub control. Lui Carl Mørck i-a fost luat cazul.

Ajunseră la moșia lui Torsten, se opriră la cincizeci de metri de poartă și se uitară la camerele de supraveghere. În zece secunde, poarta dintre brazi aflată puțin mai în față avea să se deschidă larg. Ditlev apăsă pe numărul lui Torsten de pe mobil când conduceau spre curtea centrală.

— Unde ești? întrebă el.

— Mergeți pe lângă clădirea de montă și parcați acolo. Sunt în menajerie.

— E în menajerie, îi spuse lui Ulrik și simți cum îl cuprinse deja nerăbdarea.

Era cea mai intensă parte a ritualului și, în mod cert, partea pe care cel puțin Torsten o aștepta cu cea mai mare nerăbdare. Îl văzuseră pe Torsten Florin printre modele pe jumătate dezbrăcate sau lăfăindu-se în lumina reflectoarelor și primind laude exuberante din partea oamenilor cu influență. Dar niciodată nu-l văzuseră trăind o asemenea plăcere ca atunci când vizitau menajeria înaintea unei vânători.

Următoarea partidă de vânătoare avea să fie într-o zi din timpul săptămânii. Nu fusese hotărâtă încă, dar, în orice caz, către începutul săptămânii următoare. Cu acea ocazie, numai cei care câștigaseră data anterioară dreptul de a împușca prada zilei puteau participa. Numai cei care aveau gust pentru asemenea experiențe și care beneficiaseră material în urma acelor partide de vânătoare. Oameni în care puteau avea încredere; oameni ca ei.

Ulrik tocmai parca Roverul, când Torsten ieși din clădire cu sânge pe șorț.

— Bine-ați venit, spuse el zâmbind.

Deci tocmai omorâse un animal.

Holul fusese extins de ultima dată când fuseseră acolo. Era mai lung și mai luminos, cu numeroase spații din sticlă. Patruzeci de muncitori din Letonia și Bulgaria își făcuseră treaba, iar Dueholt începuse să semene cu imaginea acelei

case care fusese ambiția personală a lui Torsten încă din urmă cu șaisprezece ani, când făcuse deja primul lui milion, la vârsta de douăzeci și patru de ani.

În sală erau o sută sau mai multe cuști cu animale în ele. Toate erau luminate cu becuri cu halogen. Pentru un copil, un tur în menajeria lui Torsten Florin putea fi o experiență mai exotică decât o excursie la Zoo. Pentru un adult, chiar și cu preocupare limitată față de bunăstarea animalelor, era un lucru șocant.

— Ia uitați aici, spuse Torsten. Un dragon din Komodo.

Se vedea clar că se bucura de parcă era în plin orgasm, iar Ditlev înțelegea de ce. Faptul că acele animale erau periculoase și făceau parte din specii protejate, le transforma într-o pradă excepțională.

— Cred c-o să-l luăm pe ăla pe moșia Saxenholdt când vine zăpada. Acolo terenul de vânătoare e mai ușor de supravegheat, iar dracii ăștia mici se pricep teribil să se ascundă. Vă dați seama?

— Am auzit că mușcătura lor e cea mai otrăvitoare de pe planetă, spuse Ditlev. Deci împușcătura trebuie să fie fix la țintă, înainte să prindă-n fălci vânătorul.

Îl văzură pe Florin care tremura de parcă avea fiori. Da, le dădea o pradă bună. Cum de reușise?

— Data viitoare ce va fi? întrebă Ulrik curios.

Florin își desfăcu brațele. Însemna că avea o idee bună, dar ei aveau să descopere singuri.

— Opțiunile noastre sunt aici, zise el și arătă de la o cușcă la alta în care erau animale mici cu ochi mari.

În interiorul clădirii era curat ca într-o clinică. Luând în calcul lungii kilometri ai sistemului lor digestiv și cantitățile enorme de deșeuri metabolice, numai mulțumită extrem de priceputților îngrijitori cu pielea închisă la culoare, angajați de Torsten, animalele nu lăsau o duhoare pătrunzătoare de urină și excremente în sală. Trei familii de somalezi trăiau pe moșia aceea. Ei măturau, preparau mâncarea, ștergeau praful și curățau cuștile, dar dispăreau ori de câte ori soseau oaspeții. Nu puteai risca să intri-n gura lumii.

În ultimul rând, șase cuști înalte stăteau una lângă alta, iar în interior se întrezăreau niște siluete. Cimpanzeul era bine proporționat, dar avea o pereche de ochi agresivi, îndreptați spre animalul din cușca de lângă: un dingo sălbatic, stând cu coada între picioare și tremurând, în vreme ce saliva îi curgea dintre dinții dezgoliți.

Torsten era incredibil de creativ. Era dincolo de ceea ce societatea monotonă considera acceptabil. Dacă organizațiile pentru protecția animalelor ar fi aruncat vreodată un ochi în lumea lui, el ar fi înfruntat închisoarea și amenzi de milioane. Imperiul lui s-ar fi prăbușit peste noapte. Femei respectabile nu aveau nicio problemă dacă purtau blănuri de animale, dar un cimpanzeu speriat de moarte de

un dingo sau forțat să alerge țipând ca să se salveze printr-o pădure daneză de foioase, asta i-ar fi întărâtat.

În ultimele patru cuști erau animale obișnuite. Un dog german, un țap mare, un bursuc și o vulpe. Cu excepția acesteia din urmă, animalele stăteau pe fân și se uitau la ei ca și cum și-ar fi înțeles destinul. Vulpea stătea, pur și simplu, într-un colț și tremura.

— Sigur că vă întrebați: „Ce se întâmplă aici?” Dar o să explic, spuse Florin și își băgă mâinile în buzunarele laterale ale șorțului și dădu din cap spre dogul german. Vedeți, ăla de acolo are pedigree care merge până în urmă cu o sută de ani. M-a costat nici mai mult, nici mai puțin de două sute de mii de coroane, dar pentru că are privirea aia răutăcioasă, piezișă, nu cred că ar avea voie să-și transmită cromozomii lui urâți mai departe.

Ulrik râse, așa cum era de așteptat.

— Și ar trebui să știți și despre creatura asta specială, spuse el, și dădu din cap spre următoarea cușcă. Probabil că vă amintiți că cel mai mare erou al meu este avocatul Rudolf Sand, care a ținut un registru strict al trofeelor lui aproape șaizeci și cinci de ani. Chiar a fost un ucigaș legendar.

Dădu din cap ca pentru sine și bătu în bare ca animalul să se îndepărteze, cu capul plecat, și să-și arate coarnele amenințătoare.

— Sand a dat gata exact 53 276 de animale sălbatice. Iar un exemplar ca ăsta a fost cel mai important și cel mai mare trofeu al lui. Este un țap cu coarne răsucite, poate mai bine cunoscut drept markhor din Pakistan. Vedeți voi, Sand a vânat un mascul de markhor în munții Afghanistanului aproape douăzeci de ani până când, într-un final, după o sută douăzeci și cinci de zile de urmărire intensivă, a reușit să pună la pământ un exemplar monstruos. Puteți citi despre experiența lui pe internet. Chiar vă recomand. Trebuie să căutați peste mări și țări ca să găsiți un vânător care să-l egaleze.

— Iar ăsta e un markhor? întrebă Ulrik cu un zâmbet criminal.

Torsten se lăfăia.

— Sigur că da și e doar cu câteva kilograme mai ușor decât al lui Rudolf Sand. Două și jumătate, ca să fiu exact. Un specimen frumos. Asta primești dacă ai relații în Afghanistan. Să trăiască războiul!

Ei râseră și se întoarseră spre bursuc.

— Ăsta a trăit ani buni mai la sud de moșia mea, dar zilele trecute s-a apropiat prea mult de una dintre capcane. Am o relație personală cu micuțul împielițat.

„Deci nu ne putem atinge de el, își spuse Ditlev. Torsten se va ocupa chiar el de ăsta într-o bună zi”.

— Și apoi mai e ăsta, Fantasticul Domn Vulpoi. Vă puteți da seama ce-l face să fie așa de special?

Ei se uitară o vreme la vulpea care tremura. Părea înspăimântată, dar stătea și se uita la ei cu capul complet nemișcat, până când Ulrik lovi cu piciorul în ușa

cuștii. Sări la el atât de repede încât fălcile fioroase apucară vârful cizmei lui Ulrik. Atât el, cât și Ditlev săriră. Apoi observară spumele de la botul animalului și ochii nebunești și își dădură seama că moartea avea să cheme în curând la ea acea creatură.

— Iisuse, Torsten, ăsta e complet diabolic! Ăsta e, nu? Animalul pe care-l vom vâna săptămâna viitoare, am dreptate? Vom da drumul la o vulpe cu rabie în stare avansată, zise el și râse cu atâta jovialitate încât Ditlev începu și el să râdă. Ai găsit un animal care știe pădurea pe dinafară și, în plus, e și turbat. Abia aștept să le spui și celorlalți vânători. La dracu’, Torsten. De ce nu ne-am gândit până acum la asta?

La aceasta Torsten începu și el să râdă până când sala răsună de foșnetul și șuierăturile animalelor care căutau siguranța în ungherele cele mai obscure ale pușcăriei lor.

— Bine că porți cizmele alea groase, Ulrik, spuse el râzând și arătă spre urmele de colți care se imprimaseră în încălțările pe comandă marca Wolverine. Altfel ar fi trebuit să mergem la Spitalul Hilleröd și ar fi fost destul de greu de explicat, nu crezi? Încă ceva, zise Torsten conducându-i către partea din sală care era cea mai intens luminată. Ia uitați-vă aici!

Arătă spre un poligon construit ca o extensie a clădirii. Era un tunel cilindric de doi metri înălțime și cel puțin 50 de metri lungime. Bine marcat, metru cu metru. Cu trei ținte. Una pentru arc și săgeată, una pentru pușcă și alta cu o cutie placată din oțel pentru calibrele mai mari. Se uitară și la pereții tunelului și fură impresionați. Cel puțin 40 de centimetri de izolare fonică. Dacă era afară vreo ființă care să poată auzi împușcăturile, aceea nu putea fi decât un liliac.

— Sunt fante pentru aer de jur-împrejur ca să putem simula toate tipurile de condiții meteorologice în tunelul de trageri.

Apăsă pe un buton.

— Forța asta a vântului dă o deviere care cere o corectare de două până la trei procente la arc. Vedeți masa de acolo, spuse el, și arătă spre un monitor mic de computer de pe perete. Pot fi programate toate tipurile de simulări de arme și de vânt.

Intră în zona de tragere.

— Dar mai întâi trebuie să știți cum este. Doar nu putem lua tot echipamentul ăsta cu noi în pădure, nu?

Ulrik îl urmă. Părul lui des nu se mișcă niciun centimetru. La acel capitol, Torsten avea un scalp mult mai potrivit pe post de indicator de vânt.

— Acum ajungem la partea cea mai bună, continuă Torsten. O să dăm drumul vulpoiului turbat în pădure. După cum ați văzut amândoi, e extrem de agresiv, iar gonacii vor fi echipați cu piele până la vintre.

Făcu un gest cu mâna ca să ilustreze.

— Noi, vânătorii, vom fi cei expuși. Sigur că o să am grijă să avem un vaccin la îndemână, dar chiar și rănile pe care le face în nebunia ei sunt de-ajuns ca să omoare un om. O arteră femurală sfâșiată! Știți ce poate face asta.
— Când o să le spui celorlalți? întrebă Ulrik cu veselie.
— Chiar înainte de a începe. Dar aici e partea frumoasă, prieteni! Ia uitați-vă la asta.
Se aplecă peste un balot de paie și scoase o armă. Ditlev fu imediat încântat de alegerea lui. Era o arbaletă cu lunetă. Sub nicio formă nu era legală în Danemarca după reforma armelor din 1989, dar era cu adevărat criminală și puteai ochi cu ea minunat. Dacă puteai, de ce nu? Și aveai o singură șansă de a lovi ținta pentru că armarea ei dura ceva. Avea să fie o vânătoare cu riscuri multe și neștiute. Așa cum trebuia.
— Relayer Y 25 se va numi. Este modelul aniversar de la Excalibur care va ieși la primăvară. Vor fi produse numai o mie, plus astea două. Nu poate fi mai frumos de atât.
Luă încă o arbaletă din ascunziș și dădu fiecăruia câte una. Ditlev o luă pe a lui cu mâna întinsă. Nu cântărea aproape nimic.
— Am reușit să le strecurăm în țară dezasamblate. Fiecare componentă a fost trimisă separat. Am crezut că una dintre piese s-a pierdut cu poșta, dar a sosit ieri, zise el și rânji. Un an pe drum. Ce părere aveți?
Ulrik trase de coardă. Sună ca o harpă. Un ton ascuțit și clar.
— În manual scrie că poate trage nouăzeci de kilograme, dar cred că e mai mult. Și cu o săgeată 2219, nici măcar animalele mari nu pot supraviețui unei lovituri de la nouăzeci de metri. Uitați-vă la asta!
Torsten luă o arbaletă, puse suportul pe podea și își trecu piciorul în el. Apoi trase cu putere și puse siguranța. Știau că o mai făcuse de multe ori până atunci. Puse o săgeată din tolbă sub arc și o prinse cu atenție în locul ei. Făcu toate acestea cu o singură mișcare lină și tăcută, atât de diferită de forța explozivă pe care era pe cale s-o declanșeze către ținta aflată în fața lor, la patruzeci de metri.
Se așteptaseră ca Torsten să tragă drept la țintă, dar nu și la arcul pe care îl descrise în aer săgeata și nici ca aceasta să lovească ținta cu atâta forță încât să dispară pur și simplu.
— Când trageți în vulpe, asigurați-vă că stați mai sus, ca săgeata să nu-l lovească pe vreunul dintre gonaci când iese pe partea cealaltă pentru că, dacă nu trageți în omoplați, așa se va întâmpla. Și ar fi mai bine să nu se întâmple așa, din moment ce nu va muri din cauza rănii; va continua să alerge.
Le dădu o bucată de hârtie.
— Aici e un link online cu instrucțiuni pentru asamblarea și folosirea arbaletei. Vă recomand să vă uitați cu foarte mare atenție la toate clipurile video.
Ditlev aruncă o privire la adresa de internet: http://www.excaliburcrossbow.com/demo/listings.php?category-id=47.

— De ce? întrebă el apoi.
— Pentru că voi doi o să câștigați la tragerea la sorți.

23.

Carl se reîntoarse în subsol și găsi o singură masă cu înălțimea ajustabilă asamblată, care se clătina pe picioare. Lângă ea stătea Rose care înjura șurubelnița. „Mișto cur”, își zise el și păși peste ea fără să spună un cuvânt. Aruncă o privire spre masă și văzu cu coada ochiului cel puțin douăzeci de bilețele galbene cu literele mari caracteristice lui Assad.

Cinci dintre ele erau mesaje care spuneau că Marcus Jacobsen sunase. Le mototoli pe acelea imediat. Le adună pe celelalte într-un cocoloș lipicios și le îndesă în buzunarul de la spate. Se uită spre scorbura de birou a lui Assad și văzu covorașul pentru rugăciune pe podea și scaunul gol.

— Unde e? o întrebă pe Rose.

Ea nu se obosi să răspundă. Pur și simplu arătă în spatele lui Carl. El se uită în biroul lui și îl văzu pe Assad care stătea cu picioarele plantate pe pădurea de hârtii de pe birou în timp ce citea sârguincios și părea pierdut pe gânduri, legănând din cap în ritmul muzicii de origini indefinite, care îi bâzâia în căști. Un pahar cu ceai aburind stătea în mijlocul unui teanc de hârtii pe care Carl le etichetase „Categoria 1: cazuri cu autori necunoscuți”. Totul părea confortabil și organizat.

— Ce dracu’ faci, Assad? lătră el.

Vorbise atât de brusc încât bărbatul sări ca o marionetă, aruncând paginile din dosar în toate direcțiile și stropind cu ceai tot biroul. Assad se aruncă pe birou și își folosi mâneca pe post de cârpă. Privirea surprinsă a lui Assad dispăru abia când Carl își puse o mână pe umărul lui și îi reveni rânjetul malițios, caracteristic, care spunea că îi părea rău, dar nu se putuse abține și, în plus, avea vești nemaipomenite. Abia atunci își scoase căștile.

— Da, îmi pare rău că stau aici, Carl, dar din biroul meu o aud tot timpul.

Arătă cu degetul mare spre coridor, unde înjurăturile lui Rose creau un torent de zgomot la fel de neîntrerupt ca acela al misterioaselor substanțe care treceau prin țevile de canalizare din subsol.

— Nu era vorba că o ajuți să asambleze mesele, Assad?

Assad își duse un deget la buzele lui cărnoase.

— Ea *vrea* s-o facă singură. Eu *am* încercat.

— Vino aici puțin, Rose! strigă Carl și aruncă într-un colț cea mai mare parte a hârtiilor înmuiate în ceai.

Ea stătea în fața lor cu o privire plină de ură și ținea șurubelnița atât de strâns încât articulațiile degetelor se albiseră.

— Ai zece minute să faci loc aici pentru două scaune, Rose, spuse el. Assad, ajut-o să le despacheteze.

•

Stăteau în fața lui ca doi școlari, cu expresii nerăbdătoare. Scaunele erau în regulă, deși el nu ar fi ales picioare de metal verzi. Probabil că și cu acelea trebuiau să se obișnuiască. El le spuse despre descoperirea pe care o făcuse la casa din Ordrup și puse cutia din metal pe masă, în fața lor. Rose nu părea prea interesată, dar ochii lui Assad păreau că mai aveau puțin și ieșeau din orbite.

— Dacă găsim pe cartonașele de Trivial Pursuit amprente care se potrivesc cu cele ale victimelor din Rørvig sau cu ale uneia dintre ele, pun pariu pe tot ce am că celelalte lucruri au amprentele altor victime care au trecut prin experiențe violente similare, zise el și așteptă o clipă ca ei să înțeleagă ceea ce spusese.

Carl puse în șir ursulețul și cele șase buzunare din plastic. Batista, ceasul, cercelul, banda de cauciuc și cele două cartonașe aflate în pungi separate.

— O, ce drăguț, zise Rose cu ochii la ursuleț.

„Tipic”, își zise Carl.

— Observați cel mai remarcabil lucru la punguțele acestea? întrebă el.

— Sunt două buzunare din plastic cu cartonașe de Trivial Pursuit în ele, spuse Rose fără nicio ezitare.

Deci era, de fapt, prezentă. El ar fi putut jura că nu era așa.

— Exact. Excelent, Rose. Și asta înseamnă?…

— Păi, logic atunci înseamnă că fiecare punguță reprezintă într-un fel câte o persoană, nu un eveniment, spuse Assad. Altfel, cartonașele de Trivial Pursuit ar fi fost în aceeași pungă, nu? Evenimentul din Rørvig a avut două victime. Deci două punguțe din plastic, zise el și își desfăcu brațele cu un gest larg, panoramic, la fel ca și zâmbetul lui. Adică o punguță de persoană.

— Exact, spuse Carl.

Assad era un tip pe care se putea conta. Rose își apropie palmele și le ridică încet la gură. În semn de înțelegere sau de șoc, sau de ambele la un loc. Doar că își dădu seama.

— Deci vrei să spui că s-ar putea să ne uităm la șase crime? întrebă ea.

Carl lovi în birou.

— Șase crime. *Bingo!* țipă el.

Acum erau toți pe aceeași lungime de undă. Rose se uită din nou fix la ursuleț. Cumva, nu reușea să-l asocieze cu nimic altceva. Nici nu era ușor.

— Da, zise el. Individul ăsta mic are, mai mult ca sigur, povestea lui din moment ce nu e prezentat la fel ca obiectele celelalte.

Se uitară cu toții la el un moment.

— Sigur că nu știm dacă toate obiectele au legătură cu câte o crimă, dar e o posibilitate, spuse el, și își întinse mâna peste masă. Assad, dă-mi lista lui Johan Jacobsen. Atârnă pe panou, în spatele tău.

El o puse pe masă ca s-o poată vedea amândoi și arătă spre cele douăzeci de evenimente inventariate de Jacobsen.

— E puțin probabil ca toate aceste cazuri să aibă legătură cu crimele din Rørvig. De fapt, poate să nu fie nicio conexiune cu acestea. Dar dacă luăm rând pe rând cazurile acestea, sistematic, poate vom găsi printre ele unul pe care să-l putem lega de cel puțin unul dintre aceste obiecte și ar fi de ajuns. Căutăm una sau mai multe crime cu care gașca ar putea avea legătură. Dacă o găsim, suntem pe drumul cel bun. Ce zici, Rose, tu vei fi cea care va prelua această sarcină sau ce?

Ea își lăsă mâinile să cadă și dintr-odată nu mai păru la fel de prietenoasă.

— Dai semnale incredibil de confuze, Carl. Într-o clipă n-avem voie să vorbim, în următoarea suntem pe val. Apoi se presupune că trebuie să asamblez mese și apoi, dintr-odată, nu. Ce-ar trebui să cred? Ce-o să zici peste zece minute?

— Hei, așteaptă. E ceva ce-ai înțeles greșit, Rose. Tu o *să* asamblezi mesele. Tu ești cea care le-a comandat.

— E trist că doi bărbați nu mă ajută și mă lasă să fac totul singură…

— O, eu am vrut, n-am zis-o atunci? o întrerupse Assad.

Dar Rose continuă:

— Carl, ai idee cât de greu e să mă lupt cu picioarele acelea din metal? Mereu e câte o problemă cu ele.

— Tu le-ai comandat, iar mâine vor fi pe coridor. Asamblate! O să avem oaspeți din Norvegia. Ai uitat?

Ea își dădu capul pe spate de parcă și-ar fi pierdut respirația.

— Iar începem. Oaspeți din Norvegia? întrebă ea și se uită în jur. Cum să avem oaspeți din Norvegia? Locul ăsta arată ca un magazin de vechituri. Iar biroul lui Assad ar șoca pe oricine.

— Așa că fă ceva în privința asta, Rose!

— Alo? Vrei ca eu să fac ceva și în privința *asta?* Sunt cam multe sarcini în același timp. Ai pretenția să stăm aici toată noaptea?

El clătină din cap dintr-o parte în alta. Era, desigur, o variantă.

— Nu, dar putem începe la cinci, mâine-dimineață, răspunse el.

— *La cinci dimineața!*

Asta o dădu gata.

— Doamne, cred că glumești. Sincer! Cred că ești într-o doagă! zise ea și se încruntă în timp ce Carl se întreba pe cine putea întreba la sediul central cum de reușiseră s-o suporte pe pacostea asta mai mult de o săptămână.

— Te rog, Rose, spuse Assad încercând să liniștească lucrurile. E numai atunci pentru că uite, cazul merge înainte.

Auzind aceasta, ea sări în picioare.

— Assad, nu te mai băga unde nu-ți fierbe oala. Și termină cu „atunci”-urile. Renunță la ele, amice! Știu că poți. Te-am auzit la telefon. Te descurci foarte bine.

Ea se întoarse spre Carl.

— El, zise ea și arătă spre Assad. El să asambleze mesele. Eu mă ocup de restul. Și nu vin mai devreme de cinci și jumătate pentru că autobuzul nu circulă mai devreme.

Apoi luă ursulețul de pe masă și îl îndesă în buzunarul de la piept al lui Carl.

— Iar ăsta… o să-i găsești singur proprietarul. Ne-am înțeles?

Assad și Carl aveau privirile îndreptate spre birou când ea ieși în goană din cameră. Îi aducea aminte lui Carl de o feministă cu capul în nori dintr-un serial de televiziune.

— Atunci înseamnă că…

Assad făcu o pauză retorică pentru a se gândi la utilizarea cuvântului „atunci”.

— Atunci înseamnă că ne ocupăm din nou de caz, Carl?

— Nu, nu încă. O să aflăm mâine-dimineață, spuse el, și ridică teancul de notițe galbene. Îmi dau seama după astea că ai fost ocupat, Assad. Ai găsit pe cineva cu care putem vorbi la internat. Cine?

— Asta făceam când ai venit atunci, Carl.

Se aplecă peste birou și căută câteva fotocopii dintr-o revistă veche a studenților de la internat.

— Am sunat la școală, dar n-au fost prea încântați când i-am întrebat dacă pot discuta cu cineva despre Kimmie și ceilalți. Cred că nu le-a plăcut partea cu crimele. Și mai cred că ei au vrut să-i dea afară pe Pram, Dybbøl Jensen, Florin și Wolf din cauza investigațiilor care-i vizau, zise el și clătină din cap. Atunci n-am înțeles prea multe. Dar apoi mi-a venit ideea să caut pe cineva care a fost în aceeași clasă cu tipul care a căzut și a murit, la Bellahøj. Și atunci cred că am găsit un profesor care a predat la internat în perioada în care erau pe-acolo Kimmie și ceilalți. Poate o să vrea să discute cu noi, din moment ce n-a stat pe acolo prea mult.

•

Era aproape ora opt seara când Carl stătea și se uita la patul gol al lui Hardy, în Clinica pentru Afecțiuni ale Coloanei Vertebrale. Se agăță de prima persoană în halat alb care trecu prin apropiere.

— Unde e? întrebă el cu o presimțire rea.

— Sunteți rudă?

— Da, spuse el pentru că învățase ceva din experiențele trecute.

— Hardy Henningsen are apă la plămâni. L-am mutat aici, să-l putem supraveghea mai bine.

Ea arătă spre o încăpere pe ușa căreia scria „Terapie intensivă”.

— Nu stați mult, spuse ea. E foarte obosit.

Nu era nicio îndoială că starea lui Hardy era mult mai rea. Aparatul de respirat funcționa la intensitate maximă. El zăcea pe jumătate ridicat, cu pieptul gol și cu mâinile deasupra păturii, o mască îi acoperea mare parte din față, avea tuburi în nas și era înconjurat de echipamente pentru perfuzii și diagnosticare. Ținea ochii deschiși, dar era prea obosit ca să zâmbească la vederea lui Carl.

— Salut, bătrâne, zise Carl și puse cu grijă mâna pe brațul lui Hardy.

Nu că acesta ar fi simțit ceva.

— Ce s-a întâmplat? Au zis că ai apă la plămâni.

Hardy spuse ceva, dar vocea lui dispăru în spatele măștii și a bâzâitului neîncetat al mașinăriilor. Carl se aplecă spre el.

— Poți să repeți? întrebă el.

— Am acid gastric în plămâni, spuse el cu o voce pierdută.

— „Iisuse, ce scârbos”, își zise Carl și strânse brațul flasc al lui Hardy.

— Trebuie să te faci bine, Hardy, mă auzi?

— Senzația din braț s-a întins, șopti el. Ceva mă arde ca dracu’, dar n-am spus nimănui.

Carl știu de ce și nu-i plăcea acest lucru. Hardy spera să-și poată mișca o mână îndeajuns de mult ca s-o ridice, să ia foarfecă și să-și taie artera carotidă. Așa că întrebarea era dacă era bine să spere.

— Am o problemă, Hardy. Am nevoie de ajutorul tău.

Carl trase un scaun mai aproape și se așeză lângă el.

— Îl știi pe Lars Bjørn mult mai bine decât mine, de pe vremea petrecută în Roskilde. Poate că-mi poți spune ce naiba se întâmplă în departamentul meu.

Carl îi făcu un rezumat despre cum fusese oprită ancheta lui. Că Bak îi spusese că Lars Bjørn era cauza. Și că șefa poliției susținea decizia.

— Mi-au luat și insigna, spuse el în concluzie.

Hardy se uita la tavan. Dacă ar fi fost cel de demult, și-ar fi aprins o țigară.

— Lars Bjørn poartă întotdeauna albastru-închis, da? zise el după un moment și cu mare dificultate.

Carl închise ochii. Da, era corect. Cravata era nelipsită de la gâtul lui Lars Bjørn și da, era albastră.

Hardy încercă să tușească, dar în schimb scoase un șuierat, un sunet ca al unui ceainic aflat sub presiune.

— Este absolvent al aceleiași școli, Carl, spuse el slăbit. Pe cravată sunt patru scoici mici. Este cravata școlii lor.

Carl rămase tăcut. În urmă cu câțiva ani, un viol la școală aproape distrusese reputația internatului. Ce rău îi putea face cazul acesta?

Doamne! Dacă Lars Bjørn era un jucător activ în toată situația, ar fi putut fi în calitate de lacheu și apărător al școlii. Odată trecut prin internat, rămâneai pentru totdeauna elev la internat. Așa zicea lumea. Dădu din cap încet. Desigur. Era atât de simplu!

— Bine, Hardy, zise el și bătu darabana pe așternut. Pur și simplu ești un geniu. Dar cine s-ar fi îndoit de asta?

Mângâie părul bătrânului său coleg. Era umed și lipsit de viață la atingere.

— Nu ești supărat pe mine, Carl? zise Hardy în spatele măștii.

— De ce spui asta?

— Știi de ce. Cazul cu pistolul de cuie. Ce i-am spus psihiatrei.

— Hardy, pentru Dumnezeu! Când o să te faci mai bine, o să rezolvăm cazul împreună, da? Stai aici și îți vin idei aiurea. Te înțeleg, Hardy.

— Nu aiurea, Carl. A *fost* ceva. Și a fost ceva cu Anker. Sunt din ce în ce mai sigur de asta.

— O să rezolvăm asta împreună, când va veni vremea. Cum îți sună asta, Hardy?

El rămase tăcut o vreme și lăsă aparatele de ventilat să-și facă treaba, iar Carl nu avu nimic de făcut decât să se uite la pieptul lui Hardy care se umfla.

— Vrei să-mi faci o favoare? zise Hardy întrerupând monotonia.

Carl împinse scaunul în spate. Era momentul acela de care se temea ori de câte ori îl vizita pe Hardy. Acea eternă dorință să-l ajute să moară. Eutanasie, după cum îi spuneau unii mai stilați. Crimă din milă, cum îi ziceau alții. Amândouă erau groaznice. Nu de pedeapsă se temea. Nici de considerentele etice. Doar că n-o putea face.

— Nu, Hardy. Te rog, nu mă mai ruga! Nu vreau să crezi că nu m-am gândit la asta. Dar, îmi pare rău, bătrâne, pur și simplu *n-o pot* face.

— Nu asta, Carl.

Își umezi buzele uscate ca și cum ar fi vrut să-i dea mesajului suficient timp ca să iasă la iveală.

— Vreau să te întreb dacă pot veni la tine acasă, în loc să stau aici.

Tăcerea care urmă fu zdrobitoare. Carl se simțea paralizat. Toate cuvintele îi rămăseseră blocate în gât.

— Mă întrebam, Carl, continuă el încet. Nu poate individul ăla care stă cu tine să aibă grijă de mine?

Acum disperarea lui era ca o lamă de pumnal. Carl clătină din cap aproape imperceptibil. Morten Holland pe post de asistent? Acasă la el? Era îndeajuns cât să-l facă să plângă.

— Poți primi o mulțime de bani pentru îngrijire la domiciliu, Carl. M-am interesat. O asistentă poate veni de mai multe ori pe zi. E simplu. Nu trebuie să-ți fie teamă.

Carl se uită la podea.

— Hardy, nu am cele necesare pentru așa ceva. Casa mea nu e prea mare. Iar Morten locuiește la subsol, ceea ce nu prea e legal.

— Aș putea sta în sufragerie, Carl.

Vocea lui devenise răgușită. Părea că abia se abținea să nu plângă, dar poate că era doar starea lui de vină.

— Sufrageria ta e mare, nu-i așa, Carl? N-am nevoie decât de un colț. Nimeni n-o să afle că Morten stă la subsol. Nu sunt trei camere sus? Poți să pui un pat în una dintre ele, iar el poate sta în continuare în subsol, nu?

Uriașul îl implora. Atât de mare și în același timp atât de mic.

— O, Hardy.

Carl aproape că n-o putea spune. Ideea acelei monstruozități cu patul și toate aparatele medicale în sufrageria lui era mai mult decât înspăimântătoare. Problemele aveau să-i distrugă familia… ce mai rămăsese din ea. Morton s-ar fi mutat. Jesper ar fi cârcotit tot timpul despre orice. Nu avea cum s-o facă, oricât de mult și-ar fi dorit… teoretic.

— Ești prea bolnav, Hardy. Dacă n-ai fi fost într-o stare așa de rea…

Făcu o pauză lungă sperând că Hardy avea să-l elibereze din suferință, dar acesta nu spuse nimic.

— Înainte de toate, fă-te puțin mai bine, Hardy! Să așteptăm să vedem ce se întâmplă.

Văzu cum ochii prietenului său se închiseră încet. Speranța se prăbuși stingând scânteia din ei.

— Așteptăm să vedem.

De parcă Hardy avea încotro.

•

Din perioada primilor ani de lucru la Omoruri Carl nu se mai trezise așa de devreme ca în dimineața următoare. Era vineri, dar pe o distanță destul de mare autostrada Hillerød era pustie. Polițiștii care soseau la sediu trânteau portierele mașinilor cu mișcări lente. Biroul de pontaj mirosea a cafea la termos. Era destul timp.

Când intră în subsol avu un șoc. Un rând de mese drepte pe coridor, frumos înălțate la nivelul cotului urau bun venit pe domeniul Departamentului Q. Oceane de hârtii erau aliniate în teancuri mici, aparent sortate după un sistem predestinat să creeze unele probleme.

Trei aviziere atârnau în linie pe perete cu mai multe tăieturi legate de cazul Rørvig. Pe ultima masă Assad dormea dus și sforăia în poziție de fetus pe un covoraș de rugăciune decorat extravagant. Mai jos pe hol, din biroul lui Rose se auzea un zgomot care putea fi cel mult o melodie de Bach redusă la un fluierat neînfrânat… per total, un concert de orgă pentru cei precoci.

Zece minute mai târziu, Rose și Assad stăteau în fața lui, cu căni aburinde, în biroul pe care, cu o zi în urmă, Carl îl considerase al lui, dar pe care acum abia îl mai recunoștea. Rose îl urmări în timp ce își scoase haina și o puse pe spătarul scaunului.

— Frumoasă cămașă, Carl, zise ea. Văd că ți-ai adus aminte să pui ursulețul în ea. Bravo!

Ea arătă spre umflătura din buzunarul de la pieptul lui. El dădu din cap. O făcuse ca să-și amintească s-o gonească pe Rose într-un departament nou, neștiut, când avea să se ivească ocazia.

— Ce mai zici atunci, șefu'? spuse Assad și făcu un gest amplu către încăperea în care nimic nu părea nelalocul lui.

Era o bucurie pentru orice fan Feng Shui. Linii drepte și curate, inclusiv pe podea.

— L-am chemat pe Johan aici jos ca să ne ajute. S-a întors ieri la muncă, spuse Rose. Până la urmă, el e cel care a pus totul în mișcare.

Carl încercă să pună puțin suflet în zâmbetul lui rece. Nu era că nu-i plăcea. Doar că era puțin copleșit.

•

Patru ore mai târziu fiecare stătea la biroul lui și aștepta să sosească delegația norvegiană. Avea fiecare ceva de făcut. Discutaseră despre lista lui Johan și primiseră confirmarea că cele două amprente ușor de identificat găsite pe unul dintre cartonașele de Trivial Pursuit se potriveau cu cele ale victimei Søren Jørgensen, iar cealaltă, mai puțin bine păstrată, se potrivea cu a surorii lui. Acum întrebarea era cine luase cartonașele de la scena crimei?

Dacă fusese Bjarne Thøgersen, atunci de ce fuseseră găsite cartonașele în casa lui Kimmie din Ordrup? Iar dacă ceilalți fuseseră alături de Thøgersen în cabana de vară, era o diferență mare față de interpretarea evenimentelor dată de Curte la momentul anunțării sentinței.

Euforia se răspândise până în biroul lui Rose Knudsen, unde relele tratamente aplicate muzicii lui Bach fuseseră înlocuite cu efortul concentrat de a dezgropa informații despre moartea lui Kristian Wolf, în timp ce Assad încerca să afle unde locuia și muncea K. Jeppesen – profesorul lui Kimmie & Co.

Erau destul de multe de făcut înainte de venirea norvegienilor. Când trecuseră douăzeci de minute după ora zece, Carl știa ce însemna asta.

— Nu vin aici jos decât dacă-i prind, spuse el, și plecă cu servieta.

Urcă treptele din piatră de pe scara în spirală până la etajul al treilea.

— Sunt aici? strigă el spre doi colegi epuizați care erau ocupați să dezlege noduri gordiene.

Aceștia dădură din cap afirmativ. Erau cel puțin cincisprezece oameni în cantină. Lângă șeful de la Omoruri se afla adjunctul său, Lars Bjørn, Lis cu carnețelul ei, doi tineri vioi, în costume plictisitoare despre care Carl bănui că sunt de la Ministerul de Justiție și cinci bărbați îmbrăcați în haine colorate, în contrast cu restul adunării. Cu toții îl întâmpinară cu zâmbete politicoase și prefăcute. Unu la zero pentru oaspeții din Oslo-stan.

— O, vai, este chiar Carl Mørck, ce surpriză plăcută, exclamă șeful de la Omoruri simțind exact viceversa.

Carl dădu mâna cu toată lumea, inclusiv cu Lis, și vorbi foarte clar când se prezentă norvegienilor. El nu înțelegea o iotă din ce spuneau aceștia.

— Imediat vom continua turul în încăperile de jos, spuse Carl și ignoră privirea încruntată a lui Bjørn. Dar mai întâi aș vrea să vă explic principiile mele ca șef al unității proaspăt-înființate, Departamentul Q.

Se așeză în fața tablei albe și a notelor pe care se părea că le discutau și zise:

— Mă înțelegeți ce spun?

Observă felul în care aceștia dădură din cap entuziaști și cele patru scoici de pe cravata albastru-închis a lui Lars Bjørn. În următoarele douăzeci de minute, le făcu o prezentare a cazului Merete Lynggaard cu care – judecând după expresiile lor – erau familiarizați și plusă cu o istorisire scurtă despre cazul actual.

Era clar că tipii de la Ministerul de Justiție nu erau familiarizați cu acesta din urmă. El își dădu seama că ei nu auziseră niciodată de acel caz. Se întoarse spre șeful de la Omoruri.

— În timpul anchetei noastre, adică ieri, am intrat în posesia unei dovezi extrem de clare că măcar unul dintre membrii găștii, o femeie, Kimmie Lassen, poate fi pusă în legătură directă sau indirectă cu crima.

Relată evenimentele, asigură pe toată lumea că exista un martor de încredere la scoaterea cutiei lui Kimmie din casa din Ordrup și urmări expresia lui Lars Bjørn, care deveni din ce în ce mai întunecată.

— Putea să fi luat cutia de la Bjarne Thøgersen. Stătea cu el! interveni șeful de la Omoruri.

Adevărat. Discutaseră deja despre acea posibilitate jos în subsol.

— Da, dar nu cred asta. Uitați-vă la data de pe ziar. E din ziua în care Kimmie, potrivit lui Bjarne Thøgersen, s-a mutat cu el. Eu cred că a pregătit cutia și a ascuns-o pentru că n-a vrut ca el s-o vadă. Dar ar putea fi și alte explicații. Nu putem decât să sperăm că o vom găsi pe Kimmie Lassen ca s-o interogăm. Pentru aceasta cerem să fie trimis un buletin informativ peste tot, plus întăriri de câțiva oameni care să monitorizeze zona din jurul gării centrale din Copenhaga și s-o urmărească pe dependenta de droguri Tine și, nu în ultimul rând, pe domnii Pram, Dybbøl-Jensen și Florin.

Spunând aceasta, aruncă o privire veninoasă spre Lars Bjørn cu o sclipire în ochi, înainte de a se întoarce spre norvegieni.

— Trei dintre elevii care au fost odată suspecți că ar fi comis dubla crimă din Rørvig. Acum sunt celebri în toată Danemarca, explică el, și duc vieți de cetățeni respectabili în eșaloanele de frunte ale societății daneze.

Acum și pe fruntea șefului de la Omoruri începu să apară o încruntătură.

— Vedeți voi, zise Carl adresându-se direct norvegienilor care dădeau pe gât ceștile cu cafea de parcă ar fi trecut printr-un zbor de șaizeci și patru de ore fără

mâncare și băutură sau cel puțin de parcă ar fi venit dintr-o țară care nu mai văzuse un bob de cafea de la invazia germană, după cum știți din activitatea voastră fabuloasă și, în general, a celor de la Kripo[5], astfel de coincidențe norocoase fac de multe ori lumină asupra altor crime care n-au fost niciodată rezolvate sau scot la iveală alte cazuri care nu fuseseră inițial clasificate drept crime.

În acel moment, unul dintre norvegieni ridică mâna și puse o întrebare în dialectul lui lălăit, astfel încât Carl fu nevoit să-l pună să repete de câteva ori înainte ca un ofițer de legătură să-i sară în ajutor.

— Ceea ce-ar dori să știe comisarul de poliție Trønnes este dacă a fost făcută o listă a posibilelor crime care ar putea fi legate de crimele din Rørvig, fu traducerea.

Carl dădu din cap cuviincios. Cum dracu' putea omul ăla să găsească atâta înțeles coerent în toată acea ciripeală? Scoase lista lui Johan Jacobsen din servietă și o prinse pe tabla albă.

— Șeful de la Omoruri m-a ajutat în această parte a investigației.

Se uită apreciativ la Marcus care, în schimb, zâmbi frumos spre cei din jur, iar în același timp părea a avea o mulțime de semne de întrebare.

— Șeful nostru de la Omoruri a pus la dispoziția Departamentului o un personal civil care să ajute la munca de anchetă. Fără colegi buni ca el și echipa lui și fără o colaborare strânsă, ar fi fost imposibil de ajuns așa de departe în cadrul investigației într-o perioadă atât de scurtă. Trebuie să nu uităm că acest caz, care are mai bine de douăzeci de ani, este principalul nostru obiect de interes de numai două săptămâni. Deci, mulțumesc, Marcus.

El ridică un pahar imaginar către Jacobsen știind că toate acele lucruri aveau să se întoarcă asupra lui ca un bumerang, mai devreme sau mai târziu.

•

În ciuda încercărilor susținute – mai ales ale lui Lars Bjørn – de a-l deturna pe care, acesta reuși fără mari strădanii să-i aducă pe norvegieni jos în subsol. Ofițerul de legătură făcu un efort să-l țină pe care la curent cu toate comentariile confraților lor norvegieni. Se părea că admirau cumpătarea daneză și erau de părere că rezultatele trebuiau întotdeauna să primeze în fața cererii zilnice pentru alocarea resurselor și a beneficiilor marginale. În mod cert, interpretarea ar fi fost privită cu o anume doză de iritare dacă s-ar fi aflat sus.

— E un tip aici care-mi pune întrebări tot timpul și nu înțeleg o iotă. Știi să vorbești norvegiană? îi șopti el lui Rose în timp ce Assad primea laude și medalii în numele politicii poliției daneze de a integra străini și, în același timp, își detalia prezenta muncă de sclav cu o pricepere și o claritate surprinzătoare.

5 Polițiști criminaliști (n.tr.).

În cea mai inteligibilă și poate cea mai atrăgătoare limbă norvegiană pe care o auzise vreodată Carl, Rose spuse:

— Aici avem cheia procesului muncii noastre.

Începu să treacă în revistă un teanc de hârtii pe care le sistematizase în timpul orelor matinale ale zilei. Oricât de mult ura să recunoască acest lucru, prezentarea fu destul de impresionantă.

Când ajunseră la biroul lui Carl, ecranul mare al televizorului prezenta un tur însorit, cu ghid, al stațiunii de schi Holmekollen. Assad pusese un DVD care promova minunile din Oslo, pe care îl cumpărase de la colț, de la librăria Politiken, cu zece minute mai devreme și toată lumea fu impresionată. Ministrul Justiției avea să-și arate dinții într-un zâmbet extatic când se vor aduna la prânz, într-o oră.

Norvegianul care pusese toate întrebările, care își mormăise numele și părea să fie șeful, îl invită pe care la Oslo cu un discurs inimos despre breaslă. Dacă nu-l putea face pe Carl să meargă la Oslo, atunci cel puțin putea să i se alăture la prânz, iar dacă nu avea răgaz nici pentru asta, măcar trebuia să găsească timp pentru o strângere de mână călduroasă, pentru că o meritase.

După ce plecară, Carl se uită la cei doi asistenți ai săi cu o privire care, pentru scurt timp, putu fi interpretată drept călduroasă și plină de recunoștință. Nu pentru că norvegienii fuseseră mânați așa de frumos prin departament, ci pentru că el prevedea că, în curând, va fi chemat la etajul al treilea ca să-și continue dizertația despre caz și să i se înapoieze insigna. Iar dacă o lua înapoi însemna că suspendarea era de domeniul trecutului, aproape înainte să înceapă. Iar dacă *asta* era de domeniul trecutului, atunci nu mai era nevoit să participe la sesiunile de terapie cu Mona Ibsen. Și dacă nu mai trebuia să facă acest lucru, atunci aveau întâlnire la cină. Iar dacă se întâlneau la cină, orice era posibil.

Trebuia să le spună niște vorbe frumoase de mulțumire lui Assad și lui Rose prin care, dacă nu aveau să-i laude până la cer și înapoi, măcar să-și exprime promisiunea că, în cinstea acelei ocazii, puteau pleca acasă mai devreme. Următorul telefon, însă, schimbă planul.

În urma mesajului lăsat de Assad la Liceul Rødovre primiră un apel din partea unuia dintre profesorii superiori, un anume Klavs Jeppesen. Acesta era de acord să se întâlnească cu Carl și, da, predase la internatul acela la mijlocul anilor 1980. Își aducea aminte foarte bine de vremea aceea. Nu fuseseră cele mai frumoase clipe din viața lui.

24.

O găsi pe Tine ghemuită în casa scării unei clădiri de pe Dybbølsgade, aproape de Enghave Plads. Murdară, julită și râvnind la o doză. Stătuse acolo aproape toată ziua și refuzase să se miște, după cum spunea unul dintre vagabonzii din zonă. Zăcea cât de departe putea în casa scării. Ascunsă în totalitate în întuneric. Se clătină surprinsă când Kimmie își băgă capul înăuntru.

— Doamne, tu ești, Kimmie, iubito? strigă ea ușurată, aruncându-se în brațele ei. Bună, Kimmie. Hei, hei, tu ești persoana pe care voiam s-o văd.

Tremura ca o frunză în vânt. Dinții îi clănțăneau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kimmie. De ce stai aici? De ce arăți așa? zise ea și îi mângâie obrazul umflat. Cine te-a bătut, Tine?

— Ai primit mesajul meu, nu, Kimmie?

Se retrase și se uită la Kimmie cu ochii gălbejiți și injectați.

— Da, l-am văzut. Foarte bine, Tine.

— Acum primesc cele o mie de coroane?

Kimmie dădu din cap și șterse transpirația de pe fruntea prietenei sale. Fața acesteia era îngrozitor de șifonată. Avea un ochi aproape închis, gura îi era strâmbă și avea hematoame și vânătăi albastre-gălbui peste tot.

— Nu te mai poți duce în locurile în care te duceai, Kimmie.

Își încrucișă mâinile tremurânde pe piept, ca să se oprească din tremurat. Fără efect.

— Tipii ăia au fost la mine acasă. N-a fost prea bine. Dar acum o să stau aici, nu, Kimmie?

Kimmie tocmai era pe cale să întrebe din nou ce se întâmplase când auzi ușa din față deschizându-se. Era unul dintre chiriași care venea acasă cu trofeele zilei zornăind într-o pungă de plastic de cumpărături. Nu dintre cei mutați de curând în zonă. O sumedenie de tatuaje făcute acasă îi acopereau amândouă mâinile.

— Nu puteți sta aici, zise el cu răutate. Cărați-vă, curve jegoase!

Kimmie se ridică.

— Cred c-ar fi bine să te duci la tine în cameră și să ne lași în pace, spuse ea, și făcu câțiva pași spre el.

— Altfel?…

El lăsă punga jos între picioare.

— Altfel te bat de te caci pe tine.

Evident, lui îi plăcu să audă asta.

— Hei, stricato, sună apetisant. Ori te cari și o iei și pe curva aia drogată și scârboasă cu tine, ori vii la mine sus. Ce zici? Din partea mea, scroafa aia poate să putrezească unde vrea dacă vii cu mine.

Încerca să-și pună mâinile pe ea când burta lui plină cu bere făcu cunoștință cu pumnul ei dur ca un ciocan. Apoi îl pocni din nou stâlcindu-i mutra surprinsă. Se prăbuși pe scară.

— Au, gemu el cu fruntea pe podea în timp ce Kimmie se întoarse la casa scării.

— Cine a venit? Niște bărbați, zici? Unde au venit?

— Bărbații de la gară. Au venit la mine acasă și m-au bătut pentru că n-am vrut să le zic nimic despre tine, Kimmie!

Încercă să zâmbească, dar nu reuși din cauza umflăturii de pe partea stângă a feței.

— Acum stau aici. Dă-i dracu'.

— Despre cine vorbești? Poliția?

Ține clătină din cap.

— Ei? Nu! Polițaiul a fost chiar simpatic. Nu, niște nenorociți care vor să te găsească pentru că e cineva care-i plătește pentru asta. Trebuie să te ferești de ei.

Kimmie apucă brațul osos al lui Tine.

— Te-au bătut! Ai zis ceva? Îți aduci aminte?

— Kimmie, te rog, am nevoie de-o doză, da?

— Îți aduc o mie de coroane, Tine. Le-ai zis ceva despre mine?

— Nu mai am curaj să ies pe stradă. Trebuie să mi-o aduci tu, Kimmie, vrei, te rog? Și niște ciocolată cu lapte și ceva de fumat. Și câteva beri, știi tu.

— Bine, bine, îți aduc. Acum răspunde la întrebare, Tine! Ce le-ai spus?

— Nu poți să-mi aduci mai întâi?

Kimmie se uită la Tine. Îi era teamă că nu-i va aduce ceea ce dorea dacă îi va spune ce se întâmplase.

— Spune, Tine!

— Ai *promis*, Kimmie!

Dădură din cap una spre cealaltă.

— Bine. M-au bătut. M-au tot lovit, Kimmie. Le-am zis că ne întâlneam pe bancă din când în când și că te-am văzut de multe ori pe Ingerslevsgade și că am crezut că locuiești pe-acolo pe undeva, zise ea și se uită implorator la Kimmie. De fapt, nu stai pe-acolo, nu, Kimmie?

— Ai zis și altceva?

Vocea lui Tine deveni mai groasă și tremuratul mai pronunțat.

— Nu, îți jur, Kimmie! Nu.

— Și apoi au plecat?

— Da. Poate se vor întoarce, dar n-o să zic mai mult decât am spus. Nu știu nimic altceva.

Privirile lor se întâlniră în întuneric. Ea încerca s-o facă pe Kimmie s-o creadă, dar ultimul lucru pe care-l spusese era greșit. Deci știa mai multe.

— Mai e ceva ce vrei să-mi spui, Tine?

Sevrajul îi cuprinsese picioarele care se mișcau neîncetat pe podea, cum stătea ghemuită.

— Doar despre parcul Enghave, că stai acolo și te uiți la copiii care se joacă. Atât.

Avea ochi și urechi mai mari decât crezuse Kimmie, ceea ce însemna că observase lucruri mai departe de Skelbækgade sau de Istedgade, care se întindea de la gară spre Gasværksvej. Poate că pe acolo obișnuia să le facă sex oral tuturor acelor bărbați. Erau multe tufe în zonă.

— Și altceva, Tine?

— Ah, Kimmie, haide! Nu-mi amintesc nimic acum. Nu mă gândesc decât la doză, înțelegi?

— Dar dup-aia? După ce-ți primești doza, o să-ți aduci aminte mai multe pentru mine?

Zâmbi spre Tine.

— Da, așa cred.

— Despre locurile în care mă duc eu și unde m-ai văzut? Despre cum arăt? Locul din care fac cumpărături? Când sunt pe stradă? Că nu-mi place berea? Că mă uit prin vitrinele de pe Strøget? Că sunt mereu pe aici prin oraș? Chestii din astea?

Ea păru ușurată să primească ajutor.

— Da, chestii de-astea, Kimmie. Astea-s chestiile pe care nu le spun.

•

Kimmie se deplasă cu mare grijă. Nu putea fi sigură că nu era cineva zece metri mai încolo, urmărindu-le cu atenție. Acum știa de ce erau în stare. Probabil că erau mai mulți care o căutau. De aceea, acel moment era Anul Zero. Ajunsese din nou în punctul în care totul se oprea în loc și noi drumuri se deschideau în față. De câte ori se întâmplase așa ceva în viața ei? Schimbarea irevocabilă. Marea despărțire.

„N-o să mă prindeți”, își zise ea când opri un taxi.

— Lasă-mă pe colț la Dannebrogsgade.

— Ce spui? spuse taximetristul întinzându-și mâna tuciurie spre mânerul ușii din spate. Ieși afară, se răsti el și deschise ușa. Crezi că mă deranjez să te duc trei sute de metri?

— Uite două sute de coroane. Nu te obosi să dai drumul la aparat.

Aceasta ajută.

Ea coborî pe fugă la Dannebrogsgade și merse grăbită spre Letlandsgade. Părea să nu fie nimeni pe urmele ei. Apoi dădu ocol la Litauens Plads și se

strecură pe lângă pereții casei până când ajunse la Istedgade cu fața îndreptată direct spre aprozar.

„Câțiva pași și-am ajuns”, își spuse ea.

— Bună. Te-ai întors, zise vânzătorul.

— Mahmoud e în spate? întrebă ea.

În spatele perdelei, el și fratele lui se uitau la televiziunea arabă. Mereu același program TV și mereu aceeași producție mohorâtă.

— Ei, spuse Mahmoud.

Era cel mai mic de statură.

— Ai azvârlit deja grenadele? Și pistolul a fost bun, nu-i așa?

— Nu știu, l-am dat. Acum am nevoie de altul, de data asta cu amortizor. Și am nevoie și de câteva doze de heroină bună. Bune, auzi?

— *Acum?* Ești nebună, femeie! Crezi că poți da buzna pe străzi și să faci rost de chestii din astea? Amortizoare! Ai idee despre ce vorbești?

Ea scoase un mănunchi de bancnote din pantaloni. Știa că erau mai mult de douăzeci de mii de coroane.

— Aștept în magazin douăzeci de minute. Apoi n-o să mă mai vezi niciodată. Ne-am înțeles?

Un minut mai târziu, televizorul fu oprit, iar bărbații plecaseră. Ea primi un scaun și posibilitatea de a alege între ceai rece și o cola, dar nu vru nimic. O jumătate de oră mai târziu, sosi un bărbat, fără îndoială membru al familiei, dar nu voia să riște nimic.

— Vino aici, apoi o să discutăm! comandă el.

— Le-am dat celorlalți cel puțin douăzeci de mii. Ai lucrurile?

— Stai puțin, zise el. Nu te știu, așa că ridică mâinile.

Ea făcu ce i se spuse și se uită fix în ochii lui cât timp el își trecu mâinile pe coapsele ei și între picioare unde zăbovi un moment. Apoi își strecură palmele mai sus pe pelvis, pe spate, peste burtă, în sus pe sâni și mai departe pe gât și prin păr. Apoi o apăsă mai puțin și pipăi din nou buzunarele și hainele înainte să-și pună mâinile pe sânii ei.

— Mă cheamă Khalid, zise el. Ești curată. Nu ai microfoane. Și ai un corp al dracu’ de mișto.

•

Kristian Wolf fusese primul care recunoscuse potențialul lui Kimmie și îi spusese că avea un corp al dracului de mișto. Asta fusese înainte de virajul pe calea destinului, înainte să-l seducă pe prefectul școlii, înainte de exmatricularea urmată de scandalul cu profesorul. Kristian o verificase să vadă cum este prin punctele esențiale și își dăduse seama că, fără prea mari dificultăți, Kimmie era capabilă să-și convertească sentimentele – sentimente care, în cazul celor mai mulți oameni, evoluau în emoții reale odată cu trecerea timpului – în explozii sexuale imense și năucitoare.

Nu trebuia decât s-o mângâie pe gât și să-i spună ce nebun era după ea și se alegea cu săruturi franțuzești și cu tot felul de alte favoruri sexuale la care alți băieți de șaisprezece sau șaptesprezece ani doar visează.

Iar Kristian aflase că, dacă ar vrea cineva să facă sex cu Kimmie, nu ar trebui să întrebe. Trebuie doar să preiei inițiativa. Torsten, Bjarne, Florin și Ditlev învățaseră repede arta. Ulrik nu pricepuse niciodată mesajul. Politicos și curtenitor cum era, el crezuse sincer că trebuia s-o curteze înainte, așa că niciodată nu avusese parte de ea.

Kimmie fusese conștientă de tot ce se întâmpla. Chiar și de cât de fioros devenise Kristian mai târziu, când ea începuse să culeagă tipi din afara cercului lor. Unele fete spuneau că el o spiona. Nimic nu ar fi putut s-o surprindă mai puțin de atât.

Îndată ce prefectul și profesorul ieșiră în peisaj, iar Kimmie avea propriul ei apartament în Næstved, cei cinci amici își petreceau cea mai mare parte a săptămânii cu ea. Ritualurile erau deja stabilite. Filme violente, hașiș și plănuirea următoarelor atacuri. Iar când veneau weekendurile și, teoretic, toată lumea era pe drum spre casă, către familiile lor indiferente, ei se urcau în Mazda ei roșie și conduceau până nu mai știau unde se aflau. Direct către orizontul albastru, până când găseau o parcare sau o bucată de pădure, își puneau mănușile și măștile și se luau de prima persoană care trecea pe acolo.

Vârsta și sexul nu aveau importanță. Dacă era un bărbat care părea capabil să se lupte, Kimmie își scotea masca și stătea în fața găștii cu haina și cu bluza desfăcute și cu mâinile înmănușate pe sâni. Cine nu s-ar fi oprit dezorientat într-o asemenea situație? După o vreme ei învățaseră cum să-și dea seama care pradă avea să-și țină gura și care trebuia forțată să păstreze tăcerea.

•

Tine se uită la prietena ei de parcă aceasta tocmai îi salvase viața.

— E marfă bună, Kimmie?

Aprinse o țigară și își băgă degetele în punga lui Kimmie.

— Super, zise ea după ce o testă pe limbă.

Se uită la pungă.

— Trei grame, da?

Kimmie dădu din cap afirmativ.

— Mai întâi, spune-mi de ce mă căuta poliția.

— O, era ceva despre familia ta, Kimmie. Nimic altceva, asta-i sigur.

— Familia mea? Ce-nseamnă asta?

— Ceva despre tatăl tău care e bolnav și că tu nu l-ai contacta dacă ai afla. Îmi pare rău să-ți spun asta, Kimmie!

Încercă să strângă mâna prietenei ei, dar nu reuși.

— Tata?

Simpla rostire a cuvântului era ca și cum primise o doză de otravă.

— Mai trăiește? Nu se poate. Și dacă da, ar trebui să moară, zise ea.

Dacă libidinosul cu punga cu bere ar mai fi fost acolo, l-ar fi pocnit în coaste. O dată pentru tatăl ei și apoi încă o dată ca să fie sigură.

— Polițaiul mi-a spus că n-ar trebui să-ți zic, dar acum am făcut-o. Îmi pare rău, Kimmie!

Se uită tânjind la punga de plastic din mâna lui Kimmie.

— Cum spuneai că-l cheamă pe polițai?

— Nu-mi aduc minte, Kimmie. Contează? Nu ți-am scris în mesaj?

— De unde știi că era polițai?

— I-am văzut insigna, Kimmie. L-am pus să mi-o arate, știi?

Vocile din capul lui Kimmie îi șopteau, îi spuneau ce-ar fi trebuit să creadă. Curând, nu va mai putea asculta pe nimeni sau de nimic. Un polițist trimis s-o găsească pentru că tatăl ei era bolnav? Pe dracu'. O insignă de poliție. Ce dovedea asta? Florin și ceilalți puteau foarte ușor să facă rost de una.

— Cum ai făcut rost de trei grame cu o mie de coroane, Kimmie? Nu-i pură, ei? Nu, sigur că nu-i. Măi, ce proastă sunt!

Zâmbi spre Kimmie, implorând-o din priviri. Avea ochii întredeschiși, arăta ca un schelet și tremura din cauza sevrajului. Kimmie îi zâmbi la rândul ei și îi dădu sticla cu lapte cu ciocolată, chipsurile, berile, punga cu biscuiți, o sticlă cu apă și seringa. Cu restul se putea descurca singură.

•

Așteptă până când se lăsă amurgul, apoi fugi din clădirea DGI spre poarta din fier forjat. Știa ce trebuia să se întâmple și o durea.

În următoarele minute goli spațiile ascunse de bani și cărți de credit și puse două grenade pe pat și una în geantă. Apoi își împachetă valiza cu strictul necesar, scoase posterele de pe ușă și de pe perete și le așeză deasupra. În cele din urmă scoase cutia de sub pat și o deschise.

Legătura mică din cârpe devenise maronie și aproape fără greutate. Luă sticla de whisky, o duse la gură și bău până ce o goli. De astă dată vocile nu o lăsară în pace.

— Bine, bine, mă grăbesc, spuse ea.

Puse legătura cu grijă deasupra în valiză și o acoperi cu pătura. Mângâie ușor țesătura de câteva ori apoi trânti capacul. Târî valiza tot drumul până la Ingerslevsgade. Apoi tot ce trebuia să facă era s-o țină. Se întoarse în pragul ușii și aruncă o privire în casă, ca acel intermezzo memorabil din viața ei să se imprime în minte.

— Mulțumesc pentru găzduire, zise ea. Făcu un pas în spate, scoase cuiul de la grenadă și o aruncă lângă cealaltă, pe pat.

Când casa explodă, ea era departe, dincolo de poartă.

Dacă n-ar fi fost acolo, din cauza rămășițelor de beton proiectate în aer, probabil că acela ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi simțit.

25.

Explozia răsună ca o bufnitură înfundată prin ferestrele din biroul șefului de la Omoruri. El și Carl se uitară unul la altul. Nu doar niște artificii premature de Anul Nou.

— Iisuse! spuse Marcus. Sper că n-a murit nimeni.

O persoană empatică și prietenoasă care se referea mai mult la personalul din subordine decât la potențialele victime. Se uită din nou la Carl.

— Apropo de spectacolul pe care l-ai dat ieri, Carl. Am înțeles ce zici, dar data viitoare să vii la mine mai întâi, altfel o să mă faci să par prost, ai înțeles?

Carl dădu din cap afirmativ. Apoi îi spuse șefului de la Omoruri despre suspiciunea lui cu privire la Lars Bjørn. Că mai mult ca sigur avea un motiv personal să se amestece în ancheta lui Carl.

— Va trebui să-l sunăm, nu?

Marcus Jacobsen oftă.

•

Poate știa că petrecerea se terminase, poate credea că putea să se eschiveze. Oricum, pentru prima oară, Bjørn nu purta una dintre cravatele lui obișnuite. Șeful de la Omoruri trecu direct la subiect:

— Am înțeles că tu ai fost omul de legătură dintre minister și șefa poliției în cazul acesta, Lars. Vrei să explici cum vine asta, înainte să spunem cum vedem noi lucrurile?

Bjørn stătu un moment și își scărpină bărbia. Un soldat antrenat. Un CV clasic, nepătat. Vârsta potrivită. Cursuri complementare la Universitatea din Copenhaga. Drept, desigur. Bune abilități administrative. O rețea imensă de contacte și, în plus, o grămadă de experiență în munca de poliție. Și totuși, acea privire încruntată era o gafă evidentă. Își politizase slujba, își înjunghiase colegii pe la spate și contribuise la zădărnicirea unei anchete cu care, în principiu, nu avea nicio legătură. Și pentru ce? Din solidaritate cu un internat la care fusese cu mulți ani în urmă? În numele unei vechi prietenii? Ce dracu’ era să spună? Un singur cuvânt greșit și era concediat. O știau cu toții.

— Am vrut să evit un eșec care ne-ar risipi resursele, zise el și regretă imediat.

— Dacă nu poți găsi altceva mai bun în apărarea ta ești concediat, mă auzi?

Carl observă cât de dureros era pentru șeful de la Omoruri. El și Bjørn făceau o echipă excelentă, oricât de enervant îl considera Carl pe adjunct. Bjørn oftă.

— Desigur, ați observat că am altă cravată.

Amândoi confirmară din cap.

— Da, am fost la același internat.

Fără îndoială, ei știau, iar Bjørn observase acest lucru.

— A fost o reclamă negativă în presă în legătură cu un viol care a avut loc la școală în urmă cu câțiva ani, așa că nu voiau să se redeschidă cazul Rørvig.

Știau și asta.

— Iar fratele mai mare al lui Ditlev Pram, Herbert, a fost coleg de clasă cu mine. Azi e unul dintre directorii internatului.

Acea informație scăpase, în mod regretabil, radarului lui Carl.

— Soția lui este sora unuia dintre șefii de departament din Ministerul Justiției. Un șef de departament care a fost un bun partener de antrenament pentru șefa poliției în timpul procesului de reformă.

„Ce intriga”, își zise Carl. Parcă era desprinsă dintr-una dintre dramele sentimentale cinematografice la care se uita Morten Korch. Curând poate se dovedea că erau copiii din flori ai unui fermier.

— Am fost presat din ambele părți. Legăturile astea din internate sunt ca o frăție și recunosc faptul că am făcut o greșeală. Dar am presupus că șeful de departament acționa la cererea ministrului și că, prin urmare, nu greșea cu totul. Ea nu voia ca acest caz să atragă atenția, pe de o parte, pentru că toți cei implicați – care, desigur, nu sunt chiar fitecine – nu au fost acuzați de nimic atunci când a fost comisă crima și, pe de altă parte, pentru că fusese deja condamnată o persoană care aproape și-a ispășit pedeapsa. Mie mi s-a părut că ei vor să evite o evaluare a felului în care s-a făcut ancheta, dacă au fost sau nu greșeli procedurale și multe alte probleme potențiale. Nu știu de ce nu am verificat la ministru, dar ieri la prânz mi-am dat seama că ea nu știe nimic despre anchetă, așa că, din păcate, ea nu a luat nicio măsură. Acum știu asta.

Marcus Jacobsen dădu din cap aprobator. Acum era pregătit pentru sarcina cea mai grea.

— Nu m-ai anunțat în legătură cu niciunul dintre aceste lucruri, Lars. Mi-ai spus doar că șefa poliției a dat dispoziția ca Departamentul Q să înceteze ancheta. Acum îmi dau seama că tu ai fost cel care a convins-o pe șefa poliției să ne dea acest ordin după ce ai dezinformat-o. Apropo, ce i-ai spus? Că nu era niciun temei să redeschidem cazul? Carl Mørck se prostea cu el ca să se distreze, asta i-ai spus?

— Eram în birou cu șeful de departament de la Ministerul de Justiție. El a fost cel care a informat-o.

— Și el e un vechi elev de la același internat?

Lars dădu din cap cu o privire îndurerată pe chip.

— Deci, de fapt, Pram și ceilalți din gașcă ar fi putut pune toate astea în mișcare, Lars, îți dai seama de asta? Rugămintea pe care ți-a făcut-o fratele lui Ditlev Pram! Intențiile ultradubioase ale șefului de departament!

— Da, sunt conștient de asta.

Șeful de la Omoruri aruncă pixul cu putere pe birou. Clar era furios.

— Din acest moment ești suspendat. Te rog, scrie un memoriu pe care să i-l prezint ministrului. Nu uita să incluzi și numele șefului de departament.

Lars Bjørn nu arătase niciodată mai jalnic. Dacă nu l-ar fi considerat sâcâitor ca un hemoroid, lui Carl aproape că i-ar fi părut rău pentru el.

— Am o sugestie, Marcus, interveni Carl.

O scânteie apăru în ochii lui Bjørn. Până la urmă, ca adversari ei doi se înțeleseseră mereu bine.

— Hai să renunțăm la suspendare. Avem nevoie de tot personalul disponibil, nu? Dacă facem un caz din asta o să circule vorba. Presa și toate porcăriile astea. O să ai ziariști care vor țipa prin curte, Marcus! În plus, oamenii pe care îi investigăm o să fie mult mai atenți, și eu n-am nevoie de asta.

Bjørn stătea și dădea din cap mecanic la fiecare propoziție. Sărmanul!

— Îl vreau pe Bjørn la acest caz. Doar ca să se ocupe de câteva lucruri zilele următoare. Căutări, supraveghere, teren. Putem face totul singuri, iar acum avem ceva cu care să lucrăm, Marcus. Înțelegi? Un mic efort acum și poate o să rezolvăm și alte crime, spuse el, și bătu cu degetul în lista cu atacuri a lui Johan Jacobsen. La dracu’, cred că s-ar putea să reușim, Marcus.

•

Nimeni nu fusese rănit în explozia din zona șinelor de tren de lângă Ingerslevsgade, dar Channel 2 News și elicopterele lor enervante dădeau deja ocol cvartalului de parcă șaptesprezece plutoane de teroriști tocmai făcuseră o demonstrație de forță.

Prezentatoarea de la știri era evident entuziasmată, deși încerca din răsputeri să n-o arate. Cea mai bună știre era întotdeauna cea care putea fi prezentată cu gravitate și îngrijorare, în special lucrurile senzaționale, iar poliția se afla încă o dată în lumina blițurilor.

Carl urmărea evenimentele la televizor și se bucura că nu aveau legătură cu el. Rose intră în biroul lui.

— Lars Bjørn a activat echipa de căutări de la Poliția Copenhaga. Le-am trimis o fotografie cu Kimmie, iar Assad le-a prezentat tot ce se poate despre supravegherea lui. O caută și pe Tine Karisen. E prinsă în ochiul uraganului, asta-i clar.

— Ce vrei să spui?

— Biroul echipei de căutări e în Skelbækgade, știi? Nu pe acolo-și face veacul Ține Karisen?

El dădu din cap afirmativ uitându-se la notițele lui și la directive. Lista de sarcini părea nesfârșită. Secretul stătea în a-ți ierarhiza obiectivele și în muncă metodică.

— Astea sunt sarcinile tale, Rose. Ocupă-te de ele în ordine.

Ea luă hârtia și citi cu voce tare:

— Unu: găsește-i pe polițiștii care au participat la ancheta din Rørvig în 1987. Ia legătura cu poliția din Holbæk și cu Unitatea de Investigații Mobilă din Artillerivej. Doi: găsește colegi de-ai membrilor găștii. Adună relatări ale martorilor care le descriu comportamentul. Trei: du-te înapoi la spitalul Bispebjerg. Caută un doctor sau o asistentă care a lucrat la secția ginecologie când Kimmie a fost acolo. Patru: fă rost de detalii în legătură cu moartea lui Kristian Wolf. Cinci: contactează Universitatea din Berna și dă de orice lucru care poate avea legătură cu Kimmie. Azi. Mersi!

El se gândise că ea va considera conciliant ultimul cuvânt. Se înșelase.

— Iisuse! Se pare că ar fi trebuit să vin la muncă la patru dimineața, nu la cinci și jumătate, spuse ea destul de tare. Te-ai țăcănit rău, omule! Nu ne-ai spus că putem pleca acasă cu o oră mai devreme?

— Ba da, dar asta a fost acum câteva ore.

Ea își desfăcu brațele și le lăsă jos din nou.

— Și?…

— Acum lucrurile stau altfel. Ai ceva de făcut în weekend?

— Ce?

— Rose, e ocazia ta să dovedești din ce ești făcută și să înveți cum e să faci muncă adevărată de investigații. Și gândește-te cât timp liber o să ai când se va termina.

Ea pufni. Dacă ar fi vrut să audă glume, le-ar fi inventat chiar ea.

Telefonul sună exact când Assad intră în cameră. Îi căuta șeful de la Omoruri.

— Tocmai voiai să-mi aduci patru oameni din aeroport, dar n-ai făcut-o? întrebă Carl care fumega. Asta vrei să-mi spui?

Șeful de la Omoruri confirmă.

— Chiar vrei să spui că nu putem găsi pe nimeni care să ne ajute să-i urmărim pe suspecți? Dacă se află că, până la urmă, investigația n-a fost oprită, unde crezi că o să fie mâine Pram, Florin și Dybbøl Jensen? Nu pe aici, asta-i sigur. Poate în Brazilia, spuse el respirând greu și clătinând din cap. Știu al dracului de bine că nu avem dovezi ale implicării lor, dar ce zici de dovezi circumstanțiale, Marcus? Sunt acolo, pentru Dumnezeu, nu ești de acord?

După apel, Carl rămase în biroul lui, cu ochii fixați în tavan și proferă cele mai rurale înjurături pe care le învățase de la un puști din Frederikshavn la o sindrofie de cercetași, în 1975. Nu era ceva ce Baden-Powell[6] ar fi aprobat.

— Ce-a zis Marcus atunci, Carl? întrebă Assad. Primim ajutor atunci?

— Ce-a zis? A zis că, mai întâi, trebuie să rezolve cazul cu atacul din Store Kannikestræde și că apoi vor fi mai multe resurse libere. Și că trebuie să țină sub control explozia de la calea ferată, spuse Carl și oftă. Era ceva la care devenise destul de bun. Dacă nu era ceva, era altceva.

---

6 Robert, prim-baron Baden-Powell (1857-1941), fondatorul Mişcării cercetaşilor (n.red.).

— Stai jos, Assad, spuse el. Trebuie să aflăm dacă lista lui Johan e bună de ceva.

Se aplecă spre tabla albă și începu să copieze:

14/6/1987: Kåre Bruno, elev la internat, cade de pe o trambulină de nouă metri și moare.

2/8/1987: crimele din Rørvig.

13/9/1987: atac, Nyborg Beach. Cinci tineri / o fată în vecinătate. Femeia în stare de șoc. Nu face declarații.

8/11/1987: doi gemeni, terenul de fotbal, orașul Tappernoje. Două degete tăiate. Bătuți rău.

24/4/1988: cuplu în vârstă dispare în Langeland. Mai multe lucruri care le aparțineau au fost descoperite în golful Lindelse.

Când termină de pus pe tablă toate cele douăzeci de cazuri, se uită la Assad.

— Care e punctul comun? Ce zici, Assad?

— Toate s-au întâmplat duminica.

— Așa m-am gândit și eu. Ești sigur de asta?

— Da!

Logic. Sigur că au început duminica. Nu aveau cum altfel fiind la internat. Viața la internat este plină de restricții.

— Probabil că au avut obiceiul de a ataca duminica pe vremea când erau la școală, apoi au adoptat acest ritual după ce au plecat, deduse Carl.

— Și puteau conduce de la Næstred la locurile faptelor în doar câteva ore, spuse Assad. De exemplu, n-a fost niciun atac în Jutlanda.

— Ce mai observi, Assad?

— Între anii 1988 și 1992, n-a dispărut nicio victimă.

— Ce vrei să spui?

— Au fost doar atacuri violente. Bătăi și situații de genul ăsta. Nimeni n-a fost găsit mort și nimeni n-a dispărut.

Carl studie lista. O făcuse un angajat civil de la sediu, care se implicase personal și emoțional. De unde puteau ști că el nu fusese prea selectiv? Doar erau mii de cazuri de violență în Danemarca în fiecare an.

— Adu-l pe Johan aici, Assad, spuse Carl.

Între timp, el intenționa să ia legătura cu magazinul de animale unde lucrase Kimmie. Putea să-l ajute să-i întocmească profilul, să învețe ceva din visele și valorile ei. Poate putea aranja o întâlnire a doua zi dimineața. Apoi, seara, îl întâlnea pe profesorul de la liceul Rødovre. Aveau o întâlnire a absolvenților în aceeași seară. „Lasasep” îi spuneau. Ultima sâmbătă din septembrie, 29/9/2007. Intimă, cu cină și dans, îl informase el.

— Johan e pe drum, raportă Assad și se întoarse la lista de pe tabla albă. Kimmie a fost în Elveția în perioada aia, zise el încet un moment mai târziu.

— Care perioadă?

— Din 1988 până în 1992, spuse el, și dădu din cap. Nimeni nu a dispărut și nici nu a fost omorât cât timp Kimmie a fost în Elveția, zise el. Cel puțin nimeni de pe lista asta.

•

Johan nu arăta bine. Pe vremuri se plimba prin sediu ca un vițeluș care tocmai a descoperit spațiul nelimitat din padoc și abundența. Acum semăna mai mult cu un vițel crescut în cușcă și fusese închis pentru totdeauna. Fără spațiu în care să se miște sau să crească.

— Te mai duci la psiholog, Johan? întrebă Carl.

Se ducea.

— E pricepută. Numai că nu mă simt prea bine, răspunse el.

Carl se uită la fotografia celor doi gemeni de pe tablă. Poate că nu era așa de ciudat.

— Cum ai ales incidentele de pe listă, Johan? întrebă Carl. De unde știu că nu sunt sute și sute pe care nu le-ai trecut acolo?

— Am început prin includerea tuturor faptelor de violență raportate între 1987 și 1988 care au fost comise într-o duminică, în care atacurile nu au fost raportate de victime și care s-au petrecut la o distanță de Næstred mai mică de 160 km.

Se uită întrebător la care. Era important pentru el ca ei să fie pe aceeași lungime de undă.

— Ascultă, am citit o grămadă despre genul ăsta de internate. Dorințele și nevoile fiecărui individ nu înseamnă nimic. Elevii sunt ținuți acolo după un program strict, cu lecții, îndatoriri și toate celelalte bine desemnate. Toată săptămâna. Scopul e să se inducă disciplina și simțul comunității. Bazându-mă pe asta, am ajuns la concluzia că atacurile violente comise în timpul anilor de școală, în timpul săptămânii, înainte de micul dejun din weekenduri sau după cină nu meritau băgate în seamă. Pe scurt, cei din gașcă aveau alte activități care îi țineau ocupați în acele momente. Așa am ales infracțiunile. Duminica, după micul dejun și înainte de cină. Atunci aveau loc atacurile.

— Spui că au comis atacurile duminica, în mijlocul zilei?

— Da, așa cred.

— Și în acel interval de timp ei conduceau maximum 160 de kilometri ca să-și găsească victimele și să-și ducă la îndeplinire planul.

— În timpul anului școlar, da. În vacanțele de vară erau altceva.

Își coborî privirea în podea. Carl verifică în calendarul perpetuu.

— Dar crimele din Rørvig au fost comise duminică. A fost o coincidență sau era emblema găștii?

Johan păru trist când răspunse:

— Cred că a fost o coincidență. A fost chiar înainte de începerea anului școlar. Poate au simțit că nu făcuseră destul în timpul vacanței de vară, nu știu. Până la urmă, vorbim despre niște psihopați.

După aceea, Johan explică faptul că își folosise intuiția ca să creeze lista cu evenimente din anii următori. Nu că aceasta i se părea lui Carl greșită. Dar dacă era vorba să se bazeze pe intuiție, el prefera s-o facă de capul lui. Așa că, pentru moment, ancheta avea să se concentreze doar pe anii de dinaintea plecării lui Kimmie în Elveția.

Odată ce Johan se întoarse la activitățile obișnuite, Carl rămase o vreme și evaluă lista înainte de a suna la secția de poliție din Nyborg. De la cei de acolo află că frații gemeni care fuseseră atacați pe terenul de fotbal în 1987 emigraseră în Canada cu mulți ani în urmă. Cu o voce care ar fi putut și a unui bătrân de optzeci de ani, ofițerul de serviciu îl informă că aceștia moșteniseră o mică sumă de bani și își întemeiaseră o afacere cu echipament agricol. Cel puțin asta spuseseră la secție. Nimeni nu cunoștea îndeaproape viața băieților. Trecuse, desigur, mult timp de-atunci.

Carl se uită apoi la data dispariției cuplului de bătrâni de pe insula Langeland și frunzări dosarul de care făcuse rost Assad și i-l pusese pe birou. Era vorba despre doi profesori din Kiel care navigaseră în Rudkøbing și apoi călătoriseră dintr-un motel în altul înainte ca în final să-și petreacă noaptea la Stoense.

În raportul poliției scria că ei fuseseră văzuți în portul din Rudkøbing în ziua dispariției lor și mai mult ca sigur că plecaseră pe mare și se scufundaseră. Dar erau unii martori care văzuseră cuplul în Lindelse Cove în aceeași zi și, mai târziu, doi tineri fuseseră observați în port aproape de locul în care era ancorată barca cuplului. Martorii spuseseră că aceștia erau tineri bine îmbrăcați. Nu semănau cu localnicii care purtau șepci cu Castrol sau BP, ci erau genul cu cămăși apretate și tunsori îngrijite. Unii declarară că ei scoseseră barca din port, nu proprietarii. Dar nu erau decât bârfe locale.

Raportul mai menționa și unele obiecte care fuseseră găsite pe plajă lângă golful Lindelse. Deși nu erau sigure, rudele credeau că acestea ar fi putut aparține cuplului dispărut. Carl se uită pentru prima oară la lista cu obiecte: o cutie termorezistentă fără nicio etichetă, un șal, o pereche de ciorapi și un cercel compus din două piese. Ametist și argint. Cu un cârlig mic din argint, care se agăța de lobul urechii fără niciun mecanism de închidere. Nu era o descriere foarte detaliată, așa cum era de așteptat din partea unui ofițer de poliție, dar părea o replică fidelă a cercelului care se afla în punguța din plastic din fața lui Carl, lângă cartonașele de Trivial Pursuit.

În acel moment surprinzător intră Assad care arăta precum întruchiparea cuiva care dăduse de aur.

Arătă spre banda din cauciuc din punga de lângă cercel.

— Tocmai am aflat că genul ăsta de bandă din cauciuc se folosește la piscina din Bellahøj ca să știi cât timp ai stat în apă.

Carl încercă să se ridice la suprafață. Era încă adâncit în gânduri. Ce putea fi atât de important ca descoperirea lui cu adevărat incredibilă legată de cercel?

— Benzi din astea din cauciuc se foloseau peste tot, Assad. Și încă se mai folosesc.

— Da, spuse el, Dar oricum, când l-au găsit pe Kåre Bruno zdrobit pe gresia bazinului, el o pierduse pe a lui.

26.

— El așteaptă la biroul din față, Carl, zise Assad. Vrei să stau și eu când vine aici, atunci?

— Nu, zise Carl și clătină din cap.

Assad avea destule de făcut.

— Vrei să ne aduci niște cafea? Dar să nu fie prea tare, te rog!

În timp ce fluieratul lui Assad se auzea în tăcerea de sâmbătă, când până și conductele de canalizare bubuiau la numai jumătate din capacitate, Carl frunzări repede *Who's Who* căutând informații despre bărbatul pe care urma să-l întâlnească.

Îl chema Mannfred Sloth. Patruzeci de ani. Fost coleg de cameră al lui Kåre Bruno (prefectul decedat al școlii). Absolvise în 1987. Garda regală. Locotenent în rezervă. MBA. CEO în cinci companii de la vârsta de treizeci de ani. Membru în șase consilii de administrație, unul aparținând unei companii de stat. Promotor și sponsor la mai multe expoziții de artă portugheză modernă. Însurat din 1994 cu Agustina Pessoa. Fost consul al Danemarcei în Portugalia și Mozambic. N-ar fi de mirare dacă Sloth ar lungi lista și cu vreun rang nobiliar și ceva decorații internaționale.

— N-am decât cincisprezece minute, începu el când întinse mâna.

Sloth se așeză, își încrucișă picioarele, puse deoparte haina de toamnă cu o mișcare lejeră și trase puțin de cutele pantalonilor astfel încât genunchii îndoiți să nu întindă țesătura. Era destul de ușor ca cineva să și-l imagineze în mediul de la internat. Mult mai greu era, însă, de închipuit jucându-se în nisip cu copiii lui.

— Kåre Bruno a fost cel mai bun prieten al meu, zise el și *știu* că niciodată nu ar fi agreat ideea de a se duce la o piscină publică în aer liber, așa că e foarte ciudat că a fost găsit la Bellahøj. Un astfel de loc era mult prea aproape de tot felul de oameni, dacă mă înțelegeți.

Chiar vorbea serios.

— În plus, niciodată nu l-am mai văzut făcând sărituri, mai ales de la platforma de 10 metri.

— Nu credeți că a fost un accident?

— Cum ar fi putut fi un accident? Kåre era un tip deștept. Nu putea să se prostească acolo sus, când toată lumea știe că o cădere de acolo e fatală.

— Și n-ar fi putut fi sinucidere?

— Sinucidere! De ce? Tocmai absolvisem. Tatăl lui îi dăduse un Buick. Regal Limited cadou de absolvire. Un model coupé, știți?

Carl dădu din cap cu ezitare pentru că n-avea nici cea mai vagă idee. Știa că Buick era o marcă de mașină și asta era de-ajuns.

— Era hotărât să plece în America ca să studieze dreptul. Harvard, nu? De ce-ar fi făcut o tâmpenie ca asta? N-are absolut niciun sens.

— Era îndrăgostit? întrebă Carl precaut.

— Ha! Putea avea pe oricine dorea.

— V-o amintiți pe Kimmie Lassen?

El făcu o grimasă. Amintirea ei nu-i plăcea.

— Era supărat că ea îl părăsise?

— Supărat? Era furios. Nu-i plăcea să fie lăsat baltă. Cui îi place? spuse el și zâmbi. Dinții lui albi străluciră și își dădu la o parte părul de pe frunte. Păr care era, desigur, vopsit și proaspăt tuns.

— Și ce avea de gând să facă în privința asta?

Mannfred Sloth ridică din umeri și îndepărtă cu mâna câteva fire de praf de pe haină.

— Sunt aici pentru că eu cred că amândoi suntem de părere că a fost ucis. Că a fost împins peste margine. Altfel, de ce v-ați osteni să mă contactați după douăzeci de ani? Am dreptate?

— Nu suntem cu totul siguri, dar normal că e un motiv pentru care lucrăm din nou la caz. Cine credeți că l-ar fi putut împinge?

— N-am idee. Kimmie avea niște prieteni nebuni în clasa ei. Se învârteau în jurul ei ca sateliții. Îi avea la degetul mic. Avea sâni frumoși, știți? *Țâțele conduc*, am dreptate? râse scurt, uscat. Nu i se potrivea.

— Știți dacă a încercat s-o recucerească?

— Ea avea deja o legătură cu unul dintre profesori. Unul din suburbii, fără bunul-simț de a ști că elevele erau interzise.

— Vă amintiți numele lui?

El clătină din cap.

— N-a stat acolo prea mult. A predat câteva lecții de daneză, mi se pare. Nu era genul de persoană pe care s-o observi dacă nu-l aveai ca profesor. Era…

Se opri și ridică un deget în sus, iar pe fața lui se citea efortul de aducere-aminte și concentrarea.

— Da. Acum mi-am amintit. Numele lui era Klavs. Cu „v”, pentru Dumnezeu! exclamă el și pufni. Numele era ridicol.

— Klavs, spuneți? Klavs Jeppesen?

El își săltă capul.

— Da, Jeppesen. Cred că ăsta e, zise el și dădu din cap.

„Ciupește-mă, cred că visez”, își zise Carl. Chiar în seara aceea urma să se întâlnească cu Jeppesen.

— Pune cafeaua acolo, Assad. Mersi.

— Ei, trebuie să recunosc, spuse oaspetele lui Carl cu un zâmbet viclean. Aveți condiții modeste aici, dar cel puțin ajutorul e bine antrenat.

Scoase același râs uscat și Carl își imagină foarte bine cum îi tratase pe locuitorii din Mozambic.

Sloth gustă cafeaua și, după prima înghițitură, fu evident că nu-i mai trebuia.

— Bine, spuse el, știu că era încă topit după fată. Erau mulți așa. Așa că atunci când ea a fost exmatriculată a vrut să fie numai a lui. Pe vremea aia ea trăia în Næstred.

— Nu înțeleg cum de-a ajuns să moară în Bellahøj.

— După ce am terminat examenele, el s-a mutat cu bunicii lui. Mai stătuse cu ei și înainte. Ei locuiau în Emdrup. Erau oameni foarte delicați, foarte cumsecade. Am petrecut mult timp acolo pe atunci.

— Părinții lui nu erau în Danemarca?

El ridică din umeri. Fără îndoială, copiii lui Mannfred Sloth mergeau tot la internat ca el să se poată ocupa de treburile lui. La dracu' cu el!

— Era cineva din cercul lui Kimmie care locuia în apropiere de piscină?

El se uită dincolo de Carl. În sfârșit, recunoștea gravitatea pe care încăperea o reflecta. Dosarele cu cazurile vechi. Fotografiile de pe avizier. Lista cu victimele atacurilor, cu numele prietenului său, Kåre Bruno, în vârf.

„La dracu'", își spuse Carl când se întoarse și își dădu seama la ce se holba Sloth.

— Ce-i aia? întrebă Sloth cu o seriozitate amenințătoare și cu degetul îndreptat spre listă.

— O, spuse Carl. Cazurile nu sunt legate. Suntem în proces de împărțire pe categorii a dosarelor în ordine cronologică.

„Ce explicație idioată", își spuse Carl. De ce naiba ar scrie pe tablă ceva ce putea fi rezolvat prin așezarea dosarelor pe raft?

Dar Mannfred Sloth nu puse întrebări. Nu era genul care făcea o asemenea muncă de sclav, așa că de unde putea ști el astfel de proceduri de bază?

— Probabil că aveți treabă până peste cap, spuse el.

Carl își desfăcu brațele.

— De aceea este așa de important să răspundeți la întrebări pe cât de precis puteți.

— Ce m-ați întrebat?

— Am întrebat dacă era cineva din gașca aia care locuia în apropiere de Bellahøj.

El dădu din cap fără ezitare.

— Da. Kristian Wolf. Părinții lui aveau o casă impresionantă, în stil funcționalist, jos lângă lac, casa în care s-a mutat când l-a dat pe tatăl lui afară de la firmă. Și cred că soția lui stă încă acolo, cu noul ei soț.

Nu mai scoase nimic de la el. Dar ceea ce scosese până la capăt nu era rău deloc.

— Rose, strigă el când sunetul tare al pantofilor marca Lloyd ai lui Mannfred Sloth dispăru încet.

— Ce știi despre moartea lui Kristian Wolf?

— Alo, Carl? zise ea și se lovi cu carnețelul peste tâmplă. Ai Alzheimer sau care-i treaba? Mi-ai dat cinci sarcini, iar aia e pe locul patru după clasificarea ta. Deci ce crezi că știu despre asta?

El uitase.

— Și când o să-mi poți spune ceva? Nu poți inversa ordinea?

Ea își puse mâinile în șolduri ca o gospodină italiană care e pe cale să țipe la netrebnicul ei de soț care lâncezea pe canapea. Apoi zâmbi dintr-odată.

— O, la dracu'. Oricum nu pot sta serioasă.

Își linse degetul și frunzări carnețelul.

— Crezi că tu decizi totul? Sigur că de asta m-am ocupat mai întâi. Evident, era cel mai ușor lucru.

•

Kristian Wolf avea în momentul morții puțin sub treizeci de ani și era deja putred de bogat. Tatăl lui fondase compania de transport, dar Kristian i-a dat lovitura de grație și l-a ruinat. Oamenii spuneau că tatăl lui o căutase cu lumânarea; crescuse un fiu fără sentimente, iar când venise vremea cu asta se alesese în schimb.

Era un burlac care se scălda în bani și de aceea căsătoria lui fastuoasă din iunie cu o contesă – a treia fiică a baronului Saxenholdt, Maria Saxenholdt – făcuse valuri. Fericirea lor matrimonială n-a durat decât trei luni, scria presa, celebrul Kristian Wolf fiind omorât într-un accident de vânătoare, la 15 septembrie 1996.

Totul păruse lipsit de noimă și poate de aceea articolele din ziare erau nenumărate. Erau mult mai multe materiale despre moartea lui decât despre noua stație de autobuz de la primăria din Copenhaga sau despre Bjarne Riis care câștigase Turul Franței cu câteva săptămâni înainte.

Plecase singur foarte devreme dimineața spre moșia lui de weekend de pe insula Lolland. Trebuia să se întâlnească cu restul amicilor de vânătoare o jumătate de oră mai târziu, dar trecuseră mai bine de două ore înainte să fie găsit cu o rană urâtă la coapsă și trupul golit de hemoragie. Conform raportului autopsiei, părea să fi fost o moarte rapidă. Era adevărat. Carl mai văzuse așa ceva înainte.

Anchetatorii fuseseră surprinși că lucrurile luaseră o întorsătură așa de groaznică pentru un asemenea vânător experimentat. Dar mulți dintre amicii lui de vânătoare spuneau că Wolf avea obiceiul să-și poarte pușca cu piedica trasă. Odată pierduse ocazia de a împușca un urs polar în Groenlanda pentru că

degetele lui înghețate nu reușiseră să tragă piedica, așa că nu voia să mai pățească așa ceva.

Oricum, era destul de straniu că reușise să se împuște în coapsă, dar concluzia a fost că se împiedicase într-o brazdă de pământ și apăsase din greșeală pe trăgaci. Reconstituirea accidentului demonstrase că acest lucru era posibil.

Faptul că văduva lui nu făcuse prea mare caz pe marginea accidentului fusese, mai mult sau mai puțin, atribuit neoficial pe seama faptului că, la acea vreme, ea regreta deja că se măritase. Până la urmă, el era mai mare decât ea, foarte diferit, iar moștenirea reprezentase o frumoasă consolare.

•

Casa de la țară se revărsa literalmente peste lac. Nu erau multe proprietăți de calibrul ei în vecinătate. Era genul de locuință care îi făcea pe toți cei din jur să-i aprecieze valoarea considerabilă. Carl estima că aceasta se ridicase la 40 de milioane de coroane înainte ca piața imobiliară să fie îngenuncheată. Acum, astfel de case erau de nevândut. Totuși, suspecta că proprietarii votaseră tocmai acel guvern care crease condițiile crizei economice. Dar, la dracu', oricum nu erau decât vorbe. O orgie consumeristă urmată de o economie supraîncălzită. Cui îi păsa pe acolo de așa ceva? Era vina oamenilor.

Băiatul care deschise ușa avea cel mult opt sau nouă ani. Nasul lui era înfundat și roșu și purta halat și papuci. O priveliște destul de neașteptată în acea locuință enormă în care oamenii de afaceri și mogulii financiari socializaseră timp de generații.

— N-am voie să las pe nimeni înăuntru, reuși el să spună printre balonașe de muci. Mama vine mai târziu. E în Lyngby.

— Poți s-o suni și să-i spui că poliția vrea să vorbească cu ea?

— Poliția? zise el și se uită sceptic la Carl.

În astfel de situații, o haină lungă din piele ca a lui Bak sau ca a șefului de la Omoruri ar fi ajutat la construirea unei încrederi reciproce.

— Uite, spuse Carl. Așa arată insigna mea. Întreab-o pe mama ta dacă pot aștepta înăuntru.

Băiatul trânti ușa. Timp de o jumătate de oră el rămase pe trepte și se uită la oamenii care alergau pe alei, de cealaltă parte a lacului. Oameni îmbujorați, care-și legănau mâinile și făceau pași mărunți. Era sâmbătă dimineața. Locuitorii din Statul Bogătașilor ieșiseră să-și facă exercițiile.

— Căutați pe cineva? întrebă o femeie când coborî din mașină.

Era în gardă. O mișcare greșită și ea putea să-și arunce jos cumpărăturile și să alerge la ușa din spate. Pentru că învățase ceva din experiențele trecute, el scoase imediat insigna.

— Carl Mørck, Departamentul Q. Nu v-a sunat fiul dumneavoastră?

— Băiatul meu este bolnav. E în pat, spuse ea apoi dintr-odată păru îngrijorată. Nu-i așa?

Deci micuțul neastâmpărat nu sunase. Se prezentă din nou și, fără tragere de inimă, fu lăsat să intre.

— Frederik! strigă ea în sus. Am un cârnat pentru tine.

Părea foarte drăguță și naturală. Nu așa cum s-ar fi așteptat oricine de la o contesă adevărată.

Târșâitul lui în jos pe scări se întrerupse brusc când îl văzu pe Carl stând în hol. Într-o clipă păru că viziunile copilărești ale pedepsei pe care avea s-o primească pentru că nu făcuse ceea ce-i spusese poliția îi crispează de groază fața pe care îi curgeau muci. Era clar că nu se simțea pregătit pentru o confruntare cu consecințele abaterii lui. Carl îi făcu cu ochiul ca să-i dea de înțeles că totul era în ordine.

— O, deci chiar erai în pat, Frederik?

Băiatul dădu din cap încet apoi își luă hot-dog-ul franțuzesc și dispăru. Din vedere și din minte, credea el probabil. Deștept copil! Carl trecu direct la subiect.

— Nu știu dacă vă pot ajuta cu ceva, zise ea și îi aruncă o privire prietenoasă. Kristian și cu mine nu prea ne-am cunoscut așa de bine. Așa că nu știu ce-a fost în mintea lui în zilele acelea.

— V-ați recăsătorit?

— Nu e nevoie să fiți așa oficial. Spuneți-mi Maria, spuse ea, și zâmbi. Da, l-am întâlnit pe soțul meu, Andrew, în același an în care a murit Kristian. Avem trei copii acum. Frederik, Susanne și Kristen.

Nume obișnuite. Poate că era timpul ca el să-și reevalueze prejudecățile despre valorile semnăturilor clasei conducătoare.

— Frederik e cel mai mare?

— Nu, el e cel mai mic. Gemenele au unsprezece ani, zise ea și îi anticipă întrebarea. Da, Kristian este tatăl lor biologic, dar actualul meu soț a fost alături de ele. Fetele sunt acum la un frumos internat pentru fete, în apropiere de moșia socrilor mei din Eastbourne.

O spusese așa de drăguț, de neafectat și fără rușine! Cum dracu' avea inimă să le facă așa ceva copiilor ei? Unsprezece ani și deja fuseseră exportați în golfurile Angliei și erau supuși fără pază unui strict regim disciplinar.

El se uită la ea cu o fundație proaspăt cimentată sub prejudecățile sale de clasă.

— Cât timp ai fost căsătorită cu Kristian, a vorbit vreodată de Kristen-Marie Lassen? Sunt sigur că e o coincidență curioasă faptul că are același nume cu al fetei tale, dar Kristian a cunoscut-o foarte bine pe acea femeie. I se spunea Kimmie. Au fost împreună la internat. Numele ei îți aduce aminte de ceva?

Un voal se lăsă pe fața ei. El zăbovi un moment, așteptându-se ca ea să spună ceva. Dar ea n-o făcu.

— Scuză-mă, ce s-a întâmplat? zise el.

Ea ridică palma, cu degetele răsfirate.

— Nu vreau să discut despre asta, e tot ce vreau să spun.
Nu trebuia să zică asta. Era evident.
— Crezi că era posibil să fi avut o relație cu ea, asta e? Chiar dacă erai însărcinată pe-atunci?
— Nu știu ce-a avut cu ea și nu vreau să știu.
Stătea cu mâinile încrucișate sub sâni. Într-o secundă avea să-l roage să plece.
— E o vagabondă acum. Trăiește pe stradă.
Acea informație părea să nu reușească s-o consoleze.
— Mereu după ce vorbea cu ea Kristian mă bătea. Acum ești mulțumit? Nu știu de ce ești aici, dar te rog să pleci.
Iată, se întâmplase.
— Sunt aici pentru că anchetez o crimă, încercă el.
Răspunsul veni instantaneu.
— Dacă ai impresia că l-am omorât pe Kristian, ar trebui să te mai gândești. Nu că nu mi-ar fi trecut prin minte, spuse ea, apoi clătină din cap și se uită spre lac.
— De ce te bătea? Era sadic? Bea?
— Dacă era sadic?
Aruncă o privire spre hol să se asigure că nu apare dintr-odată un cap mic după colț.
— Poți fi sigur că era.

•

El privi în jur, explorând zona înainte de a se urca în mașină. Atmosfera din acel vast conac fusese una opresivă, asta descoperise după ce, strat cu strat, ea aflase ce putea face un bărbat puternic, sadic, unei femei firave de douăzeci și doi de ani. Cum luna de miere fu rapid transformată într-un coșmar zilnic. Începuse cu vorbe urâte și amenințări, apoi lucrurile deveniseră și mai sordide. El avea grijă să nu lase urme pentru că seara ea trebuia să se îmbrace la patru ace și să se dea mare cu pedigriul ei. De aceea o alesese. Numai din acel motiv. Kristian Wolf. Un tip de care se îndrăgostise într-o clipă și pe care-și va petrece toată viața încercând să-l uite. Pe el, faptele lui, felul în care se purtase și oamenii cu care se înconjurase. Toate acelea trebuiau uitate.
În mașină, Carl adulmecă după benzină. Apoi sună la Departamentul Q.
— Mda, zise Assad simplu. Nu spusese „Departamentul Q” sau „Adjunctul inspectorul-șef adjunct Hafez el-Assad la aparat” și nici măcar ceva asemănător. Doar „Mda”!
— Trebuie să te prezinți pe tine și departamentul când ridici receptorul, Assad, zise el fără să-și spună numele.
— Bună, Carl! Rose tocmai mi-a dat dictafonul. Arată *atât* de drăguț! Vrea să vorbească cu tine atunci.
Se auziră niște strigăte și zgomot puternic de pași cu ecou, apoi ea era pe fir.

— Ți-am găsit o asistentă de la Bispebjerg, spuse ea rece.

— Bine. Super.

Ea nu aștepta un răspuns.

— Lucrează la un spital particular lângă Arresø, continuă Rose și îi dădu adresa. A fost ușor să dau de ea după ce i-am aflat numele. Este unul *chiar* ciudat.

— Unde l-ai găsit?

— La Spitalul Bispebjerg, desigur. Am căutat prin fișetele lor vechi de la arhivă. Ea a lucrat în secția de ginecologie când Kimmie a fost spitalizată. Am sunat-o și își amintește cazul. Toată lumea care a lucrat acolo atunci și-ar aminti-o pe Kimmie, așa mi-a spus.

•

„Cel mai frumos spital din Danemarca”, după cum citase Rose de pe pagina lor de internet. Carl se uită în jos la clădirile albe ca zăpada și fu de acord. Totul era minunat de bine menținut. Chiar și în acea perioadă de toamnă târzie, pajiștile frumos tunse erau demne de Wimbledon. Împrejurimi absolut magnifice. Cuplul regal se bucurase de acea priveliște cu numai câteva luni în urmă.

Palatul lor de la Fredensborg nu avea nimic din ce era acolo.

Asistenta-șefă Irmgard Dufner era, mai degrabă, în contrast cu acest loc. Zâmbind și mare cât un vapor tras în port, ea navigă spre el ca să-l întâmpine. Oamenii din jurul ei pășiră încet în lateral când trecu pe lângă ei. O tunsoare tip castron, cu bordură, două picioare cât patru și pantofi care loveau cu putere podeaua.

— Domnul Mørck, presupun!

Făcu o grimasă și îi scutură mâna de parcă încerca să-i golească buzunarele de conținut. Din fericire pentru el, prezența ei enormă se asorta cu mărimea memoriei ei. Visul oricărui polițist.

Fusese asistentă-șefă pe vremea când Kimmie fusese internată la Bispebjerg și, cu toate că nu fusese de gardă când dispăruse pacienta, evenimentele acelea erau așa de ciudate și de tragice încât nu le uitase, după cum explicase ea.

— Când femeia a fost internată, era bătută destul de bine așa că ne-am așteptat să piardă copilul, dar de fapt s-a făcut bine. Își dorea copilul *atât* de mult! La o săptămână după internare, eram aproape gata s-o externăm.

Ea își mușcă buza.

— Dar apoi, într-o dimineață după ce fusesem în schimbul de noapte, ea a făcut avort spontan sever. Doctorul a zis că părea să și-l fi provocat singură. Mie mi s-a părut greu de crezut ținând cont de cât de nerăbdătoare era să aibă copilul. În plus, avea vânătăi albastre, mari, pe abdomen. Dar e imposibil să fii sigur în astfel de probleme. Sunt multe sentimente amestecate când o femeie se confruntă cu perspectiva creșterii de una singură a unui copil neplănuit.

— Ce-ar fi putut folosi ca să-și facă vânătăile? Vă amintiți?

— Unii spuseseră că ar fi putut fi scaunul din camera ei. Că l-ar fi putut trage lângă pat și că l-ar fi izbit de abdomen. Oricum, era jos când doctorii au intrat și au găsit-o inconștientă, cu fetusul într-o baltă de sânge între picioarele ei.

Carl încercă să-și imagineze. O scenă tristă.

— Și fetusul era destul de mare ca să-l vedeți?

— O, da. La optsprezece săptămâni un fetus arată ca un om mic, de circa zece – cincisprezece centimetri lungime.

— Cu mâini și picioare?

— Cu totul. Plămânii nu sunt complet dezvoltați și nici ochii. În rest are aproape orice altceva.

— Și zăcea între picioarele ei?

— Expulzase copilul și placenta pe cale normală, da.

— Ați spus despre placentă. N-a fost nimic anormal cu ea?

— E unul dintre lucrurile pe care toată lumea și le amintește. Asta și faptul că a furat fetusul. Colegii mei îl puseseră sub un cearșaf cât timp au oprit sângerarea. Când s-au întors, după o scurtă pauză, pacienta și fetusul dispăruseră. Însă placenta era încă acolo. Atunci unul dintre doctori a observat că era ruptă. Sfâșiată în două, ca să zic așa.

— Nu se putea întâmpla asta în timpul avortului?

— Uneori se întâmplă, dar *foarte* rar. Poate că violența asupra abdomenului a avut o contribuție. Oricum, e o problemă gravă dacă femeia nu este chiuretată.

— Vă referiți la potențialele infecții?

— Da, mai ales în trecut, aceasta era o importantă sursă de îngrijorare.

— Și, dacă nu e făcută cum trebuie, ce se întâmplă?

— Păi, pacienta riscă să moară.

— Înțeleg. Dar vă asigur că n-a murit. E încă în viață. Nu în cea mai bună stare din moment ce acum trăiește pe stradă, dar *este* vie.

Își puse mâinile mari în poală.

— Mă bucur să aud asta, dar e păcat că trăiește pe străzi. Multe femei nu depășesc o astfel de experiență.

— Vreți să spuneți că trauma pierderii copilului ar fi putut fi îndeajuns de mare ca s-o facă să se retragă din societate?

— A, știți ce? Orice e posibil într-o astfel de situație. Se mai întâmplă din când în când. Pot intra într-o stare de tulburare mintală și sunt destul de des copleșite de vinovăție.

•

— Cred că o să încerc să fac o scurtă prezentare a cazului. Ce părere aveți de asta, prieteni?

Se uită la Assad și la Rose, știind că amândoi aveau în minte lucruri de care voiau să scape.

— Avem un grup de tineri compus din indivizi foarte hotărâți, adică oameni care întotdeauna duc la îndeplinire ceea ce plănuiesc. Cinci tipi, fiecare cu caracteristicile lui, și o fată care pare să fie pionul central. E nerușinată, frumoasă, implicată într-o scurtă relație cu unul dintre studenții de top de la școală, Kåre Bruno – care sunt aproape convins, moare cu o mare doză de ajutor din partea găștii. Unul dintre obiectele din cutia de metal ascunsă a lui Kimmie Lassen ne conduce în această direcție. Putea să fi fost gelozie, poate o încăierare, dar ar fi putut fi un simplu accident, caz în care banda din cauciuc pe care ea a ascuns-o să fie un fel de trofeu. Oricum, banda din cauciuc nu ne spune nimic clar despre vinovăție, chiar dacă ridică unele suspiciuni. Gașca este unită în ciuda faptului că Kimmie este exmatriculată din școală, iar asocierea lor are ca rezultat, direct sau indirect, asasinarea a doi tineri din Rørvig, probabil aleși la întâmplare. Bjarne Thøgersen mărturisește, chiar dacă nouă ani mai târziu, dar probabil ca să-l acopere pe unul sau pe mai mulți dintre ceilalți. Totul duce cu gândul la faptul că tocmai de aceea i-a fost promisă o mare sumă de bani. Provenea dintr-o familie relativ săracă, iar legătura lui sexuală cu Kimmie se terminase, așa că e posibil să fi fost o soluție rezonabilă în situația lui particulară. Oricum, acum știm că *cineva* din gașcă a fost implicat, din moment ce am găsit obiecte cu amprentele victimelor în cutia lui Kimmie. Noi, cei din Departamentul Q, suntem atrași spre acest caz datorită unui cetățean particular care suspectează că s-a creat o eroare când Thøgersen a fost condamnat. Poate cel mai important element de notat în acest sens este faptul că Johan Jacobsen ne-a oferit o listă cu atacuri și dispariții în care gașca ar fi putut fi implicată. Mai mult, cu această listă putem confirma că, în timpul anilor cât Kimmie a trăit în Elveția, au fost înregistrate doar atacuri fizice – nu crime sau dispariții. Lista este, să recunoaștem, cumva speculativă, dar abordarea generală a lui Johan pare solidă. Gașca a aflat că investighez cazul. Nu știu cum, dar probabil prin Aalbæk, și se fac încercări de obstrucționare a anchetei.

În acel moment, Assad ridică un deget.

— Obstrucționare? Asta ai spus?

— Da. Se încearcă blocarea anchetei, Assad. Obstrucționare înseamnă blocare. Și asta-mi spune că acest caz presupune mai mult decât îngrijorarea a câțiva oameni bogați față de reputația lor.

Amândoi dădură din cap afirmativ.

— Ca urmare, am primit amenințări acasă, în mașină și, cel mai recent, la muncă și, mai mult ca sigur, tipii din gașcă sunt în spatele acestor amenințări. S-au folosit de tovarășii vechi de la internat pe post de gonaci ca să ne îndepărteze de caz, dar acum lanțul acesta s-a rupt.

— Deci trebuie să procedăm cu grijă, mormăi Rose.

— Corect. Acum o să fim lăsați să lucrăm în pace, iar ei nu trebuie să știe asta. Mai ales pentru că noi credem că interogarea lui Kimmie, în special în

situația ei, va fi în avantajul nostru. Prin ea am putea să clarificăm într-o oarecare măsură ce-a făcut gașca atunci.

— N-o să zică nimic, Carl, interveni Assad. Nu după cum s-a uitat la mine în gară.

Carl își scoase în afară buza de jos.

— Mda, mda, vedem noi. Kimmie Lassen este, mai mult ca sigur, într-o doagă. Cum altfel, dacă trăiește pe stradă, deși are un palat în Ordrup? Un avort în circumstanțe misterioase, în care se pare că a fost victima repetată a violenței – asta probabil că a contribuit la situație.

Se gândi să-și aprindă o țigară, dar căutătura rimelată a lui Rose era fixată cu asprime asupra mâinilor lui.

— Mai știm și că unul dintre membrii găștii, Kristian Wolf, a murit la câteva săptămâni după dispariția lui Kimmie Lassen, dar nu știm dacă cele două evenimente au legătură unul cu altul. Astăzi, însă, am aflat de la văduva lui că Wolf avea tendințe sadice și mi s-a sugerat și că ar fi avut o relație cu Kimmie Lassen.

Degetele lui strângeau pachetul de țigări. Până acum, toate bune.

— Dar cel mai important fir în acest caz este faptul că acum știm că unul sau mai mulți membri ai găștii a comis și alte atacuri pe lângă crimele din Rørvig. Kimmie Lassen a ascuns obiecte care sunt indicii sigure a cel puțin patru atacuri mortale și încă două pungulițe din plastic cu obiecte ne dau ocazia de a bănui mai mult de atât. Deci, acum vom încerca să o agățăm pe Kimmie, să urmărim acțiunile celorlalți suspecți și să ne terminăm celelalte sarcini. Aveți ceva de adăugat la acest rezumat?

Își aprinse țigara.

— Văd că încă ai ursulețul în buzunar, spuse Rose și se uită la țigară.

— Da. Altceva?

Ei clătinară din cap.

— Bine. Dă-i drumul, Rose! Ce-ai aflat?

Ea se uită la spirala de fum care se întindea spre ea. Într-o clipă avea să înceapă să dea din mâini.

— Nu prea multe și totuși destul.

— Sună criptic. Hai să auzim.

— În afară de Klaes Thomasen, n-am reușit să dau decât de un polițist care a fost implicat în anchetă. Un anume Hans Bergstrøm, care a făcut parte din Echipa de Investigații Mobile la acea vreme. Astăzi are altă slujbă și oricum e imposibil de vorbit cu el.

Acum începu să alunge fumul cu mâna.

— Nu e nimeni cu care să fie imposibil de vorbit, o întrerupse Assad. Doar că e supărat pe tine pentru că i-ai spus că e un rahat prost, zise el și zâmbi larg când ea protestă. Da, Rose, am auzit.

— Am pus mâna pe receptor. N-a auzit. Nu-i vina mea că n-a vrut să vorbească. A făcut o avere după brevetele lui și am aflat și altceva despre el.

Începu din nou să clipească și să alunge fumul cu mâna.

— Ce anume?

— Și el este un fost elev de internat. N-o să scoatem nimic de la el.

Carl închise ochii și se strâmbă. Una era să fii solidar și alta să fii în cârdășie. Beleaua dracului!

— E la fel ca și cu vechii colegi de clasă. Niciunul nu vrea să discute cu noi.

— Cu câți ai luat legătura? Probabil că s-au împrăștiat care încotro. Iar fetele ar putea avea alte nume.

Ea dădu din mână atât de evident încât Assad se dădu puțin la o parte de lângă ea. Avea un aer *atât* de amenințător!

— Dincolo de cei care stau pe cealaltă parte a globului și acum își fac somnul de frumusețe, i-am contactat aproape pe toți. Și cred că e destul. Refuză să spună ceva, asta în cazul în care vorbesc. O singură persoană mi-a dat un indiciu despre cum erau ei.

De data asta Carl suflă fumul departe de ea.

— Înțeleg. Ce-a spus acea persoană?

— Tot ce-a spus a fost că ei erau o gașcă nebună care încălca regulile școlii. Fumau hașiș în pădure și în parcurile din apropierea școlii. Dar tot părea să creadă că erau persoane destul de acceptabile. Auzi, Carl, nu poți să lași deoparte nenorocirea aia de nicotină cât timp avem ședință?

Reușise să tragă zece fumuri. Era de-ajuns.

— Dacă am putea vorbi direct cu cineva din gașcă, Carl, interveni Assad. Dar cred că nu putem. Dacă luăm legătura cu oricare dintre ei, cred că tot cazul ne va scăpa printre degete.

El stinse țigara în ceașca de cafea, spre evidenta iritare a lui Rose.

— Nu, mai așteptăm puțin. Și tu ce ai pentru noi, Assad? Am înțeles că te-ai uitat pe lista lui Johan. Ai ajuns la vreo concluzie?

Assad ridică din sprâncenele negre. Avea ceva… era evident. Și avea plăcerea aparte de a ține totul pentru el.

— Dă-i drumul, preferatule, zise Rose și îi făcu cu ochiul înconjurat de genele negre-cărbune.

El se uită în jos la notițe și zâmbi.

— Da, atunci am descoperit femeia care a fost atacată în Nyborg la 13 septembrie 1987. O cheamă Grete Sonne și are cincizeci și doi de ani. Are un magazin de haine pe Vestergade. Se numește „Doamna Talie Mare”. N-am vorbit cu ea pentru că e mai bine să ne ducem personal. Am aici raportul poliției. În dosar nu sunt prea multe date despre atac pe care să nu le știm deja.

Dar era destul, judecând după expresia lui facială.

— Femeia avea treizeci și doi de ani pe-atunci și, în acea zi de toamnă, își scosese câinele la plimbare pe plaja din Nyborg. Câinele scăpase din lesă și alerga spre un centru pentru copiii diabetici, un loc numit Skaerven. Așa că ea alerga cât de repede putea ca să-l prindă. Câinele era puțin cam zvăpăiat din câte-mi dau seama. Atunci au apărut niște tineri care l-au prins înainte ca ea să-l ajungă din urmă și i l-au dat. Erau cinci sau șase. Ea nu și-a amintit atunci mai mult de atât.

— Îu! făcu Rose. Înseamnă că a fost bătută rău.

„Da, se gândi Carl. Ori asta, ori femeia și-a pierdut memoria din alte motive".

— A fost un atac destul de brutal. În raport scrie că a fost dezbrăcată și biciuită, i-au fost rupte mai multe degete, iar câinele a fost lăsat mort lângă ea. Erau multe urme de tălpi, dar per total indiciile n-au dus nicăieri. S-a zvonit că o mașină roșie, de dimensiuni medii, fusese parcată mai jos pe Sommerbyen, în fața unei cabane cafenii, de vară, din apropiere de apă.

Assad își verifică din nou notițele.

— La numărul 50. Mașina a fost parcată acolo câteva ore. Câțiva șoferi au mai spus că au văzut niște tineri care alergau pe marginea drumului în jurul orei atacului. Au fost verificate rutele de feribot și vânzările de bilete, dar nici asta n-a dus nicăieri.

El ridică din umeri cu părere de rău, de parcă el ar fi condus ancheta.

— Atunci, după patru luni de stat în secția de psihiatrie la spitalul universitar din Odense, Grete Sonne a fost externată, iar cazul a fost pus pe raft, nerezolvat. Asta a fost tot! spuse el și afișă un zâmbet frumos.

Carl își puse capul în palme.

— Bine procedat, Assad, dar sincer, ce crezi că e așa de special la toate astea?

El ridică din nou din umeri.

— Că am găsit-o atunci. Și că putem ajunge acolo în douăzeci de minute. Magazinele nu s-au închis încă.

•

„Doamna Talie Mare" se afla în centru, la șaizeci de metri de Strøget și era un magazin de haine cu un anume specific. De acolo, chiar și cele mai diforme femei își puteau cumpăra, pe comandă, rochii măgulitoare, care să le scoată în evidență silueta, din mătase, tafta și alte țesături scumpe.

Grete Sonne era singura femeie din magazin care avea o siluetă normală. Roșcată natural, cu puțin sclipici adăugat, părea destul de sprintenă și elegantă în decorul impunător din interior. Avu o reacție întârziată la intrarea lor. Probabil că se întâlnise cu mulți travestiți de o anumită statură, dar acel bărbat de dimensiuni normale și însoțitorul lui micuț, îndesat, dar nu corpolent, nu se potriveau acelei categorii.

— Da? zise ea și se uită la ceas. Tocmai voiam să închidem, dar, dacă vă pot ajuta cu ceva, mai stau puțin.

Carl se așeză între două rânduri de enormități spânzurate pe umerașe.

— Preferăm să așteptăm până închideți, dacă e în regulă și pentru dumneavoastră. Avem câteva întrebări.

Ea se uită la insigna lui când el o ridică, apoi deveni foarte serioasă, de parcă secvențele retrospective din trecut așteptau întotdeauna pe linia de lansare.

— Păi, atunci o să închid, spuse ea, și le dădu asistentelor ei durdulii instrucțiuni pentru lunea următoare și le ură weekend plăcut la plecare.

— Eu mă duc la Flensburg luni ca să fac niște achiziții, așa că…

Ea încercă să zâmbească temându-se de ce era mai rău.

— Ne cerem scuze că nu am sunat înainte, dar este vorba despre o problemă urgentă și nu avem decât câteva întrebări.

— Dacă e în legătură cu furtul din magazinele din vecinătate, ar trebui să vorbiți cu proprietarii de pe Lars Bjørnsstræde. Sunt sigură că ei sunt mai bine informați decât mine, zise ea știind că era vorba despre altceva.

— Vă rog să ascultați. Îmi dau seama că atacul pe care l-ați suferit în urmă cu douăzeci de ani a avut efecte traumatizante asupra dumneavoastră și că probabil nu mai aveți nimic de adăugat, așa că vă rog să răspundeți prin „da” sau „nu” la întrebările pe care vi le punem. Este în regulă?

Ea deveni palidă, dar rămase fermă pe poziție.

— Doar dați din cap, continuă Carl, când ea nu răspunse.

El se uită la Assad. Acesta scosese deja carnețelul și reportofonul.

— Nu v-ați amintit nimic despre atac după aceea. Lucrurile stau la fel și acum?

După o pauză scurtă, dar nesfârșită, ea dădu din cap afirmativ. Assad consemnă mișcarea șoptind ceva în reportofon.

— Cred că știm cine a făcut-o. Au fost șase tineri de la un internat din Zealand. Poți confirma faptul că au fost șase atacatori, Grete?

Ea nu reacționă.

— Cinci băieți și o fată. Între optsprezece și douăzeci de ani. Bine îmbrăcați, așa cred. O să-ți arăt o poză cu fata.

El îi arătă o copie a fotografiei din *Gossip* din 1996, în care Kimmie Lassen stătea în fața unei cafenele, cu Wolf și Pram.

— A fost făcută câțiva ani mai târziu, iar moda e puțin diferită, dar…

O privi pe Grete Sonne. Ea nu era deloc atentă. Se holba pur și simplu la fotografie, cercetându-i pe rând pe tinerii cheflii puși pe petreceri în viața de noapte din Copenhaga.

— Nu-mi amintesc nimic și nu vreau să mă mai gândesc la treaba aia, zise ea într-un final, stăpână pe ea. Aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați lăsa în pace.

Assad făcu un pas spre ea.

— Am văzut în datele dumneavoastră vechi de la finanțe că imediat apoi, în toamna din 1987, ați dat foarte brusc de bani. Erați angajată la ferma de lapte din…

El se uită în carnețel.

— Hesselager se numește. Și atunci a venit o sumă de bani. Șaptezeci și cinci de mii de coroane, am dreptate? Și atunci v-ați deschis primul magazin în Odense, apoi aici, în Copenhaga.

Carl simți că surprinderea îi ridicase o sprânceană. Cum dracu' reușise Assad să afle așa ceva? Și sâmbătă. Și de ce nu-i spusese nimic despre acest lucru pe drum? Ar fi avut destul timp.

— Poți să-mi explici de unde au venit banii, Grete Sonne? întrebă Carl și ridică din sprânceană spre ea.

— Eu…

Părea să caute vechea explicație, dar fotografia din revistă îi rămăsese în cap și îi scurtcircuitase legăturile interne.

•

— Cum dracu' ai știut despre bani, Assad? zise el în timp ce mergeau pe stradă. N-ai avut ocazia să verifici astăzi plățile impozitelor, nu?

— Nu. Doar că m-am gândit la un proverb pe care l-a inventat tata: „Dacă vrei să afli ce-a furat cămila din bucătăria ta ieri, atunci n-ar trebui să-i despici stomacul. Ar trebui să te uiți în curul ei”, spuse el, și zâmbi larg.

Carl fu nevoit să cugete la aceasta.

— Ceea ce înseamnă?…

— Atunci, de ce să faci ceva mai dificil decât e? Am căutat pe internet dacă e cineva în Nyborg pe nume Sonne.

— Și apoi ai sunat la cineva și ai cerut să divulge lucruri despre situația financiară a lui Grete?

— Nu, Carl. Nu înțelegi proverbul. Trebuie într-un fel să cauți în spatele poveștii, pricepi?

El tot nu pricepea.

— Serios, Carl! Mai întâi, am sunat la oamenii pe care-i cheamă Sonne. Ce se putea întâmpla cel mai rău? Să-mi spună că nu era familia Sonne pe care o căutam? Sau că vecina era nou-venită? zise el și își desfăcu brațele. Pe bune, Carl!

— Și ai dat de vechiul cartier al lui Sonne?

— Da! Mă rog, nu imediat, dar ei locuiau într-un apartament, așa că erau cinci alte persoane din care să aleg.

— Și?

— Da, așa că am dat de doamna Balder de la etajul al treilea. Ea mi-a spus că locuia acolo de patruzeci de ani și că o cunoscuse pe Grete pe vremea când aceasta purta fuste din pluș.

— Plisate, Assad. Plisate. Și apoi?

— Păi, femeia mi-a spus totul. Că fata avusese noroc să ia banii de la un bărbat anonim din Funen căruia îi păruse rău pentru ea. Șaptezeci și cinci de mii de coroane. Era de-ajuns ca să înceapă să-și facă magazinul pe care-l dorea. Apoi doamna Balder s-a bucurat. Toți din bloc s-au bucurat, mi-a zis ea. Pentru că a fost așa mare păcat că Grete fusese atacată.

— Bine lucrat, Assad.

Acel lucru, își dădu seama Carl, era de fapt un nou și important aspect al investigației. Când gașca le făcea rău unor persoane erau două urmări posibile: pe de-o parte, victimele docile, precum Grete Sonne – care fusese în permanență înspăimântată și speriată de moarte –, erau cumpărate și, pe de alta, victimele care nu cooperau nu primeau nimic. Pur și simplu dispăreau.

27.

Carl mesteca pateurile pe care Rose le aruncase pe biroul lui. Televizorul cu ecran mare prezenta un reportaj despre regimul militar din Birmania; robele stacojiu-închis păreau să aibă același efect ca și boneta roșie de toreador pe capul unui taur. Așa că, pentru moment, dispariția soldaților danezi în Afghanistan fu împinsă mai jos pe lista de priorități. Era ceva la care, probabil, prim-ministrul se uita fără părere de rău.

Peste câteva ore Carl trebuia să fie la liceul Rødovre, la întâlnirea cu unul dintre foștii profesori de la internat. Un bărbat cu care Kimmie avusese o aventură, după spusele lui Mannfred Sloth.

Un sentiment ciudat, irațional, pe care îl trăiau mulți polițiști în timpul unei anchete, îl străbătu și pe Carl. În ciuda faptului că vorbise cu mama vitregă a lui Kimmie, care o știa de când era micuță, nu se simțise niciodată mai aproape de ea ca atunci. Se uita în gol și se întreba pe unde era ea.

Imaginea de la televizor se schimbă din nou, iar povestea cu casa care sărise în aer lângă șinele de tren de lângă Ingerslevsgade fu reluată pentru a miliarda oară. Întreg traficul feroviar fusese dat peste cap; câteva cabluri suspendate fuseseră și ele spulberate. Mai jos, pe linie, erau câteva mașini galbene de la serviciul de reparații al companiei electrice, fapt ce însemna că probabil acestea fuseseră smulse. În imagine apăru adjunctul comisarului de poliție, iar Carl dădu volumul mai tare.

— Tot ce știm e că probabil locuința a fost o vreme casa unei femei fără adăpost. Muncitorii de la căile ferate au văzut-o din când în când în ultimele luni când pleca, dar n-am găsit urmele ei sau ale oricărei alte persoane.

— E posibil să se fi comis o crimă? întrebă reportera cu tonul excesiv de empatic cu care fac jurnaliștii dintr-o știre nu foarte importantă, una cutremurătoare.

— Tot ce pot spune este că, din ceea ce știu autoritățile de la transporturi, nu exista nimic în acea clădire care să declanșeze în mod natural o asemenea explozie și, în mod cert, nu de magnitudinea pe care o vedem aici.

Reportera se întoarse spre cameră.

— Timp de mai multe ore experții geniști ai armatei au investigat locul, spuse ea, și apoi se întoarse spre oficialul de la poliție. Ce au descoperit ei? Se știe ceva la ora aceasta?

— Păi… Ei bine, încă nu știm sigur dacă aceasta este cauza, dar ei au găsit fragmente de grenade de genul celor cu care sunt echipați soldații noștri.

— Cu alte cuvinte, casa a fost aruncată în aer cu grenade?

Ea se pricepea al naibii de bine să tragă de timp.

— Posibil, da.

— Ce se mai știe despre femeie?

— Era o prezență obișnuită aici. Făcea cumpărături de la Aldi de acolo, zise el și arătă spre Ingerslevsgade. Se îmbăia acolo din când în când, adăugă el și arătă spre DGI City. Normal, îi rugăm pe toți cei din zonă, care au informații, să contacteze poliția. Descrierea ei urmează să fie finalizată, dar credem că suntem în căutarea unei femei albe, între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani, un metru șaizeci și șapte și de constituție medie. Hainele ei variază, dar, în general, e cam murdară ca urmare a faptului că locuiește pe străzi.

Carl rămase tăcut, iar o bucată de pateu îi atârna din colțul gurii.

•

— E cu mine, zise el lângă banda de securitate cu însemnele poliției, când el și Assad trecură prin lanțul de polițiști și tehnicieni militari. Erau o mulțime de oameni care se perindau pe șine și erau puse o groază de întrebări. Fusese o încercare de sabotare a unui tren? Și dacă da, avusese ca țintă un anumit tren? Fusese vreo personalitate în trenurile care trecuseră atunci pe lângă clădire? Toate acele întrebări și speculații zumzăiau prin aer, iar urechile jurnaliștilor erau enorme.

— Tu începi din partea aia, Assad, spuse Carl și arătă în spatele casei.

Erau cărămizi peste tot, mari și mici, într-un adevărat amalgam. Așchii din lemn de la uși și acoperișuri, carton cu smoală și jgheaburi făcute țăndări. Unele resturi îndoiseră gardul din plasă în spatele căruia fotografii și jurnaliștii erau pregătiți de acțiune în cazul în care erau găsite rămășițe omenești.

— Unde sunt muncitorii de la căile ferate care au văzut-o? îl întrebă Carl pe unul dintre colegii lui de la sediu.

Acesta arătă peste umărul lui, spre câțiva bărbați care stăteau adunați ca niște medici de la urgență în uniformele lor reflectorizante.

Imediat ce le arătă insigna, doi dintre ei începură să vorbească în același timp.

— Stați! Pe rând, zise el și arătă cu degetul spre unul dintre bărbați. Tu primul. Poți să mi-o descrii?

Bărbatul părea destul de mulțumit de situație. Într-o oră avea să termine munca și fusese o zi extrem de variată.

— Nu i-am văzut fața, dar de obicei purta o rochie lungă și o haină matlasată; totuși, alteori ea purta ceva complet diferit.

Colegul lui dădu din cap afirmativ.

— Da, iar când era pe stradă de obicei târa după ea o valiză.

— Aha! Ce fel de valiză? Neagră? Maro? Pe roți?

— Da, genul pe roți. Una mare. Mi se pare că uneori culoarea se schimba.

— Așa-i, zise primul. Eu cred că am văzut și una neagră, și una verde.

— Se uita mereu în stânga și-n dreapta de parcă ar fi fost vânată, adăugă al doilea.

Carl dădu din cap afirmativ.

— Și probabil chiar așa era. Cum de i s-a dat voie să locuiască în casa aceea, din moment ce ați știut că e acolo?

Primul bărbat scuipă lângă picior.

— La dracu', n-o foloseam. Iar după cum e condusă țara asta trebuie să accepți faptul că unii oameni sunt lăsați în urmă, zise el și clătină din cap. Mde, n-am vrut s-o torn la nimeni. La ce dracu' mi-ar fi folosit?

Camaradul lui fu de acord.

— Avem cel puțin cincizeci de astfel de clădiri de aici până în Roskilde. Gândiți-vă câți oameni ar putea locui în ele.

Carl prefera să nu se gândească. Câțiva vagabonzi beți și ar fi fost haos pe șine.

— Cum a intrat acolo?

Ei rânjiră unul la altul.

— La dracu', a descuiat poarta și a intrat, răspunse unul dintre ei și arătă spre ceea ce fusese odată o poartă în gard.

— Bine. Și cum a făcut rost de cheia porții? A pierdut cineva o cheie?

Ei ridicară din umeri până spre căști și râseră până îi contaminară și pe cei din restul găștii. De unde dracu' să știe ei? De parcă ar fi verificat porțile acelea…

— Altceva? întrebă Carl și se uită în jur, la grupul de bărbați.

— Da, spuse unul dintre ceilalți. Cred că am văzut-o ieri în stația Dybbølsbro. Era puțin cam târziu și mă întorceam cu transportatorul de acolo, spuse el, și arătă spre una dintre mașinile de reparat șine. Stătea pe platforma de acolo și se uita la șine. De parcă era Moise pe cale să despartă apele. Să fiu al naibii dacă nu m-am gândit că voia să se arunce în fața trenului, dar n-a făcut-o.

— I-ai văzut fața?

— Da. Eu sunt cel care i-a spus poliției câți ani cred că are.

— Între treizeci și cinci și patruzeci și cinci de ani. Nu asta ai spus?

— Da, dar acum că mă gândesc la asta, ea era probabil mai aproape de treizeci și cinci decât de patruzeci și cinci. Părea foarte tristă. O persoană pare mult mai în vârstă atunci, nu credeți?

Carl dădu din cap și scoase din buzunarul hainei fotografia prelucrată de Assad. Scoasă la imprimanta cu laser, aceasta era ușor uzată; pliurile se adânciseră.

— Ea este? întrebă el și ținu fotografia în dreptul nasului bărbatului.

— Da, la dracu', asta e.

Părea absolut consternat.

— Nu arăta chiar așa, da, la dracu', sigur ea e. Îi recunosc sprâncenele. Rar vezi femei cu sprâncene așa de largi. Uau, arată mult mai bine în fotografia aia.

În timp ce bărbații se adunaseră în jurul fotografiei și făceau comentarii, Carl își întoarse atenția spre clădirile din jur.

„Ce dracului s-a petrecut aici, Kimmie?” își zise el. Dacă ar fi găsit-o cu o zi mai devreme, ar fi înaintat mult mai mult.

— Știu cine e, zise Carl și se întoarse spre colegii lui. Aceștia se învârteau prin jur, fiecare purtând haine din piele neagră și tânjind după omul care să le spună fix această propoziție.

— Vreți să sunați la secția de poliție din Skelbækgade și să-i spuneți echipei de căutări că femeia care a stat aici este Kristen-Marie Lassen, cunoscută și drept Kimmie Lassen? Au codul numeric personal și alte informații despre ea. Dacă aflați ceva, eu sunt primul care află, ne-am înțeles?

Tocmai voia să plece, dar se opri.

— Încă ceva. Vulturii ăia de acolo, zise el și arătă spre jurnaliști. Nu trebuie să afle numele sub nicio formă, da? Dacă-l află, acest lucru va perturba o anchetă în desfășurare. Transmiteți mai departe!

Carl se uită la Assad, care stătea practic în genunchi și căuta printre rămășițe. Ciudat, tehnicienii criminaliști îl lăsaseră singur. Se părea că aceștia evaluaseră deja situația și îndepărtaseră orice suspiciune de act terorist. Acum tot ce rămânea era să-i convingă de acest lucru și pe reporterii mult prea entuziaști.

El se bucura că asta nu făcea parte din slujba lui. Sări peste ceea ce fusese ușa clădirii, o bucată mare, grea, verde, acoperită pe jumătate cu graffiti alb, trecu printr-o gaură din gard și ieși pe stradă. Nu fu greu să găsească semnul care era încă atârnat de unul dintre stâlpii galvanizați ai gardului. Pe el scria GUNNEBO LØ GSTRUP FENCE și o listă cu numere de telefon.

Își scoase mobilul și sună de câteva ori la acele numere, dar fără noroc. Ale dracului weekenduri! Întotdeauna le urâse. Cum putea cineva să facă treabă polițienească dacă oamenii erau în vizuină, hibernând?

„Assad va trebui să vorbească cu ei luni, își spuse el. Cineva de acolo ar putea să reușească să explice cum de Kimmie a intrat în posesia cheii”.

Tocmai voia să-i facă semn lui Assad; n-avea să mai găsească nimic la fața locului pe care să-l fi trecut cu vederea tehnicienii criminaliști. Dar atunci auzi un scrâșnet de frână și îl văzu pe șeful de la Omoruri ieșind din mașină când aceasta se opri la colț. Ca toți ceilalți, purta o geacă din piele neagră, deși a lui era puțin mai lungă, mai lucioasă și, probabil, mult mai scumpă.

„Ce dracu’ caută aici?” își spuse Carl urmărindu-l cu privirea.

— N-au găsit cadavre, strigă Carl în timp ce Marcus Jacobsen îi saluta din cap pe câțiva colegi din spatele gardului întors pe dos.

— Auzi, hai să faci o plimbare cu mine, Carl, zise el când ajunse în fața lui. Am găsit-o pe drogata pe care o cauți. Și este foarte, foarte moartă.

•

Nu vedea pentru prima oară așa ceva: aruncat sub o scară, un cadavru palid și patetic, încovoiat înainte, cu păr rar împrăștiat peste o foiță din aluminiu și mizerie. O creatură abuzată, cu fața umflată de la o lovitură. Cu puțin peste douăzeci și cinci de ani.

O sticlă întoarsă de lapte cu ciocolată se vărsase pe o pungă albă din plastic.

— Supradoză, zise doctorul și își scoase dictafonul.

Sigur că trebuiau să facă autopsia, dar medicul legist era familiarizat cu situația. Acul încă atârna din vena maltratată de la gleznă.

— De acord, spuse șeful de la Omoruri. Dar…

El și Carl dădură din cap unul spre altul. Marcus se gândise la același lucru. Supradoză, sigur. Dar cum? O drogată experimentată ca ea?

— Tu ai fost să vorbești cu ea. Când a fost asta, Carl?

Carl se întoarse spre Assad, care stătea cu zâmbetul obișnuit pe față. Ciudat de neafectat de atmosfera sumbră din casa scării.

— Marți, șefu', răspunse Assad.

Nici măcar nu avea nevoie să se uite în carnețel, era aproape înspăimântător.

— Marți după-amiază, pe 25, adăugă el. Curând avea să spună că era 3.32 sau 3.59, sau ceva de genul acela. Dacă nu l-ar fi văzut pe Assad sângerând, Carl ar fi putut crede că e robot.

— E ceva de-atunci. Multe se puteau întâmpla între timp, spuse șeful de la Omoruri. Se lăsă într-un genunchi și înclină capul, cu ochii fixați la vânătăile de pe fața și de pe gâtul femeii.

Da, e clar că i-au fost făcute după ce-l întâlnise pe Carl.

— Rănile astea n-au fost făcute imediat înainte de moarte. Suntem de acord în privința asta?

— Cu o zi înainte, aș zice eu, spuse medicul legist.

Se auziră zgomote puternice pe casa scării și unul dintre oamenii din vechea echipă a lui Bak coborî cu o persoană pe care în mod clar nimeni n-ar fi vrut s-o recunoască drept membru al familiei.

— Acesta este Viggo Hansen. Tocmai mi-a spus ceva ce cred că ați vrea să auziți.

Bărbatul greoi se încruntă spre Assad și primi în schimb o privire arogantă.

— El trebuie să fie aici? zise el plat și scoase în evidență mâinile tatuate.

O pereche de ancore, o svastică și un KKK. Drăguț băiat. Când trecu pe lângă Assad, își lovi burta grasă de el, iar Carl făcu ochii mari. Spera ca Assad să nu reacționeze.

Assad dădu din cap, atent.

— Am văzut-o pe stricata aia cu altă curvă, ieri.

El o descrise, iar Carl scoase fotografia uzată scoasă la imprimanta laser.

— Ea era? întrebă el și strâmbă din nas.

Mirosul rânced de transpirație și urină era aproape la fel de puternic ca și duhoarea de alcool emanată printre dinții putrezi ai bețivanului. Acesta își frecă orbitele ochilor adormiți și respingători și dădu din cap astfel încât bărbia dublă i se bălăngăni.

— I-a tras ieri câteva drogatei ăleia. Uitați-vă la vânătăi. Dar m-am băgat și-am dat-o afară. Avea gură mare, nenorocita, zise el încercând fără succes să-și îndrepte spinarea.

Ce clovn! De ce mințea?

Unul dintre colegii lor sosi și șopti ceva la urechea șefului de la Omoruri.

— Bine, spuse Marcus Jacobsen.

Cu mâinile în buzunare, el se uită la idiot, iar expresia de pe fața lui sugera că mai avea puțin și scotea cătușele dintr-o clipă în alta.

— Viggo Hansen. Ai o față binecunoscută, mi se spune. Peste zece ani în spatele gratiilor pentru violență și agresiune sexuală asupra femeilor singure. Pretinzi că ai văzut-o pe femeia asta bătând-o pe decedată. Știind așa bine poliția, nu-ți dă prin cap că ar trebui să fii puțin mai deștept de atât?

El trase adânc aer în piept. De parcă încerca să tragă lucrurile înapoi către un început mai bun. Ca și cum ar fi putut face acest lucru.

— Acum, spune-ne ce s-a întâmplat, de fapt. Le-ai văzut stând aici, vorbind, și asta a fost tot. Bine. Altceva?

El se uită în pământ, iar umilința pe care o resimțea era aproape palpabilă. Poate că prezența lui Assad era de vină.

— Nu.

— La ce oră era?

El ridică din umeri. Alcoolul îi distrusese simțul timpului. Fără îndoială că trecuseră ani de când avusese așa ceva.

— Ai băut tot timpul de când le-ai văzut?

— Doar de distracție, zise el și încercă să zâmbească.

Nu era o priveliște frumoasă.

— Viggo a recunoscut că a golit cele câteva beri care erau aici sub scară, spuse polițistul care îl adusese jos din apartament. Niște beri și o pungă cu chipsuri.

Lucruri de care sărmana Tine nu se bucurase prea mult.

Îi spuseră să stea acasă în ziua aceea și să încerce să se abțină de la băutură. Nu mai scoaseră nimic altceva de la restul chiriașilor din clădire.

Cam asta era tot ce se putea spune despre moartea lui Tine Karisen. Se dusese probabil singură și nimeni nu avea s-o plângă cu excepția unui șobolan flămând pe nume Lasso, căreia uneori ea îi spunea Kimmie. Era doar încă o cifră în statistici. Dacă n-ar fi fost poliția, ea ar fi fost deja uitată până dimineață.

Tehnicienii criminaliști întoarseră corpul înțepenit și găsiră doar o pată întunecată de urină sub ea.

— Mă întreb ce ne-ar fi spus, bombăni Carl.

Marcus dădu din cap afirmativ.

— Da, nevoia de a o găsi pe Kimmie Lassen a devenit acum și mai urgentă.

Întrebarea era doar dacă aceasta schimbase cu ceva lucrurile.

•

Îl lăsă pe Assad la locul exploziei, cerându-i să adulmece în jur și să afle dacă ancheta ducea la vreo nouă descoperire. Apoi urma să se ducă înapoi la sediu și să vadă dacă o putea ajuta pe Rose la ceva.

— O să încerc mai întâi la magazinul de animale, apoi o să conduc la liceul Rødovre, strigă el în timp ce Assad se îndrepta hotărât spre experții geniști și spre tehnicienii criminaliști care încă împânzeau zona.

•

Nautilus Trading era ca o oază verde pal printre celelalte clădiri de dinainte de război pe o stradă micuță și șerpuită care, mai mult ca sigur, avea să fie următoarea pe lista demolărilor pentru a face loc cutiilor luxoase, de nevândut. Copaci mari cu frunze galben-aprins plantați în butoaie din stejar erau aliniați afară, iar postere cu animale exotice erau lipite pe toată fațada. O afacere mult mai mare decât își imaginase și, probabil, și mai înfloritoare decât pe vremea în care Kimmie lucrase acolo.

Și, bineînțeles, era închis. Pacea de sâmbătă se instalase acolo. El dădu ocol clădirii și găsi un intrând cu o ușă descuiată. „Livrări”, scria pe ea. O deschise, merse cam zece metri și se trezi într-un spațiu infernal, cu umiditate tropicală care îi udă imediat brațele.

— E cineva? strigă el la intervale de douăzeci de secunde în timp ce se plimba printre acvarii și șopârle.

Apoi se afundă într-un paradis de cântece de păsări care se ridicau dinspre sute și sute de cuști într-o sală de mărimea unui supermarket obișnuit. Nu găsi o ființă omenească până ce nu ajunse în cel de-al patrulea spațiu, printre cuștile care adăposteau mamifere mari și mici. Era un bărbat concentrat care freca o cușcă îndeajuns de mare încât să intre unul sau doi lei.

Când Carl se apropie, mirosi prezența unui prădător în aerul bolnăvicios de dulce. Deci poate chiar *era* o cușcă pentru lei.

— Mă scuzați, spuse Carl atât de încet – și aparent așa de înspăimântător – încât bărbatul din cușcă scăpă din mâini găleata și mopul.

Rămase acolo într-o mare de apă și săpun, cu mănușile din cauciuc până la coate, și se uită la Carl de parcă acesta venise să-l sfâșie în bucăți.

— Mă scuzați, spuse Carl din nou de data aceea cu insigna ridicată. Carl Mørck, de la Departamentul Q de la sediul poliției. Ar fi trebuit să sun înainte, dar treceam prin zonă.

Bărbatul avea în jur de șaizeci-șaizeci și cinci de ani, părul alb și riduri adânci în jurul ochilor care, fără îndoială, se accentuaseră de-a lungul anilor, grație

plăcerii de a lucra cu puiuții de animale mici și păroase. Doar că în acel moment nu părea foarte încântat.

— E o cușcă mare de curățat, spuse Carl ca să-l liniștească puțin.

Pipăi barele de oțel fine și lucioase.

— Da, dar trebuie să fie ca la poză. Mâine va fi trimisă la proprietarul firmei.

•

Carl îi spuse care era scopul vizitei lui într-o cameră din spate, unde prezența animalelor nu mai părea așa de intensă.

— Da, spuse bărbatul. Sigur că mi-o amintesc pe Kimmie foarte bine. Ea a ajutat la ridicarea acestui loc, știți? Cred că a fost cu noi aproape trei ani… anii în care ne extindeam ca să devenim un centru de import și achiziții.

— Achiziții?

— Da. Dacă un fermier din Hammer are un loc cu patruzeci de lame sau zece struți de care vrea să scape, atunci intrăm noi pe fir. Sau când crescătorii de nurci vor să treacă la afacerea cu șinșile. Ne contactează și micile grădini zoologice. Avem și un zoolog, și un veterinar, spuse el, și apărură ridurile din jurul ochilor. Suntem cel mai mare distribuitor angro din nordul Europei pentru orice specie de animale. Așa că primim orice, de la cămile la castori. De fapt, Kimmie a fost cea care a început totul. Ea a fost singura la acea vreme cu priceperea necesară.

— Era un veterinar specializat, așa-i?

— O, da, mă rog, aproape. Și avea experiență în vânzări, așa că se putea ocupa de evaluarea originii animalelor, de rutele de comerț și de toată documentația.

— De ce a renunțat?

El clătină din cap.

— Ei, a fost cu mult timp în urmă, dar, când Torsten Florin a început să facă cumpărături aici, ceva s-a schimbat. Se părea că ei se cunoșteau deja. Apoi ea a cunoscut un alt bărbat prin intermediul lui, așa cred.

Carl se uită la managerul magazinului de animale. Părea de încredere. Memorie bună. Bine organizat.

— Torsten Florin? Mogulul modei?

— Da, el. Este extrem de interesat de animale. De fapt, este cel mai bun client al nostru, zise el și clătină din nou capul încet. Este impropriu spus în ziua de azi pentru că el deține pachetul majoritar de acțiuni la Nautilus, dar pe atunci era doar client. Un tânăr foarte plăcut și de succes.

— Înțeleg. Înseamnă că este foarte interesat de animale, zise Carl și se uită pe geam către întinderea nesfârșită de cuști. Spuneți că se cunoșteau deja. De unde știți?

— Păi, eu n-am fost aici când a venit Florin prima dată. Probabil că s-au salutat când el a vrut să plătească. Ea se ocupa de asta. Dar, la început, ea n-a părut prea entuziasmată să-l revadă. Nu știu ce s-a întâmplat mai târziu.

— Bărbatul de care ați spus, cel pe care îl cunoștea Torsten Florin, era cumva Bjarne Thøgersen? Vă amintiți?

El ridică din umeri. Evident că nu-și amintea.

— S-a mutat cu el în septembrie 1995, știți, zise Carl. Sunt sigur că ea lucra aici pe vremea aceea.

— Hmm… Poate. De fapt, nu vorbea despre viața ei.

— Niciodată?

— Nu. Nici măcar nu știam unde locuia. Își vedea de treburile personale, așa că nu vă pot ajuta cu asta.

Managerul stătea în fața unei cuști în care o pereche de ochi mici, negri, adânciți în orbite, se uitau la el cu o încredere ferventă.

— Asta e preferata mea, zise el și scoase o maimuță de mărimea degetului său mare. Mâna mea e copacul ei.

O ridică în aer când creatura liliputană se agăță de două dintre degetele lui.

— De ce a plecat de la Nautilus? A spus ce motiv avea?

— Cred că a vrut să meargă mai departe în viață. Nu a fost un motiv anume. Înțelegeți ce vreau să spun?

Carl oftă atât de tare încât maimuța căută refugiu în spatele degetelor. La dracu' cu toate întrebările și la dracu' cu stilul acela de interogatoriu! Așa că își puse masca nervoasă.

— Cred că știi de ce a plecat, așa că te rog să fii bun și să-mi spui.

Bărbatul își puse mâna în cușcă și îi dădu voie micuței maimuțe să dispară în spate. Apoi se întoarse spre Carl. Părul și barba ca zăpada nu-l mai ajutau să pară prietenos; acestea erau mai mult un fel de halou de îndărătnicie și sfidare. Deși fața lui era încă relaxată, privirea devenise mai dură.

— Cred că ar trebui să plecați acum, zise el. Am încercat să fiu serviabil. Nu aveți niciun drept să mă acuzați că stau aici și că vă vând gogoși.

„Deci așa vrei să joci", își zise Carl și afișă unul dintre zâmbetele lui superioare.

— Tocmai mă întrebam, spuse el. Când a fost inspectată ultima oară această afacere. Cuștile acestea nu sunt extrem de înghesuite? Iar sistemul de ventilație e în regulă? Câte animale mor de fapt în timpul transportului? Sau aici?

Începu să se uite în cuști, una câte una. În acestea stăteau trupuri mici, înspăimântate și respirau repede, ascunse în colțuri. Managerul magazinului de animale zâmbi și afișă o dantură frumoasă. Era clar că, din punctul lui de vedere, Carl putea spune orice voia. Nautilus Trading nu avea niciun motiv de îngrijorare.

— Vreți să știți de ce a plecat? Atunci cred că ar trebui să-l întrebați pe Florin. Până la urmă, el e șeful aici!

28.

Era o seară letargică de sâmbătă, iar știrile de la radio dădeau atenție în mod egal atât nașterii unui tapir în pădurea tropicală Randers, cât și amenințării președintelui Partidului Conservator de a aboli noile granițe districtuale a căror înființare tot el o ceruse.

Carl formă un număr pe mobilul lui, se uită la luciul apei, la razele soarelui care se reflectau în suprafața ei și se gândi: „Ce bine că mai există ceva ce nu poate fi stricat.” Assad ridică receptorul la celălalt capăt.

— Unde ești, șefu’?

— Tocmai am traversat podul Zealand, pe drum spre liceul Rødovre. Este ceva ce-ar trebui să știu despre Klavs Jeppesen?

Când Assad se gândea aproape că se auzea.

— Este frust, Carl. E singurul lucru pe care-l pot spune.

— Frust?

— Da. Frustrat. Vorbește încet, dar probabil că sunt doar emoțiile care îi blochează libera exprimare.

Libera exprimare? Assad mai avea puțin până să înceapă să creeze versuri despre „zborul lin al gândului”.

— Știe de ce mă duc la el?

— Mai mult sau mai puțin, da. Rose și cu mine am lucrat la listă toată după-amiaza, Carl. Ea tocmai ar vrea să vorbească cu tine.

El tocmai era pe cale să protesteze, dar Assad dispăruse. Într-un fel, așa făcu și Carl odată ce Rose își puse în mișcare limba acidă.

— Da, suntem tot aici, zise ea și îl trezi pe Carl care căzuse pe gânduri. Am studiat lista asta toată ziua și cred că am găsit ceva ce putem folosi. Vrei să auzi?

Ce dracului credea ea?

— Da, te rog, zise el și aproape uită să facă la stânga pe strada către Folehaven.

— Îți aduci aminte de cazul de pe lista lui Johan despre cuplul care a dispărut în Langeland?

I se părea Rosei cumva că suferă de demență sau ce?

— Da, răspunse el.

— Bine. Erau din Kiel și au dispărut. Este posibil ca unele obiecte găsite lângă golful Lindelse să fi fost ale lor, dar nu s-a dovedit niciodată. Am tot croșetat la cazul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Am găsit-o pe fata lor. Stă în casa părinților ei din Kiel.

— Și?

— Ia-o ușor, Carl. În mod sigur, cineva care a făcut atât de multă muncă de poliție are dreptul să tragă puțin de poveste, nu?

El spera ca ea să nu-l audă oftând.

— Numele ei e Gisela Niemüller și este șocată de felul în care a fost cercetat cazul în Danemarca.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Cercelul. Îți aduci aminte de el?

— Haide, Rose, pentru Dumnezeu. Am vorbit despre el de dimineață.

— În urmă cu doisprezece ani ea a contactat poliția daneză și le-a zis că poate certifica fără ezitare faptul că cercelul găsit lângă golful Lindelse a fost al mamei ei.

În acel moment Carl fu cât de mult era omenește posibil să se tamponeze într-un Peugeot 106, cu patru tineri gălăgioși înăuntru.

— Ce? strigă el călcând frâna. Un moment, continuă și apoi trase mașina pe marginea drumului. Nu l-a putut identifica atunci, dar îl poate identifica acum?

— Fata fusese la o petrecere cu niște rude în Albersdorff, în Slesvig, și văzuse niște fotografii ale părinților ei la adunarea de familie. Și ce crezi că purta mama ei în acele poze? Am întrebat doar, spuse ea, și scoase un mârâit de plăcere. Da, cerceii, la dracu'!

Carl închise ochii și își încleștă pumnii.

— Da! țipă creierul lui.

Se simțea probabil la fel ca pilotul de teste Chuck Yeager când a depășit bariera sunetului.

— Fir-aș al dracului!

Clătină din cap. Era o realizare de proporții.

— Bingo. Super, Rose. Super. Ai luat o copie a fotografiei cu mama care poartă cerceii?

— Nu, dar a zis că a trimis-o la secția de poliție din Rudkøbing în jurul anului 1995. Am vorbit cu ei și au zis că arhivele vechi sunt acum în Svendborg.

— Nu le-a trimis originalul, nu?

El se rugă să n-o fi făcut.

— Ba da.

La dracu'.

— Dar probabil că a păstrat o copie. Sau negativul. Sau îl are cineva, nu?

— Nu, ea nu crede. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care era așa de supărată. N-a mai auzit nimic de la ei de atunci.

— O să suni imediat la Svendborg, da?

Ea scoase un sunet ce păru ironic.

— Evident că nu mă cunoști prea bine, domnule detectiv inspector-șef!

Apoi ea trânti jos receptorul. În mai puțin de zece secunde el sună înapoi.

— Bună, Carl, se auzi vocea lui Assad. Ce i-ai spus? Arată ciudat.

— Lasă, Assad. Spune-i doar că sunt mândru de ea.

— Acum?

— Da, acum, Assad.

Assad puse jos receptorul.

Dacă poza cu cercelul femeii dispărute era găsită în arhivele secției de poliție din Svendborg și *dacă* un expert putea garanta că cercelul găsit pe plajă, lângă golful Lindelse, se potrivea cu cel găsit în cutia din metal ascunsă a lui Kimmie, dovedind că erau, de fapt, perechea de cercei din fotografie, *atunci* aveau un caz.

Erau destule probe ca să înceapă procesul. Doamne, apucaseră, în sfârșit, capătul corect al bâtei. Fuseseră necesari douăzeci de ani, dar, oricum, Florin, Dybbøl Jensen și Pram aveau să fie târâți prin acel proces lung, implacabil, cunoscut sub numele de murdara mașinărie a justiției. Nu trebuiau decât să dea, mai întâi, de urma lui Kimmie; la urma urmei, găsise cutia la ea acasă. A o găsi avea să fie, fără îndoială, mai ușor de spus decât de făcut, iar moartea prietenei ei drogate nu ușura cu nimic lucrurile. Dar ea *trebuia* localizată.

— Da, spuse Assad dintr-odată, la celălalt capăt al liniei. A fost încântată. Mi-a zis că sunt micuțul ei vierme de nisip.

Râse atât de tare că-i zgârie urechile lui Carl. Cine, în afară de Assad, ar fi acceptat o asemenea insultă evidentă cu atâta umor?

— Dar, Carl, eu n-am vești așa de bune ca Rose, zise el după ce râsul lui pieri. Nu mai conta pe faptul că Bjarne Thøgersen vrea să ne ajute vorbind cu noi. Atunci, ce facem?

— A refuzat să ne primească? Asta vrei să-mi spui?

— Într-un fel, atunci a părut mai clar.

— Nu contează, Assad. Spune-i lui Rose că *trebuie* să facă rost de fotografia aceea. Mâine e ziua noastră liberă și *asta* e o promisiune.

•

Carl se uită la ceas în timp ce coti pe bulevardul Hendriksholms. Ajunsese devreme, dar poate era mai bine. Oricum, acest Klavs Jeppesen părea genul care prefera să ajungă prea devreme decât prea târziu.

Liceul Rødovre era o adunătură de cutii comprimate, puse una peste alta pe asfalt, un haos de clădiri care intrau unele într-altele și fuseseră probabil extinse de multe ori în timpul anilor în care învățământul liceal luase amploare printre reprezentanții clasei muncitoare. O alee colo, o sală de sport dincolo, cutii galbene din cărămidă, noi și vechi, care îmbunătățeau, zice-se, condițiile tinerilor din mediul suburban până la nivelul atins cu multă vreme în urmă de puștii de pe coasta de nord.

Urmări săgețile-indicator care îl conduceau către chermeza dată de absolvenții Lasasep și reuși să-l găsească pe Klavs Jeppesen afară, lângă sala de festivități, cu brațele pline de pachete de șervețele și discutând cu două studente mai

măricele, destul de drăguțe. El era un tip arătos, dar îmbrăcat în stilul insipid, tipic profesiei lui, cu o jachetă din catifea cord și cu barbă.

Era un profesor de liceu cu „L” mare. Își concedie audiența cu un „Ne vedem mai târziu” rostit pe un ton care sugera că e un burlac liber și îl conduse pe care spre cancelaria în care alți absolvenți discutau cu nostalgie.

— Știți de ce mă aflu aici? întrebă Carl.

Colegul lui, care vorbea o daneză stricată, îi explicase lui Jeppesen cum stăteau lucrurile, află Carl.

— Ce vreți să știți? întrebă Jeppesen și îi făcu semn lui Carl să ia loc pe unul dintre scaunele vechi, de firmă.

— Vreau să știu totul despre Kimmie și despre gașca din care făcea parte.

— Colegul dumneavoastră a sugerat faptul că s-ar fi redeschis cazul Rørvig. E adevărat?

Carl dădu din cap afirmativ.

— Și avem motive serioase să bănuim că unul sau mai mulți din această gașcă sunt vinovați și de alte atacuri.

Nările lui Jeppesen fremătară de parcă rămăsese fără oxigen.

— Atacuri?

Se uită în gol și nu reacționă când una dintre colegele lui băgă capul pe ușă.

— Klavs, tu te ocupi de muzică? întrebă ea.

El își ridică ochii de parcă era în transă și confirmă absent din cap.

— Am fost îndrăgostit de Kimmie, zise el când rămaseră din nou singuri. Am dorit-o mai mult decât am dorit vreodată pe cineva. Era combinația perfectă dintre drac și înger. Atât de frumoasă, tânără și blândă ca o pisicuță și, totuși, dominatoare.

— Avea șaptesprezece sau optsprezece ani când ați început relația cu ea. În plus, era elevă la acea școală! Nu prea era conform regulamentului, nu?

El se uită la care fără să ridice capul.

— Nu e ceva de care să fiu mândru, spuse. Nu m-am putut abține, încă îi simt pielea și astăzi, înțelegeți? Și au trecut douăzeci de ani.

— Da, și tot douăzeci de ani au trecut de când ea și alți câțiva au fost suspectați de comiterea unei crime. Ce părere aveți despre asta? Credeți că ar fi putut s-o facă împreună?

Jeppesen făcu o grimasă.

— *Oricine* poate face așa ceva. Dumneavoastră n-ați fi putut ucide un om? Poate că deja ați făcut-o, zise el apoi își întoarse capul și vorbi mai încet. Au fost câteva episoade care m-au făcut să-mi pun întrebări, ambele petrecute înainte și după aventura mea cu Kimmie. Anume, era un băiat la școală pe care mi-l amintesc foarte bine. O pușlama foarte arogantă, așa că poate a primit ceea ce merita. Dar circumstanțele au fost ciudate. Într-o zi, a vrut dintr-odată să plece de

la școală. Spunea că a căzut în pădure, dar eu știu cum arată vânătăile după o bătaie.

— Ce legătură are asta cu gașca?

— Nu știu ce legătură are cu ei, dar știu că acel Kristian Wolf a întrebat despre băiat în fiecare zi după ce acesta a plecat de la școală: cum era, dacă mai aflasem ceva de el, dacă se întorcea…

— Nu ar fi putut fi sincer interesat de starea băiatului?

El se întoarse spre Carl. Era un profesor în ale cărui mâini competente oameni decenți își încredințau copiii pentru continuarea dezvoltării lor. Un om care fusese alături de elevii lui ani de zile. Dacă ar fi arătat cuiva aceeași expresie la ședințele cu părinții, aceștia probabil că ar fi fost îndeajuns de îngrijorați ca să nu-și mai ducă copiii la acea școală. Nu, din fericire, nu se întâmpla asta. Rar se putea vedea o expresie atât de învrăjbită de răzbunare, ranchiună și dezgust față de umanitate.

— Kristian Wolf nu manifesta niciun interes real față de nimeni în afară de sine, spuse el cu mult dispreț. Credeți-mă, era capabil de orice. Dar cred că îi era teribil de teamă să fie confruntat cu propriile fapte. De aceea voia să fie sigur că băiatul plecase definitiv.

— Dați-mi exemple, zise Carl.

— El a fondat gașca, sunt sigur de asta. Era genul activist, ardea de răutate și și-a răspândit repede otrava. El a fost cel care ne-a dat în vileag pe mine și pe Kimmie. Din cauza lui a trebuit să plec din școală, iar ea a fost exmatriculată. El a fost cel care a împins-o spre băieții de care el voia să se ia. Iar când ea îi ademenea în pânza ei, el o trăgea din nou. Ea era femela lui de păianjen, iar el, cel care trăgea sforile.

— Probabil că știți că e mort. Într-un accident de vânătoare.

El dădu din cap.

— Probabil, credeți că mă face fericit. Deloc. A scăpat prea ușor.

Se auziră râsete pe coridor, iar el își veni în fire pentru un moment.

Apoi furia se instală din nou pe fața lui și îl trase înapoi în abis.

— L-au atacat pe băiat în pădure, așa că el a fost nevoit să scape, îl puteți întreba chiar pe el. Poate că-l știți? Numele lui e Kyle Basset. Acum trăiește în Spania. Poate fi găsit cu ușurință. Are una dintre cele mai mari companii de construcții din Spania, KB Construcciones SA.

Carl notă numele.

— Și l-au omorât pe Kåre Bruno. Credeți-mă, adăugă el.

— Și noi ne-am gândit la asta, dar de ce credeți *dumneavoastră* asta?

— Bruno m-a căutat când am fost concediat. Fuseserăm rivali, dar după aceea am devenit aliați. El și cu mine, împotriva lui Wolf și restul. Mi-a mărturisit că îi era teamă de Wolf. Că se cunoșteau de mai demult. Că acel Kristian locuia în apropiere de bunicii lui și nu pierdea niciodată ocazia de a-l amenința, zise

Jeppesen și dădu din cap ca pentru el. Nu e mult, știu, dar e destul. Wolf l-a amenințat pe Kåre Bruno, așa a fost. Iar Bruno a murit.

— Vorbiți de parcă ați fi sigur de aceste lucruri. Dar adevărul e că nu începuserăți relația cu Kimmie când Bruno a murit, iar atacul din Rørvig s-a petrecut după ce ați plecat.

— Da. Dar înainte de asta am văzut cum se ascundeau ceilalți copii când gașca străbătea țanțoșă coridoarele. Am văzut ce le făceau celorlalți când erau împreună. E adevărat că nu colegilor de clasă, din moment ce solidaritatea e primul lucru care se învață la școală, dar oricui altcuiva. Și, pur și simplu, știu că l-au atacat pe băiat.

— De unde știți?

— Kimmie și-a petrecut noaptea cu mine de câteva ori în timpul weekendurilor la școală. Avea un somn agitat, ca și cum era ceva în interiorul ei care nu-i dădea pace. I-a strigat numele în somn.

— Numele cui?

— Al băiatului! Al lui Kyle!

— Părea șocată sau suferea?

El râse. Venea din locul în care râsul e un mecanism de apărare, nu o mână întinsă.

— Ea nu părea bântuită, nu. Nicidecum. Așa era Kimmie.

Carl se gândi să-i arate ursulețul, dar fu distras de gâlgâitul aparatului de cafea. Dacă cei care își făceau cafea continuau așa până la finalul cinei, tot ce avea să rămână era zațul.

— Poate servim câte o cafea? întrebă el fără să aștepte un răspuns.

Spera ca o ceașcă de moca să compenseze sutele de ore în care nu mâncase așa cum trebuia.

„Eu nu vreau”, gesticulă Jeppesen.

— Kimmie era rea? întrebă Carl în timp ce-și turna cafeaua, practic inhalând-o.

Nu auzi niciun răspuns. Când se întoarse cu ceașca la gură și cu nările excitate de aroma soarelui care lumina odată peste câmpurile unei ferme columbiene de cafea, scaunul lui Klavs Jeppesen era gol. Audiența luase sfârșit.

29.

Ea înconjurase lacul de la planetariu spre Vodroffsvej și înapoi, pe rute diferite. În sus și în jos, pe scări și alei care legau lacul de Gammel Kongevej și Vodroffsvej. Înainte și înapoi, fără să se apropie prea mult de stația de autobuz de vizavi de Teaterpassagen, unde își imagina că o așteptau bărbații.

Din când în când se așeza pe terasa planetariului, cu spatele la fereastră și cu privirea concentrată la jocul de lumini al fântânii de pe lac. Cineva din spatele ei se minună de priveliște, dar lui Kimmie puțin îi păsa. Trecuseră ani de când nu se mai lăsa impresionată de astfel de lucruri. Tot ce voia să facă era să-i zărească pe bărbații care-i făcuseră așa ceva lui Tine. Să vadă cine erau urmăritorii ei, cei care lucrau pentru nenorociții aceia.

Pentru că nu se îndoia nicio clipă că ei aveau să se întoarcă. De asta îi fusese așa de frică lui Tine și, fără îndoială, avusese dreptate. Dacă voiau să pună mâna pe Kimmie, nu renunțau așa ușor. Iar Tine fusese legătura. Dar Tine nu mai era.

•

Scăpase ușor când grenadele explodaseră și casa sărise în aer. Câțiva copii probabil că o văzuseră când trecuse în fugă pe lângă centrul de înot, dar atât. De cealaltă parte a clădirii, în jos pe Kvægtorvsgade, ea își dăduse jos haina și o aruncase în valiză. Apoi își pusese o geacă din velur și își acoperise părul cu o eșarfă neagră.

Zece minute mai târziu, era în recepția bine luminată a hotelului Ansgar de pe Colbjørnsensgade și flutura pașaportul portughez pe care-l găsise cu câțiva ani în urmă într-una dintre valizele furate. Nu era o asemănare sută la sută, dar, pe de altă parte, era vechi de șase ani și cine nu-și schimba înfățișarea într-o asemenea perioadă de timp?

— Vorbiți engleza, doamnă Teixeira? o întrebase hamalul prietenos.

Restul fusese doar o formalitate. A stat cam o oră în grădină, sub încălzitoarele cu gaz, cu câteva pahare. Astfel, personalul hotelului se putu familiariza cu ea. Apoi dormise aproape douăzeci de ore, cu pistolul sub pernă și cu imaginea lui Tine tremurându-i în minte. De atunci, fu condusă de zarva lumii din mintea ei pe drumul către planetariu și, după opt ore de așteptare, găsi în sfârșit ce căuta.

Bărbatul era slab, aproape atrofiat, iar privirea lui se muta de la fereastra lui Tine de la etajul cinci la intrarea în Teaterpassagen.

— O să aștepți mult și bine, rahatule, bombăni Kimmie când se așeză pe banca din fața planetariului de pe Gammel Kongevej.

Cu puțin înainte de unsprezece noaptea, bărbatul fu înlocuit. Nu era nicio îndoială că individul care îi luase locul avea un grad inferior. Se putea spune asta după felul în care se apropiase. Ca un câine care se ducea la bolul cu hrană, adulmecând în jur, mai întâi, ca să vadă dacă avea voie. De aceea el făcea de serviciu sâmbăta, în schimbul de noapte, și nu celălalt. Și de aceea Kimmie se hotărî să-l urmărească pe cel care pleca.

Se luă după bărbatul slab, la mică distanță, și ajunse la autobuz chiar în clipa în care ușile se închideau. Atunci observă cât de pocită era fața lui. Buza de jos era despicată și avea o tăietură adâncă, cu copci, deasupra unei sprâncene și vânătăi care se întindeau de-a lungul liniei formate de păr, de la ureche la gât, ca și cum s-ar fi vopsit cu henna și nu s-ar fi clătit bine.

El se uita pe fereastră când ea urcă. Stătea și se uita încruntat la trotuar sperând să-și zărească ținta în ultimul moment. Abia când autobuzul ajunse la Peter Bangsvej începu să se relaxeze.

„E în afara serviciului și nu e ocupat, își zise ea. Nu are pe nimeni la care să se ducă acasă”. Era evident după atitudinea lui. După indiferența lui. Dacă ar fi fost cineva care să-l aștepte, o fetiță sau un cățeluș ori o sufragerie călduroasă în care să-și țină iubita de mână în timp ce își ascultau răsuflările unul altuia și râsetele, atunci ar fi respirat mai profund și mai liber. Nu, nu-și putea ascunde gâlmele din suflet și din stomac. Nu avea pe nimeni la care să se ducă acasă. Niciun motiv să se grăbească. De parcă ea nu știa cum era *asta*.

•

El coborî la hanul Damhus și nu puse nicio întrebare în legătură cu distracțiile serii. Întârziase, lucru pe care se părea că-l știa. Mulți clienți se cuplaseră deja și plecau spre aventurile lor de-o noapte. El își agăță haina în cui și intră în sala spațioasă, fără să aibă vreo ambiție. Și cum ar fi putut avea vreuna la cum arăta?

Comandă o bere și se așeză la bar, cu ochii la mese, spre mulțime, ca să vadă dacă nu cumva era o femeie, orice femeie, care să se uite spre el.

Ea își scoase basmaua și jacheta din velur și îl rugă pe garderobier să aibă mare grijă de geanta ei. Apoi se strecură în încăpere, cu umerii încrezători îndreptați în spate și cu sânii care semnalizau ușor spre cei care mai puteau încă să se concentreze.

Pe scenă, o formație de mâna a treia, cu volumul la maximum, acompania dansatorii care se pipăiau prudent. Nimeni dintre cei de pe ringul de dans, de sub cerul cristalin alcătuit din neoane, nu părea să-și fi găsit sufletul-pereche.

Simți ochii fixați asupra ei și tensiunea care începuse deja să se răspândească printre mese și scaunele de la bar. Își dădu seama că avea mai puțin machiaj decât celelalte femei. Mai puțin machiaj și mai puțină grăsime pe oase.

„Mă recunoaște?” se întrebă ea și își plimbă privirea încet printre ocheadele rugătoare, până la bărbatul subțire. Stătea acolo, ca și ceilalți bărbați, răsucit și gata să se repeadă la cel mai mic semnal. El își rezemă cotul cu nonșalanță pe bar

și își săltă ușor capul. Ochii lui profesioniști o măsurară să vadă dacă aștepta pe cineva sau dacă era o pradă liberă.

Când ea ajunse la jumătatea drumului printre mese zâmbi spre el, ceea ce-l făcu să tragă adânc aer în piept. Nu-i venea să creadă dar, Dumnezeule, tare i-ar fi plăcut. Nu trecură nici două minute până ce ea fu pe ringul de dans cu primul bărbat transpirat și înflăcărat, în același ritm ca restul.

Dar bărbatul slab observase privirea ei și faptul că ea făcuse alegerea. Își îndreptă spatele, își netezi cravata și încercă, pe cât de bine putu, să facă în așa fel încât fața lui slăbănoagă și maltratată să pară relativ atrăgătoare în lumina difuză. Se apropie de ea în mijlocul dansului și o luă de mână. Îi cuprinse spatele puțin cam neîndemânatic și o strânse ușor. Ea își dădu seama că degetele lui nu erau versate. Inima lui bătea cu putere lângă umărul ei. Era o pradă ușoară.

•

— Asta-i casa mea, zise el.

Arătă jenat cu capul spre sufrageria care dezvăluia panorama stației de tren din Rødovre, a unor locuri de parcare și a străzilor cum se vedeau de la etajul cinci al clădirii. Îi arătă plăcuța cu numele din hol, de lângă ușile liftului de culoarea lila. Scria „Finn Aalbæk”. Apoi spuse că era o clădire sigură, deși în curând urma să fie dărâmată.

O luase de mână și o condusese pe holul de la etajul cinci ca un cavaler care își ducea domnița pe un pod suspendat, peste un râu învolburat. O ținea din scurt astfel încât prețioasa lui să nu aibă cumva remușcări și să fugă. Întărâtată de nerăbdare și de încrederea de sine, recent reabilitată, imaginația lui îl făcea să bâjbâie deja pe sub pături, încordat și pregătit. Îi spuse că, dacă voia, putea să iasă pe balcon să admire priveliștea, curăță măsuța de cafea, aprinse lămpile Astro, puse un CD și desfăcu o sticlă cu gin.

Ea își dădu seama că trecuseră zece ani de când fusese singură cu un bărbat în spatele ușilor închise.

— Ce-ai pățit? întrebă ea curioasă și își trecu mâna peste fața lui.

El își ridică sprâncenele ofilite, un gest pe care, fără îndoială, îl exersase atent în fața oglinzii. Probabil că i se părea fermecător, dar nu era absolut deloc.

— O, asta! Am dat peste un grup de flăcăi când eram de serviciu. O încăierare care nu s-a terminat prea bine pentru ei.

Zâmbi șmecherește. Chiar și zâmbetul era un clișeu. Pur și simplu mințea.

— Cu ce te ocupi de fapt, Finn? întrebă ea, într-un final.

— Eu? Sunt detectiv particular, răspunse el într-un mod în care prin cuvântul „particular”, se întrezăreau cercetările murdare și ocheadele indecente.

Nu avea nimic exotic, misterios sau periculos, așa cum, fără îndoială, îi fusese intenția. Ea se uită la sticla pe care o vântura acesta și își dădu seama că i s-au încordat mușchii gâtului. „Ia-o ușor, Kimmie, șoptiră vocile. Nu-ți pierde controlul.”

— Gin tonic? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ai cumva whisky?

El păru surprins, dar nu nemulțumit. Femeile care beau whisky rareori erau genul sensibil.

— Ei, ei, ce sete îți e! spuse el după ce ea goli paharul dintr-o înghițitură.

Ca să țină pasul, el mai turnă un pahar pentru ea și unul pentru el. Ea bău trei pahare unul după altul în vreme ce el era deja amețit și distant.

Neafectată, îl întrebă despre munca lui și observă cum inhibițiile suprimate de alcool îl conduseră mai aproape de ea pe canapea. El îi zâmbi în timp ce-și plimba degetele în sus pe coapsa ei.

— Încerc să găsesc o femeie care e capabilă să distrugă viețile multor oameni.

— A, sună captivant. E un spion industrial, o damă de companie sau ceva de genul ăsta? întrebă ea.

Ca să ilustreze fascinația sa docilă puse mâna pe a lui și i-o conduse spre partea interioară a coapsei.

— E câte puțin din toate, zise el încercând să-i desfacă puțin picioarele.

Ea se uită la gura lui și știu că avea să vomite dacă încerca să o sărute.

— Cine e?

— E secret, iubire. Nu-ți pot spune.

„Iubire”, spusese el. Din nou acea durere.

— Dar ce fel de om te angajează pentru o astfel de misiune?

Îl lăsă să-și plimbe mâna puțin mai sus pe coapsă. Respirația lui care duhnea a alcool era fierbinte pe gâtul ei.

— Oameni din înalta clasă, șopti el ca și cum acel lucru l-ar fi plasat mai sus în ierarhia împerecherilor.

— Ce spui de încă un pahar? sugeră ea în timp ce degetele lui pipăiau mai departe spre pelvis.

El se trase ușor și se uită la ea cu un zâmbet ironic, răsucit în zona umflată a feței. Avea un plan, era clar. Ea va bea, iar el va turna, până când ea va fi complet lubrifiată și pregătită. Din punctul lui de vedere ea putea să leșine. Puțin îi păsa cu ce se alegea ea. Kimmie știa că nu conta.

— N-o putem face în noaptea asta, în timp ce gura lui deveni paralelă cu sprâncenele încruntate. Sunt la ciclu. O putem face în altă zi, bine?

Era o minciună, desigur, dar în adâncul ei și-ar fi dorit să fie adevărat. Unsprezece ani trecuseră de când sângerase. Rămăseseră numai crampele abdominale, iar ele nu erau cauzate de nimic fizic. Ani plini de furie și de vise spulberate.

Făcuse avort și aproape murise. Și devenise sterilă. Așa era.

Altfel lucrurile ar fi putut-o lua pe alt făgaș.

Mângâie cu grijă sprânceana lui sfâșiată cu degetul arătător, dar nu reuși să aline resentimentul lui și frustrarea tot mai mare. Își dădea seama la ce se gândea el. Adusese acasă târfa nepotrivită și n-avea de gând să suporte așa ceva. De ce dracului se dusese la noaptea celor singuri dacă era pe stop?

Kimmie observă că trăsăturile lui deveniră mai aspre. Apoi își trase geanta mai aproape și se ridică, se duse la fereastra balconului și se uită la peisajul mohorât și golaș cu case terasate și blocuri turn îndepărtate. Aproape că nu se vedea nicio lumină, numai licărirea rece a stâlpilor de lumină de pe stradă, puțin mai la distanță.

— Ai omorât-o pe Tine, spuse ea încet și băgă mâna în geantă.

Îl auzi când se ridică de pe canapea. Într-o secundă avea să fie pe ea. Era amețit, dar în interior, instinctul de conservare îl împingea de la spate. Apoi ea se întoarse și scoase pistolul cu amortizor. El îl observă în timp ce încerca să ocolească măsuța de cafea și se opri brusc, uimit de sine însuși și de daunele pe care le suferise mândria lui profesională. Era amuzant de văzut. Ei îi plăcea combinația de uimire tăcută și groază.

— Nu, spuse ea, probabil că n-a fost prea înțelept. Ai târât acasă ținta muncii tale fără s-o știi.

El își lăsă capul într-o parte și se uită cu atenție la fața ei. Se vedea clar că adăuga straturi noi imaginii pe care și-o făcuse cu femeia devastată de pe stradă. Confuz, scotocea prin memorie. Cum putuse să decadă astfel? Cum de se lăsase prostit de haine, de crezuse că o cerșetoare e atrăgătoare?

„Haide, șoptiră vocile. Dă-l gata. Nu e nimic altceva decât lacheul lor! Dă-l gata acum!”

— Dacă nu erai tu, prietena mea ar mai fi încă în viață, zise ea și își dădu seama că alcoolul îi ardea mațele.

Se uită la sticlă, aurie și pe jumătate plină. Încă o înghițitură și vocile și focul aveau să se liniștească.

— N-am omorât pe nimeni, zise el.

Ochii lui se plimbau de la degetul ei de pe trăgaci, la siguranța pistolului. În căutarea unui firicel de speranță că ea a omis ceva.

— Te simți ca un șobolan încolțit? întrebă ea.

Întrebarea era superfluă, iar el refuză să răspundă. Nu-i plăcea să recunoască, dar cine nu s-ar fi simțit astfel? Aalbæk era cel care o bătuse pe Tine, care o scuturase bine și o făcuse vulnerabilă. Aalbæk era cel care o făcuse să fie periculoasă pentru Kimmie. Da, poate Kimmie era arma, dar Aalbæk era mâna care o ghida. De aceea el trebuia să plătească. El și cei care dăduseră ordinul.

— Ditlev, Ulrik și Torsten se află în spate. Știu, zise ea complet absorbită de proximitatea sticlei și de conținutul ei vindecător.

N-o face, spuse una dintre voci, dar o făcu. Întinse mâna spre sticlă și văzu mai întâi corpul lui ca o vibrație în aer, apoi ca o masă de haine și mâini,

pocnind-o și înhățând-o. Cuprins de furia lui sălbatică, o aruncă la podea. „Umilește sexual un bărbat și o să-ți faci un dușman pe viața”, învățase ea. Era adevărat. Iar acum avea să plătească pentru privirile flămânde și atingerile umile la care se expusese pentru a o face să vină în apartamentul lui. Pentru că se supusese, devenind vulnerabil.

El o aruncă în radiator, iar ea se lovi cu capul de barele acestuia. Apucă o figurină mare din lemn care stătea pe podea și o lovi în șold. O prinse de umeri, răsucind-o pe burtă. Îi apăsă pieptul în jos și îi suci la spate mâna cu pistolul, dar ea nu-i dădu drumul. Degetele lui se înfipseră în braț. Ea simțise durerea de multe ori înainte și era nevoie de mai mult ca s-o facă să strige.

— Să nu încerci să mă iei de sus. Să nu îndrăznești să încerci să mă păcălești, spuse el, și o lovi cu pumnul în șale.

Apoi reuși să-i apuce mâna strânsă pe pistol și îl aruncă într-un colț. După aceea își băgă o mână sub fustă, îi rupse ciorapii și îi dădu la o parte lenjeria.

— Dracu’ să te ia de curvă, nu ești la ciclu! strigă el.

O apucă bine, o întoarse și o pocni peste față. Se uitară unul la altul în timp ce o ținea pe podea și o lovea cu pumni dați la întâmplare. Coapse tari în pantaloni uzați din poliester îi încălecară pieptul. Vene pline de sânge ieșiseră în evidență pe antebrațele care loveau în continuare. O bătu până când apărarea ei începu să se diminueze, iar rezistența păru fără rezultat.

— Ai terminat, nenorocito? strigă el și îi arătă un pumn încleștat care era gata să încheie pedeapsa. Sau vrei să sfârșești ca prietena ta drogată?

„Terminase”, o întrebase el?

„Nu termin decât atunci când nu mai respir”.

Știa asta mai bine decât oricine.

•

Kristian o cunoscuse cel mai bine. El fusese cel care știuse când ea simțea acel impuls de excitare. Acea senzație chimică de a fi ridicat în timp ce burta trimite fiori de dorință spre fiecare celulă din corp. Iar când stăteau în întuneric și se uitau la „Portocala mecanică” el îi arăta unde putea duce dorința.

Kristian fusese cel experimentat. Testase multe fete înainte. Cunoștea toate cuvintele magice către cele mai profunde gânduri ale lor. Știa în ce direcție să răsucească cheia în centura castității. Și dintr-odată ea se trezea în mijlocul găștii, sub privirile lor lascive care îi observau corpul dezgolit în lumina pâlpâitoare a imaginilor oribile de pe ecranul televizorului.

El le arătase, ei și celorlalți, cum să ajungă la plăcere pe mai multe căi deodată. Le arătă că violența și dorința sexuală mergeau mână în mână. Fără Kristian nu ar fi învățat niciodată cum să-și folosească trupul pe post de momeală. Exclusiv pentru vânătoare, însă, la ce nu se așteptase fusese faptul că, pe deasupra, învățase și cum să controleze evenimentele din jur, pentru prima oară în viața ei. Poate nu la început, dar mai târziu, da.

Iar când reveni acasă din Elveția, stăpânea arta la perfecție. Se culcase cu bărbați aleși la întâmplare. Le cucerea inima și apoi le-o frângea. Așa își petrecea nopțile. În timpul zilei totul era rutină. Răceala ca de gheață a mamei vitrege. Munca cu animalele la Nautilus Trading. Contactul cu clienții și weekendurile cu gașca. Atacuri ocazionale.

Apoi Bjarne se apropiase de ea și trezise în ea sentimente noi. Îi spusese că valora mai mult de atât. Că ea era prețioasă. O persoană care le-ar fi putut face viața mai bogată, lui și altora. Că nu era vinovată pentru ceea ce făcuse în trecut; că tatăl ei fusese un porc. Că trebuia să se îndepărteze de Kristian. Că trecutul era trecut.

•

Aalbæk crezu că s-a resemnat și începu imediat să umble la pantaloni. Ea îi zâmbi scurt. Poate că el își imaginase că zâmbea pentru că îi plăcea astfel. Că totul era în regulă, conform planului ei. Că era mult mai complicată decât crezuse el la început. Că bătaia făcea parte din ritual. Dar Kimmie zâmbise pentru că știa că era la mila ei. Zâmbi când el își scoase membrul. Zâmbi când îl simți pe coapsa goală și observă că acesta nu era suficient de tare.

— Stai o secundă, ne ocupăm de asta, șopti ea privindu-l fix. Pistolul e de jucărie. N-am vrut decât să te sperii. Dar știai asta, nu?

Își despărți buzele ușor ca să pară mai pline.

— Cred c-o să-ți placă de mine, spuse ea, și se frecă de el.

— Și eu cred la fel, zise el cu ochii leneși adânciți în decolteul ei.

— Ești puternic. Un bărbat minunat.

Își mișcă ușor umerii cu afecțiune lângă el și observă că el își relaxă picioarele ca ea să-și elibereze brațul și să-i conducă mâna între picioare. Asta îl făcu să-și înmoaie strânsoarea ca ea să-i cuprindă membrul cu cealaltă mână.

— N-o să le spui nimic despre asta lui Pram și celorlalți, nu? zise ea în timp ce îl excită până când el începu să gâfâie.

Dacă era ceva ce avea să nu le raporteze, acest lucru era. Nimeni nu se punea în calea tipilor ăștia. Chiar și el știa acest lucru.

•

Kimmie și Bjarne trăiseră împreună o jumătate de an când Kristian nu mai suportase. Ea își dăduse seama de acest lucru într-o zi când el ademenise gașca să dea un atac foarte diferit de obiceiurile lor. Kristian își pierduse controlul, iar în încercarea de a-l regăsi îi întorsese pe toți ceilalți împotriva ei. Ditlev, Kristian, Torsten, Ulrik și Bjarne. Unul pentru toți și toți pentru unul.

Își aduse aminte toate acestea cu mult prea multă claritate când Aalbsek, care stătea pe ea, nu mai putu aștepta și încercă s-o forțeze. Ura și îi plăcea totodată. Nimic nu putea stârni atâta forță ca ura. Nimic n-o excita mai tare decât dorința de răzbunare. Cu toată puterea se întoarse pe spate, se ridică pe jumătate cu spatele pe perete, pe figurina tare cu care el o lovise.

Îl apucă din nou de membrul pe jumătate erect. Era îndeajuns ca să-l facă să ezite. Îndeajuns ca să-l frece și să-l tragă până când el mai avu puțin și țipă. Iar când în final termină pe coapsa ei aerul îi rămase blocat în plămâni. Era un bărbat care fusese luat prin surprindere de multe ori în acea noapte. Un bărbat care avusese și zile mai bune și care, undeva, pe drum uitase diferența dintre masturbare solitară și atingerea unei femei.

Era complet pierdut. Pielea lui era umedă, dar ochii îi erau uscați și se uitau în gol spre un punct din tavan care nu îi putea oferi răspunsul la întrebarea cum oare reușise ea să se strecoare de sub el și dintr-odată să stea cu picioarele desfăcute și cu pistolul ațintit spre pântecele lui care încă pulsa.

— Bucură-te de moment pentru că va fi ultima oară, nenorocitule, zise ea.

Se ridică și sperma i se prelinse pe picior. Era plină de dispreț și de sentimentul persistent că fusese pângărită. Exact același sentiment pe care-l avusese când cei în care avusese cea mai mare încredere o dezamăgiseră.

Ca loviturile tatălui ei când nu se purta cuviincios. Ca toanele surprinzătoare ale mamei vitrege și capacele pe care le lua peste urechi când vorbea cu entuziasm despre cineva. Ca ghearele unei mame bețive care nu știa în ce direcție să dea cu pumnul și nici de ce. Ea folosea cuvinte precum „curat”, „tăcere” și „curtoazie”. Cuvinte a căror importanță fetița o învățase înainte să le priceapă înțelesul.

Și apoi fusese ceea ce Kristian și Torsten și ceilalți îi făcuseră. Cei în care avusese încredere. Da, cunoștea sentimentul de pângărire și tânjea după el. Viața o făcuse să fie dependentă de el. O împingea să meargă mai departe. O ajuta să acționeze.

— Ridică-te, zise ea și deschise ușa de la balcon.

Era o seară liniștită și umedă. Dinspre casele terasate de vizavi se auziră voci tari, într-o limbă străină, pulsând ca un ecou în peisajul de beton.

— Ridică-te.

Făcu semn cu pistolul și se uită la zâmbetul care se lărgea pe fața lui umflată.

— Nu spuneai că-i de jucărie? întrebă el și se mișcă încet spre ea în timp ce-și trase fermoarul la pantaloni.

Ea se întoarse spre figurina de pe podea și trase în ea. Surprinzător cât de încet fu zgomotul pe care glonțul îl făcu atunci când se înfipse în lemn. Surprinzător și pentru Aalbæk. Acesta se făcu mic, dar ea flutură din nou pistolul, de data aceea spre balcon.

— Ce vrei? întrebă el când ieși, acum mult mai serios și cu mâna încleștată pe balustradă.

Ea se uită peste margine. Întunericul de sub ei era ca un abis care putea înghiți orice. Aalbæk o știa și începu să tremure.

— Spune-mi totul, zise ea și se retrase în umbrele de lângă perete.

El făcu ce-i ceruse. Încet, dar în ordinea corectă. Observații profesioniste, frumos organizate cronologic. Ce era de ascuns, de fapt? Până la urmă, era doar o slujbă. Dar, în acel moment, erau mult mai multe în joc.

În timp ce Aalbæk vorbea ca să-și salveze viața, Kimmie și-i imagină pe vechii ei prieteni. Ditlev, Torsten și Ulrik. Se spune că bărbații puternici conduc neputința omenirii. Ca și peste a lor. Istoria o dovedise de multe ori. Iar când bărbatul din fața ei nu mai avu nimic de spus, ea vorbi cu răceală:

— Ai două opțiuni. Sări sau te împușc. Suntem la etajul cinci. Ai șanse să supraviețuiești săriturii. Știi că sunt tufișuri acolo. Nu de-aia sunt plantați așa de aproape de clădire?

El scutură din cap. Dacă era ceva ce nu se putea întâmpla, asta era. Văzuse multe la viața lui. Dar astfel de lucruri nu se puteau întâmpla. Reuși să zâmbească patetic.

— Nu sunt tufișuri acolo jos. Doar ciment și iarbă.

— Vrei milă de la mine? I-ai arătat lui Tine vreun pic de milă?

El nu răspunse, ci rămase încruntat încercând să se convingă că ea vorbea serios. Până la urmă, ea tocmai făcuse dragoste cu el. Sau ceva asemănător, oricum.

— Sari sau te împușc în boașe. N-o să trăiești, îți promit.

El făcu un pas spre ea și se uită la pistol cu ochi înspăimântați în timp ce ea îl ținu îndreptat spre el, cu degetul curbat pe trăgaci. Probabil că totul s-ar fi sfârșit cu un glonț dacă n-ar fi fost alcoolul care pulsa în venele lui. El sări balustrada încercând să stea atârnat de ea. Ar fi reușit să se balanseze și să aterizeze pe balconul de mai jos dacă ea nu l-ar fi lovit cu patul pistolului peste degete până când acestea cedară. Se auzi o bufnitură înfundată când ateriză pe pământ. Niciun țipăt.

Apoi ea se întoarse la ușa de la balcon și se uită la figurina ruptă care zăcea rânjind pe covor. Zâmbi la rândul ei, se aplecă, luă cartușul gol și îl puse în geantă. O oră mai târziu, timp în care curățase cu grijă paharele, sticlele și restul, trânti mulțumită ușa în urma ei. Figurina rămase rezemată de radiator, cu un șervet de bucătărie înfășurat atrăgător în jurul taliei. Ca un proprietar de restaurant gata să-i întâmpine pe următorii clienți.

30.

Carl auzi bubuituri și huruieli puternice dinspre sufragerie, de parcă toți elefanții din lume mestecau deșelata lui mobilă IKEA. Deci Jesper dădea din nou o petrecere. Carl își frecă tâmplele și se pregăti de ceartă.

Când deschise ușa fu întâmpinat de un sunet asurzitor, de lumina pâlpâitoare a televizorului și de Morten și Jesper care stăteau pe fiecare colț al canapelei.

— Ce dracu' se petrece aici? strigă el zăpăcit de sunetul omniprezent și de goliciunea relativă a încăperii.

— Sunet ambiental, răspunse Morten cu o doză de mândrie, după ce coborî puțin volumul cu telecomanda.

Jesper arătă în jur spre boxele ascunse după scaune și pe rafturi. „Mișto, ei?" părea să spună privirea lui. Pacea era un lucru de domeniul trecutului pentru familia Mørck. Îi dădură o cutie călâie de Tuborg și încercară să-l îmbuneze informându-l că Morten primise sistemul stereo de la părinții unuia dintre prietenii săi care nu-l puteau folosi. Deștepți oameni! În acel moment Carl simți pornirea de a le oferi o surpriză de proporții similare.

— Am vești pentru tine, Morten! Hardy a întrebat dacă ai vrea să ai grijă de el aici, acasă. Contra cost. Patul va sta chiar aici unde e acum boxa ta mișto de bass. O putem muta în spatele patului. Așa o să fie loc ca să punem punga lui pentru urină.

Luă o înghițitură de bere și așteptă cu nerăbdare reacția lor când vestea avea să-și facă loc în creierele lor grele, de sâmbătă.

— Contra cost? zise Morten.

— Hardy o să stea *aici?* interveni Jesper îmbufnat. Mda, mă rog. Puțin îmi pasă. Dacă nu obțin cât mai repede o locuință pentru tineri pe Gammel Amtsvej, o să mă mut cu mama, pe parcela ei.

Poate când își va vedea ceafa.

— Cât crezi că plătește? continuă Morten.

În acel moment pe Carl începu să-l doară din nou capul. Două ore și jumătate mai târziu, se trezi uitându-se la radioul cu ceas pe care scria DUMINICĂ 01.39.09. Avea capul plin de imagini cu cercei făcuți din ametist și argint și nume precum Kyle Basset, Kåre Bruno și Klavs Jeppesen. În camera lui Jesper rapperii gangsta din New York fuseseră reînviați, iar Carl se simțea de parcă inhalase o doză mare de virus gripal mutant. Sinusuri uscate, orbite care-l usturau și o moleșeală care-i acaparase corpul și membrele.

Zăcu acolo și se luptă o vreme înainte să-și arunce într-un final picioarele peste marginea patului și să se gândească dacă un duș fierbinte putea să-i alunge

o parte din demoni. Porni, în schimb, radioul cu ceas și ascultă buletinul de știri care spunea că încă o femeie fusese găsită bătută și pe jumătate moartă într-un container de gunoi. De data aceea se întâmplase pe Store Søndervoldsstræde, dar împrejurările erau identice cu cele de pe Store Kannikestræde.

Era o coincidență ciudată că era vorba de două străzi cu nume similare, se gândi el; amândouă începeau cu „Store” și se terminau cu „stræde”. Încercă să-și amintească dacă mai erau și alte străzi cu nume la fel în districtul Departamentului A. De aceea era complet treaz când sună Lars Bjørn.

— Cred că ar fi o idee bună să te îmbraci și să vii aici în Rødovre, zise el.

Carl vru să zică ceva dur, cum ar fi fost că Rødovre nu era în jurisdicția lor sau ceva despre infecții și boli contagioase, dar Bjørn îl lăsă mut când îi spuse că detectivul particular Finn Aalbæk fusese găsit mort, pe iarbă, cinci etaje mai jos de balconul lui.

— Capul arată ca al lui, dar corpul este cu câțiva centimetri mai scurt. Probabil că a aterizat fix în picioare. Șira spinării e îndesată în jumătate din craniu, spuse el fără să lase nimic la voia imaginației.

Cumva, lui Carl îi trecu durerea de cap. Sau cel puțin uită de ea.

•

Carl îl găsi pe Bjørn în fața unui bloc turn cu graffiti pe el de dimensiunea unui om. „Omoară-ți mama și violează-ți câinele!” nu-l făcea să pară mai vesel. Nici faptul că încerca să treacă sub tăcere că zona de la vest de Valby Bakke nu era domeniul lui în încercarea de a se revanșa.

— Ce faci aici, Lars? întrebă Carl.

Se uită spre Avedøre Havnevej, la ferestrele strălucitoare ale unei clădiri ascunse în spatele unor copaci desfrunziți, la nicio sută de metri distanță. Era liceul Rødovre de unde, practic, abia plecase. Deci petrecerea școlii era încă în toi.

Ce senzație ciudată! în urmă cu doar câteva ore fusese acolo și stătuse de vorbă cu Klavs Jeppesen, iar acum Aalbæk zăcea mort, de cealaltă parte a străzii. Ce dracu’ se petrecea?

Bjørn îi aruncă o privire sumbră.

— Cred că îți amintești că unul dintre colegii de încredere de la sediu, aici de față, a fost recent acuzat că l-a atacat pe decedat. Așa că Marcu și cu mine am căzut de acord că ar fi bine să fim aici ca să vedem despre ce-i vorba. Dar poate ar fi mai bine să ne spui tu, Carl.

Era un ton al dracului de prost pentru o dimineață întunecoasă și rece de septembrie.

— Dacă l-ați fi filat așa cum v-am rugat, probabil că acum am fi știut ceva mai multe lucruri, nu crezi? bombăni Carl în timp ce încerca să descifreze ce era sus și ce era jos, în ridicătura care găurise iarba, zece metri mai încolo.

— Clovnii ăia de acolo l-au găsit, spuse Bjørn.

Arătă spre un gard viu care înconjura centrul de zi pentru copii și apoi spre o amestecătură de băieți imigranți în treninguri cu dungi pe laterala cracilor și fete daneze palide în blugi ultrastrâmți. Aparent, nu toți considerau că era mișto.

— Voiau să-și facă de cap prin locul de joacă al centrului de zi sau grădiniță, sau ce dracu' e asta. Dar n-au mai ajuns până acolo.

— Când s-a întâmplat? îl întrebă Carl pe medicul legist care începuse deja să-și strângă echipamentul.

— Păi, e destul de frig în noaptea asta, dar a zăcut aici în partea asta a clădirii ferită de vânt, deci cred că totul s-a petrecut acum o oră sau o oră și jumătate, spuse el cu ochii obosiți, tânjind după plapumă și după posteriorul cald al soției.

Carl se întoarse spre Bjørn.

— Vreau să știi că ieri-seară am fost acolo, la liceul Rødovre. Am vorbit cu unul dintre foștii iubiți ai lui Kimmie. Este o coincidență, pur și simplu, dar scrie în raport faptul că am zis asta.

Bjørn își scoase mâinile din buzunarele hainei din piele și își ridică gulerul.

— Chiar ai fost? întrebă el și îl privi drept în ochi. Te-ai dus sus în apartamentul lui, Carl?

— Nu. Te asigur că nu m-am dus.

— Ești sigur?

„O, haide", se gândi Carl și simți că durerea lui de cap se gudura în ascunzătoarea ei.

— O, hai acum, spuse el pentru că nu-i venise nimic mai bun de zis. Mergi prea departe. Tu te-ai dus sus în apartament?

— Samir și băieții de la secția din Glostrup sunt acum acolo.

— Samir?

— Samir Ghazi. Înlocuitorul lui Bak. E de la secția din Rødovre.

Samir Ghazi. Se părea că Assad se alegea cu confrați cărora le putea servi din ceaiul siropos pe care-l făcea.

•

— Ai găsit vreun bilet de sinucigaș? întrebă Carl, sus în apartament, după ce își prinse mâna în pumnul dur pe care fiecare polițist experimentat din Zealand îl recunoștea ca fiind al comisarului de poliție Antonsen. După câteva secunde în menghina lui nu mai erai același. Într-o bună zi, Carl avea să-i spună s-o ia mai moale cu hidraulica.

— Bilet de sinucigaș? Nu, nimic de genul ăsta. Și poți să-mi dai un șut în cur dacă n-a fost cineva aici, să-i dea o mână de ajutor.

— Adică?

— Nu sunt prea multe amprente pe aici. Nimic pe clanța de la balcon. Nimic pe paharele din față din dulapul din bucătărie. Nimic pe marginea măsuței de cafea. Pe de altă parte, avem câteva amprente foarte clare pe balustradă, probabil

ale lui Aalbæk, dar de ce dracu' s-ar fi ținut de balustradă dacă se hotărâse deja să sară?

— Poate s-a răzgândit… Nu e nemaiîntâlnit.

Antonsen chicoti. Făcea acest lucru ori de câte ori întâlnea polițiști din afara districtului său. O formă foarte conciliantă de condescendență, dacă era vorba de așa ceva.

— E sânge pe balustradă. Nu mult, doar puțin. Și pun pariu că o să găsim julituri pe mâna lui de la o luptă când mergem jos și ne uităm. Mda, e ceva suspect pe-aici.

Trimise câțiva tehnicieni criminaliști să verifice baia și aduse în fața lui Carl și a lui Bjørn un bărbat cu tenul măsliniu și cu o expresie plăcută.

— Unul dintre cei mai buni oameni ai mei, iar acum mi-l furați. Uitați-vă în ochii noștri și spuneți-ne dacă nu vă e rușine.

— Samir, spuse bărbatul care se prezentă și întinse mâna spre Bjørn.

Deci cei doi nu se mai întâlniseră.

— Tot ce pot spune este că, dacă nu vă purtați bine cu Samir, spuse Antonsen, veți avea de-a face cu mine, zise el și îl strânse de umăr.

— Carl Mørck, spuse Carl și îl strânse pe bărbat de mână la fel ca Antonsen.

— Da, el e, zise Antonsen și dădu din cap ca răspuns la expresia întrebătoare de pe fața lui Samir. Omul care a rezolvat cazul Merete Lynggaard și care i-a dat lui Aalbæk câțiva ghionți, după cum se aude.

Râse. Era clar că Finn Aalbæk era detestat și de alte districte.

— Așchiile de pe covor nu par să fie aici de multă vreme, zise unul dintre tehnicienii criminaliști.

Arătă spre câteva fragmente microscopice din fața ușii de la balcon.

— Sunt peste tot pe lucrurile din jur.

Se lăsă pe vine în halatul său alb și cercetă fragmentele îndeaproape. O adunătură bizară, acei tehnicieni de poliție. Dar deștepți. Meritau aprecieri când era cazul.

— N-ar putea fi de la o bâtă din lemn sau ceva de genul acesta? întrebă Samir.

Carl se uită în jur în apartament și nu observă nimic ciudat, în afară de o figurină grasă care stătea lângă ușa de la balcon, cu un șervet de bucătărie în jurul taliei. Un Bran frumos sculptat, cu gambetă, cu tot dichisul. Figurina parteneră, Stan, era departe, într-un colț al camerei și nu părea la fel de activ. Ceva nu era în ordine.

Carl se aplecă, îndepărtă șervetul și aplecă figurina puțin mai în față. Arăta foarte promițător.

— Trebuie s-o întoarceți spre voi, dar din câte văd, fundul figurinei a avut și zile mai bune.

Se adunară în jurul ei și măsurară mărimea găurii lăsată de glonț și masa de lemn dislocat.

— Un calibru destul de mic. Proiectilul nici măcar n-a ieșit pe cealaltă parte, este încă acolo, zise Antonsen.

Tehnicienii criminaliști dădură din cap. Carl era de acord. Probabil un 22. Dar mortal, dacă asta se intenționa.

— Vreunul dintre vecini a auzit ceva, țipete sau împușcături? întrebă Carl în timp ce mirosea gaura făcută de glonț.

Ei clătinară din cap. Ciudat și, totuși, nu foarte. Blocul era într-o stare jalnică și, mai mult ca sigur, abandonat. Erau doar câțiva locatari pe tot etajul. Probabil că nu stătea nimeni deasupra sau dedesubt. Zilele acelei cutii roșii erau numărate. Nu era nicio pagubă dacă acel spin în ochi avea să cadă la prima furtună.

— Miroase destul de proaspăt, spuse Carl și se îndepărtă de gaura făcută de glonț. S-a tras de la doar vreo doi metri, nu credeți? În seara asta.

— Absolut, spuse tehnicianul criminalist.

Carl ieși pe balcon și se uită peste balustradă. A dracului cădere! Privi peste marea de lumini din clădirile mai joase de vizavi. Erau câteva fețe la ferestre. Nu curiozitatea le lipsea, nici măcar într-o dimineață neagră ca smoala.

Apoi telefonul mobil al lui Carl sună.

Ea nu se prezentă și nici nu avea de ce.

— O să crezi că glumesc, Carl, spuse Rose. Dar schimbul de noapte din Svendborg a găsit cercelul. Ofițerul de serviciu știa exact unde se afla. Nu-i fantastic?

El se uită la ceas. Ce era fantastic era faptul că ea credea că el era pregătit să primească vești la acea oră din zi.

— Nu dormeai, nu? întrebă ea fără să aștepte un răspuns. Mă duc acum la sediu. O să trimită prin e-mail poza cu el.

— Nu poate aștepta până la răsărit, nici măcar lunea?

Capul îl durea din nou.

— Ai idee cine să-l fi aruncat peste margine? întrebă Antonsen când Carl închise mobilul.

El scutură din cap. Chiar așa, cine putea fi? În mod clar, o persoană a cărei viață fusese distrusă de băgăciosul de Aalbæk. Cineva care considerase că el știa prea multe. Dar putea fi și cineva din grupul ce avea legătură cu Kimmie. Carl avea o mulțime de idei, doar că niciuna nu era îndeajuns de închegată ca să fie făcută publică.

— I-ai verificat biroul? întrebă Carl. Dosare ale clienților, agendă, mesaje pe telefon, e-mailuri?

— Am trimis niște oameni acolo și au zis că e doar o baracă veche și goală, cu o cutie poștală.

Carl se încruntă și se uită în jurul lui. Apoi se duse la biroul de lângă perete, ridică una dintre cărțile de vizită ale lui Aalbæk și formă numărul agenției de

detectivi particulari. Nu trecură nici trei secunde până când un telefon începu să sune pe holul din față.

— Deci! Acum știm unde este de fapt biroul lui, zise Carl și se uită în jur. Chiar aici.

Nu era evident. Niciun biblioraft, niciun dosar cu chitanțe. Nimic de genul acela. Numai cărți la ofertă, câteva obiecte decorative și multe CD-uri cu Helmut Lotti și alții de teapa lui.

— Verificați fiecare lucru din apartament, spuse Antonsen.

Acest lucru probabil că avea să dureze o vreme.

•

Stătea în pat de numai trei minute, cu fiecare simptom posibil de gripă în organism când Rose sună înapoi. De data aceea gura ei ca un motoraș mergea la viteză maximă.

— *Este* cercelul, Carl. Cel din golful Lidelse se potrivește cu cercelul din cutia lui Kimmie. Acum putem să legăm cercelul de cele două persoane lipsă din Langeland. Nu-i așa că e minunat?

Era, desigur, dar la ritmul ei era greu să spui ceva.

— Și asta nu-i tot, Carl. Tocmai am primit răspunsuri la câteva e-mailuri pe care le-am trimis sâmbătă după-amiază. Poți să vorbești cu Kyle Basset. Nu-i mișto?

Carl își trase umerii în sus până la urechi și se ridică cu greu spre tăblia patului. Kyle Basset? Băiatul pe care îl tachinau ei la internat. Da, era… „mișto”.

— Se poate întâlni cu tine mâine după-amiază. Avem noroc pentru că, de obicei, nu e la birou, dar duminică după-amiază se întâmplă să fie acolo. Vă vedeți la două după-amiaza, ceea ce-ți dă timp să prinzi zborul de întoarcere la patru și douăzeci după-amiaza.

Carl se ridică brusc în pat, ca și cum i s-ar fi declanșat un arc în spate.

— *Zbor!?* Despre ce dracu’ vorbești, Rose?

— E în Madrid. Are un birou în Madrid, știi?

Carl făcu ochii mari.

— *Madrid!* Să fiu al dracu’ dacă mă duc la Madrid. Poți să te duci tu.

— Am luat deja biletul, Carl. Zbori cu SAS la zece și douăzeci de minute. Ne întâlnim la aeroport cu o oră și jumătate mai devreme. Ești deja înregistrat.

— Nu, nu, nu. Nu zbor nicăieri.

Încercă să înghită un nod care i se adunase în gât.

— Absolut nicăieri!

— Uau, Carl! Ți-e frică să zbori? întrebă ea și râse.

Era genul de râs care făcea imposibilă orice replică decentă.

Pentru că adevărul era că îi *era* frică să zboare. Oricum, din câte știa, acest lucru se întâmpla pentru că ultima oară când încercase, zburase la o petrecere în Aalborg și, ca să fie sigur, își băuse intenționat mințile, la dus și la întoarcere,

încât Vigga fusese nevoită să-și rupă spatele cărându-l. În următoarele două săptămâni se agăța de ea în somn. Acum de cine s-ar mai fi agățat?

— N-am pașaport și n-o fac, Rose. Anulează biletul.

Ea râse din nou. Era o mixtură inconfortabilă acea combinație de durere de cap, oroare chinuitoare și valuri de râs ce se scurgeau în urechile lui.

— Am aranjat problema legată de pașaport cu poliția aeroportului, spuse ea. Documentul pentru tine va fi gata în dimineața asta. Ia-o ușor, Carl, o să-ți dau niște Frisium. Doar trebuie să fii la Terminalul 3 cu o oră și jumătate înainte de zbor. Metroul te duce chiar acolo și nici măcar nu trebuie să iei cu tine periuța de dinți. Numai să nu-ți uiți cartea de credit, da?

Apoi închise, iar Carl rămase singur în întuneric. Incapabil să-și aducă aminte când începuse totul s-o ia razna.

31.

— Ia două buline de Frisium, spuse ea înainte să-i îndese două pastile mici în gură și încă două, pentru întoarcere, în buzunarul de la piept în care era ursulețul.

El se uita confuz prin terminal și către biroul de bilete în căutarea unui suflet autoritar care putea găsi vreo problemă la el: hainele greșite, privirea greșită. Orice amănunt care l-ar fi putut scăpa de scara îngrozitoare către pierzanie. Ea îi dăduse un print detaliat cu itinerar, împreună cu adresa de la birou a lui Kyle Basset, un dicționar de buzunar și ordinul strict să nu înghită cele două pastile rămase până ce nu era pe scaun, în zbor către casă. Toate acestea și mult mai multe.

În câteva minute din acel moment el nu avea să mai fie capabil să repete nici măcar jumătate din acelea. Cum ar fi putut? Nu pusese geană pe geană toată noaptea, iar un caz în desfășurare rapidă și explozivă de diaree îi învolbura regiunile inferioare.

— Te pot face puțin cam somnoros, zise ea în concluzie, dar funcționează, crede-mă. N-o să-ți mai fie frică de nimic după ce le iei. De exemplu, avionul ar putea să se prăbușească și nici măcar n-o să bagi de seamă.

El văzu că ea regreta ultima parte în timp ce-l ghida spre scara rulantă cu pașaportul provizoriu și biletul în mână.

*

Deja de la jumătatea drumului pe scară sudoarea începu să curgă de pe Carl, cămașa lui deveni vizibil mai închisă la culoare, iar picioarele începură să-i alunece. Pastilele începură să-și facă treaba, observă el, dar după felul în care inima îi bubuia în piept în acel moment putea la fel de bine să moară de infarct.

— Sunteți bine? îl întrebă cu precauție femeia de lângă el și-i întinse mâna să se țină de ea.

În timp ce avionul urca la zece kilometri în atmosferă, el se simțea de parcă își ținea respirația. Singurele lucruri pe care le sesiză fură turbulența, inexplicabilul scârțâit și zgomotele scoase de fuzelaj.

Deschise duza pentru aer proaspăt, apoi o închise. Își lăsă scaunul pe spate, pipăi să se asigure că vesta de salvare se afla sub el și spuse „nu, mulțumesc", ori de câte ori se apropia stewardesa. Apoi se stinse ca o lumină.

— Uitați, acolo jos e Parisul, zise femeia de lângă el la un moment dat de undeva departe.

El deschise ochii și își reaminti coșmarul, epuizarea, durerile pe care i le dădea gripa în toate încheieturile și, într-un final, văzu un deget care arăta spre umbrele a ceva ce proprietara mâinii credea că era Turnul Eiffel și Place d'Étoile.

Carl dădu din cap, dar nu se putea să-i pese mai puțin. Din punctul lui de vedere, Parisul era binevenit să-i pupe o anumită parte a persoanei lui. Nu voia decât să coboare din avion.

Ea observă felul în care se simțea el așa că îi luă mâna din nou și o ținu până ce el se trezi cu o tresărire când avionul atinse pista Aeroportului Barajas.

— Ați fost complet absent, spuse ea, și arătă spre semnul de la metrou.

El bătu ușor cu palma peste micul talisman din buzunarul de la piept și apoi se pipăi în dreptul buzunarului interior în care își ținea portofelul. Pentru un scurt și epuizant moment, el se întrebă în ce fel cardul Visa urma să aibă vreo utilitate într-un asemenea loc străin.

— E ușor, îi zise femeia după ce el îi explică unde trebuia să ajungă. Cumpărați cartela de metrou de acolo și apoi coborâți cu scara rulantă. Luați trenul spre Nuevos Minesterios, schimbați la linia numărul 6 și mergeți spre Cuatro Caminos, apoi apucați pe linia numărul 2 spre Operă. După aceea mai e doar o stație până la linia numărul 5 și ați ajuns la Callaos. De acolo trebuie să mai mergeți circa o sută de metri până unde vreți să ajungeți.

Carl se uită în jur ca să găsească o bancă pentru a putea oferi capului greu și picioarelor un mic tur pe tărâmul odihnei.

— Vă arăt eu drumul. Mă îndrept în aceeași direcție. Am văzut cum v-ați simțit în avion, spuse un suflet prietenos într-o daneză perfectă, iar Carl își îndreptă privirea spre un bărbat evident de etnie asiatică. Mă cheamă Vincent, spuse el mergând încet cu bagajul care îl urma pe rotile.

Nu așa își imaginase o zi pașnică de duminică, când zăcea plictisit sub plapumă cu numai câteva ore în urmă.

•

După un drum lin cu metroul, parcurs pe jumătate conștient, ieși din coridorul labirintic al stației Callaos și rămase țintuit, cu ochii la structurile monumentale, cu aspect de aisberg, de pe Gran Via. Niște coloși neoimpresioniști, funcționaliști, clasiciști, ar fi spus el dacă l-ar fi rugat cineva să-i descrie. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător: zgomotele, mirosurile, căldura și înghesuiala incredibilă a oamenilor cu părul închis la culoare și grăbiți.

Cu o singură persoană văzută se putea identifica. Un cerșetor aproape complet știrb care stătea pe trotuar, chiar în fața lui, cu o mulțime de cutii din plastic, cu capace colorate, în fața lui, fiecare deschisă pentru donații. Erau monede și bancnote în absolut fiecare dintre ele. Valută de pe tot globul.

Carl nu înțelegea nici măcar jumătate din ce se întâmpla în jurul lui, dar în ochii licăritori ai bărbatului se putea citi autoironia. „E alegerea ta, spunea privirea lui. Donezi bere, vin, spirtoase sau țigări”.

Oamenii din jurul lui zâmbeau. Unul dintre ei scoase un aparat de fotografiat și întrebă dacă putea face câteva poze. Cerșetorul afișă un zâmbet larg și știrb în timp ce scoase la iveală un indicator. Scria: „fotografii, 280 euro”. Avu efect. Nu

numai în cazul celor adunați în preajmă, ci și asupra stării veștede a lui Carl și a simțului umorului care în cazul lui se atrofiase. Râsul fu o surpriză plăcută pentru el, impresionantă. Avea de-a face cu autoironie la cel mai înalt nivel. Ba chiar cerșetorul îi dădu o carte de vizită pe care era trecut un website, www.lazybeggars.com.

Chicotind, Carl scutură din cap și întinse mâna spre buzunar în ciuda aversiunii lui generale față de oamenii care cerșesc pe străzi. În acel moment Carl reveni la realitate, iar întreaga lui ființă se inflamă de dorința de a da afară o anumită colegă din Departamentul Q.

Stătea acolo, simțindu-se ca un rahat într-o țară despre care nu știa nimic. Amețit de pilule care îi zăpăciseră creierul. Mecanismele sistemului imunitar îi cauzau dureri în fiecare articulație din corp. Iar în acel moment buzunarul lui se căsca gol. Întotdeauna zâmbea când auzea despre vreun turist neatent, iar acum el – detectivul inspector-șef care vedea pericole și indivizi suspecți la fiecare pas – era unul dintre ei. Cât de prost putea fi cineva? Și mai ales într-o duminică.

Statu-quo: fără portofel. Nici măcar o lețcaie în buzunar. Prețul plătit pentru douăzeci de minute petrecute într-un metrou supraaglomerat. Fără cărți de credit, fără pașaport temporar, fără permis de conducere, fără listă de telefoane, fără cardul de sănătate, fără biletele de avion. Nimeni n-ar fi putut decădea mai mult de atât.

•

Îi dădură o ceașcă de cafea în sala de așteptare de la KB Construcciones SA și îl lăsară să ațipească cu fața la ferestrele prăfuite. Cu un sfert de oră mai înainte, un funcționar îl oprise în holul de pe Gran Via 31 și refuzase, preț de mai multe minute, să-i verifice programarea pentru că nu putea prezenta niciun act de identitate.

Tipul nu tăcuse din gură nicio clipă, iar cuvintele lui nu aveau nicio noimă. Într-un final, Carl clătinase din cap supărat, căutase cea mai grea combinație de cuvinte pentru turiști de spus în daneză și strigase:

— *Rødgrød med fløde*![7]

Aceasta ajută.

— Kyle Basset, zise o voce la kilometri întregi depărtare după ce el ațipi din nou.

Carl deschise precaut ochii temându-se să nu ajungă cumva în purgatoriu, cu capul și corpul pulsând dureros. I se dădu încă o cafea în fața ferestrelor gigantice, prevăzute cu bare, din biroul lui Basset și abia atunci, cu capul relativ limpede, văzu un chip de circa treizeci și cinci de ani, care știa foarte bine pe ce lume se afla. Avere, putere și o încredere în sine lipsită de modestie.

---

7 Căpşune cu frişcă! (n.tr.).

— Colega dumneavoastră mi-a spus despre ce-i vorba, spuse Basset. Investigați o serie de crime care ar putea avea legătură cu cei care m-au atacat la internat. Corect?

Vorbea daneza cu accent. Carl se uită în jur. Era un birou enorm. Jos, pe Gran Via, oamenii ieșeau grăbiți din magazine cu nume precum Sfera sau Lefties. În acel peisaj, era un miracol că omul acela încă mai înțelegea daneza.

— Ar *putea* fi vorba de crime în serie, încă nu știm.

Carl bău cafeaua cu lăcomie. Foarte prăjită. Nu era ceva care să-i ajute intestinele care fermentau.

— Spuneți acum că ei sunt cei care v-au atacat. De ce nu ați spus și atunci când se făcea o anchetă împotriva lor?

El râse.

— Am făcut-o, chiar și mult mai înainte. Le-am spus celor care contau.

— Adică?

— Tata, care a fost coleg de internat cu tatăl lui Kimmie.

— Înțeleg. Și ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri și deschise o tabacheră din argint. Se pare că astfel de lucruri încă mai existau. Îi oferi lui Carl o țigară.

— Cât timp aveți?

— Avionul meu pleacă la patru și douăzeci de minute.

El se uită la ceas.

— Ah, atunci nu avem prea mult timp. Bănuiesc că o să luați un taxi, nu?

Carl inhală profund fumul. Îl ajută.

— Am o mică problemă, spuse cu timiditate.

Povesti cum fusese jefuit în metrou. Fără bani, fără pașaport provizoriu, fără bilet de avion. Kyle Basset apăsă un buton de la intercom.

Ordinele lui nu sunară prietenos. Erau mai mult genul de lucruri pe care le-ar fi spus oamenilor pe care avea pică.

— Atunci, vă ofer o versiune scurtă.

Basset se uită la clădirea albă de vizavi. Poate că îi apăreau în fața ochilor amintiri dureroase, dar era greu de spus deoarece privirea lui era împietrită și dură.

— Tata și tatăl lui Kimmie au căzut de acord ca atunci când avea să vină vremea, oricât de mult ar dura, ea va fi pedepsită. Am fost de acord cu asta. L-am cunoscut bine pe tatăl ei. Willy K. Lassen, da, și din acest motiv încă îl cunosc. Are un apartament la două minute de mine în Monaco și este tipul de om intransigent, îndrăznesc să spun că nu e genul pe care să vrei să-l provoci. Oricum, nu pe vremea aceea. Acum e grav bolnav. N-a mai rămas multă viață în el.

El zâmbi. Părea o reacție destul de ciudată. Carl își țuguie buzele. Deci tatăl lui Kimmie *era* grav bolnav, așa cum încercase el s-o convingă pe Tine. Măi, ce

chestie! Așa cum învățase de-a lungul timpului, realitatea și fantezia aveau tendința de a fuziona.

— De ce Kimmie? întrebă el. Ați menționat-o numai pe ea. Ceilalți n-au fost la fel de vinovați? Ulrik Dybbøl Jensen, Bjarne Thøgersen, Kristian Wolf, Ditlev Pram, Torsten Florin? N-au fost și ei acolo?

Basset își încrucișă brațele, iar țigara lui aprinsă atârna dintre buze.

— Credeți că ei m-au ales intenționat pe mine ca victimă?

— Nu știu nimic despre asta. Nu știu mare lucru despre incident.

— Păi, vă spun eu. Am fost o victimă aleasă la întâmplare, sunt convins de asta. Și cum s-a terminat a fost la fel de întâmplător.

Își puse mâna pe piept și se aplecă ușor în față.

— Trei dintre coastele mele au fost rupte, restul au fost desprinse de claviculă. Am urinat cu sânge câteva zile după aceea. Puteau foarte ușor să mă omoare. Faptul că n-au făcut-o a fost complet accidental, vă asigur.

— Aha, dar unde vreți să ajungeți cu asta? Nu explică de ce răzbunarea dumneavoastră trebuie să fie îndreptată spre Kimmie Lassen.

— Știi ce, Mørck? Ei m-au învățat ceva în ziua în care m-au atacat, nenorociții. De fapt, într-un fel, le sunt recunoscător.

La fiecare cuvânt din următoarea propoziție el bătu în birou.

— Am învățat că atunci când ți se ivește ocazia, profiți de ea, fie că e o întâmplare, fie nu. Fără să te gândești la corectitudine sau la vina altei persoane ori la nevinovăția ei. Așa e în lumea afacerilor, alfa și omega, înțelegi? Ascute-ți armele și folosește-le constant. Profită. În cazul acesta, arma mea a fost posibilitatea de a-l influența pe tatăl lui Kimmie.

Carl trase adânc aer în piept. Nu suna deloc compătimitor pentru urechile lui de provincial. Se încruntă.

— Eu tot nu cred că am înțeles complet.

Basset clătină din cap. Se așteptase la asta. Erau de pe planete diferite.

— Nu spun decât că, din moment ce era cel mai ușor mod de a mă răzbuna pe Kimmie, atunci ea a fost cea care trebuia să sufere, spuse el.

— Nu ți-a păsat de ceilalți?

El ridică din umeri.

— Dacă aș fi avut ocazia, m-aș fi răzbunat și pe ei. Doar că n-am avut ocazia. Fiecare dintre noi doi avem terenurile noastre de vânătoare, ai putea spune.

— Atunci Kimmie n-a fost mai implicată decât ceilalți? Cine credeți că a fost pionul principal în gașcă?

— Kristian Wolf, desigur. Dar dacă toți acei diavoli ar fi în acțiune, cred că de Kimmie ar trebui să stau cât mai departe.

— Ce vrei să spui?

— A fost destul de pasivă când s-au luat de mine. Cei mai violenți au fost Florin, Pram și Kristian Wolf. Dar când s-au săturat – doar sângeram din ureche și probabil s-au speriat – *atunci* a început Kimmie.

Își umflă nările ca și cum ar mai fi simțit-o încă în preajmă.

— Au întărâtat-o, înțelegi? Mai ales Wolf. El și Pram au întărâtat-o până au stârnit-o suficient și apoi au împins-o spre mine, spuse el, și își încleștă pumnii. La început a lovit încet, apoi a fost din ce în ce mai rău. Când a observat cât de mult mă durea, ochii ei s-au făcut din ce în ce mai mari, respira din ce în ce mai adânc și lovea din ce în ce mai tare. Ea a fost cea care m-a lovit în abdomen – cu vârful pantofului. Tare.

Își stinse țigara într-o scrumieră care arăta identic cu statuia din bronz de pe acoperișul de vizavi. Fața lui Basset părea să se fi ridat. Abia atunci observă Carl acest lucru, în lumina puternică a soarelui. Destul de devreme pentru un bărbat așa de tânăr.

— Dacă Wolf nu ar fi intervenit, ea ar fi continuat până muream. Sunt sigur de asta.

— Și ceilalți?

— Da, ceilalți, zise el și dădu din cap ca pentru sine. Aș spune că abia așteptau ocazia următoare. Erau ca spectatorii la o coridă. Crede-mă, știu câte ceva despre *asta*.

Secretara care îi dăduse cafeaua lui Carl intră în birou. Zveltă și atrăgătoare, în haine negre, la fel ca părul și sprâncenele. Într-o mână ținea un plic mic, pe care i-l dădu lui Carl.

— Acum aveți niște euro și un bilet spre casă, zise ea în engleză și îi zâmbi prietenos.

Apoi se întoarse spre șeful ei și îi strecură o foaie de hârtie pe care el o citi repede. Furia nestăvilită pe care i-o induse acel document îi reaminti lui Carl de Kimmie, cea cu ochii tot mai larg deschiși pe care Basset tocmai i-o descrisese.

Fără ezitare, Basset rupse hârtia în bucățele și o bombardă pe secretară cu învinuiri. Expresia de pe chipul lui era sălbatică, iar ridurile erau vizibile. Reacția feroce o făcu pe femeie să tremure și să se uite în podea de rușine. Nu era o scenă plăcută de urmărit. Când ea ieși și închise ușa, Basset zâmbi spre Carl părând neafectat.

— E doar un șoricel prost de birou. Nu-ți face griji pentru ea. Acum poți să te întorci în Danemarca?

El dădu din cap tăcut și încercă să-și exprime mulțumirea, dar îi era greu. Kyle Basset era exact precum cei care îi făcuseră odată rău. Lipsit de empatie. O demonstrase chiar în fața ochilor lui Carl. La dracu’ cu el și cu toți ceilalți ca el, un cretin prost.

— Și pedeapsa lui Kimmie? spuse Carl într-un final. Care a fost?

El râse.

— A, a fost pură întâmplare. A făcut avort și a fost bătută rău. Una peste alta, a fost destul de bolnavă, așa că s-a dus la tatăl ei ca să ceară ajutor.

— Ceea ce n-a primit, bănuiesc.

Și-o imagină pe tânăra femeie pe care tatăl ei n-a vrut s-o ajute nici măcar atunci când avea cel mai mult nevoie de el. Oare lipsa de iubire își lăsase deja urmele pe chipul fetiței așezată între tatăl ei și mama vitregă în fotografia din *Gossip?*

— O, a fost urât, așa mi s-a spus. Tatăl ei locuia la Hotel D'Angleterre la vremea aceea – așa face mereu când e acasă –, iar ea a dat buzna acolo. La ce dracu' se așteptase?

— A fost dată afară?

— Cu capul înainte, te asigur, zise el și chicoti. Dar, mai întâi, i s-a dat ocazia să pescuiască de pe podea bancnotele de o mie de coroane pe care el i le-a aruncat. Așa că s-a ales cu *ceva* din asta, dar după aceea a fost adio și rămâi cu bine.

— Are casa din Ordrup. Știi de ce nu s-a dus acolo?

— S-a dus. Și a primit același tratament.

Basset clătină din cap. Era perfect indiferent.

— Ei, Carl Mørck, dacă vrei să afli mai multe, trebuie să iei alt avion. Aici trebuie să te înregistrezi destul de devreme, așa că, dacă vrei să prinzi zborul de patru și douăzeci, ar fi cazul să pleci.

Carl trase adânc aer în piept. Deja simțea turbulențele avionului care îi trezeau centrul anxietății din creier. Atunci își aduse aminte de pastilele din buzunarul de la piept, așa că scoase ursulețul și apoi pilulele. Puse ursulețul pe marginea biroului și luă o înghițitură de cafea ca pastilele să alunece mai ușor pe gât.

Se uită pe deasupra ceștii la haosul de hârtii de pe birou, la calculatorul de buzunar, la stilou, la scrumiera pe jumătate plină și apoi la mâinile încleștate ale lui Kyle Basset și la încheieturile degetelor lui care erau complet albe. Abia atunci își ridică privirea și observă fața lui Basset. Ce văzu fu un bărbat care probabil că, pentru prima oară în o mulțime de ani, era forțat să se lase pradă amintirii unei dureri sfâșietoare pe care oamenii se pricep foarte bine s-o provoace altora și lor înșiși.

Basset se uita intens la ciotul micuț și inocent de animal din pluș. Parcă un fulger de sentimente reprimate tocmai îl lovise. Căzu pe spate în scaun.

— Recunoști ursulețul acesta? întrebă Carl, iar pastilele îi rămaseră undeva între gât și coardele vocale.

Basset dădu din cap afirmativ, apoi își extrase energia din furia de mai devreme.

— Da, Kimmie îl purta mereu la încheietură când era la școală. Nu știu de ce. Îi pusese o eșarfă roșie pe după gât și-l ținea prins la încheietură.

Pentru o clipă, Carl crezu că Basset avea să izbucnească în lacrimi, dar expresia lui deveni mai dură, iar bărbatul care putea umili un șoricel de birou, de parcă acesta era un nimic, își revenise.

— Da, îmi amintesc bine. Atârna la încheietura ei când m-a bătut până m-a lăsat inconștient. De unde dracu' l-ai luat?

32.

Era aproape ora zece, duminică dimineața, când ea se trezi în camera din hotelul Ansgar. Televizorul pâlpâia încă la piciorul patului și prezenta în reluare buletinul de știri de pe Canalul 2 cu evenimentele din seara precedentă. Deși poliția făcuse un efort imens, nu reușise să găsească o explicație pentru explozia din apropiere de stația Dybbølsbro și de aceea evenimentul fusese lăsat cumva către coada știrilor.

Acum atenția presei se îndrepta mai nou asupra bombardamentelor americane contra insurgenților din Bagdad și asupra candidaturii lui Kasparov la alegerile prezidențiale din Rusia. În principal, însă, camerele video ale presei se concentrau pe cadavrul descoperit în fața blocului roșu dărăpănat din Rødovre. Probabil că era o crimă. Mai multe elemente indicau acea ipoteză, spunea purtătorul de cuvânt al poliției. În special faptul că victima se agățase de balustrada balconului înainte de a cădea și faptul că fusese lovită peste degete cu un obiect contondent – posibil pistolul cu care se trăsese într-o figurină din lemn din apartament, în aceeași noapte. Poliția era zgârcită cu informațiile și încă nu avea niciun suspect. Cel puțin așa spuneau ei.

Ea își luă în brațe legăturica.

— Acum ei știu, Mille. Acum băieții știu că sunt pe urmele lor, spuse ea, și încercă să zâmbească. Crezi că sunt împreună acum? Crezi că Torsten, Ulrik și Ditlev vorbesc acum despre ce-ar trebui să facă atunci când mami va veni după ei? Mă întreb dacă acum le e teamă.

Legănă legăturica de cârpe.

— Cred că merită să le fie după tot ce ne-au făcut, nu ești de acord? Și știi ce, Mille? Au motive să le fie.

Pe ecran, cameramanul încerca să focalizeze cât mai mult imaginea pe paramedicii care mutau corpul, dar era clar că era prea întuneric pentru a obține o imagine decentă.

— Știi ce, Mille? N-ar fi trebuit să le spun celorlalți despre cutia de metal. N-am făcut ce trebuia.

Se șterse la ochi. Lacrimile se declanșaseră atât de brusc!

— N-ar fi trebuit să le spun. De ce-am făcut asta?

•

Se mutase cu Bjarne Thøgersen, iar acel lucru fusese un sacrilegiu. Dacă și-o trăgea cu cineva, trebuia s-o facă în secret sau cu toată gașca; nu exista altă opțiune. Iar acum, încălcase fatal regula de aur. Nu numai că alesese un membru

al găștii în detrimentul celorlalți, dar îl alesese pe cel mai de jos în ierarhie. Era totalmente inacceptabil.

— *Bjarne?* tunase Kristian. Ce dracului vrei cu nimicul ăla?

El ar fi vrut ca totul să rămână așa cum fusese dintotdeauna. Voia să continue expedițiile lor de pedeapsă, voia ca ea să fie mereu disponibilă pentru ei și numai pentru ei. Dar, în ciuda amenințărilor lui Kristian și a presiunii, Kimmie a rămas fermă pe poziție. Îl alesese pe Bjarne; ceilalți trebuiau să trăiască doar cu amintirile.

O perioadă, grupul își continuase orgiile. Se întâlneau cam o dată la a patra duminică, trăgeau pe nas cocaină, se uitau la filme violente, apoi plecau, cu una dintre imensele mașini cu tracțiune integrală ale lui Torsten sau ale lui Kristian, în căutarea cuiva pe care să-l hărțuiască și să-l bată.

Uneori făceau o înțelegere cu victimele și le dădeau bani mânjiți cu sânge în schimbul umilinței și a durerii îndurate; alteori îi atacau pur și simplu pe la spate și îi băteau până îi lăsau inconștienți, înainte să fie văzuți. Și mai erau ocaziile rare, cum fusese cea în care găsiseră un bătrân care pescuia singur pe lacul Esrum, când știau că victima nu avea să supraviețuiască. Acest din urmă tip de atac le plăcea cel mai mult. Când împrejurările erau potrivite și puteau merge până la capăt. Când fiecare avea ocazia să-și joace rolul la maximum.

Dar ceva se întâmplase pe lacul Esrum. Kimmie observase cât de excitat devenise Kristian. El se înfierbânta mereu, dar de data aceea expresia de pe fața lui devenise destul de întunecată și de hotărâtă. Cu buzele strânse și ochii în alertă. El își reținea frustrarea și stătea mult prea tăcut și pasiv, observându-i pe ceilalți și uitându-se la hainele lui Kimmie care atârnau pe ea în timp ce îl trăgeau pe bărbat în apă.

— Ia-o acum, Ulrik! strigase el dintr-odată.

Ea se lăsase pe vine în acea agitație, cu genunchii depărtați și fusta de vară leoarcă și se uita la cadavrul care se îndepărta plutind și apoi se duse la fundul lacului. Ochii lui Ulrik sclipiră, entuziasmat de ocazie și totodată temându-se că nu avea să se ridice la înălțime. Din când în când, înainte ca ea să plece în Elveția, el fusese nevoit să renunțe s-o penetreze și să îi lase pe ceilalți în locul lui. Era ca și cum acel cocktail de violență și sex nu avea același efect asupra lui ca în cazul celorlalți. Și de aceea trebuia să aștepte ca pulsul să-i scadă înainte de a putea crește din nou.

— Hai, Ulrik! strigară ceilalți în timp ce Bjarne le spunea să se oprească.

Atunci Ditlev și Kristian îl apucară pe Bjarne și-l ținură.

Ea îl văzu pe Ulrik care își desfăcea fermoarul pantalonilor, de data aceasta părând foarte pregătit. Ceea ce nu văzu fu Torsten, care se aruncă pe ea din spate și o aruncă la pământ.

Dacă n-ar fi fost înjurăturile lui Bjarne, loviturile lui sălbatice care au provocat ofilirea bărbăției lui Ulrik, ar fi violat-o cu toții în acea zi, lângă desișul de papură.

Nu trecu mult timp însă până ce Kristian începu s-o vrea sistematic. Puțin îi păsa de Bjarne și de ceilalți. Atâta timp cât *el* putea s-o aibă, era mulțumit.

Bjarne se schimbase. Când vorbea cu Kimmie, părea distrat. Nu îi mai întorcea îmbrățișările și era deseori plecat când ea se întorcea de la muncă. Cheltuia bani pe care n-ar fi trebuit să-i aibă. Vorbea la telefon când credea că ea doarme.

Kristian o curta peste tot. În magazinul Nautilus, pe drumul de la muncă spre casă, în apartamentul în care locuia cu Bjarne după ce acesta primise o slujbă bună de la ceilalți și nu le mai stătea în cale. Iar Kimmie îl lua în derâdere. Își bătea joc de Kristian pentru dependența lui și pentru că-i lipsea simțul realității.

Văzu imediat că-i crește furia. Că privirea lui oțelită devine mai tăioasă și mai pătrunzătoare. Dar Kimmie nu se temea de el. Ce rău îi putea face și nu i-l mai făcuse de atâtea ori?

*

Se întâmplă, în cele din urmă, în acea zi din martie când cometa Hyakutake era vizibilă pe cerul Danemarcei. Bjarne primise un telescop de la Torsten, iar Ditlev îi pusese la dispoziție iahtul. Planul era ca, în timp ce Bjarne bea multe beri și încerca să pătrundă enormitatea universului, Kristian, Ditlev, Torsten și Ulrik să intre în apartamentul lui.

Ea nu înțelesese niciodată cum de reușiseră să facă rost de cheie, dar se trezise cu ei acolo, cu pupilele mici și cu cocaină în nări. Nu spuseră nimic, doar se duseră la ea, o lipiră de perete și îi rupseră hainele până ce ea a devenit suficient de accesibilă.

Nu scoaseră o vorbă de la ea căci Kim știa că astfel ar fi devenit și mai sălbatici. De parcă n-o văzuse de atâtea ori când îi atacaseră pe alții. Băieților din gașcă nu le plăcea să se vaite. Nici lui Kimmie.

O aruncară pe măsuța de cafea fără s-o golească mai întâi. Violul începu când Ulrik o încălecă în dreptul stomacului și-i înșfacă genunchii cu labele lui mari, forțând-o să-și desfacă picioarele. La început ea încercă să-l pocnească peste spate, dar frenezia dată de cocaină și stratul lui de grăsime absorbiră forța loviturilor. Și ce rost avea, oricum? Ea știa că lui Ulrik îi plăcea. Bătaia, umilirea, constrângerile… orice depășea moralitatea convențională. Nimic nu era tabu pentru Ulrik. Niciun fetiș nu rămăsese netestat. Niciunul. Și totuși, el nu avea erecție ca și ceilalți.

Când Ulrik se dăduse jos de pe ea, Kristian se așeză între picioarele ei și se împinsese cu hotărâre în ea până când din chipul lui nu se mai vedea decât albul ochilor și buzele curbate de satisfacție. Al doilea fusese Ditlev, care termină repede, cu obișnuitul lui tremurat ca provocat de crampe, apoi urmașe Torsten. În

timp ce corpul lui subțire o asalta, Bjarne apăruse dintr-odată în dreptul ușii. Ea îl privi drept în ochi și văzu pe chipul lui sentimentul propriei inferiorități, înlocuit de cel de camaraderie cu restul găștii, sentiment care preluă controlul. Ea îi strigă să plece, dar el rămase pe loc.

După ce Torsten ieșise din ea, gâfâielile colective se transformaseră în jubilare, când Bjarne îi luase locul. Ea se uită la fața lui albăstrui-roșiatică și își dădu seama clar, pentru prima oară, ce devenise viața ei. Se resemnase, închise ochii și se lăsă în voia sorții. Ultimul lucru pe care îl auzise înainte de a dispărea definitiv în ceața protectoare a subconștientului fusese râsul lor când Ulrik încercă din nou s-o pătrundă, fără a avea erecție. A fost ultima oară când i-a văzut împreună.

•

— Micuța mea dragă, uite ce ți-a adus mami.

Desfăcu micuța persoană din cârpe și se uită la ea cu tandrețe sinceră. Ce dar de la Dumnezeu! Așa niște degețele mici. Așa niște unghiuțe. Apoi deschise un pachet și ținu conținutul lui în aer, deasupra corpului mumificat.

— Uite, Mille, ai mai văzut vreodată așa ceva? Nu-i așa că e exact ce avem nevoie într-o zi ca asta?

Atinse cu degetul una din mânuțe.

— Mami e foarte caldă, nu-i așa? întrebă ea. Da, mami e foarte caldă.

Râse.

— Mama ta devine caldă când e entuziasmată. Dar știi asta.

Se uită afară pe geam. Era ultima zi din septembrie. Aproape aceeași dată în care se mutase cu Bjarne, în urmă cu doisprezece ani. Doar că în acea zi nu plouase. Din câte-și aducea aminte.

•

Când violul se termină, o lăsară să zacă pe măsuța de cafea și se așezară în cerc pe podea. Traseră pe nas cocaină până își pierduseră mințile. Țipară din toți rărunchii, iar Kristian o pocni tare de câteva ori peste coapsele goale. Intenționa să fie un semn de împăcare.

— Haide, Kimmie! strigase Bjarne. Nu fi așa puritană! Doar suntem noi, nu altcineva.

— S-a terminat, mârâise ea. Gata.

Își dăduse seama că ei n-o luaseră în serios. Crezuseră că era prea dependentă de ei și că avea să vină curând înapoi în patru labe. Dar ea n-o făcu. Niciodată. În Elveția se descurcase fără ei. O putea face din nou.

Îi luă o vreme să se ridice. Perineul o ardea. Ligamentele de la șolduri erau întinse la maximum, gâtul o durea, iar umilința o trăgea în jos. Acea senzație se reîntoarse, cu și mai multă putere, în momentul în care Kassandra o întâmpină în casa din Ordrup, cu dispreț în voce și cu cuvintele: „E vreun lucru pe lumea asta pe care să-l faci așa cum trebuie, Kimmie?”

A doua zi află că Torsten cumpărase firma la care muncea, Nautilus Trading A/S, și că rămăsese fără slujbă. Unul dintre angajați, care îi fusese prieten, îi dădu un cec și îi spuse că, din păcate, trebuia să plece. Florin făcuse schimbări de personal, o informase colegul de serviciu. Așa că, dacă voia să depună o plângere, trebuia să-l abordeze pe el personal. Când se dusese la bancă pentru a depune cecul, descoperise că Bjarne golise contul lor și îl lichidase.

Sub nicio formă nu mai putea să scape din ghearele lor. Acesta fusese planul. În următoarele luni locuise în apartamentul ei din casa din Ordrup. Noaptea își lua mâncare din bucătăria principală și o ducea sus. Ziua dormea, cu ursulețul strâns în palmă și cu picioarele strânse sub ea. Kassandra a stat deseori în fața ușii exersându-și vocea pițigăiată, dar Kimmie era surdă față de lume.

Pentru că nu datora nimic nimănui și pentru că era însărcinată.

•

— Nici n-ai idee cât de fericită am fost în momentul în care am descoperit că urma să te am, zise ea și zâmbi spre micuță. Am știut instantaneu că erai fetiță și cum o să-ți spun. Millie. Pur și simplu, era numele tău. Nu e amuzant și ciudat?

Mâinile ei bâjbâiră puțin în timp ce înfășă din nou corpul. Stătea acolo, în cârpa albă, mititel, ca un Iisus copil.

— Am așteptat cu atâta nerăbdare să te am și să trăim împreună în casa noastră, ca alți oameni. Mama ta și-ar fi găsit o slujbă imediat după ce te nășteai și apoi, după ce te scoteam din maternitate, am fi fost împreună mereu.

Scoase o geantă, o puse pe pat și îndesă una dintre pernele hotelului înăuntru. Părea sigură și călduroasă.

— Da, tu și cu mine ar fi trebuit să trăim în casa aia, doar noi două, iar Kassandra n-avea decât să plece.

Kristian Wolf începuse s-o sune în săptămânile de dinaintea nunții lui. Ideea că urma să fie încătușat îl dispera, la fel și refuzurile ei repetate. Vara fusese cenușie, totuși liniștită pentru Kimmie, care începuse să-și poată controla viața. Lucrurile înfiorătoare pe care i le făcuseră erau pentru ea de domeniul trecutului. Devenise responsabilă, era la începutul unui drum nou. Trecutul era mort.

Abia când îi găsi într-o zi pe Ditlev Pram și pe Torsten Florin așteptând în sufrageria Kassandrei își dăduse seama că îi era imposibil să scape de trecut. Când îi văzu cum se uitau la ea cercetător, își adusese aminte cât de periculoși puteau fi.

— Vechii tăi prieteni au venit să te viziteze, ciripea Kassandra în rochia ei de vară aproape transparentă.

Nu dorise să-și părăsească teritoriul – „Camera mea” –, dar ce urma să se întâmple nu era destinat urechilor ei.

— Nu știu de ce sunteți aici, dar vreau să plecați, spusese Kimmie pe deplin conștientă că acela era doar începutul negocierilor cu privire la cel care avea să fie la conducere și cine nu, când întâlnirea se va fi sfârșit.

— Ești prea adânc implicată în tot, Kimmie, spusese Torsten. Nu te putem lăsa să te retragi. Cine știe ce-ai putea face.

Ea clătină din cap.

— Despre ce vorbești? Că o să mă sinucid și o să las scrisori compromițătoare în urma mea?

Ditlev dăduse din cap afirmativ.

— De exemplu. Mai sunt și alte lucruri pe care ne-am putea gândi că le-ai putea face.

— Cum ar fi?

— Contează? răspunse Torsten și se apropie de ea.

Dacă o prindeau din nou ea avea de gând să-i lovească cu una dintre vazele masive, chinezești, din colț.

— Ideea e că știm de unde să te luăm când ești cu noi. Nici tu nu poți trăi fără asta, recunoaște, Kimmie, continuase el.

Ea zâmbise șmecherește.

— Poate c-o să fii tată, Torsten. Sau poate tu, Ditlev.

Nu intenționase s-o spună, dar meritase să le vadă fețele.

— De ce-aș vrea să merg cu voi?

Își pusese mâna pe burtă.

— Poate credeți că e bine pentru copil, nu? Eu nu cred.

Știuse la ce se gândeau în timp ce se uitau unul la altul. Amândoi aveau copii și amândoi trecuseră prin mai multe divorțuri și scandaluri domestice. Încă unul nu le-ar fi distrus reputația. Nu îi deranja decât nesubordonarea ei.

— Trebuie să scapi de copilul ăla, se rățoi Ditlev neașteptat de dur.

„Să scapi", așa spusese el. Din acele cuvinte ea își dăduse seama că pruncul pe care urma să-l nască era în pericol de moarte.

Ridicase mâna ca să demonstreze distanța dintre ei.

— Dacă vreți să vă protejați interesele, atunci lăsați-mă în pace, ați înțeles? Doar lăsați-mă în pace… de tot.

Observă cu satisfacție că felul în care schimbase tonul îi făcuse să caște ochii.

— Dacă nu, atunci ar fi bine să știți că am o cutie care conține lucruri care v-ar putea distruge complet. Cutia aia e asigurarea mea de viață. Fiți siguri că, dacă mi se întâmplă ceva, cutia va vedea lumina zilei.

De fapt, nu plănuise lucrurile astfel. Era adevărat că avea cutia ascunsă, dar nu se gândise niciodată s-o arate cuiva. Erau doar trofee. Mici obiecte pentru fiecare viață pe care o curmaseră. Precum scalpurile pentru indieni. Ca urechile de taur pentru matadori. Ca inimile victimelor pentru incași.

— Ce cutie? întrebase Torsten, iar ridurile de pe fața lui ca de vulpe se accentuară și mai mult.

— Lucruri pe care le-am adunat în timpul atacurilor noastre. Dacă e descoperit conținutul cutiei ăleia, poate ieși la iveală tot ce am făcut, iar dacă vă

atingeți de mine sau de copilul meu o să muriți în spatele gratiilor, vă promit asta.

Ditlev o credea. Torste, însă, era sceptic.

— Dă-mi un exemplu, îi spusese el.

— Unul dintre cerceii femeii din Langeland. Brățara de gleznă, din cauciuc, a lui Kåre Bruno. Vă aduceți aminte cum l-a prins Kristian și l-a împins de pe trambulină? Atunci poate vă amintiți și cum stătea apoi cu brățara afară, lângă Bellahøj, și râdea. Nu cred că ar mai râde dacă ar afla că aceasta le ține companie celor două cartonașe de Trivial Pursuit de la Rørvig, nu-i așa?

Torsten Florin se uitase în spatele ei. Ca și cum voia să fie sigur că nu trăgea nimeni cu urechea de cealaltă parte a ușii.

— Nu, Kimmie, ai dreptate, răspunsese el. N-ar mai face-o.

*

Kristian o vizită într-o noapte, când Kassandra dormea dusă, doborâtă de băutură. S-a aplecat deasupra ei în pat și a rostit cuvintele atât de rar și de apăsat încât fiecare dintre ele o străpunse:

— Spune-mi unde-i cutia, Kimmie, sau te omor acum.

O bătu cu brutalitate până când aproape că nu mai era în stare să-și ridice mâinile. O lovise în abdomen, în vintre și în torace până când oasele cedară. Dar ea nu-i spuse unde era cutia. În final, plecase. Stors complet de violență. Pe deplin convins că misiunea lui fusese îndeplinită și că ea pur și simplu inventase povestea despre cutie și despre conținutul ei. Când își reveni, nu mai putu decât să sune singură la ambulanță.

33.

Se trezi cu stomacul gol și fără poftă de mâncare. Era duminică după-amiază și se afla încă la hotel. Visele din somnul de o oră îi dăduse certitudinea că totul avea să se aranjeze. De ce alte confirmări mai avea nevoie? Se întoarse spre geanta în care se afla legăturica, aflată pe pat lângă ea.

— Azi îți dau un cadou, micuță Mille. M-am gândit la asta. O să ai cea mai frumoasă jucărie pe care am avut-o în viața asta, micuțul meu ursuleț, zise ea. Mami s-a gândit foarte des să ți-l dea, iar azi e ziua cea mare. Nu-i așa că te face fericită?

Ea simți că vocile îi dădeau târcoale, că așteptau ca ea să facă o boacănă, dar atunci își băgă mâna în geantă, pipăi legătura și lăsă senzația de căldură s-o cuprindă.

— Da, sunt liniștită acum, dragostea mea. Sunt perfect liniștită. Astăzi nimic n-o să ne poată face rău.

•

Internată cu o masivă hemoragie abdominală, personalul de la Spitalul Bispebjerg o întrebase de multe ori cum de se putuse întâmpla așa ceva. Ba unul dintre doctorii mai importanți sugerase chiar să fie chemată poliția, dar ea îi convinse să n-o facă. Vânătăile de pe corp, îi asigurase ea, erau rezultatul unei căderi de pe treapta de sus a unei scări abrupte. Uneori avea episoade de amețeli și avusese unul când stătea pe treapta aceea de sus. Jurase că nimeni nu încercase s-o omoare. Trăia singură, cu mama ei. Fusese doar un accident prostesc și urât.

În ziua următoare, asistentele o asigurară că copilul avea să supraviețuiască. Abia când ele îi transmiseseră salutări din partea vechilor colegi de școală știu că trebuie să fie atentă. Bjarne o vizitase în camera ei privată în cea de-a patra zi. Era greu de crezut că era o simplă coincidență că el era cel care devenise trimisul lor. În primul rând, Bjarne, spre deosebire de ceilalți, nu era persoană publică; în al doilea rând, nimeni nu putea mai bine ca el să poarte o conversație simplă, în care retorica golită de înțeles și minciunile deplasate să nu poată prinde rădăcini.

— Spui că ai probe împotriva noastră, Kimmie. E adevărat?

Ea nu răspunse. Se uită pur și simplu pe fereastră la clădirile pompoase, ruinate.

— Kristian își cere scuze pentru ce ți-a făcut. Vrea ca eu să te întreb dacă nu vrei să fii transferată la un spital particular. Copilul e bine, nu?

Ea se uită urât la el. Fusese îndeajuns ca să-l facă să-și coboare privirea. Știa prea bine că n-avea niciun drept s-o întrebe ceva.

— Spune-i lui Kristian că a fost ultima oară când m-a atins sau a avut ceva de-a face cu mine. Ai înțeles?

— Kimmie, știi cum e Kristian. Nu-i ușor să scapi de el. Spune că nici măcar nu ai un avocat. Unul căruia să-i fi povestit despre noi, Kimmie. Mai zice și că s-a răzgândit și că acum crede că *ai* o cutie cu lucrurile alea pe care spui că le ai. Că pare ceva ce ai fi în stare să faci. A rânjit când mi-a spus asta.

Bjarne făcuse o încercare nereușită de a transmite gestul grohăind al lui Kristian, dar Kimmie nu se lăsă impresionată. Kristian nu râdea niciodată de ceva ce-l putea amenința.

— Și dacă nu ai un avocat, se întreba Kristian, atunci cu cine te-ai aliat? N-ai prieteni, Kimmie, în afară de noi. Cu toții știm asta, spusese el și o atinsese pe braț, dar ea se trase deoparte. Cred că ar fi bine să-mi spui unde-i cutia. E în casă, Kimmie?

Ea se întorsese spre el brusc.

— Crezi că-s proastă?

Fusese evident că el înghițise gălușca.

— Spune-i lui Kristian că, dacă mă lasă în pace, din partea mea puteți continua să faceți ce vreți. Sunt însărcinată, Bjarne, nu v-ați dat seama de asta? Dacă lucrurile alea văd lumina zilei, atunci vom intra la apă cu toții, la fel și copilul meu. Nu înțelegeți? Cutia este doar o soluție de urgență.

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l spună. Soluție de urgență. Dacă era ceva care-l putea face pe Kristian să se simtă amenințat erau acele cuvinte.

După vizita lui Bjarne, în noaptea aceea nu mai reuși să doarmă. Stătea acolo în întuneric, în gardă, cu o mână pe burtă și cu cealaltă pe cordon, ca să cheme asistenta.

•

El veni purtând un halat alb de doctor în noaptea de 2 august. Ea ațipise un moment când simțise mâna lui pe gură și apăsarea puternică a genunchiului pe piept. O spuse direct:

— Cine poate ști unde-o să dispari când o să fii externată, Kimmie? O să stăm cu ochii pe tine, dar totuși, nu se știe niciodată. Zi-mi unde-i cutia și o să te lăsăm în pace.

Ea nu îi răspunsese. El o lovi tare în burtă cu mâna liberă și, pentru că ea tot nu spunea nimic, o lovi din nou și din nou, până începură contracțiile, picioarele ei se zbăteau convulsiv, iar patul se cutremura.

Ar fi omorât-o dacă scaunul de lângă pat nu s-ar fi răsturnat și n-ar fi întrerupt tăcerea din cameră cu un zgomot infernal. Dacă farurile unei ambulanțe n-ar fi luminat încăperea și nu l-ar fi expus în toată starea lui înfiorătoare. Dacă ea nu și-ar fi dat capul pe spate și n-ar fi intrat în stare de șoc. Dacă el n-ar fi fost sigur că oricum era pe cale să moară.

•

Nu-și anunțase plecarea din hotel. Își lăsase valiza înăuntru, luase geanta cu legăturica și câteva alte lucruri și parcurse pe jos scurta distanță până la gara centrală. Era aproape ora două după-amiaza. Se ducea să ia ursulețul pentru Mille, așa cum promisese. Apoi avea să-și încheie sarcina.

Era o zi senină de toamnă, iar trenul era plin cu copii de grădiniță, veseli, însoțiți de educatoarele lor. Poate că veneau de la un muzeu, poate se duceau câteva ore în parc. Poate că micuții se vor întoarce în seara aceea la mama și la tata, cu obrajii roșii, povestindu-le despre frunzișul multicolor al pădurii și despre turmele de căprioare de pe câmpiile din jurul castelului Ermitaj.

Când ea și Mille aveau să fie în sfârșit împreună, urma să fie mai bine decât toate acele lucruri la un loc. În frumusețea infinită a Paradisului. S-ar uita una la alta și ar râde. Pentru eternitate, așa avea să fie.

Dădu din cap și privi peste cocioabele din Svanemøllen, spre spitalul Bispebjerg. Cu unsprezece ani în urmă se ridicase din patul de spital și luase copilul micuț care zăcea sub un cearșaf, pe o masă de oțel, la piciorul patului. O lăsaseră singură doar o clipă. O femeie din camera alăturată care intrase în travaliu avusese niște complicații grave. Se sculase, se îmbrăcase și împăturise copilul în cearșaf.

O oră mai târziu, după ce fusese umilită de tatăl ei la hotelul D’Angleterre, mersese pe exact aceeași rută spre Ordrup pe care o urma în acel moment. Cu acea ocazie își dăduse seama că nu mai putea sta acolo în casă. Că gașca avea să vină după ea, iar următoarea dată însemna sfârșitul.

Dar mai știa și că avea mare nevoie de ajutor pentru că încă sângera, iar durerea din abdomen părea ireală și era înspăimântătoare. Așa că se duse la Kassandra să-i ceară bani. S-o determine să-i dea lucrurile de care avea nevoie. Încă o dată, în ziua aceea aflase ce-i puteau face oamenii ale căror nume începea cu „K”. Tot ce-i împinsese în palmă Kassandra fusese o nenorocită de bancnotă de două mii de coroane. Două mii de la ea și zece mii de la așa-zisul tată, Willy K. Lassen, era tot ce se obosiseră să-i ofere. Și era departe de a fi de-ajuns.

Când i se spusese să plece din casă și se trezise pe stradă, cu legăturica la piept și cu tamponul dintre picioare din nou complet inundat de sânge, știu că va veni ea ziua în care toți cei care se purtaseră urât cu ea și o forțaseră să îngenuncheze vor plăti pentru ce făcuseră. Mai întâi Kristian, apoi Bjarne. Apoi Torsten, Ditlev, Ulrik, Kassandra și tatăl ei.

•

Acum, pentru prima dată după mulți ani, stătea în fața casei de pe Kirkevej și totul arăta exact la fel. Clopotele de la biserica de pe deal fără îndoială că încă îi chemau pe burghezii serioși la slujbele de duminică, iar casele din vecinătate încă se ridicau spre cer, semețe și nerușinate. Ușa de la casă era la fel de greu de deschis.

Nu recunoscu doar fața bine conservată a Kassandrei când aceasta deschise ușa, ci și atitudinea pe care prezența ei i-o provocase întotdeauna mamei sale vitrege. Kimmie nu știa cum începuse exact ostilitatea dintre ele două. Probabil că se întâmplase când Kassandra, în încercările ei stângace de a o crește, o încuiase pe Kimmie într-o debara întunecată și o bombardase cu un torent de vorbe grele, jumătate dintre acestea total străine fetiței.

Faptul că și Kassandra suferise în acea gospodărie lipsită de sentimente cu greu ar fi putut fi o circumstanță atenuantă dacă-i judecai comportamentul. Aceasta nu era o scuză. Kassandra era o drăcoaică.

— Nu te las înăuntru, șuieră Kassandra și încercă să închidă ușa cu forța.

Exact așa cum făcuse în ziua de după avort, când Kimmie stătuse acolo, rănită, disperată, cu legăturica în brațe.

*

Atunci i se spusese să se ducă la dracu', și chiar fusese un iad ce o așteptase în față. În afara stării oribile în care o lăsaseră loviturile lui Kristian și a avortului, fusese nevoită să meargă pe jos zile în șir, gârbovită, fără ca nimeni să-și ofere ajutorul sau măcar să încerce să se apropie de ea. Oamenii nu-i vedeau decât buzele crăpate și părul murdar. Se țineau la distanță de legătura respingătoare din mâinile ei și de mânecile maro, pătate cu sânge uscat, fără a vedea în ea o ființă umană răvășită de febră, aflată în nevoie. Nu au văzut o persoană care se dezintegra. Iar ea considerase că toate acelea sunt pedeapsa ei. Propriul purgatoriu, pe care trebuia să-l îndure ca să plătească pentru toate ticăloșiile teribile pe care le făcuse.

O drogată din Vesterbro o salvase. Numai Tine, acel copil oropsit, bolnăvicios și slab, ignorase mirosul care venea din legăturică și scuipatul uscat care se acumulase în colțurile gurii ei. Văzuse altele și mai rele și o dusese pe Kimmie într-o cameră mai jos pe alee, în Sydhavnen, la un alt dependent de droguri care fusese odată, în zorii vieții lui, doctor.

Pastilele și chiuretajul făcut de acesta o ajutară să scape de infecție și îi opriră sângerarea. Prețul pe care îl plătise fusese faptul că de atunci nu mai sângerase niciodată. În săptămâna următoare – când micuțul ei obiect începuse să nu mai pută – Kimmie fusese gata să înceapă o nouă viață, pe străzi. Restul era istorie.

•

A intra în camerele în care parfumul dens al Kassandrei atârna greoi și toate fantomele trecutului râdeau de Kimmie așa cum făcuseră întotdeauna era ca și cum ar fi înghețat în mijlocul unui coșmar.

Kassandra duse o țigară la buze. Rujul ei fusese demult șters de zecile de țigări pe care le fumase mai devreme. Mâinile îi tremurau ușor, dar prin norul de fum ochii ei o urmăreau cu atenție pe Kimmie când aceasta puse geanta pe podea. Kassandra, se vedea clar, nu se simțea deloc confortabil și, în scurtă

vreme, privirea ei avea să arunce săgeți în toate părțile. Nu era un scenariu pe care să-l fi prevăzut.

— Ce vrei să faci aici? întrebă Kassandra.

Erau exact aceleași cuvinte ca în urmă cu unsprezece ani. După viol și după avort.

— Vrei să mai stai aici în casă, Kassandra? răspunse Kimmie.

Mama ei vitregă își trase capul pe spate, dar altfel rămase nemișcată pentru un moment, gânditoare, ținând încheietura mâinii moale în vreme ce fumul albăstrui făcea rotocoale prin părul ei cărunt.

— De-aia ai venit? Să mă dai afară? De-aia?

Era îmbătător s-o vadă cum se lupta să rămână calmă. Acea persoană care avusese ocazia să ia de mână o fetiță și s-o scoată din umbra unei mame reci. Acea femeie mizerabilă, egocentrică, plină de ea, care o dominase pe Kimmie abuzând-o emoțional și neglijând-o zi de zi. Femeie care hrănise în Kimmie tot ce o făcuse să ajungă acolo unde era: neîncredere, ură, indiferență rece și lipsă de empatie.

— Am două întrebări la care ar fi înțelept să răspunzi bine și repede, Kassandra.

— Apoi o să pleci?

Își turnă un pahar din carafa de vin de Porto pe care fără îndoială se străduise s-o golească înainte de a sosi Kimmie și luă o înghițitură zdravănă.

— Nu promit nimic, spuse Kimmie.

— Care sunt întrebările?

Kassandra trase fumul de țigară atât de adânc în plămâni încât nu ieși nimic când expiră.

— Unde e mama?

Ea își lăsă capul pe spate, cu gura ușor deschisă.

— O, Doamne. Asta-i întrebarea ta? zise ea și se întoarce brusc spre Kimmie. Păi, e moartă, Kimmie. E moartă de treizeci de ani, sărmana. Nu ți-am spus niciodată?

Își dădu din nou capul spre spate și scoase câteva sunete care se presupuneau că exprimau surprinderea. Apoi se întoarse din nou spre Kimmie. De data aceea privirea ei era dură. Nemiloasă.

— Tatăl tău i-a dat bani, apoi ea i-a băut. Să-ți spun mai mult? E uimitor că noi nu ți-am zis niciodată. Dar ești fericită acum că știi?

Cuvântul „fericită” pătrunse în toate celulele din corpul lui Kimmie. „Fericită?!”

— Și tata? Mai știi ceva de el? Unde e?

Kassandra prevăzuse întrebarea. Era dezgustată. Simplul cuvânt „tată” era suficient. Dacă îl ura cineva pe Willy K. Lassen, ea era aceea.

— Nu înțeleg de ce vrei să știi. Din partea ta, el ar putea foarte bine să ardă în iad, nu-i așa? Sau nu vrei decât să te convingi că așa și e? Pentru că te asigur, fată scrântită, că tatăl tău chiar arde în iad.

— E bolnav? întrebă ea.

Poate că ceea ce-i spusese polițistul acela lui Tine era adevărat.

— Bolnav?

Kassandra strivi țigara și întinse brațele cu degetele răsfirate și unghii ascuțite.

— Arde în iad cu cancer în toate oasele. N-am vorbit cu el, dar am auzit de la alții că suferă teribil.

Își țuguie buzele și expiră din tot sufletul, ca și cum îl scotea afară din ea pe însuși Satana.

— Suferă teribil și va fi mort până la Crăciun și mie puțin îmi pasă, m-auzi?

Își netezi puțin fusta și luă paharul de Porto de pe masa de lângă ea. Asta însemna că Kimmie, micuța ei și Kassandra erau singurele rămase. Două „K”-uri blestemate și micuțul înger păzitor. Kimmie ridică geanta de pe podea și o așeză pe masă, lângă carafa Kassandrei.

— Spune-mi, tu ai fost cea care l-a lăsat pe Kristian înăuntru când eu așteptam s-o nasc pe micuța mea aici?

Kassandra o urmări pe Kimmie care deschise puțin geanta.

— Doamne Dumnezeule! Nu-mi spune că ai chestia aia hidoasă în geantă!

Își dădu seama după fața lui Kimmie că așa era.

— Ești bolnavă la cap, Kimmie. Ia-o de aici.

— De ce l-ai lăsat pe Kristian în casă? De ce l-ai lăsat să vină la mine, Kassandra? Știai că sunt însărcinată. Îți spusesem că vreau să fiu lăsată în pace.

— De ce? Puțin îmi păsa de tine și de bastardul tău. La ce te așteptai?

— Și ai stat pur și simplu acolo, în sufragerie, în timp ce el mă bătea. Probabil că ai auzit. Trebuie să fi știut de câte ori m-a lovit. De ce n-ai sunat la poliție?

— Pentru că știam c-o meritai. Nu-i așa?

„Știam c-o meritai”, spusese ea, iar vocile începură să sune în capul lui Kimmie. Pumni, camere întunecate, batjocură, acuzații – toate acelea bubuiau în capul lui Kimmie și trebuiau să înceteze.

Dintr-o singură mișcare, sări, o apucă pe Kassandra de păr și o forță să-și dea capul pe spate ca să-i toarne restul de Porto pe gât. Femeia se uita confuză și surprinsă la tavan în timp ce lichidul i se scurse pe trahee și o făcu să tușească. Așa că închise gura Kassandrei și îi ținu capul ca într-o menghină în timp ce încercările de a tuși ca să-și curețe plămânii deveniră din ce în ce mai puternice.

Kassandra o apucă pe Kimmie de antebraț și încercă s-o împingă, dar viața pe stradă conferă o forță deosebită, care o depășește de departe pe cea a unei femei care își petrece zilele dându-le ordine celor din jur. Ochii ei se umplură de disperare în timp ce stomacul i se contractă și împinse acid gastric spre catastrofa pe cale să se petreacă undeva între trahee și esofag. Câteva inhalări rapide, fără

folos, prin nas, produseră panică în corpul Kassandrei care se zbătea din răsputeri să se elibereze. Kimmie o ținu strâns, tăind toate căile prin care oxigenul dătător de viață ar fi putut intra în plămânii ei, iar Kassandra începu să aibă convulsii în timp ce pieptul ei se umfla frenetic, înecându-i tânguielile. Apoi deveni inertă.

Kimmie îi dădu drumul să cadă exact unde se dăduse bătălia și lăsă paharul spart de Porto, măsuța de cafea care fusese mutată din loc și voma care cursese din gura femeii să vorbească de la sine. Kassandra Lassen se bucurase întotdeauna de lucrurile cele mai bune din viață, iar acum acestea îi curmaseră viața. Un accident, ar fi zis unii. Previzibil, ar fi adăugat alții.

*

Au fost exact cuvintele pe care se spunea că le rostise unul dintre vechii parteneri de vânătoare ai lui Kristian Wolf când îl găsi pe acesta cu artera femurală perforată, pe moșia lui din Lolland. Un accident, da, dar previzibil. Kristian era celebru pentru faptul că obișnuia să fie neglijent cu pușca. Era doar o chestiune de timp până când să se întâmple ceva rău, spusese tovarășul lui de vânătoare.

Dar nu fusese un accident. Kristian o controlase pe Kimmie din ziua în care el pusese ochii pe ea. O constrânsese pe ea și pe ceilalți să participe la jocurile lui și se folosise de corpul ei. O împinsese spre anumite relații și apoi o extrăsese din ele. O convinsese să-l ademenească pe Kåre Bruno la Bellahøj cu promisiunea că aveau să se împace. O ațâțase să strige la Kristian să-l împingă pe Kåre peste margine. O violase și o bătuse o dată, apoi încă o dată, astfel încât copilul să nu supraviețuiască. Îi transformase viața de multe ori, de fiecare dată spre mai rău.

Când se scurseseră șase săptămâni de când trăia pe străzi, ea l-a văzut pe prima pagină a unui ziar de scandal. Zâmbea, făcuse niște afaceri grozave și se pregătea să plece pentru câteva zile să se relaxeze pe moșia lui din Lolland.

— Niciun animal de pe terenurile mele n-ar trebui să se simtă în siguranță, spusese el. Ținta mea este excelentă.

Furase prima ei valiză, și-a pus niște haine impecabile și a luat trenul spre Søllested, unde a coborât și a străbătut pe jos ultimii cinci kilometri, în lumina amurgului, până a ajuns la moșie. Își petrecu noaptea în tufișuri, ascultându-l pe Kristian care țipa înăuntru necontenit, forțându-și, într-un final, tânăra lui soție să se refugieze la etaj. El a dormit în sufragerie și după câteva ore era mai mult decât pregătit să-și verse neajunsurile și frustrarea generală pe bieții fazani și pe orice altă creatură vie care îi ieșea în cale.

Noaptea fusese rece ca gheața, dar nu și pentru Kimmie. Gândul la sângele lui Kristian, care avea să fie curând vărsat pentru păcatele lui, era ca o briză caldă de vară. Îi dădea poftă de viață, o inspira.

Încă de când erau la internat, știa că firea insomniacă a lui Kristian îl făcea să se scoale din pat cu mult înaintea celorlalți. Cu câteva ore înaintea unei partide

de vânătoare obișnuia să se plimbe pe moșie ca să simtă terenul și să se încredințeze că gonacii și vânătorii vor colabora cum se cuvine.

Chiar și la câțiva ani după moartea lui, ea își aducea încă aminte clar momentul în care îl văzuse în sfârșit ieșind pe poarta moșiei și îndreptându-se spre terenul de vânătoare. Complet echipat, după cum considerau cei din înalta clasă că trebuia să arate un ucigaș adevărat: apretat, la modă și cu cizme lucioase, cu șiret legat până sus. Dar ce știau ei despre ucigașii adevărați?

Mișcându-se lin, îl urmări de la distanță printre tufișuri, temându-se uneori că foșnetul frunzelor și zgomotul rămurelelor îl vor avertiza asupra pericolului. Dacă ar fi văzut-o, n-ar fi ezitat să tragă. Un accident, l-ar fi numit el. O neînțelegere. O iluzie care l-a făcut să creadă că a văzut o căprioară sau vreun alt animal sălbatic.

Dar Kristian nu o auzi. Nu până în clipa în care ea sări la el și-și înfipse cuțitul în organele lui sexuale. El căzu în față, zvârcolindu-se cu sălbăticie, cu ochii larg deschiși, conștient că fața de deasupra lui era ultimul lucru pe care avea să-l vadă. Kimmie trase pușca spre ea și îl lăsă să sângereze până la moarte. Nu dură mult.

Apoi îl întorsese, își ascunse mâinile în mâneci, șterse arma, o înfipse în mâna cadavrului, apoi o îndreptă spre vintrele lui și trăsese. Conform raportului poliției, fusese un accident, iar cauza morții fusese hemoragia abundentă în urma secționării unei artere mari. Fusese cel mai discutat accident de vânătoare din acel an.

Da, fusese catalogat drept accident, dar Kimmie știa mai bine despre ce fusese vorba și o stare de pace fără egal se lăsase asupra ei.

Spre deosebire de ceilalți membri ai găștii. Dispăruse fără urmă, iar ei știau cu toții că Kristian n-ar fi murit astfel fără să fi fost ajutat. Inexplicabil, oamenii vorbeau despre moartea lui Kristian. Dar vechii amici ai lui Kimmie nu au crezut o clipă asta.

•

În acele zile, Bjarne s-a predat. Poate știa că avea să fie următorul. Poate făcuse un pact cu ceilalți. Nu conta. Ea citise despre caz în ziare. Despre felul în care Bjarne acceptase acuzația pentru crimele din Rørvig, astfel că ea putea trăi liniștită.

Îl sună pe Ditlev Pram și îi spuse că, dacă el, Ulrik și Torsten voiau să stea și ei liniștiți, trebuiau să-i dea o anumită sumă de bani. Căzură de acord în privința procedurii, iar ei respectaseră învoiala. Fusese un lucru deștept. Cel puțin, acest lucru îi ajutase să-și cumpere câțiva ani liniștea, înainte ca soarta să-i ajungă din urmă.

*

O vreme, se uită la cadavrul Kassandrei întrebându-se de ce nu simțea o senzație mai mare de satisfacție. „Pentru că n-ai terminat încă, spuse una dintre

voci. Nimeni nu se poate simți fericit la jumătatea drumului spre Paradis”, spuse alta. A treia voce rămase tăcută.

Ea dădu din cap și scoase legăturica din geantă, apoi se duse încet în apartamentul ei și îi explică micuței cum se jucase odată pe scara aceea și cum obișnuia să alunece pe balustradă când n-o vedea nimeni. Cum fredona întotdeauna același cântec, la nesfârșit, când Kassandra și tatăl ei n-o auzeau. Momente mărunte din viața unui copil.

— Poți sta aici cât timp mami îl caută pe Martinel pentru tine, iubire, zise ea și așeză legătura cu grijă pe pernă.

Dormitorul ei era exact așa cum îl lăsase. Acolo se refugiase câteva luni și își simțise burta crescând. Acum avea să fie ultima vizită. Deschise ușa de la balcon și pipăi, în lumina slabă, spre placa desprinsă. Era acolo, exact unde și-o amintea. Placa se mișcă surprinzător de ușor, lucru la care nu se așteptase. Era ca și cum ar fi deschis o ușă care tocmai fusese unsă. Presimțiri sumbre se abătură asupra ei și o cuprinseră fiorii. Apoi, când băgă mâna în acel spațiu și nu găsi nimic, fiorii se transformară într-o senzație caldă, arzătoare. Ochii ei cercetară febril zona din jurul plăcii desprinse, dar știa că era în zadar. Pentru că era placa cea bună; firida cea bună. Iar cutia dispăruse.

Acum toate „K”-urile urâte din viața ei i se aliniau în față, în timp ce vocile urlau în interior și râdeau isteric, admonestând-o. Kyle, Willy K., Kassandra, Kåre, Kristian, Klavs și toți ceilalți cu care se intersectase. Cine apăruse de data aceasta și luase cutia? Fuseseră chiar cei pe al căror gât plănuise să îndese dovada? Era vorba despre supraviețuitori, Ditlev, Ulrik și Torsten? Chiar fusese posibil ca ei să găsească cutia?

Tremură și observă cum vocile deveniseră una singură. Cum îi făceau să pulseze vizibil venele de pe interiorul brațului. Nu se întâmplase în urmă cu câțiva ani. Vocile vorbeau la unison. Cei trei bărbați trebuiau să moară. Pentru prima oară vocile erau toate de acord.

Epuizată, se așeză pe pat lângă micuța boccea, copleșită de umilințele și opresiunile din trecut. Mai întâi, de pumnii grei ai tatălui. De respirația îmbibată de alcool din spatele rujului gros al mamei ei. De unghiile ei ascuțite. De ciupituri. De păruielile care ciufuleau deseori părul frumos al lui Kimmie. După ce o băteau, stătea în colț, cu mâinile tremurânde strânse în jurul lui Martinel. Era cineva cu care putea vorbi și care o consola. Așa mic cum era, Martinel vorbea cu autoritate.

— Ia-o ușor, Kimmie, îi spunea animalul de pluș. Nu sunt decât oameni răi. Într-o bună zi o să dispară. O să dispară dintr-odată.

Când crescuse, tonul se schimbase. Ursulețul îi spunea că niciodată, dar absolut niciodată nu trebuia să permită nimănui s-o lovească. Dacă era cineva care lovea, ea trebuia să fie aceea. Nu avea voie să tolereze să fie tratată urât.

Iar acum Martinel dispăruse. Singurul lucru din viața ei care îi aducea aminte de frânturi fericite din copilărie. Se întoarse către legăturică, o mângâie încet, și, copleșită de remușcări pentru că nu reușise să-și țină promisiunea, zise:

— Nu poți primi acum ursulețul, îngeraș. Îmi pare așa de rău!

34.

Ca de obicei, Ulrik era cel mai bine informat cu privire la ultimele știri, dar el nu-și petrecuse sfârșitul de săptămână trăgând cu arbaleta, așa cum făcuse Ditlev. Aceasta era diferența dintre ei și așa fusese întotdeauna. Când era posibil, Ulrik prefera să aibă o abordare relaxată asupra vieții.

Când îi sună mobilul, Ditlev stătea cu fața la Sound și trăgea cu săgețile la țintă. La început, trăsese unele chiar pe lângă, în apă, dar în ultimele două zile aproape că nu mai trăgea una care să n-atingă ținta. Era luni și tocmai se amuzase aranjând cinci săgeți în formă de cruce în centrul țintei când vocea panicată a lui Ulrik puse capăt distracției.

— Kimmie l-a omorât pe Aalbæk, spuse acesta. Am auzit la știri. Știu sigur că ea e făptașul.

Pentru o fracțiune de secundă, informația acapară toată ființa lui Ditlev. Era ca o presimțire a morții. Ascultă cu atenție povestirea scurtă și incoerentă a lui Ulrik despre căderea fatală a lui Aalbæk și detaliile cu privire la moartea sa. Din câte spicuise Ulrik din interpretările date de presă rapoartelor vagi ale poliției, era imposibil să fie catalogată cu certitudine drept sinucidere. Ceea ce însemna că era la fel de imposibil de exclus crima. Era o veste care îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Noi trei trebuie să ne întâlnim, auzi? șopti Ulrik ca și cum Kimmie i-ar fi simțit deja mirosul. Dacă nu stăm uniți, o să ne ia unul câte unul.

Ditlev se uită la arbaleta care atârna de o chingă prinsă în jurul încheieturii mâinii. Ulrik avea dreptate. Din acel moment, lucrurile trebuiau să se schimbe.

— Bine, spuse el. Deocamdată, facem cum am plănuit. Ne întâlnim mâine-dimineață devreme pentru vânătoare la Torsten și apoi o să discutăm. Nu uita că este doar a doua oară când lovește în ultimii zece ani. Încă mai avem timp, Ulrik. Asta simt.

Se uită peste apă, dar nu își putea concentra privirea. Era o situație inacceptabilă. Ea sau ei, la asta se rezuma totul.

— Ascultă, Ulrik, zise Ditlev. Îl caut pe Torsten ca să-l anunț. Între timp, sună și află tot ce poți. Sun-o pe mama vitregă a lui Kimmie, de exemplu, și spune-i ce se petrece, da? Roagă oamenii să-ți spună dacă se întâmplă ceva, da? Roagă-i să-ți zică dacă aud ceva. Orice. Și, Ulrik, spuse el înainte de a închide, încearcă, pe cât posibil, să nu ieși din casă până ne vedem, da?

Nici nu-și pusese bine mobilul în buzunar când acesta sună din nou.

— Herbert sunt, zise vocea fără inflexiune.

Fratele mai mare al lui Ditlev nu obișnuia niciodată să-l sune. Pe vremea când poliția investiga crimele din Rørvig, Herbert văzuse totul cu ochii lui de copil, dar nu spusese niciodată nimic. Niciodată nu dăduse glas suspiciunii și nici nu se băgase. Dar nici nu se țesuse vreun sentiment frățesc între ei doi. Nu că ar fi existat vreodată așa ceva între ei. Sentimentele nu se potriveau cu stilul familiei Pram.

Și totuși, Herbert fusese acolo când avusese nevoie de el. Probabil, pentru că frica lui nestăvilită de scandal întrecuse orice altceva. Teama că tot ce conta pentru el avea să fie murdărit devenise deodată copleșitoare. De aceea Herbert fusese unealta perfectă când Ditlev dorise ca investigația Departamentului o să fie trasă pe dreapta. Și de aceea îl suna acum Herbert.

— Te-am sunat să-ți spun că ancheta Departamentului Q este din nou reluată. Nu-ți pot da mai multe detalii pentru că legătura mea de la sediul poliției și-a retras antenele, dar oricum Carl Mørck, șeful departamentului, știe acum că am încercat să-i influențez munca. Îmi pare rău, Ditlev! Stai și tu ascuns o vreme.

În acel moment, Ditlev simți că-l cuprinde și pe el panica.

•

Îl prinse pe Torsten Florin exact când mogulul modei ieșea cu mașina din parcarea lui de la Brand Nation. Tocmai auzise știrea despre Aalbæk și, la fel ca Ditlev și Ulrik, se gândise că trebuia să fi fost mâna lui Kimmie. Dar nu știa că Departamentul Q și Carl Mørck erau din nou operaționali.

— La dracu’! E din ce în ce mai rău, strigă vocea iritată de la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Vrei să anulăm vânătoarea? întrebă Ditlev.

Tăcerea prelungă vorbi de la sine.

— N-are sens. Vulpoiul oricum va muri până la urmă, zise Torsten într-un final.

Ditlev parcă și vedea. Fără îndoială, Torsten își petrecuse întreg weekendul desfătându-se cu suferința vulpii turbate.

— Ar fi trebuit s-o vezi de dimineață, spuse el. Complet nebună. Dar stai să mă gândesc puțin.

Ditlev îl cunoștea pe Torsten. În acel moment în el se dădea o luptă între impulsurile criminale și rațiunea cu care reușise în viața profesională și cu care clădise un imperiu încă de la vârsta de douăzeci de ani. Într-o clipă, el avea să șoptească o rugăciune. Aceasta era o altă latură a sa. Dacă nu putea rezolva singur o problemă, întotdeauna exista un zeu pe care-l putea chema.

Ditlev își atașă căștile la mobil, încordă arbaleta și scoase încă o săgeată din tolbă. Apoi încărcă arma și ținti spre unul dintre stâlpii care rămăseseră în picioare de la vechiul chei. Pasărea tocmai se așezase și își curăța penele de ceața mării. Ditlev măsură distanța și vântul și dădu drumul săgeții atât de ușor, de parcă ar fi mângâiat cu degetul obrazul unui copilaș. Pasărea nici nu-și dădu

seama ce o lovise. Străpunsă de săgeată, căzu pe spate în apă și pluti acolo în timp ce Torsten se ruga aproape în șoaptă la celălalt capăt al liniei telefonice. Acea uimitoare lovitură îl ajută pe Ditlev să ia o decizie.

— O s-o facem, Torsten, zise el. Adună toți somalezii la noapte și dă-le instrucțiuni ca, de acum înainte, să stea cu ochii-n patru după Kimmie. Pune-i în gardă, Torsten. Arată-le fotografia ei. Promite-le un bonus mare dacă văd ceva.

— Bine, spuse Torsten după ce se gândi un moment. Totuși, cum rămâne cu cei care vin mâine la vânătoare? Nu-i putem lăsa pe cei precum Krum și ceilalți nătângi să alerge de colo-colo.

— Ce spui? Nu contează cine-i cu noi. Dacă ea își face apariția, vom avea nevoie de martori când vor intra săgețile în ea.

Ditlev își mângâie arbaleta și privi spre mogâldeața înghițită încet-încet de valuri.

— Da, continuă el în șoaptă. Kimmie e mai mult decât binevenită să apară. Nu ești de aceeași părere, Torsten?

Nu auzi răspunsul lui din cauza strigătelor secretarei sale care țipa de pe terasa din Caracas. După câte-și dădu seama Ditlev de la distanță, ea îi făcea semn cu mâinile și le ridica la urechi.

— Cred că mă caută cineva, Torsten. Închid acum. Ne vedem mâine-dimineață devreme, da? Ai grijă.

Închiseră în același timp și, o secundă mai târziu, mobilul îi sună din nou.

— Iar ai închis serviciul de apel în așteptare, Ditlev?

Era secretara. Acum stătea nemișcată pe terasa spitalului.

— N-ar trebui să faci asta; înseamnă că nu pot lua legătura cu tine. Avem o mică problemă aici sus. Un bărbat care-și spune detectiv inspector-șef Mørck tocmai a apărut și adulmecă prin jur. Ce vrei să facem, Ditlev? Vorbești tu cu el sau ce? Nu ne-a arătat un mandat și nici nu cred că are așa ceva.

Ditlev simți ceața sărată care i se așeza pe față. Dincolo de asta nu simți nimic altceva. Peste douăzeci de ani trecuseră de la primul atac și, în această perioadă, mâncărimea produsă de neliniște și anxietatea latentă nu făcuseră decât să-i servească drept sursă de energie. Dar, în acel moment, nu simțea nimic și nu-i era deloc bine.

— Nu, răspunse el. Spune-i că sunt plecat din oraș.

Pescărușul dispăruse în valurile întunecate.

— Spune-i că sunt în călătorie. Și asigură-te că zboară dracului de-acolo.

35.

Pentru Carl, lunea începuse la zece minute după ce se băgase în pat. Fusese dezorientat toată ziua de duminică. Dormise buștean cea mai mare parte a drumului spre casă iar morocănoaselor stewardese le fusese aproape imposibil să-l trezească. Fuseseră nevoite să-l târască jos din avion, apoi personalul aeroportului avu nevoie de un cărucior electric ca să-l ducă la primul ajutor.

— Câte Frisium spuneți că ați luat? îl întrebară ei.

Dar el adormise din nou. Iar acum, paradoxal, se trezise în clipa în care se dusese la culcare.

— Unde ai fost azi? întrebă Morten Holland când Carl intră bălăbănindu-se ca un zombie.

Un pahar cu martini apăru pe masă în fața lui înainte de a-l putea refuza, iar noaptea se lungi.

— Ar trebui să-ți găsești o prietenă, toarse suav Morten pe la patru dimineața, când Jesper veni acasă și contribui și el cu sfaturi despre dragoste și femei.

Acum Carl aflase că Frisium era bun în doze mici. Oricum, nu era un semn bun că sfătuitorii săi cei mai buni în materie de dragoste erau un derbedeu de șaisprezece ani și un homosexual care nu-și recunoscuse încă statutul. Mai lipsea ca mama lui Jesper, Vigga, să-și dea și ea cu părerea. Parcă o și auzea: „Ce-i cu tine, Carl? Dacă e ceva în neregulă cu metabolismul tău, ar trebui să încerci niște rădăcină de trandafir. E bună la tot felul de lucruri”.

•

La biroul de la recepție dădu peste Lars Bjørn. Nici el nu arăta prea bine.

— Nenorocitele alea de atacuri de la pubelele de gunoi, spuse el.

Dădură din cap spre polițistul aflat în spatele geamului și merseră împreună către pasajul cu coloane.

— Probabil ai observat coincidența dintre numele „Store Kannikestræde” și „Store Søndervoldstræde”, zise Carl. Ești cu ochii și la celelalte străzi?

— Da, avem supraveghere continuă atât pe Store Strandstræde, cât și pe Store Kirkestræde. Sunt acolo femei ofițer în haine civile, așa că o să vedem dacă atacatorii sunt tentați să le atace. De aceea, nu putem să ne lipsim de oameni pentru cazul tău, dar probabil că știi deja asta.

Carl dădu din cap afirmativ. În acel moment, puțin îi păsa. Se simțea extrem de epuizat, încet la minte și greoi, era ceva ce semăna cu răul produs de decalajul de fus orar și nici picat cu ceară n-ar fi priceput ce naiba însemna „weekend plăcut”. „Weekend de coșmar” era o descriere mai potrivită.

Rose îl întâmpină cu un zâmbet pe holul din subsol, iar el nu se îndoia că avea să i-l șteargă în curând de pe față.

— Ei, cum a fost la Madrid? fu primul lucru pe care ea îl spuse. Ai avut timp de vreun dans flamenco?

El nu avea energia să-i răspundă.

— Haide, Carl. Ce-ai văzut acolo?

O fixă cu pleoapele greoaie.

— Ce-am văzut? Dincolo de Turnul Eiffel și de Paris și de interiorul pleoapelor, absolut nimic.

Ea vru să protesteze. „Nu te cred”, părea să spună privirea ei.

— O să fiu direct, Rose. Dacă mai faci așa ceva vreodată, în curând o să-ți spun fosta colegă din Departamentul Q.

Trecu pe lângă ea și se puse pe scaun. Tapițeria capitonată îl aștepta. Patru sau cinci ore de somn cu picioarele pe birou și avea să fie ca nou. Era sigur de asta.

— Ce se întâmplă? se auzi vocea lui Assad în clipa în care Carl pătrunse pe tărâmul viselor.

El ridică din umeri. Nimic în afară de faptul că tocmai era momentul să ațipească. Assad era orb sau ce?

— Rose e supărată. Ai fost rău cu ea, Carl?

Tocmai era pe cale să se enerveze din nou, când observă hârtiile pe care Assad le ținea sub braț.

— Ce-ai pentru mine? zise el epuizat.

Assad se așeză pe una dintre monstruozitățile din metal ale lui Rose.

— N-au găsit-o încă pe Kimmie Lassen. O caută peste tot, așa că probabil că e doar o chestiune de timp.

— Ai vreo veste de la locul exploziei? Au găsit ceva?

— Nu, nimic. Din câte știu eu, au terminat.

Scoase hârtiile și le răsfoi într-o doară.

— Am luat legătura cu oamenii aceia care se ocupă de zona Løgstrup, zise el. Au fost foarte, foarte prietenoși. Au trebuit să caute prin tot departamentul ca să găsească pe cineva care să ne spună ceva despre cheia de la gard.

— Bine, spuse Carl cu ochii închiși.

— Unul dintre angajații lor a trimis un lăcătuș la Inger Slevs Gade ca să ajute o femeie de la minister care comandase niște chei de rezervă atunci.

— Ai luat descrierea femeii, Assad? Presupun că a fost Kimmie Lassen.

— Nu, n-au aflat care lăcătuș a fost trimis atunci, așa că n-am descrierea. Le-am spus toată povestea celor de sus. Poate că ei vor dori să știe cine a avut acces la clădirea care a explodat.

— Bine, Assad. Corect. Așa că renunțăm la firul acela.

— Care fir?

— Nu contează, Assad. Următoarea mea sarcină pentru tine este să faci câte un dosar pentru fiecare dintre cei trei, Ditlev, Ulrik și Torsten. Vreau toate genurile de informații. Fiscale, de afaceri, domicilii, statul marital și tot tacâmul. Construiește dosarele bucățică cu bucățică.

— Cu cine să încep atunci? Am deja marfa despre toți.

— E bine, Assad. Mai e și altceva despre care ar trebui să discutăm?

— Sus la Omoruri mi-au spus să te anunț că, după convorbirile de pe mobilul lui Aalbæk, acesta a luat legătura de multe ori cu Ditlev Pram.

Sigur că da.

— Bine, Assad. Deci e o legătură între ei în cazul ăsta. Asta înseamnă că avem un pretext să-l vizităm.

— Pretext? Ce fel de text e ăsta?

Carl deschise ochii și se uită într-o pereche de semne de întrebare căprui-închis. Sincer, uneori era prea mult. Poate câteva ore de lecții particulare de daneză ar fi îndepărtat câțiva metri de barieră lingvistică. Pe de altă parte, exista riscul ca, în curând, el să înceapă să vorbească precum un birocrat.

— Și l-am găsit pe Klavs Jeppesen, spuse Assad după ce Carl nu reacționă la întrebarea lui.

— Bine, Assad.

Încercă să-și amintească de câte ori spusese deja „Bine, Assad". N-ar fi vrut să folosească expresia prea des.

— Unde e?

— În spital.

Carl se îndreptă în scaun. Ce se mai *întâmplase?*

— Ei, știi tu, zise Assad și imită printr-un gest tăierea venelor de la încheietură.

— Doamne! De ce-a făcut asta? O să supraviețuiască?

— Da. Am fost acolo. M-am dus ieri.

— Bine, Assad. Și?

— N-am văzut prea multe. Doar un bărbat fără coloană vertebrală.

Coloană vertebrală? Se întâmpla din nou.

— A avut mai multe tentative, după propriile spuse.

Carl dădu din cap. Nicio femeie nu avusese acest efect asupra *lui.* Din păcate.

— A mai avut de spus și altceva?

— Nu cred. Asistentele m-au dat afară.

Carl zâmbi epuizat. Probabil că Assad se obișnuise cu asta. Apoi expresia asistentului său se schimbă.

— Am văzut un om nou azi-dimineață devreme, la etajul al treilea. Un irakian, cred. Știi ce face acolo?

Carl dădu din cap afirmativ.

— Da, este înlocuitorul lui Bak. E din Rødovre. L-am întâlnit duminică la răsărit. Poate că-l cunoști. Îl cheamă Samir. Nu-mi amintesc prenumele.

Assad își săltă puțin capul. Buzele lui pline se despărțiră ușor și câteva riduri subțiri îi apărură în jurul ochilor, dar nu erau provocate de un zâmbet. Pentru o clipă, păru foarte departe.

— Bine, spuse el încet și dădu din cap ușor, de câteva ori. Înlocuitor al lui Bak. Asta înseamnă că rămâne aici?

— Da, așa cred. S-a întâmplat ceva?

Dintr-odată, expresia lui Assad se schimbă la loc. Fața lui se relaxă și se uită direct la care cu aerul lui obișnuit, nonșalant.

— Trebuie să vezi cum te împrietenești cu Rose, Carl. E așa de muncitoare și așa de… de drăguță. Știi cum mi-a spus azi-dimineață?

Fără îndoială că avea să afle într-o secundă.

— Beduinul ei preferat. Nu e drăguț atunci?

Afișă zâmbetul lui exagerat de luminos și clătină din cap, peste măsură de încântat. Ironia nu era punctul lui forte.

•

Carl cuplă mobilul la încărcător și se uită la tabla albă. Următorul pas pe care trebuia să-l facă era să intre în contact cu unul dintre membrii găștii. Assad trebuia să meargă cu el ca să existe un martor în cazul în care acesta se preda.

Dincolo de toate acestea, trebuia să se vadă cu avocatul lor.

Își frecă bărbia și își mușcă interiorul obrazului. Fusese o prostie ce făcuse cu soția lui Krum. Să spună că acesta avea o relație cu soția lui! Cât de idiot putea fi? Sigur, nu avea să fie ușor să se întâlnească cu el. Se uită la tabla pe care era trecut numărul de telefon al avocatului și formă.

— Agnete Krum, spuse o voce.

Își drese glasul și vorbi pe un ton puțin mai subțire. În cazul unei personalități faimoase, a fi cunoscut e de bine. Nu că el n-ar fi avut pic de faimă.

— Nu, zise ea. Nu mai locuiește aici. Dacă vreți să luați legătura cu el, vă sugerez să-l sunați pe mobil.

Cu o voce tristă, ea îi dădu numărul. El sună imediat și apoi ascultă mesajul de la mesageria vocală a lui Bent Krum care spunea că el își pregătea iahtul pentru sezonul următor, dar putea fi găsit a doua zi, la același număr, între orele nouă și zece.

„Nenorocitul”, își zise Carl. O sună din nou pe soția lui Krum. Ea îi spuse că barca era în portul Rungsted. Nu era o surpriză.

•

— Mergem la plimbare, Assad, așa că pregătește-te! strigă el pe hol. Doar să mai dau un telefon, bine?

Formă numărul fostului său coleg și rival de la sediul central, Brandur Isaksen, care era jumătate feroez, jumătate groenlandez și sută la sută nord-atlantic în suflet. I se spunea Aisbergul din Halmtorvet.

— Ce vrei? întrebă el.

— Aș vrea să știu câte ceva despre Rose Knudsen pe care am moștenit-o din departamentul tău. Am auzit că a produs unele frecușuri pe acolo pe la voi la sediu. Poți să-mi spui despre ce-a fost vorba?

Carl nu se așteptase la râsul tumultuos care urmase.

— Tu ești cel care-a primit-o? hăuli Isaksen rău-prevestitor.

A-l auzi râzând era la fel de neobișnuit ca a-l auzi spunând ceva prietenos.

— O să-ți desenez, continuă el. Mai întâi și-a condus Daihatsu în marșarier în trei mașini ale colegilor. Personale. Apoi și-a pus ceainicul ud pe notițele scrise de mână ale șefului pentru rapoartele săptămânale. Le dădea ordine fetelor din birou. Și s-a cherchelit și și-a tras-o cu doi colegi la petrecerea de Crăciun, din câte-am înțeles.

În acel moment părea că el mai avea puțin și cădea de pe scaun – atât era de amuzant.

— Tu ai primit-o, Carl? Nu-i da nimic de băut, te avertizez!

Carl oftă.

— Altceva?

— Da, are o soră geamănă… nu una identică, dar una care e cel puțin la fel de ciudată.

— Aha, ce-i cu ea?

— Păi, stai să vezi când o să înceapă s-o sune pe Rose la muncă. Niciodată n-ai auzit două femei pălăvrăgind atât de mult. Pe scurt, e neîndemânatică, de necontrolat și uneori extrem de căpoasă.

Cu alte cuvinte, nimic ce el nu știa deja, în afară de chestia cu alcoolul. Carl închise telefonul și se uită în gol în timp ce urechile lui mari încercau să descifreze ce se petrecea în biroul lui Rose. Se ridică și se furișă pe hol. Mda, era la telefon. Se apropie de tocul ușii și își întoarse urechea spre ușa deschisă.

— Da, spunea ea încet. Da, trebuie să accepți asta. Aha, da, sigur. Pe bune?… Păi, atunci, asta-i minunat…

Și multe, multe altele în același stil. Atunci Carl își băgă capul pe ușă și îi aruncă o privire tăioasă. Nu putea decât să spere că urma să aibă efect asupra ei. Două minute mai târziu ea închise. Efectul nu fusese prea dramatic.

— Ei, ai de gând să stai aici și să pălăvrăgești cu prietenii tăi? întrebă el acid.

Comentariul lui se păru că ricoșează din armura ei de fată prostuță.

— Prieteni? zise ea și trase adânc aer în piept. Hmm… cred că le poți spune și așa. Era directorul unui departament din Ministerul de Justiție. A vrut să ne spună că au primit un e-mail de la polițiștii din Oslo, în care ei ne-au lăudat departamentul și au zis că este probabil cel mai interesant lucru care s-a petrecut

în istoria criminalisticii din nordul Europei în ultimii douăzeci și cinci de ani. Iar acum ministerul a vrut să știe de ce nu ai fost numit comisar de poliție.

Carl înghiți în sec. Iar începuseră cu prostia aia? Nici de-al naibii nu se întorcea la școală. El și Marcus abandonaseră ideea aceea cu mult timp în urmă.

— Și ce le-ai spus?

— Eu? Am început să vorbesc despre altceva. Ce-ai fi vrut să spun?

„Fată deșteaptă”, își zise el.

— Hei, Rose, zise el și încercă să se adune.

Nu era ușor să-și ceară scuze, tocmai el, un individ venit dintr-un orășel de provincie cum era Brønderslev.

— Am fost puțin cam dur cu tine mai devreme. Uită. Călătoria la Madrid a fost, de fapt, în regulă. Adică, distracția a fost peste medie, dacă stau bine să mă gândesc. Oricum, am văzut un vagabond fără dinți, mi s-au furat cărțile de credit și am ținut de mână o femeie ciudată cel puțin două mii de kilometri. Dar data viitoare, dă-mi câteva indicații pentru orientare, da?

Ea zâmbi.

— Și mai e ceva la care m-am gândit, Rose. Tu ai fost cea care a vorbit cu menajera care a sunat de la casa Kassandrei Lassen? Nu aveam insigna la mine, dacă-ți amintești, așa că a sunat aici ca să-mi verifice identitatea.

— Da, eu am fost.

— Te-a rugat să mă descrii. Vrei să-mi spui ce i-ai zis?

O pereche de gropițe trădătoare îi apărură în obraji.

— Păăăi, i-am zis doar că, dacă era un tip cu o curea din piele maro și pantofi negri uzați, mărimea 44, care arată complet obișnuit, probabil că tu ești. Și dacă vede și câteva zone de chelie pe creștet care arată ca două fese, atunci nu mai încape îndoială.

„N-are niciun pic de milă”, își zise el și își dădu ușor părul pe spate.

•

Îl găsiră pe Bent Krum abia la cheiul unsprezece, stând într-un scaun ușor, capitonat, pe puntea superioară a unui iaht care costase, fără îndoială, mai mult decât valora un om precum Krum.

— Barca aia de acolo este o V42, zise un băiat din fața promenadei unui restaurant thailandez. Era, cu certitudine, bine educat.

Dacă Bent Krum era entuziasmat să vadă un apărător al legii care pătrundea în paradisul lui, urmat de un reprezentant al Danemarcei Alternative, foarte ars de soare și cu părul rar, acest lucru fu greu de observat. Dar nu avu ocazia să iasă la înaintare cu vreun protest profesional.

— Am vorbit cu Valdemar Florin, spuse Carl, iar el mi-a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră. A zis că sunteți persoana potrivită cu care să discut. Aveți cinci minute?

Bent Krum își ridică ochelarii de soare pe frunte. Ar fi putut să-i lase acolo unde erau din moment ce nu era soare.

— Cinci minute, atât. Soția mă așteaptă acasă.

Carl zâmbi larg. „Slabe șanse”, spunea zâmbetul lui, iar Bent Krum, fiind un șobolan bătrân și viclean, văzu imediat acest lucru. Poate că avea să fie mai atent pe viitor când mințea.

— Dumneavoastră și Valdemar Florin ați fost de față în 1986, când tinerii au fost aduși la secția de poliție din Holbæk bănuiți de comiterea unei crime în Rørvig. El mi-a sugerat că unii dintre membrii grupului ieșeau în evidență, dar m-am gândit că asta e ceva despre care îmi puteți da dumneavoastră mai multe informații. Știți la ce se referea?

Văzut la lumina soarelui, avocatul era un bărbat palid. Nu depigmentat, dar cu aspect anemic. Albit și stors de toate relele pe care fusese nevoit să le apere de-a lungul anilor. Carl mai văzuse așa ceva. Nimeni nu putea arăta mai palid decât un polițist cu crime nerezolvate în bagaj sau un avocat cu prea multe cazuri rezolvate.

— Ieșeau în evidență, spuneți? Cred că toți erau așa. Oameni tineri și drăguți, așa le-aș spune eu. Viața lor de după acest incident a dovedit asta, nu sunteți de acord?

— Păi, zise Carl, nu sunt un expert. Dar unul se împușcă în locurile intime, altul își câștigă pâinea împăind femei cu Botox și silicon, al treilea lasă femeile subnutrite să țopăie înainte și înapoi în timp ce oamenii se holbează la ele, al patrulea stă în pușcărie, al cincilea e specializat în a-i face pe bogați să fie și mai bogați pe seama ignoranței micilor investitori, iar al șaselea a stat pe străzi în ultimii unsprezece ani. Deci, pe bune, nu știu cum să răspund la întrebare.

— Nu cred că ar trebui să faceți astfel de observații în public, zise Krum pregătit deja să înceapă un proces.

— În public? întrebă Carl și se uită în jur la cromul și fibra din sticlă cu aspect de lemn de tec. Există ceva mai puțin public de atât? zise el în timp ce deschise brațele și zâmbi. Un compliment, ar spune mulți. Cum rămâne cu Kimmie Lassen? continuă Carl. Ea nu iese în evidență? Nu e adevărat că a fost personajul principal în activitățile găștii? Nu e adevărat că Florin, Dybbøl Jensen și Pram ar putea avea un anumit interes s-o vadă dispărând în tăcere de pe fața pământului?

Riduri verticale apărură pe fața lui Bent Krum. Nu erau unele atrăgătoare.

— Aș vrea să vă reamintesc faptul că ea *a dispărut* deja. Din proprie inițiativă, trebuie subliniat!

Carl se întoarse spre Assad.

— Ai prins asta, Assad?

El își ridică creionul într-un gest de confirmare.

— Mulțumesc, zise Carl. Asta a fost tot.

Se ridicară.

— Poftim? spuse Krum. Ce să prindă? Ce s-a întâmplat aici?

— Păi, ați spus că gașca avea un interes în dispariția lui Kimmie Lassen.

— Nu, n-am spus deloc asta.

— A spus, Assad?

Bărbatul micuț dădu plin de energie din cap în semn de aprobare. Era clar că e loial.

— Avem tot felul de indicii care sugerează că gașca i-a omorât pe frații din Rørvig, spuse Carl. Și nu vorbesc despre Bjarne Thøgersen. Așa că probabil ne vom reîntâlni, domnule Krum. O să întâlniți și alți oameni de care probabil ați auzit sau poate nu. Oricum, cu toții sunt oameni interesanți, cu memorie bună. Cum ar fi prietenul lui Kåre Bruno, Mannfred Sloth, de exemplu.

Krum nu reacționă.

— Și un profesor de la internat, pe nume Klavs Jeppesen. Ca să nu mai spun de Kyle Basset, pe care l-am interogat ieri în Madrid.

Acum Krum reacționă.

— Doar un moment, spuse el, și îl luă pe Carl de braț.

Carl se uită dezaprobator la mână, iar Krum și-o retrase repede.

— Da, domnule Krum, zise el. Știm că aveți un interes considerabil în bunăstarea găștii. Spre exemplu, sunteți președintele consiliului director al spitalului privat Caracas al lui Pram. E unul dintre motivele principale pentru care vă permiteți să stați aici, în peisajul acesta superb, spuse el, și arătă spre numeroasele restaurante de pe malul Soundului.

Nu era nicio îndoială că, în scurt timp, Bent Krum avea să dea niște telefoane disperate. Dar după aceea membrii găștii vor fi bine pregătiți până ce Carl să-i viziteze. Poate chiar frăgeziți.

•

Assad și Carl intrară în Caracas ca doi narcisiști interesați să exploreze puțin locul înainte de o liposucție prin părțile sensibile. Recepționera îi opri, desigur, dar Carl înaintă hotărât spre ceea ce păreau a fi birourile administrative.

— Unde-i Ditlev Pram? o întrebă el pe secretară când găsi în sfârșit semnul pe care scria „Ditlev Pram, CEO”.

Ea luase deja telefonul ca să sune la pază când el îi flutură insigna de poliție și îi oferi un zâmbet pe care până și mama a lui Carl, mereu cu picioarele pe pământ, l-ar fi găsit irezistibil.

— Scuze că dăm buzna așa, dar trebuie să discutăm cu Ditlev Pram. Dacă-l poți convinge să vină aici, va fi încântat, la fel și noi.

Ea nu înghiți gălușca.

— Din păcate, e plecat astăzi, zise ea cu autoritate în glas. Dar vă pot face o programare? Ce ziceți de 22 octombrie, la ora două și un sfert? Vă convine?

Deci nu reușeau să dea de Pram în excursia aceea. Al naibii de păcat.

— Mersi. O să sunăm, spuse Carl și îl trase pe Assad cu el.

Ea urma să-l avertizeze pe Pram, nu era nicio urmă de îndoială. Ieșise deja pe terasă cu mobilul. Vigilentă secretară.

— Am fost trimiși aici, zise Carl și arătă spre salonul preoperatoriu și spre rezerva de terapie intensivă când trecură din nou prin dreptul recepționerei.

Erau scrutați de ochi atenți, iar ei răspunseră cu un salut prietenos din cap spre fiecare privire. După ce trecură de aripa chirurgicală, rămaseră o vreme și se uitară dacă nu cumva Pram își făcea cumva apariția.

Apoi merseră mai departe pe lângă câteva saloane private, din care, aproape fără excepție, se auzea muzică simfonică și ajunseră în aripa administrativă unde se învârteau oameni mai puțin arătoși și care purtau haine mai puțin respectabile. Le salutară din cap pe bucătărese și, într-un final, ajunseră în spălătorie, unde o mulțime de femei cu trăsături asiatice păreau extrem de speriate să-i vadă. Dacă Pram afla că fusese acolo, Carl putea băga mâna în foc că femeile aveau să dispară într-o oră.

•

Pe drumul de întoarcere, Assad fu foarte tăcut. Abia când ajunseră la Klampenborg el se întoarse spre Carl.

— Unde te-ai duce dacă ai fi Kimmie Lassen?

Carl ridică din umeri. Cine putea spune? Până la urmă, era destul de imprevizibilă. Se părea că stăpânea foarte bine arta de a improviza pe drumul vieții. Putea fi oriunde.

— Suntem amândoi de acord că ar fi fost foarte interesată ca Aalbæk să n-o mai caute. Adică, ea și restul n-au fost tocmai o felie.

— Pe felie, Assad. Pe felie.

— Șeful de la Omoruri zice că Aalbæk a fost la o chestie care se numește Damhuskroen, sâmbătă seară. Ți-am zis asta?

— Nu, dar am auzit.

— Și că a plecat cu o femeie, da?

— Asta nu auzisem.

— Ceea ce înseamnă, Carl, că, dacă ea l-a omorât pe Aalbæk, probabil că ei nu sunt prea fericiți… ceilalți din gașcă.

Era o exprimare destul de blândă.

— Deci între ei e război acum.

Carl dădu din cap obosit. Ultimele douăzeci și patru de ore începeau să-și facă simțită prezența nu numai în capul lui, ci în întreg aparatul locomotor. Dintr-odată, i se păru foarte greu să apese pe accelerație.

— Nu crezi că ea ar trebui să se ducă înapoi la casa unde ai găsit cutia ca să intre din nou în posesia dovezilor împotriva lor atunci?

Carl dădu din cap încet. Clar era o posibilitate. Alta era să tragă pe dreapta și să moțăie puțin.

— N-ar trebui să mergem până acolo? fu concluzia lui Assad.

•

Casa era cufundată în întuneric și încuiată. Sunară la ușă de câteva ori. Găsiră numărul de telefon și sunară. Auziră telefonul sunând înăuntru, dar nu răspunse nimeni. Părea fără rost. Oricum, Carl nu-și putea găsi energia necesară să facă mai mult. Pentru Dumnezeu, femeile în vârstă aveau și ele voie să aibă o viață în afara pereților.

— Hai să mergem, spuse Carl. Conduci tu ca să pot trage un pui de somn.

•

Rose își aduna lucrurile când Carl și Assad sosiră la sediu. Voia să se ducă acasă, iar ei nu aveau s-o mai vadă două zile. Era obosită, lucrase mult vineri noaptea, sâmbătă și o parte din ziua de duminică. Nu aveau să mai primească nimic de la ea pentru doi bani. Carl se simțea exact la fel.

— Apropo, spuse ea, am luat legătura cu universitatea din Berna și au găsit dosarul lui Kristen-Marie Lassen.

„Deci se pare că Rose a terminat tot ce era pe lista ei”, își spuse Carl.

— A fost o studentă bună acolo în Elveția. N-au fost probleme, au zis ei. În afară de faptul că și-a pierdut prietenul într-un accident de schi, a fost o ședere plină de succese, conform datelor.

— Un accident la schi?

— Mda, a fost puțin cam ciudat, mi-a zis femeia de la birou. Povestea a primit ceva atenție. Prietenul ei era un schior destul de bun și nu ar fi schiat în afara pistei unde erau atât de mulți bolovani.

Carl dădu din cap. Periculos sport!

•

O întâlni pe Mona Ibsen în curtea de la sediul poliției. Avea o geantă enormă pe umăr și îi aruncă o privire care spunea „Nu, mulțumesc” înainte ca el să deschidă gura.

— Mă gândesc serios să-l iau pe Hardy la mine acasă ca să stea acolo, spuse el discret. Dar simt că știu prea puține despre cum l-ar putea afecta asta psihic; la fel și pe noi, cei de acasă.

El o privi cu ochi obosiți. Se părea că era exact ce trebuia pentru că, întrebând-o dacă o putea invita la cină ca să poată discuta despre consecințele pe care le-ar fi avut o asemenea decizie importantă asupra tuturor implicați, ea acceptă.

— Păi, cred că da, spuse ea, și îi adresă unul dintre acele zâmbete care îl pocneau mereu atât de tare în abdomen. Se întâmplă să-mi fie foame chiar acum.

Carl fu uluit. Nu știu ce să spună. Se uită pur și simplu în ochii ei și speră ca șarmul lui să facă restul.

•

După ce petrecură o oră la masă, Mona Ibsen începu treptat să se relaxeze, iar toată ființa lui fu copleșită de atâta ușurare binecuvântată și de respect, încât

adormi cu capul atârnat deasupra farfuriei și apoi, cu o bufnitură, în ea. Frumos poziționat între filé și broccoli.

36.

Luni dimineața, vocile tăceau. Kimmie se trezi încet și se uită în jur, în vechiul ei dormitor, confuză și cu mintea golită. Pentru o clipă crezu că avea din nou treisprezece ani și că dormise mai mult decât trebuia. De câte ori fusese dată afară din casă fără nimic la pachet, în afară de mustrările tatălui ei și ale Kassandrei și a ușii trântite? De câte ori stătuse în clasa din Ordrup și stomacul îi ghiorțăia de foame în timp ce visa că era altundeva, departe?

Apoi își aduse aminte ce se întâmplase cu o zi în urmă. Cât de mari și de morți fuseseră ochii Kassandrei. Atunci începu să îngâne vechiul ei cântec. După ce se îmbrăcă, duse legăturica jos, aruncă o privire spre cadavrul Kassandrei din sufragerie, se duse în bucătărie și îi șopti micuței câteva sugestii pentru micul dejun.

Stătea acolo când telefonul sună. Își ridică ușor umerii și apucă imediat receptorul.

— Da? răspunse ea cu o voce afectată și răgușită. Kassandra Lassen la telefon. Cu cine am plăcerea?

Ea recunoscu vocea încă de la primul cuvânt. Era Ulrik.

— Da, îmi cer scuze, dar vorbiți cu Ulrik Dybbøl Jensen. Poate vă amintiți de mine, spuse el. Noi credem că Kimmie e pe drum spre dumneavoastră, doamnă Lassen. Și dacă e așa, vrem să vă rugăm că aveți grijă și să ne anunțați în clipa în care ea intră pe ușă.

Kimmie se uită pe fereastra din bucătărie. Dacă veneau din direcția aceea, n-aveau cum s-o vadă dacă stătea în spatele ușii. Iar cuțitele din bucătăria Kassandrei erau deosebite. Treceau printr-o bucată de carne ca prin aer.

— Cred că trebuie să fiți foarte prudentă dacă o vedeți, doamnă Lassen. Dar cântați-i în strună. Lăsați-o să intre și țineți-o acolo. Apoi sunați-ne. Venim noi să vă salvăm.

El râse precaut ca facă în așa fel încât totul să fie mai plauzibil, dar Kimmie știa mai bine despre ce era vorba. Niciun om n-ar fi ajutat-o pe Kassandra Lassen dacă Kimmie își făcea apariția. Se dovedise deja. El îi dădu trei numere de mobil pe care Kimmie nu le știa. Ale lui Ditlev, Torsten și Ulrik.

— Mersi mult pentru avertisment, zise ea și vorbi serios în timp ce scria numerele. Pot să te întreb unde sunteți? Ați veni la timp dacă ar fi necesar? N-ar fi mai bine dacă aș suna la poliție?

Parcă îi și vedea fața lui Ulrik. Numai o cădere a bursei de pe Wall Street l-ar fi putut face să fie mai îngrijorat în acel moment. Poliția! Ce cuvânt urât într-o asemenea situație.

— Nu, nu cred că ar fi, spuse el. Poate să le ia și o oră să ajungă, să știți. Asta dacă se deranjează să reacționeze. Așa e în zilele astea, doamnă Lassen! Nu e ca pe vremea dumneavoastră.

El scoase câteva sunete menite s-o convingă de reacția dubioasă a poliției.

— Nu suntem departe de dumneavoastră, doamnă Lassen. Astăzi suntem la muncă, iar mâine o să fim în Ejlstrup, la Torsten Florin. O să vânăm lângă pădurea Gribskov, într-un luminiș de pe moșia lui, dar o să avem toți telefoanele mobile la noi. Sunați-ne, indiferent când, și o să venim acolo de zece ori mai repede decât poliția.

„În Ejlstrup la Florin”, spusese el. Ea știa exact unde. Și toți trei deodată. Nu putea fi mai bine. Așa că nu avea de ce să se grăbească.

•

Nu auzi când se deschise ușa de la intrare, dar o auzi pe femeia care strigă.

— Bună, Kassandra, eu sunt! E timpul să te trezești! bubui vocea care făcu geamurile să vibreze și pe Kimmie să înghețe în loc.

Erau patru uși în hol. Una ducea în zona bucătăriei, una în debaraua în care se afla Kimmie, alta în sufragerie și, prin aceasta, spre „Camera mea” – unde zăcea corpul țeapăn al Kassandrei –, iar a patra în subsol.

Dacă femeia ținea la viața ei, ar fi ales orice ușă, mai puțin cea care ducea în sufragerie.

— Bună! strigă Kimmie și își trase chiloții.

Pașii din fața closetului se opriră, iar când deschise ușa, Kimmie se trezi uitându-se la o pereche de ochi confuzi. N-o cunoștea pe femeie. Judecând după bluza albastră și după șorțul pe care se grăbea să-l pună pe ea, era o menajeră.

— Bună. Sunt Kristen-Marie Lassen, fata Kassandrei, zise ea și întinse mâna. Din păcate, Kassandra e bolnavă. A fost internată, așa că n-o să avem nevoie azi de serviciile tale.

Apucă mâna ezitantă a menajerei. Nu era nicio îndoială că femeia mai auzise numele lui Kimmie. Strângerea ei de mână fusese rapidă și superficială, iar privirea precaută.

— Charlotte Nielsen, răspunse ea cu răceală și se uită peste umărul lui Kimmie spre sufragerie.

— Cred că mama se întoarce acasă miercuri sau joi și o să te sun eu atunci. Între timp, o să mă ocup eu de casă.

Kimmie simți cum îi ard buzele rostind cuvântul „mamă”. Un cuvânt pe care nu-l folosise înainte pentru Kassandra, dar care părea necesar în acel moment.

— Văd că e cam dezordine pe aici, spuse menajera și se uită la haina lui Kimmie aruncată peste scaunul Louis XVI din hol. Cred că o să fac totuși puțină curățenie. Oricum, trebuia să stau aici toată ziua.

Kimmie se așeză în dreptul intrării în sufragerie.

— O, frumos din partea ta, dar nu azi.

Puse mâna pe umărul femeii și o împinse spre haina acesteia. La plecare femeia nu își luă la revedere, dar își ridică sprâncenele.

„Trebuie să scap de babetă”, își spuse Kimmie în sinea ei oscilând între a săpa un mormânt în grădină și a tăia cadavrul. Dacă ea sau Kassandra ar fi avut o mașină, știa un lac în nordul Zealand unde sigur se mai găsea loc pentru încă un cadavru. Apoi se opri, ascultă vocile și își aminti ce zi era.

„De ce să te obosești? întrebară vocile. Mâine e ziua în care totul se va aranja”.

•

Tocmai voia să se ducă sus când auzi zgomot de pahare sparte în „Camera mea”. Câteva secunde mai târziu, stătea în sufragerie spunându-și liniștită că, dacă menajera intrase înăuntru, și ea avea să zacă lângă Kassandra în câteva secunde, cu o expresie la fel de uimită pe față.

Bara din fier cu care femeia spărsese ușa trecu puțin pe deasupra capului lui Kimmie.

— Ai omorât-o, nebuno! Ai omorât-o! țipa ea necontenit, iar lacrimile i se adunau în ochi.

Cum de reușise Kassandra, dintre toate creaturile blestemate de pe Pământ să stârnească atât de mult devotament într-o persoană? Părea de neconceput. Kimmie se dădu înapoi spre șemineu și spre vaze.

„Vrei să te lupți? își zise ea. Ei bine, ai venit în locul potrivit”.

Violența și hotărârea merg mână în mână. Kimmie știa totul despre asta. Erau două lucruri din viață pe care le stăpânise la perfecție. Apucă o figurină art deco din bronz și o cântări în mână. Dacă era aruncată așa cum trebuia, mâinile ei grațios ridicate puteau pătrunde în orice. Un craniu uman nu făcea excepție.

Așa că ținti și aruncă, dar rămase apoi șocată pentru că femeia lovise statueta cu bara din fier. Aceasta se înfipsese adânc în perete, iar Kimmie se retrase înapoi spre ușă în speranța că ar putea fugi sus, unde avea pistolul, cu piedica ridicată, pregătit. Aceea trebuia să fie soarta proastei mândre care o provoca.

Dar femeia nu veni după ea. Kimmie îi auzea pașii pe cioburi și văicărelile, nimic mai mult. Se furișă înapoi spre sufragerie. Trase cu ochiul prin ușa întredeschisă și o văzu pe femeie căzând în genunchi, în fața corpului lipsit de viață al Kassandrei.

— Ce ți-a făcut monstrul ăla? șopti femeia.

Ba chiar se prea poate să fi și vărsat o lacrimă.

Kimmie se încruntă. În tot timpul cât ei îi atacaseră violent pe alții, nu văzuse pe chipul nimănui mâhnirea. Groază și șoc, da, dar duiosul sentiment numit mâhnire îi era cunoscut doar din experiența personală.

Kimmie împinse ușa ca să poată vedea mai bine, iar capul femeii se ridică în clipa în care aceasta scârțâi. În clipa următoare se năpusti asupra ei, cu bara din fier ridicată deasupra capului. Kimmie trânti ușa. Complet uluită, alergă sus ca

să-și ia pistolul. Voia să pună capăt la toate acele lucruri. Nu s-o omoare, doar s-o lege și s-o neutralizeze. Nu, nu voia s-o omoare. Pur și simplu nu voia.

Exact în clipa în care Kimmie alerga pe trepte, femeia țipă în spatele ei și îndreptă bara de fier spre picioarele lui Kimmie, care căzu cu fața în jos, pe platforma scării. Îi luă doar o clipă să-și revină, dar era deja prea târziu. Tânăra îndesată stătea deasupra ei și-i ținea bara de fier apăsată pe gât.

— Kassandra vorbea des despre tine, zise ea. „Mica mea bestie” îți spunea. Crezi că m-am bucurat să te văd în hol? Că am crezut că ești aici pentru altceva decât pentru a face probleme?

Băgă mâna în buzunarul șorțului și scoase un Nokia uzat.

— E un polițist pe nume Carl Mørck. Te caută, știai? Am numărul lui chiar aici, l-am salvat în contacte. A fost bun și mi-a lăsat cartea de vizită. Nu crezi că ar trebui să-i dăm ocazia de a veni aici și de a vorbi cu tine?

Kimmie clătină din cap. Încercă să pară șocată.

— Dar eu nu sunt de vină pentru moartea Kassandrei. S-a înecat cu Porto în timp ce stăteam și vorbeam. A fost un accident oribil.

— Ei na?

Era clar că femeia n-o credea. În schimb, împinse piciorul cu brutalitate în pieptul lui Kimmie și apăsă capătul barei pe laringe în timp ce căuta numărul lui Carl Mørck. Aproape străpunse gâtul lui Kimmie.

— Și pun pariu că n-ai făcut nimic s-o ajuți, târfa! continuă femeia. Sunt sigură că poliția va dori să audă ce-ai de spus. Dar nu cred c-o să te ajute. Ce-ai făcut e scris pe toată fața ta, spuse ea, și pufni. „Internată în spital”, ai zis. Ar fi trebuit să te vezi atunci.

Găsi numărul chiar în momentul în care Kimmie dădu din picioare și o lovi fix în vintre. Lovi din nou și o făcu pe femeia cu privire sălbatică să dea drumul la bară și să se aplece în față de parcă i-ar fi rupt spatele.

Kimmie nu spuse nimic în timp ce mobilul forma numărul, împinse doar cu putere în gamba femeii cu călcâiul, apoi lovi cu piciorul telefonul din mâna ei astfel încât acesta se zdrobi de perete. Se retrase scăpând de presiunea barei din fier din mâna femeii, într-un final, Kimmie se ridică și luă bara.

Avusese nevoie de mai puțin de cinci secunde ca să-și găsească echilibrul. Kimmie stătu puțin ca să-și tragă răsuflarea în timp ce femeia încerca să se ridice, cu fața plină de furie.

— N-o să-ți fac niciun rău, zise Kimmie. O să te leg de un scaun, doar atât.

Dar femeia clătină din cap și duse mâna în spate până dădu de balustradă. Era clar că încerca să găsească ceva de care să se sprijine. Ochii ei se mișcau înainte și înapoi. Era departe de a fi înfrântă.

Apoi, cu mâinile întinse, se repezi la gâtul lui Kimmie, gata să-și înfigă unghiile. Kimmie făcu un pas înapoi spre peretele scării, ridică genunchiul și își făcu îndeajuns de mult loc ca s-o arunce pe femeie spre spate până când jumătate

din corpul acesteia se bălăngănea pe balustradă, la patru metri și jumătate deasupra pardoselii din piatră.

Kimmie îi strigă să nu se mai opună, dar aceasta n-o ascultă, așa că își luă avânt și o împinse. Totul se transformă în întuneric o clipă înainte ca lumini puternice să explodeze în capul ei. Apoi deschise ochii și se aplecă peste balustradă.

Femeia zăcea pe podeaua din marmură de parcă ar fi fost crucificată, cu mâinile întinse și cu picioarele unul peste altul. Complet nemișcată și foarte, foarte moartă.

Zece minute stătu pe scaunul din hol și se uită la corpul răsucit, inert. Pentru prima oară în viața ei vedea la o victimă exact ce era aceasta: o ființă umană care avusese propria sa voință și dreptul la viață. O surprindea că nu avusese niciodată sentimentul acela. Nu-i plăcea absolut deloc. Vocile o mustrau pentru astfel de gânduri.

Atunci sună soneria de la ușă. Ea îi auzi vorbind. Doi bărbați care păreau nerăbdători. Încercară clanța, apoi sună telefonul.

„Dacă se plimbă în jurul casei pot vedea ușa spartă. Fii gata să fugi sus după pistol, se îndemnă ea. Nu, fă-o acum”. Ajunse sus din doar câteva mișcări, găsi pistolul și se întoarse la parter cu amortizorul îndreptat spre ușa din față. Dacă bărbații intrau, nu aveau să mai plece vreodată.

Dar ei plecară. Prin fereastra de la parter ea îi văzu parțial, în timp ce se duceau la mașină. Un bărbat înalt, cu pasul lung, și unul micuț, mai închis la culoare, care își târșâia picioarele pe lângă el.

37.

Concluzia îngrozitoare după seara precedentă – când Mona Ibsen răsese incontrolabil la vederea expresiei șocate de pe fața mânjită de ceapă a lui Carl – încă nu-i dădea pace. Era la fel de jenant ca atunci când cineva își face nevoile pentru prima oară în baia persoanei iubite.

„O, Doamne, cum trec peste asta?” își zise el și își aprinse țigara de dimineață. Apoi începu să se concentreze. Poate că aceea era ziua în care le putea spune procurorilor informația decisivă de care aveau nevoie ca să emită un ordin de arest. Cercelul din golful Lindelse, o parte dintre lucrurile din cutie… în mod clar, erau destule de pus la socoteală. Dacă n-ar fi fost acestea, tot ar fi existat conexiunea dintre Aalbæk și Pram și, prin urmare, restul găștii.

Lui Carl nu-i păsa ce motive avea să folosească pentru a-i aduce în camera de interogatoriu. Odată ajunși acolo, voia să-i facă, pe rând, să vorbească despre ceea ce era cu adevărat important. Ce începuse ca o investigație a unei duble crime, putea scoate la lumină alte infracțiuni. Poate chiar crime.

Nu avea nevoie decât de o confruntare directă cu membrii găștii. Să poată să le pună întrebările ce-i puteau face să se panicheze, poate chiar să provoace ruperea legăturii lor de prietenie. Iar dacă nu putea face acest lucru cu ei în custodia lui, trebuia să se petreacă pe teritoriul lor.

Cel mai greu era să găsească veriga slabă. Pe cine trebuia să se concentreze mai întâi? Sigur că Bjarne Thøgersen era cea mai evidentă alegere, dar anii petrecuți în închisoare îl învățaseră cum să-și țină gura. În plus, se apărase tocmai prin faptul că era în spatele gratiilor. Thøgersen nu putea fi făcut să vorbească cu Carl despre ceva pentru care fusese deja condamnat. Dacă voiau să mai scoată ceva de la el, aveau nevoie de dovezile incontestabile ale altor fărădelegi.

Deci nu, nu putea fi el primul. Cine atunci? Torsten Florin, Ulrik Dybbøl Jensen sau Ditlev Pram? Sub pielea cui avea să fie cel mai ușor de pătruns? Ca să răspundă la acea întrebare așa cum trebuia era necesar ca, mai întâi, să-i întâlnească pe fiecare în parte, dar situația în care se afla îi spunea că nu era ușor. Inutila vizită la spitalul particular al lui Pram demonstrase acest lucru. Pentru că, desigur, Pram aflase de prezența lor acolo, din prima clipă în care sosiseră la spital. Poate fusese în apropiere, poate nu. Oricum, el știuse că ei erau acolo. Și păstrase distanța.

Nu, dacă Carl voia să-l facă pe unul dintre acei bărbați să vorbească, trebuia să-l ia prin surprindere. De aceea el și Assad aveau s-o ia din loc așa devreme, în dimineața aceea.

Torsten Florin urma să fie primul, iar alegerea nu era în întregime o coincidență. În multe privințe, el părea literalmente cel mai firav, cu trupul lui plăpând și profesia efeminată. Aparițiile lui în presă pe tema modei dădeau impresia că era ceva vulnerabil dincolo de suprafață. Părea să iasă în evidență față de ceilalți.

În două minute, Carl îl lua pe Assad de la Triunghi[8] și spera ca, în jumătate de oră, să fie pe moșia lui Florin din Ejlstrup pentru a-i face cea mai incomodă vizită.

•

— Am pus cap la cap toate informațiile despre cei din grup, spuse Assad de pe locul pasagerului. Uite dosarul lui Torsten Florin atunci.

Scoase un dosar din geantă în timp ce conduceau afară din oraș pe autostrada Lyngby.

— Casa lui seamănă cu o fortăreață, continuă Assad. Are o poartă din metal superenormă care blochează drumul spre moșia lui. Am citit că atunci când dă petreceri, mașinile oamenilor sunt lăsate înăuntru una câte una. Și de fapt, e adevărat.

Carl își întoarse capul ca să se uite la printurile color din mâna lui Assad. Era dificil să vadă ceva din moment ce trebuia să fie și atent pe drumul îngust care înconjura Gribskov.

— Uită-te la asta, Carl. Poți să vezi foarte bine totul în fotografia făcută din spațiu. Aici e moșia lui Florin. Dincolo de clădirea veche în care locuiește și de casa din lemn de acolo, zise el și bătu cu degetul pe un punct de pe hartă, totul a fost construit în 1992, inclusiv clădirea asta gigantică și toate căsuțele din spatele ei.

Arăta destul de ciudat.

— Casele alea sunt în Gribskov? A primit permisiunea de a construi în pădure? întrebă Carl.

— Nu, nu sunt în pădure. Între Gribskov și mica lui bucată de pădure este un tampon… un tampon…? Cum îi spune la chestia aia, Carl?

— Zonă-tampon?

Îl simți pe Assad uitându-se la el mirat.

— Mă rog, oricum, poți vedea clar în poza aeriană. Uită-te. E o fâșie îngustă, maro. Și a pus și un gard în jurul proprietății atunci… cu lac, dealuri și toate celelalte.

— Mă întreb de ce-a făcut asta. Îi e teamă de paparazzi sau ce?

— Are legătură cu faptul că e vânător.

— Da, desigur. Nu vrea ca animalele de pe pământul lui să scape în pădurea statului. Cunosc genul.

---

8 O intersecție importantă în Østerbro, cartier rezidențial din centrul Copenhagăi. (n.red.).

În Vendsyssel de unde era Carl, oamenii glumeau pe seama celor care făceau așa ceva. Dar în Zealand se părea că nu se întâmpla la fel.

Ajunseră într-un loc în care peisajul se deschidea. Văzură mai întâi luminișuri în pădure, apoi câmpii îndepărtate, unele încă cu miriște pe ele.

— Vezi cabana elvețiană de acolo, Assad?

Arătă spre o casă joasă aflată în dreapta lor și nu așteptă ca Assad să răspundă. Nu putea fi trecută cu vederea acolo, jos, în valea săpată parcă într-un ghețar.

— În spatele ei e secția de poliție din Kagerup. Odată am găsit o fetiță acolo și am crezut că e moartă. Se ascunsese într-un gater pentru că îi era teamă de un câine pe care îl adusese acasă taică-su.

Carl clătină din cap. Dar acesta *fusese* oare motivul real? Dintr-odată părea atât de greșit…

— Întoarce aici, Carl, spuse Assad și arătă un semn către Mårum. Acolo, pe vârful dealului, trebuie să facem la dreapta. Sunt câteva sute de metri de aici până la poartă. Să-l sun mai înainte atunci?

Carl clătină din cap. Pe dracu'! Florin nu trebuia să aibă ocazia să dispară, așa cum făcuse Ditlev Pram, cu o zi înainte.

•

Era adevărat că Torsten Florin își îngrădise temeinic proprietatea. După un bolovan gigantic aflat lângă poarta din fontă ridicată deasupra paravântului, se vedea numele „Dueholt", scris cu litere de-o șchioapă din bronz.

Carl se aplecă spre intercomul atașat pe un stâlp, la înălțimea geamului.

— Sunt detectiv inspector-șef Mørck, zise el. Am vorbit ieri cu avocatul dumneavoastră, Bent Krum. Am vrea să-i punem câteva întrebări lui Torsten Florin. Nu durează decât un minut.

Trecură cel puțin două minute până ce poarta se deschise. De cealaltă parte a paravântului, se întindea peisajul. Spre dreapta, lacurile și dealurile unduioase punctau o pajiște surprinzător de abundentă pentru acel anotimp. Mai jos, crânguri împrăștiate se transformau în pădure, iar în depărtare se vedea colonada enormă de stejari seculari din Gribskov cu coroanele aproape desfrunzite.

„Al dracului de mult pământ, își spuse Carl. Ținând cont de prețul unui acru pe aici, locul ăsta probabil că a costat milioane".

Când ajunseră la conacul situat în apropierea pădurii, impresia de avere enormă fu confirmată. Conacul Dueholt era o combinație plină de bun-gust între cornișe atent restaurate și acoperișuri din țiglă neagră, lucioasă. Mai multe atriumuri fuseseră adăugate, probabil fiecare orientat spre un punct geografic anume, iar pământurile și aleile erau așa de bine întreținute încât i-ar fi făcut de râs pe grădinarii de la curtea regală.

În spatele conacului era o clădire roșie, din lemn, înregistrată probabil pe lista patrimoniului arhitectural. Oricum, cu o istorie de câteva sute de ani, ieșea în evidență față de restul conacului. Era un contrast destul de evident între ea și

construcția masivă, dar atrăgătoare, din oțel, care se ridica în spatele ei. Toată din geam și metal strălucitor, precum Oranjeria din Madrid pe care Carl o văzuse într-un poster din aeroport. Era Palatul din Cristal de la Ejlstrup.

Câteva căsuțe erau adunate în apropiere de marginea pădurii, ca un sătuc, cu grădini miniaturale și verande, înconjurate de parcele de teren arabil, probabil pentru cultivarea legumelor. Mai erau încă zone cu praz și varză.

„Iisuse, locul ăsta e incredibil”, își spuse Carl.

— Uau, e ceva, zise Assad.

Nu văzură pe nimeni în tot acel peisaj, până ce sunară la sonerie și însuși Torsten Florin le deschise. Carl întinse mâna și se prezentă, dar Florin nu se uita decât la Assad și rămase ca un bloc de granit, blocând intrarea în casă.

În spatele lui, treptele duceau în sus, către holul în care se observa o orgie de tablouri și candelabre. Destul de vulgar pentru un om care își câștiga traiul din stil.

— Am vrea să vorbim cu dumneavoastră despre câteva incidente cu care e posibil să aibă legătură Kimmie Lassen. Poate ne puteți ajuta.

— Care incidente? întrebă sec Florin.

— Uciderea lui Finn Aalbæk de sâmbătă noaptea. Știm că au existat mai multe convorbiri telefonice între Ditlev Pram și Aalbæk. Mai știm și că Aalbæk o căuta pe Kimmie. L-a angajat vreunul dintre voi? Și dacă da, de ce?

— Am auzit numele de câteva ori în ultimele zile, dar altfel nu știu nimic despre acest Finn Aalbæk. Dacă Ditlev a vorbit cu el, atunci vă sugerez să vorbiți chiar cu el. La revedere, domnilor!

Carl își puse piciorul în dreptul ușii.

— Scuzați-mă un moment. A mai fost un atac asupra unui cuplu din Langeland și încă unul asupra lui Kåre Bruno, la Bellahøj, în anii optzeci, iar amândouă au legătură cu Kimmie Lassen. Mai mult ca sigur, trei crime.

Florin clipi rapid de mai multe ori, dar expresia de pe chipul lui era de piatră.

— Nu vă pot ajuta. Dacă vreți să discutați cu cineva, atunci mai bine vorbiți cu Kimmie Lassen.

— Poate știți pe unde e.

El clătină din cap, cu o expresie ciudată pe chip. Carl văzuse o mulțime de expresii ciudate, dar pe aceea nu o înțelegea defel.

— Sunteți sigur? întrebă el.

— Absolut. N-am mai văzut-o pe Kristen-Marie din 1996.

— Avem o mulțime de dovezi care o leagă de acele evenimente.

— Da, mi-a spus avocatul. Nici el, nici eu nu știm nimic despre cazurile despre care vorbiți. Trebuie să vă rog să plecați. Astăzi sunt ocupat. Amintiți-vă să aduceți un mandat data viitoare când veniți.

Zâmbetul lui era incredibil de provocator, iar Carl îl presă cu mai multe întrebări. Dar Torsten Florin se dădu la o parte și trei bărbați cu pielea închisă la culoare, care probabil așteptaseră în spatele ușii, ieșiră la înaintare.

Două minute mai târziu, Carl și Assad erau înapoi în mașină. Amenințați cu moartea și cu distrugerea, cu mass-media, cu un proces și cu toată artileria de calibrul ăsta.

Carl își imaginase că Torsten era cel slab, dar era cazul să-și schimbe părerea.

38.

În dimineața aceea, ziua vânătorii vulpii, Torsten Florin se trezise ca de obicei cu muzică clasică și cu bătaia ușoară pe picioare care anunța sosirea tinerei de culoare, cu pieptul gol și cu mâinile întinse, care stătea în acel moment în fața lui. Ca întotdeauna, ea ținea tava din argint.

Zâmbetul ei era țeapăn și fals, dar lui Torsten Florin nu-i păsa. Nu-i trebuiau afecțiunea și devotamentul ei. Avea nevoie de ordine în viață, iar ordinea era obținută când ritualurile zilnice care erau urmate cu sfințenie. Așa trăise în ultimii unsprezece ani și așa avea de gând să continue. Pentru unii oameni bogați, ritualurile erau un mod de a-și face publicitate. Torsten le folosea ca să supraviețuiască.

Luă șervețelul de pe tavă, se desfată cu parfumul lui, îl puse pe piept și primi tava pe care erau patru inimi de pui, organe proaspăt tăiate, fără de care el era convins că s-ar fi prăpădit. Mâncă prima inimă dintr-o singură înghițitură și se rugă pentru o vânătoare încununată de succes. Apoi le hăpăi și pe celelalte trei, lăsând-o pe femeie să-i șteargă fața și mâinile cu o cârpă cu miros de camfor, procedură pe care ea o execută cu mișcări experte.

Apoi le făcu semn femeii și soțului ei – care fusese de pază în timpul nopții – să iasă din cameră și savură dimineața și primele raze de soare care luminau pădurea. În câteva ore avea să înceapă. La ora nouă se vor fi strâns toți vânătorii. De data aceea, nu vânau la răsărit; animalul era prea viclean și prea înnebunit pentru așa ceva. Trebuiau s-o facă pe lumină.

Își imagină cum turbarea și instinctul de supraviețuire îl vor înfuria pe vulpoi când ei îl vor elibera. Cât de ușor îi va fi să stea furișat la pământ și să aștepte momentul potrivit când gonacii se apropie. O singură săritură spre vintre și dispărea din nou.

Dar Torsten îi știa pe somalezii lui; nu vor lăsa vulpoiul să se apropie așa de mult de ei. Era mai preocupat de soarta vânătorilor. Ei, *preocupat* probabil că nu era cuvântul potrivit. Majoritatea erau perspicace, mai participaseră la jocurile lui și ardeau de dorința de a trăi pe muchie de cuțit. Toți erau oameni cu influență care făceau lucruri remarcabile. Oameni ale căror idei erau mai importante și cu bătaie mai lungă decât ale celor obișnuiți. De aceea se aflau acolo în acea zi. Erau din același aluat. Nu, nu era preocupat pentru soarta lor, ci era mai degrabă preocupat de o neliniște sâcâitoare.

Dacă n-ar fi fost Kimmie și nenorocitul de polițai care îl abordase pe Bent Krum și dacă n-ar fi fost redeschise cazurile acelea care ar fi trebuit să fie demult

uitate – precum atacurile din Langeland sau cele asupra lui Kyle Basset și Kåre Bruno – ziua aceea ar fi fost perfectă.

Revizui toate acele gânduri câteva ore mai târziu. Cum dracului era posibil ca polițistul acela băgăreţ, care apăruse netam-nesam pe treptele conacului, să știe despre aceste lucruri?

*

Stătea în sala din sticlă, în vacarmul animalelor, și se uita la vulpoi în timp ce somalezii ridicau cușca din colț. Ochii animalului erau sălbatici, sărea la bare și le mușca de parcă acestea ar fi fost din carne. Imaginea acelor dinți și gândul la bacteria mortală care omora animalul încet-încet îl făcură pe Torsten să simtă un fior pe șira spinării. La dracu' cu poliția, la dracu' cu Kimmie și cu toate porcăriile din lumea asta! Pasul către marginea eternității reprezentat de eliberarea animalului în mijlocul lor făcea ca toate celelalte să pară nesemnificative.

— O să-ți întâlnești destinul, Fantasticule Domn Vulpoi, spuse el, și își lansă pumnul spre cușcă.

Se uită în jur în sală. Era o priveliște demnă de zei. Peste o sută de cuști, cu toate animalele imaginabile. Ultima achiziție era cușca prădătorului de la Nautilus. Fusese așezată pe jos, iar înăuntru, uitându-se amenințător, era o hienă înfuriată cu spatele cocârjat. În curând, urma să ia locul vulpoiului din colț, împreună cu celelalte prăzi exotice. Expedițiile de vânătoare, din acel moment și până la Crăciun, fuseseră deja aranjate. Avea totul sub control.

Auzi mașinile care intrau în curte, se întoarse și zâmbi spre intrare. Ulrik și Ditlev sosiseră, la timp, ca de obicei. Încă un detaliu care separa oile de capre.

•

Zece minute mai târziu, erau jos în tunelul de trageri cu arbaletele și cu privirile alerte. Ulrik era într-o stare masochistă și trepida fericit după discuția despre Kimmie și despre locul în care ea s-ar putea afla. Poate că, în dimineața aceea, trăsese pe nas cu o liniuță mai mult decât trebuia din praful alb.

Ditlev, pe de altă parte, avea mintea limpede și ochii foarte vigilenți. Arbaleta din mâna lui părea prelungirea sa organică.

— Da, mersi, am dormit minunat azi-noapte. Kimmie și oricine altcineva pot arăta ce pot, spuse el ca răspuns la întrebarea lui Torsten. Sunt gata pentru orice.

— E bine, răspunse Torsten.

Nu avea de gând să strice starea de spirit a tovarășilor lui de vânătoare, așa că nu le spuse despre inspectorul-șef Mørck și despre săpăturile făcute de acesta în trecutul lor. O informație care putea aștepta până ce trăgeau de câteva ori la țintă.

— Mă bucur că sunteți gata pentru orice. Cred că va trebui să fiți.

39.

Stăteau în mașină de câteva minute, la marginea drumului, și discutau despre întâlnirea cu Torsten Florin. Assad propuse să conducă înapoi și să-i spună ce găsiseră în cutia de metal a lui Kimmie. Credea că acest lucru putea să-l pună pe Florin cu botul pe labe, dar Carl nu fu de acord. Nu aveau să spună nimic despre cutie până nu obțineau un mandat de arestare. Acest lucru declanșă bombănelile lui Assad. Contrar a ceea ce se spunea, răbdarea se părea că nu era deloc un lucru prea întâlnit în deșertul bătut de acesta în sandalele copilăriei.

Carl privi în josul drumului și văzu două vehicule care trecură pe lângă ei cu o viteză peste limită. Erau vehicule de teren, cu geamuri fumurii – genul de mașini de care adolescenții se apropie numai când se uită cu jind la broșurile cu hârtie lucioasă.

— Să fiu al dracul strigă el când mașina din față trecu prin dreptul lor.

Porni motorul și întoarse în spatele celui de-al doilea vehicul. Când ajunseră la drumul care ducea către Dueholt, se aflau la numai douăzeci de metri în urmă.

— Sunt sigur că l-am zărit pe Ditlev Pram în mașina din față. Ai văzut cine era în mașina din spate, Assad? întrebă el după ce mașinile întoarseră pe pietrișul de pe moșia lui Florin.

— Nu, dar am notat numărul de înmatriculare. O să-l verific acum.

Carl își frecă fața. Dacă cei doi erau pe cale să se întâlnească cu Florin chiar în acel moment? Dacă erau chiar ei, când ar mai fi avut o asemenea ocazie de a-i vedea pe toți trei împreună? Și *chiar* dacă avea ocazia, ce ar fi putut obține? Nu dură decât o clipă până ce Assad obținu informația de la biroul de verificare a vehiculelor cu motor.

— Mașina din față e înregistrată și aparține unei anume Thelma Pram, zise el.

Bingo.

— Iar cea din urmă aparține firmei UDJ Analize bursiere.

Bingo, din nou.

— Deci turma se adună, spuse Carl și își verifică ceasul. Nu era încă opt dimineața. Ce dracu’ aveau de gând să facă?

— Cred c-ar trebui să stăm cu ochii pe ei, Carl.

— Ce vrei să spui?

— O, știi tu. Să intrăm pe teren și să vedem ce fac atunci.

Carl clătină din cap. Uneori acel omuleț era un pic prea creativ.

— L-ai auzit pe Florin, zise el în timp ce Assad stătea acolo și dădea din cap cu ochii mari. Avem nevoie de un mandat și nu putem obține așa ceva pe baza dovezilor pe care le avem.

— Nu, dar putem obține unul dacă aflăm mai multe?

— Sigur că da. Dar n-o să aflăm nimic dacă ne furișăm pe acolo. Nici pentru asta nu avem mandat, Assad. Nu avem autoritatea necesară.

— Dar dacă ei l-au omorât pe Aalbæk ca să-și acopere urmele?

— Ce urme? Nu e ilegal să angajezi pe cineva ca să dea de altcineva.

— Nu, dar dacă Aalbæk chiar a găsit-o pe Kimmie, iar acei bărbați o țin ostatică în acest moment? Este o posibilitate valabilă. Nu ăsta-i genul de cuvânt pe care-ți place să-l folosești? Acum Aalbæk e mort, la fel și cei care știu că au prins-o. Ea e cel mai important martor al tău, Carl.

Carl își dădea seama că el voia să ajungă undeva și află imediat.

— Dacă sunt pe cale s-o omoare chiar acum? Trebuie să intrăm acolo.

Carl răsuflă greoi. Pur și simplu, erau prea multe întrebări. Omul de lângă el avea dreptate, desigur; și totuși, nu.

•

Parcară pe Ny Mårumvej lângă oprirea facultativă de la Duemose și merseră pe jos de la șinele de tren din Gribskov, de-a lungul potecilor care înconjurau pădurea, până ajunseră la zona-tampon pentru prevenirea incendiilor. Din locul în care stăteau, puteau vedea direct peste mlaștină, o parte din pădurile lui Torsten Florin. Dese și luxuriante. Mai departe, la distanță, se zărea poarta de la intrare, așa că nu în acea direcție trebuiau să se îndrepte. Observaseră toate camerele de supraveghere.

Mai interesantă era curtea, unde erau parcate cele două vehicule enorme cu tracțiune integrală. De acolo, drumurile lor era clare în toate direcțiile.

— Cred că sunt camere peste tot în zona-tampon, Carl, zise Assad. Dacă vrem s-o traversăm, trebuie să mergem pe aici.

Arătă spre o zonă mlăștinoasă unde gardul se cufundase atât de mult încât devenise aproape invizibil. Era singurul loc prin care puteau trece peste gard fără să fie detectați. Nu era prea încurajator, însă. Apoi fură nevoiți să stea pe pământ timp de o jumătate de oră, uzi leoarcă, cu pantalonii plini de noroi și cu ochii holbați, până să-i vadă pe cei trei bărbați în curte.

În spatele lor mergeau doi bărbați de culoare, bine făcuți, care duceau obiecte ce semănau cu niște arcuri de vânătoare sau ceva de acest gen. Sunete din conversația lor ajungeau aproape până la locul în care stăteau Carl și Assad. Voci lipsite de inflexiune, parțial absorbite de distanță și de briza ușoară, răcoroasă, care trecea în vârtejuri pe lângă ei.

Apoi, cei trei bărbați dispărură în clădirea centrală, iar însoțitorii de culoare merseră mai departe spre casele mici, roșii.

Zece minute mai târziu, apărură mai mulți oameni de culoare și apoi dispărură în hala cea mare. După câteva minute ieșiră din nou cu o cușcă pe care o încărcară într-o camionetă. Apoi unii dintre ei se urcară în cabină, iar ceilalți lângă cușcă și plecară în pădure.

— Dacă vrem să facem asta, acum e momentul, zise Carl.

Îl trase după el pe Assad, care protesta ușor, de-a lungul zonei-tampon și apoi direct către casele micuțe. Auziră oameni înăuntru. Discuții într-o limbă străină. Copii care plângeau și strigătele altor copii. Era o mică societate acolo.

Se furișară pe lângă prima casă și observară un semn pe ușă cu multe cuvinte exotice pe el.

— Și acolo, șopti Assad care arătă spre semnul de pe ușa celei de-a doua case. Crezi că au sclavi?

Probabil că nu, dar părea ceva asemănător. Părea un sat african amplasat în mijlocul domeniului. Sau cu niște colibe construite la umbra unui conac gigantic dintr-un stat sudist, înainte de Războiul Civil American. Auziră un câine care lătră nu prea departe.

— Dacă are câini liberi pe aici, pe teren? șopti Assad îngrijorat ca și cum aceștia l-ar fi auzit deja.

Carl aruncă o privire spre partenerul lui. „Ușurel”, spunea expresia lui. Învățase de pe câmpurile arate din Vendsyssel că, dacă nu erau zece câini care veneau spre un om, acesta din urmă deținea controlul. O lovitură, la momentul potrivit, reușea, de obicei, să restabilească ierarhia. Măcar de n-ar fi făcut atâta larmă.

Alergară peste suprafața goală care se întindea până în curte și își dădură seama că aveau o ocazie bună să ajungă în spatele clădirii principale de acolo. Douăzeci de secunde mai târziu, stăteau cu fețele lipite de ferestrele conacului, în spatele cărora nu se întâmpla absolut nimic. Ceea ce vedeau semăna cu un birou obișnuit, cu mobilă din mahon. Pe rafturi erau șiruri de trofee de vânătoare. Nimic care să sugereze ceva nelalocul lui. Se întoarseră. Dacă existau unele nereguli în vecinătate, trebuiau să afle repede.

— Ai văzut acolo? șopti Assad.

Acesta arătă spre un cilindru mare, care se întindea de la sala masivă din sticlă și pătrundea mult în pădure. Avea cel puțin cincizeci de metri lungime.

„Ce dracului e aia?” își zise Carl.

— Hai, spuse el. Să verificăm.

•

Expresia care apăru pe fața lui Assad când intrară în sală trebuia imortalizată. Carl simțea ceva similar. Dacă Nautilus fusese o priveliște șocantă pentru iubitorii de animale, atunci acolo era de zece ori mai rău. Cușcă lângă cușcă, lângă altă cușcă, pline cu animale înspăimântate. Blănuri jupuite și însângerate, de toate mărimile, erau atârnate la uscat pe pereți. Orice, de la hamsteri la viței. Câini fioroși lătrau, probabil cei pe care îi auziseră mai devreme. Văzură bestii mari, cu aspect de șopârlă, și nurci șuierătoare. Animale domestice și exotice, într-o menajerie imensă. Dar nu semăna deloc cu Arca lui Noe. Era opusul. Niciun animal nu scăpa de acolo viu – îi fu clar într-o clipă.

Carl recunoscu repede cușca de la Nautilus, care era așezată în mijlocul sălii, cu o hienă care mârâia înăuntru. O maimuță mare țipa într-un colț, un mistreț grohăia, iar o oaie behăia.

— Crezi că Kimmie o fi aici? întrebă Assad și făcu câțiva pași în sală.

Ochii lui Carl se plimbau de la o cușcă la alta. Cele mai multe erau prea mici ca să încapă un om înăuntru.

— Dar aici? zise Assad și arătă spre un șir de congelatoare adânci care bâzâiau într-o laterală a coridorului.

Îl deschise pe primul dintre ele.

— Îu! exclamă el și tremură vizibil dezgustat.

Carl se uită în congelator. Animalele jupuite puse grămadă se uitau la el, cu ochii goi.

— E la fel în toate astea, spuse Assad care deschidea și închidea ușă după ușă.

— Îmi imaginez că sunt folosite pentru a hrăni animalele vii, spuse Carl și se uită la hienă.

Orice fel de carne ar fi dispărut de îndată pe gâtul unei asemenea creaturi flămânde. Un gând înfiorător. După cinci minute se convinseseră că nu era niciun om în restul cuștilor.

— Uite, Carl, zise Assad care arăta spre cilindrul imens pe care îl văzuseră de afară. Este un poligon.

Era adevărat. Dacă poliția ar fi avut așa ceva la sediu, oamenii s-ar fi aliniat la coadă toată ziua ca să-l folosească. Cu duze de aer și tot tacâmul, era un obiect de artă.

— Nu cred că ar trebui să intri acolo, îl avertiză Carl când Assad se îndreptă spre cilindru. Dacă vine cineva, n-am avea unde să ne ascundem.

Dar Assad nu-l asculta. Era cu ochii pe țintele mari de la capătul îndepărtat.

— Ce-i asta atunci, Carl? strigă el când ajunse lângă una dintre ținte.

Carl se uită peste umăr. Nu era nicio urmă de pericol în spatele lui, așa că se duse să vadă despre ce vorbea Assad.

— E o săgeată sau ce? vru să știe partenerul lui care arătă spre o vergea din metal care își croise drum prin centrul țintei.

— Da, spuse Carl. E o săgeată. De tipul celor care se folosesc la arbalete.

Assad se uită la el confuz.

— Ce-ai zis acolo, Carl? Arba, ce? Arbalete?

Carl oftă.

— O arbaletă este un arc care se încarcă într-un mod diferit. Trage cu o forță nemaipomenită.

— Bine. Văd asta. Și e precisă, Carl?

— Da, foarte precisă.

Când se întoarseră, își dădură seama că intraseră într-o capcană, în cealaltă parte stăteau Torsten Florin, cu picioarele depărtate, iar în spatele lui erau Ulrik

Dybbøl Jensen și Ditlev Pram. Pram ținea o arbaletă încărcată, îndreptată direct spre ei.

„Cred că glumești”, își zise Carl. Strigă:

— Du-te în spatele țintelor, Assad! *Acum*!

Își scoase pistolul din tocul de la umăr cu o mișcare rapidă și ținti spre grupul de bărbați exact în clipa în care Ditlev eliberă o săgeată. Carl îl auzi pe Assad care se aruncă în spatele unei ținte, exact când săgeata se înfipse în umărul drept al lui Carl, iar pistolul lui căzu pe pietriș.

În mod ciudat, nu-l durea. Nu știu decât că fusese aruncat pe spate o jumătate de metru și era lipit de una dintre ținte, iar săgeata se vedea în rana lui sângerândă.

•

— Domnilor, spuse Florin, de ce ne puneți în situația asta? Ce-o să ne facem acum cu voi?

Carl încercă să-și liniștească inima care bătea rapid.

Îi scoaseră săgeata și îi pulverizară o soluție pe rană, care aproape îl făcu să leșine, dar cel puțin nu mai sângera, mai mult sau mai puțin.

Era o situație cumplită. Cei trei bărbați nu păreau să poată fi îmbunați.

Între timp, Assad spumega pentru că fuseseră forțați să intre înapoi în sală și să se așeze pe jos, cu spatele lipit de una dintre cuști.

— Nu vă dați seama ce se întâmplă când faceți așa ceva unui ofițer de poliție în acțiune? strigă el.

Carl îl înghionti ușor în picior pe Assad. Acest lucru îl liniști un moment.

— E foarte simplu, zise Carl, iar fiecare cuvânt îl durea în partea de sus a corpului. Ne lăsați să plecăm acum. Apoi o să vedem ce se întâmplă. Nu aveți nimic de câștigat dacă ne amenințați că ne țineți ostatici.

— Știu!

Era Pram. Încă avea arbaleta pregătită în mână. Dacă ar fi îndreptat-o în altă parte…

— Nu suntem proști. Știm că ne suspectați de crime. Ați menționat mai multe incidente. Ați luat legătura cu avocatul nostru. Ați găsit o legătură între Finn Aalbæk și mine. Credeți că știți totul despre noi și că dintr-odată va ieși la iveală un așa-zis adevăr.

Se apropie și se puse cu cizmele lui din piele în fața piciorului lui Carl.

— Dar acel adevăr îi implică și pe alții în afară de noi trei. Dacă o să fiți îndeajuns de norocoși să convingeți destui oameni că suspiciunile voastre sunt corecte, mii de oameni își vor pierde mijloacele de trai. Nimic nu-i simplu, Carl Mørck.

Arătă în jurul lui, în sală.

— O mulțime de bunuri vor fi înghețate. Nici noi și nimeni altcineva nu vrea așa ceva. Așa că repet întrebarea lui Torsten: ce-o să ne facem cu voi?

— Trebuie să lucrăm foarte curat, zise bărbatul mare, Ulrik Dybbøl Jensen, cu o voce ce tremura și cu pupilele enorme.

Nu era nicio îndoială la ce se referea. Dar Torsten Florin ezita. Carl își dădu seama de acest lucru. Ezita și se gândea.

— Ce-ați zice dacă v-am da la fiecare un milion de coroane și v-am lăsa să plecați? Pur și simplu. Imediat ce renunțați la caz, banii sunt ai voștri. Ce spuneți?

Sigur că erau nevoiți să accepte. Ce puteau face? Alternativă nu era, cu siguranță, prea amuzantă. Carl se uită spre Assad, care dădu din cap afirmativ. Deștept.

— Și tu, Mørck? Ești la fel de ascultător ca Mustafa de aici? întrebă Florin.

Carl se uită urât la el. Apoi și el dădu din cap afirmativ.

— Dar simt că nu-i de-ajuns. Așa că o să dublăm suma. Două milioane pentru fiecare ca să păstrați tăcerea. O s-o facem discret. Ne-am înțeles?

Confirmară amândoi din cap.

— Mai e un singur lucru pe care vreau să-l clarificăm. Vreau un răspuns sincer. O să știu dacă minți și atunci înțelegerea pică. Ai înțeles?

El nu așteptă un răspuns.

— De ce mi-ai spus dimineață despre cuplul din Langeland? Despre Kåre Bruno, înțeleg, dar cuplul? Ce legătură are cu noi?

— Am făcut investigații amănunțite, răspunse Carl. Avem un om la sediu care a urmărit cazuri ca acestea ani în șir.

— N-are nicio legătură cu noi, sublinie Florin.

— Ai vrut un răspuns sincer. Investigații amănunțite *este* răspunsul, repetă Carl. Tipul de atac, zona, metoda, intervalul orar. Totul se potrivește cu voi.

În acel moment cei din gașcă își amintiră de ce erau capabili.

— Răspunde-mi! țipă Ditlev Pram și împinse mânerul arbaletei în rana lui Carl.

Nici măcar nu reuși să țipe înainte ca gâtul să i se contracte de durere. Apoi Ditlev lovi din nou. Și din nou.

— Răspunde-mi! De ce crezi că avem legătură cu atacul din Langeland? țipă Pram.

Tocmai era pe cale să-l lovească pe care mai tare, când Assad îl opri.

— Kimmie a avut un cercel, exclamă el. S-a potrivit cu cel găsit la Langeland. Îl pusese într-o cutie în care erau și alte lucruri de la atacurile voastre. Bănuiesc că știți asta.

În cazul în care lui Carl i-ar fi rămas vreo urmă de vlagă, i-ar fi spus clar lui Assad să-și țină gura. Acum era prea târziu. Își dădură amândoi seama, în același timp, după fața lui Florin. Tot ceea ce îi înspăimânta pe cei trei tocmai devenise realitate. Existau dovezi împotriva lor. Probe concrete.

— Înțeleg că sunt și alții la poliție care știu de cutia asta? Unde e acum?

Carl nu spuse nimic. Doar se uită în jur. Din locul în care stăteau, mai erau circa nouă metri până la poartă. De acolo până la marginea pădurii mai erau încă cel puțin cincizeci de metri. Prin pădure mai era cam un kilometru și jumătate, iar în spatele lor se profila pădurea Gribskov. Acela era cel mai bun loc pentru a se ascunde. Dar era mult prea departe și nu era nimic, absolut nimic în jurul lor care ar fi putut servi drept armă. Doi bărbați cu arbalete stăteau deasupra lor. Ce puteau face? Absolut nimic.

— Trebuie s-o facem aici și acum și s-o facem curat, rosti pe nas Dybbøl Jensen. O spun din nou: nu putem avea încredere în ăștia doi. Nu sunt ca ăilalți pe care i-am cumpărat.

La aceasta, capetele lui Pram și Florin se întoarseră ușor spre prietenul lor. „N-a fost un lucru deștept să lași să-ți scape asta”, spuneau expresiile lor.

•

Pe când cei trei se sfătuiau, Assad și Carl se uitară unul la altul. Assad își ceru scuze, iar Carl îl iertă. Ce dracului mai conta dacă Assad făcuse o mică greșeală în condițiile în care moartea lor era hotărâtă chiar atunci de cei trei ticăloși?

— Bine, o facem, dar nu avem prea mult timp. Ceilalți o să fie aici în cinci minute, zise Florin.

Fără nicio ezitare, Dybbøl Jensen și Pram se aruncară asupra lui Carl, în timp ce Florin rămase la câțiva metri în spate, cu arbaleta ridicată. Carl fu luat complet prin surprindere de rapiditatea lor. Îi acoperiră gura cu bandă adezivă, îi traseră mâinile la spate și le legară. Apoi îi dădură capul pe spate și-i lipiră bandă peste ochi. El se răsuci puțin așa că banda se prinse pe pleoapele pe care le ridică puțin. Prin acea mică deschizătură văzu cum Assad începu să protesteze violent o clipă mai târziu și lovi cu mâinile și cu picioarele astfel că unul dintre bărbați căzu la pământ cu un bufnet puternic. Observă că era Dybbøl Jensen, complet paralizat de o lovitură de karate aplicată la gât.

Florin își aruncă arbaleta și veni în ajutorul lui Ulrik. Și, pe când cei doi bărbați se chinuiau să-l potolească pe Assad, Carl se ridică și începu să fugă spre lumina care venea de la intrare.

După cum era legat, n-ar fi putut să-i fie de ajutor lui Assad în luptă. Nu-l putea ajuta decât scăpând. Îi auzi strigând unul la altul că el nu va ajunge prea departe. Că membrii personalului aveau să-l prindă și să-l aducă înapoi. Ca să aibă aceeași soartă ca și Assad. În cușca hienei.

— Ai grijă la hienă! țipară ei.

„Sunt nebuni”, își spuse Carl amețit, în timp ce încerca să se orienteze prin deschizătura îngustă prin care răzbătea lumină. Apoi auzi mașinile la poarta principală. Erau mulți. Dacă tipii din mașini erau precum cei din sală, era terminat.

40.

Imediat ce trenul se urni greoi din gară, iar roțile începură să bată un ritm regulat, vocile din capul lui Kimmie se treziră. Nu gălăgioase și insistente, ci perseverente și liniștitoare. Se obișnuise deja cu ele.

Trenul fusese modernizat. Nu semăna cu cel vechi, roșu, pentru navetiștii din Gribskov, care o adusese pe ea și pe Bjarne ultima oară acolo, cu mulți ani în urmă. Multe se schimbaseră de atunci. Fuseseră vremuri nebune. Băuseră, prizaseră și petrecuseră toată ziua, din momentul în care peisajul se schimbase pe măsură ce Torsten le arătase mândru noua lui achiziție – pădurea, mlaștina, lacurile și câmpurile. Locul perfect pentru un vânător. Atâta timp cât vânatul rănit nu intra pe domeniul statului, pur și simplu nu putea fi mai bine de atât.

Râseseră de el, ea și Bjarne. Pentru ei, nimic nu era mai comic decât imaginea unui om care își târșâia picioarele încălțate cu cizme din cauciuc verde, legate cu șiret până sus. Dar Torsten nu băgase de seamă. Pădurea era a lui, iar acolo era stăpân peste toate creaturile sălbatice care meritau împușcate în zona rurală daneză.

Timp de câteva ore vânară ciute și fazani, iar într-un final un raton pe care ea îl luase de la Nautilus. Un gest pe care el îl apreciase. Și apoi urmaseră ritualul și se uitaseră la *Portocala mecanică* pe ecranul cinematografului din casa lui Torsten. O zi obișnuită, amețitoare, în care prea multă cocaină și excesul de alcool îi amețiseră scurgând din ei energia de care aveau nevoie ca să caute victime noi. Aceea fusese prima și singura ocazie în care se dusese la Torsten. Își amintea ca și cum s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă; vocile se ocupau de asta.

„Sunt toți acolo azi, Kimmie, îți dai seama de asta? E șansa ta. Ocazia a sosit”, îngânau ele necontenit.

Pentru un moment îi studie pe ceilalți pasageri. Apoi își strecură mâna în raniță și pipăi grenada, pistolul și amortizorul, geanta de umăr și legăturica ei mult iubită. Toate lucrurile de care avea nevoie erau în acea geantă din pânză groasă.

La stația facultativă Duemose așteptă până când ceilalți pasageri matinali fură luați sau plecară pe biciclete parcate lângă adăpostul roșu. Un motociclist o întrebă dacă voia s-o ducă undeva, dar ea zâmbi pur și simplu. Un zâmbet putea fi folosit și astfel. Când peronul se goli, iar drumul deveni pustiu, așa cum fusese înainte, ea merse pe jos spre capătul peronului, sări pe pietriș și continuă de-a lungul urmelor către marginea pădurii până găsi un loc în care își putea lăsa ranița. Apoi își puse lucrurile în geanta de umăr, trecu bareta peste cap, își îndesă marginile blugilor în ciorapi și ascunse ranița în spatele unui tufiș.

— Mami o să se întoarcă, iubire, nu-ți fie teamă, zise ea în timp ce vocile o implorau să se grăbească.

Prin zona publică a pădurii era ușor de mers. Doar câțiva metri în sus pe drum, pe lângă un sediu mic de firmă, și ajunse deja pe una dintre potecile care aveau s-o scoată în spatele proprietății lui Torsten.

Avea destul timp, în ciuda a ceea ce-i spuneau vocile. Își ridică privirea ca să prindă ultimele crâmpeie de culoare atârnate de crengi și trase în piept aerul de toamnă, savurând puterea și frumusețea anotimpului. Trecuseră ani de când nu mai făcuse asta. Atât de mulți ani.

Când ajunse la zona-tampon împotriva incendiilor, își dădu seama că aceasta fusese lărgită față de ultima dată când fusese acolo. Se pitulă la marginea pădurii și se uită de-a lungul zonei lipsite de copaci, spre gardul care separa pădurea lui Torsten de cea publică. Pentru că trăise atât de mult timp pe străzile din Copenhaga, era conștientă de cât de compacte puteau fi camerele de supraveghere. Se uită cu atenție la copaci și la gard și observă pe îndelete unde erau acestea.

Din locul în care stătea erau vizibile patru camere. Două fixe și două care baleiau încontinuu înainte și înapoi pe o axă de o sută optzeci de grade. Una dintre camerele fixe era îndreptată direct spre ea.

Se retrase în desiș și se gândi la situația în care se afla.

Zona-tampon avea o lățime de circa opt-nouă metri. Iarba fusese proaspăt tunsă, astfel încât spațiul era foarte deschis și nivelat. Privi în ambele direcții. Era la fel peste tot.

Era un singur mod în care putea traversa nedetectată zona-tampon și aceasta nu era prin iarbă.

Ci din copac în copac. De pe o ramură pe alta.

Se gândi temeinic. Stejarul de pe partea ei de luminiș era mai înalt decât fagul din partea cealaltă. Avea crengi solide, noduroase, care se întindeau patru sau cinci metri peste poieniță, în comparație cu cele ale fagului, care erau mai mici și mai subțiri.

Dacă sărea din copacul înalt în cel mai scund, căderea era de câțiva metri, dar în același timp trebuia să-și arunce corpul în față ca să aterizeze mai aproape de trunchiul fagului. Altfel, crengile n-ar fi susținut-o.

Kimmie nu fusese niciodată bună la cățărat în copaci. Mama ei îi interzisese să se joace ori de câte ori risca să-și murdărească hainele, iar când mama ei plecase, la fel se întâmplase și cu dorința ei de a se urca în copaci.

Era un exemplar frumos, acel stejar imens. Avea crengi încovoiate, care se întindeau destul de mult, iar scoarța era aspră. Ușor de escaladat. Era o senzație plăcută.

— Ar trebui să încerci și tu odată, Mille, zise ea încet și începu să se tragă în sus.

Când ajunse în copac începu să aibă îndoieli. Distanța până la pământ devenise dintr-odată foarte reală, iar săritura spre crengile netede ale fagului era descurajantă. O putea face cu adevărat? De la pământ păruse ușor, dar nu și de acolo. Dacă avea să cadă, era terminată. Își rupea oasele. O vedeau pe camerele de supraveghere. O prindeau, apoi totul avea să-i scape de sub control. Îi cunoștea. Răzbunarea avea să fie a lor, nu a ei.

Așa că așteptă o vreme și încercă să calculeze cum să sară. Apoi se ridică cu grijă, cu mâinile în spatele ei și se prinse de crengile stejarului. Când țâșni își dădu seama că decolarea era prea puternică. O știu când zbură prin aer și văzu trunchiul copacului de sub ea mult prea aproape. Simți că unul dintre degete se rupse în încercarea de a evita coliziunea, dar reflexele preluară conducerea. Chiar dacă un deget nu mai funcționa, avea încă nouă bune. Trebuia să-și vadă de durere mai târziu.

În timp ce se prinse de copac, observă că fagii aveau mai puține crengi în partea de jos a trunchiului în comparație cu stejarii. Coborî încet, apoi se prinse de creanga cea mai de jos și estimă că mai avea trei sau patru metri până să atingă pământul. Apoi se aruncă pe creangă și rămase agățată acolo un moment, timp în care degetul rupt își făcu de cap. Se apucă de creanga cea mai apropiată de trunchi, își petrecu brațul în jurul lui cât de bine putu și apoi își dădu drumul.

Cicatricile și nodurile copacului îi însângerară antebrațele și gâtul când alunecă spre pământ.

•

Își examină degetul rupt, îl trase înapoi la loc și simți valuri de durere care îi invadară întreg corpul. Dar Kimmie rămase tăcută. Și l-ar fi împușcat dacă ar fi fost necesar.

Apoi șterse sângele de pe gât și pătrunse în umbrele din pădure în zona îndepărtată a gardului. Vegetația era foarte diversă, își aminti acest lucru de la vânătoarea anterioară. Conifere adunate în pâlcuri, luminișuri mici cu copaci de foioase proaspăt plantați și întinderi mari de mesteceni, mur și stejari împrăștiați. Mirosea puternic a frunze putrezite. Peste un deceniu petrecut în jungla de asfalt făceau pe cineva să fie extrem de sensibil la asemenea mirosuri.

Vocile îi cereau să se grăbească și să termine treaba. Iar confruntarea să se desfășoare în termenii ei. Dar Kimmie nu ascultă. Știa că avea destul timp. Când Torsten, Ulrik și Ditlev se îndeletniceau cu acele jocuri pline de cruzime, nu terminau decât când erau complet sătui. Iar asta nu se întâmpla repede.

— Merg pe marginea pădurii și a zonei de protecție, spuse ea tare ca vocile s-o lase în pace. E o rută mai lungă, dar tot o să ajungem la moșie.

Astfel îi zări pe bărbații de culoare care stăteau cu fața la pădure și așteptau, și observă cușca cu animalul înfuriat. Atunci văzu protecțiile din piele pe care ei le purtau peste pantaloni până sus între picioare. De aceea se ascunse în pădure ca să vadă cum aveau să decurgă lucrurile. Era pe terenul vânătorului.

41.

Alerga cu capul dat pe spate ca să prindă frânturi de imagini ale terenului de sub el, unde vedea când frunze uscate, când crengi înșelătoare. Auzea protestele înfuriate ale lui Assad, de undeva de departe, în spate, până într-un final, când totul se scufundă în tăcere.

Încetini. Se luptă cu banda adezivă de pe spate, iar nările i se uscară de la gâfâit. Întinse gâtul ca să încerce să vadă ceva. Trebuia să-și scoată banda de pe ochi. Înainte de orice altceva. În scurt timp aveau să vină spre el din toate direcțiile. Vânătorii de lângă moșie, gonacii din Dumnezeu știe ce altă direcție.

Își întoarse corpul în cealaltă parte și nu văzu decât copaci prin deschizătura îngustă din bandă. Apoi alergă din nou pentru câteva secunde înainte ca o creangă joasă să-l pocnească în cap și să-l proiecteze pe spate.

— La dracu’, bombăni el.

Fir-ar al dracu’. Se ridică cu greutate și pipăi în jur în căutarea unei crengi de pe copac ruptă la înălțimea umărului. Apoi se duse la trunchi, se așeză astfel încât ciotul să intre sub banda adezivă de lângă nară și își împinse corpul în jos. Banda se strânse în jurul gâtului, dar nu i se desprinse de pe ochi. Era prea bine lipită de pleoape. Își aplecă din nou capul și încercă să țină ochii închiși, dar simți cum pleoapele rămaseră încă o dată lipite de bandă și îi expuse albul ochilor.

— La dracu’, la dracu’, la dracu’! înjură el și începu să-și miște capul dintr-o parte în alta în timp ce creanga îi zgâria una din pleoape.

Apoi auzi pentru prima oară strigătele gonacilor. Nu era atât de departe pe cât sperase. Poate la numai câteva sute de metri; în mijlocul acelei păduri era greu de spus. Își înălță capul, văzu cum ciotul eliberă banda adezivă, apoi observă că putea vedea mai mult sau mai puțin liber, cu un ochi.

În fața lui se întindea desișul pădurii. Lumina cădea inegal și n-avea nici cea mai vagă idee în ce direcție stătea cu fața. Acel lucru îl făcu să-și dea seama că, în curând, totul avea să se termine pentru Carl Mørck.

Primele împușcături se produseră după ce Carl trecu de primul luminiș, iar gonacii erau atât de aproape încât fu nevoit să se întindă pe jos. Din câte își dădu seama, zona de protecție împotriva incendiilor era în față, iar în spatele ei se aflau potecile din pădurea statului. Era la un mai mult de șase sau șapte sute de metri de locul în care era parcată mașina, dar ce folos dacă știa asta câtă vreme habar n-avea încotro s-o apuce?

Observă păsările care dădeau din aripi și se împrăștiară deasupra vârfurilor copacilor și auzi mișcare în tufișuri. Gonacii țipau și loveau bețe unele de altele. Animalele fugeau.

„Dacă au câini cu ei o să mă găsească ușor”, își zise el și privirea îi căzu pe un maldăr de frunze pe care vântul le adunase într-un morman țintuit la pământ de câteva crengi răsfirate. Când prima căprioară țâșni pe lângă el, șocul îl făcu să sară involuntar și se rostogoli instinctiv spre mormanul de frunze, apoi se suci și răsuci ca să se cufunde cu totul în grămadă.

„Acum respiră calm și încet”, își zise, întins în maldărul cu iz de humus. La dracu’, spera că Torsten Florin nu le dăduse gonacilor să-i telefoane mobile ca să-i sune și să-i avertizeze că, dacă se apropiau de un polițist fugar, să nu-l lase să scape. Cât de mult își dorea ca Florin să nu fi făcut așa ceva! Dar era oare posibil? Ca un om ca el să nu-și ia asemenea măsuri de prevedere? Puțin probabil. Sigur că gonacii știau deja pe cine și după ce alergau.

În timp ce stătea sub maldărul de frunze observă că rana i se redeschise, că sângele care se infiltra cu ușurință îi făcea cămașa să i se lipească de corp. Câinii aveau să-l adulmece într-o clipă. Iar dacă stătea acolo prea mult, avea să sângereze până la moarte.

Deci cum dracului îl putea ajuta pe Assad? Și dacă, în ciuda șanselor pe care le avea, reușea să supraviețuiască, iar Assad murea, cum s-ar mai fi putut uita în oglindă? Pur și simplu n-ar mai fi putut. Mai pierduse un partener. Mai lăsase în urmă un partener. Era clar. Trase adânc aer în piept. Nu putea lăsa ca asta să se întâmple din nou. Chiar dacă ardea în iad. Chiar dacă ajungea în pușcărie. Chiar dacă avea să-l coste viața.

Suflă frunzele care îi acopereau ochii și auzi un fel de șuierat care devenea din ce în ce mai puternic și se transformă în gâfâit și lătrat înfundat. Simți cum îi creștea pulsul, iar rana de la umăr pulsa mai puternic. Dacă era un câine, totul era pierdut. În depărtare, pașii hotărâți ai gonacilor se auzeau mai tare. Râdeau și țipau; știau exact ce făceau.

Apoi foșnetul și freamătul pe care le făcea animalul în tufiș încetară, iar el își dădu brusc seama că acesta stătea acolo și se uita la el. Mai suflă niște frunze de pe ochi și se trezi uitându-se la nasul dilatat al unei vulpi. Ochii ei erau injectați și avea spume la bot. Gâfâia ca și cum ar fi fost pe moarte și fiecare mușchi îi tremura de parcă îi era frig.

Șuieră când îl văzu, clipi printre frunze și șuieră din nou când el își ținu respirația. Își arătă colții într-un mârâit dement și se propulsă spre el cu capul lăsat. Dintr-odată înțepeni. Își înălță privirea și se uită în spate de parcă simțise pericolul. Apoi se întoarse din nou către Carl și dintr-odată, ca și cum animalul ar fi avut capacitatea de a se gândi mai bine, se târî pe pământ către el și se așeză la picioarele lui, îngropându-se sub frunze cu botul din care curgea spumă.

Animalul rămase acolo, respirând greoi, și aștepta. Ascuns complet în frunze. La fel ca și el.

Un stol de potârnichi se adună în razele pâlpâitoare puțin mai departe, iar când zburară, speriate de zgomotul făcut de gonaci în pădure, urmă un torent de împușcături. Fiecare rundă trasă îl făcu pe Carl să tremure, la fel și vulpea de la picioarele lui. Urmări cum câinii vânătorilor adună păsările și imediat după aceea zări siluetele vânătorilor care se conturau în tufele desfrunzite.

Erau nouă sau zece, cu toții purtând cizme și încă patru. În timp ce se apropiau, el îi recunoscu pe câțiva dintre ei ca fiind membri ai elitei. „Să mă ridic și să mă prezint?” se întrebă el pentru o clipă, înainte s-o vadă pe gazda lor și pe cei doi prieteni ai acesteia, amândoi cu arbaletele încărcate. Dacă Florin, Dybbøl Jensen sau Pram îl zăreau, ar fi tras fără nicio ezitare. Ar fi spus apoi că fusese un accident. I-ar fi convins și pe ceilalți să susțină povestea. Relația lor de camaraderie era strânsă, știa asta. I-ar fi scos banda adezivă și ar fi făcut să arate ca un accident.

Răsuflarea lui Carl deveni din ce în ce mai slabă, la fel ca a vulpii. Cum rămânea cu Assad? Și cu el însuși? Acum stăteau la câțiva metri de grămada de frunze, câinii mârâiau, iar respirația animalului de la picioarele lui începuse să se audă. Dintr-odată, vulpea sări direct spre cel mai apropiat vânător, spre vintrele acestuia, cu toată puterea de care era capabilă. Tânărul scoase un strigăt îngrozitor. Un țipăt prevestitor de moarte. Câinii se repeziră la vulpe, dar aceasta se proțăpi furioasă în fața lor, își desfăcu picioarele și urină, apoi fugi ca să scape. Ditlev Pram ținti.

El nu văzu săgeata care șuieră prin aer, dar auzi urletul vulpii în depărtare și apoi scâncetul îndurerat, muribund. Câinii adulmecară locul unde urinase vulpea, iar unul își băgă chiar botul în locul în care vulpea stătuse la picioarele lui Carl, dar nu simți mirosul lui Carl.

„Dumnezeu să binecuvânteze vulpea și pisatul ei”, își spuse Carl în sinea lui când câinii se adunară în jurul stăpânilor lor și a bărbatului rănit care zăcea pe jos urlând la câțiva metri distanță și se chircea, cu crampe în ambele picioare. Tovarășii lui de vânătoare se aplecară lângă el și încercau să-i îngrijească rana. Își rupseră eșarfele în fâșii, îl bandajară și apoi îl ridicară.

— Bună lovitură, Ditlev, îl auzi pe Florin când Ditlev se întoarse cu cuțitul plin de sânge și cu coada vulpii.

Apoi Florin se întoarse spre bărbații din spatele lui.

— Vânătoarea s-a încheiat, prieteni. Îmi pare rău. Mergeți cu Saxenholdt imediat la spital. O să-i chem pe gonaci ca să-l ducă. Asigurați-vă să fie vaccinat antirabic; niciodată nu poți fi sigur, nu? Țineți tot timpul degetul apăsat cu putere pe arteră, da? Altfel o să-l pierdeți.

Strigă ceva spre pădure și un grup de bărbați de culoare apăru dintre umbre. Îi trimise pe patru dintre ei cu vânătorii și le ceru ultimilor patru să rămână. Doi

dintre ei aveau puști ca a lui Florin. Când ceilalți vânători plecară cu bărbatul care scâncea, cei trei prieteni vechi și cei patru bărbați de culoare se adunară în cerc.

— N-avem mult timp, ați înțeles, zise Florin.

— Polițistul ăsta e destul de puternic și bine făcut; nu-i mai în vârstă decât noi. Nu trebuie să-l subestimăm.

— Ce facem cu el când îl găsim? întrebă Dybbøl Jensen.

— Te faci că vezi o vulpe.

Ascultă o lungă perioadă până când se asigură că bărbații se împrăștiară și se îndreptau spre celălalt capăt al pădurii. Ceea ce însemna că era cale liberă înapoi spre moșie, în cazul în care ceilalți bărbați de culoare nu se întorceau ca să se alăture căutării.

„Aleargă!” își spuse el apoi se ridică și își dădu capul pe spate ca ochiul relativ liber să-l poată conduce printre tufișurile dese.

„Poate că e un cuțit în menajerie cu care pot tăia banda. Poate că Assad mai e încă în viață. Poate că mai trăiește”. Gândurile i se învârteau în cap în timp ce crengile îl trăgeau de haine, iar sângele curgea din rana de la umăr. Îi era frig. Mâinile îi tremurau la spate. Pierduse deja așa de mult sânge încât era prea târziu?

Auzi zgomotul mai multor mașini care se trezeau la viață undeva în apropiere, apoi se îndepărtară. Însemna că era aproape de casă. Exact în clipa în care își dădu seama de asta, o săgeată șuieră pe lângă capul lui, atât de aproape încât aproape o simți. Aceasta se înfipse în trunchiul de copac din fața lui cu atâta forță încât ar fi fost imposibil s-o scoată afară.

Se răsuci, dar nu văzu nimic. Unde erau? apoi urmă o a doua săgeată, care rupse scoarța de pe al doilea copac. Atunci strigătele gonacilor se auziră dintr-odată mai clar.

„Aleargă, aleargă, aleargă! țipa creierul lui. Să nu cazi. Du-te după un tufiș, apoi după următorul, ca să nu te vadă. Nu e niciun loc în care să mă ascund?” Își dădu seama că aveau să-l prindă. Știa că moartea nu avea să fie un lucru simplu. Până la urmă, așa se distrau, nenorociții!

Inima îi bătea atât de tare în piept încât o putea auzi. Sări peste un pârâu, iar pantofii aproape rămaseră în noroi. Tălpile deveniseră de plumb, iar picioarele începeau să cedeze. „Aleargă, aleargă”.

Atunci văzu un luminiș pe margine. Probabil, locul prin care el și Assad intraseră, din moment ce pârâul era în spatele lui. Așa că trebuia să meargă spre dreapta. Tot înainte spre dreapta. Nu mai era mult.

Următoarea săgeată trecu la distanță mai mare și dintr-odată se trezi în curte. Complet singur, cu inima care bătea să-i iasă din piept și la doar zece metri de intrarea mare în sală. Ajunse la mijlocul drumului când următoarea săgeată se

înfipse în pământ, chiar lângă el. Nu era o întâmplare că nu-l lovise. Era menită să-l anunțe că, dacă nu se oprea din alergat, avea să urmeze o alta.

Toate mecanismele lui de autoapărare încetară. Se opri din alergat și rămase pe loc, cu privirea în pământ și așteptă ca ei să se năpustească asupra lui. Acea curte frumoasă, acoperită cu piatră cubică avea să-i fie altarul de sacrificiu.

Trase adânc aer în piept și se întoarse încet. Nu erau doar cei trei bărbați și cei patru gonaci care stăteau acolo în tăcere și se uitau la el. Mai era și o mică mulțime de copii cu pielea închisă la culoare și ochi curioși.

— E bine, acolo. Puteți pleca acum, ordonă Florin.

Bărbații de culoare îi alungară pe copii înaintea lor. Rămaseră numai Carl și cei trei. Erau transpirați, iar pe fețe aveau zâmbete mici și stranii. Coada de vulpe atârna la arbaleta lui Ditlev Pram. Vânătoarea se încheiase.

42.

Îl împinseră înainte în vreme ce el își ținea privirea îndreptată spre podea. Lumina din sală era destul de puternică și nu voia să vadă rămășițele lui Assad în detaliu. Refuza să fie martor la ceea ce colții puternici ai hienei puteau provoca unei ființe umane. De fapt, nu voia să vadă nimic. Puteau să facă orice voiau cu el. Dar nu voia să vadă.

Apoi îl auzi pe unul dintre bărbați râzând. Un râs profund, de care ceilalți doi se molipsiră. Un cor straniu, de veselie, care îl făcu pe care să închidă ochii strâns – pe cât de strâns putea din cauza benzii.

„Cum putea cineva să râdă de ghinionul și de moartea altcuiva? Ce îi făcuse pe acei oameni să fie atât de nebuni?”

Apoi auzi o voce care scuipa înjurături în arabă. Sunete urâte, guturale, menite să provoace furie și, pentru un scurt moment, situația îngrozitoare fu înlocuită cu o bucurie greu de descris în cuvinte, care îl făcu să-și ridice capul.

Assad trăia. La început, nu-și dădu seama de unde venea sunetul. Văzu numai barele din oțel și hiena cu privirea amenințătoare. Apoi își întinse gâtul și îl văzu pe Assad care se cocoțase ca o maimuță în partea de sus a cuștii, cu ochii sălbatici și cu mâinile și fața sfâșiate. Abia atunci Carl observă cât de tare șchiopăta hiena. De parcă piciorul din spate fusese rupt dintr-o singură lovitură. Animalul scheuna la fiecare pas, iar râsetele celor trei bărbați încetară.

— Porcilor! se auzi strigătul insolent al lui Assad de deasupra.

Carl aproape zâmbi sub banda adezivă. Chiar dacă era la un pas de moarte, omul acela rămânea exact la fel.

— O să cazi mai devreme sau mai târziu. Data viitoare, animalul o să afle ce gust ai, șuieră Florin.

Faptul că Assad îi rănise cel mai de preț animal din grădina lui zoologică îl iritase și îl înfuriase. Dar nenorocitul avea dreptate. Assad nu putea sta atârnat o veșnicie.

— Nu știu, spuse Pram. Urangutanul ăla de acolo mi se pare destul de neînfricat. Dacă o să cadă deasupra animalului cu tot corpul ăla mare al lui, n-o să fie de bine.

— Atunci la dracu’ cu hiena. Oricum nu și-a făcut treaba pentru care a venit pe lume, zise Florin.

— Ce facem cu ăștia doi?

Întrebarea fu rostită încet. Pe un cu totul alt ton decât al celorlalți. Era din nou Ulrik Dybbøl Jensen. Părea mai puțin stârnit decât înainte. Mai vulnerabil. Acesta era efectul de după cocaină în cazul multora. Carl se întoarse spre el.

Dacă ar fi putut spune ceva, ar fi zis că ar trebui să-l lase pe el și pe Assad să plece. Că dacă îi omorau n-ar fi fost decât un lucru lipsit de sens și periculos. Rose ar fi trimis fiecare departament pe urmele lor dacă nu apăreau a doua zi. Poliția ar fi fost peste Florin și prin toată casa lui și ar fi găsit toate dovezile de care aveau nevoie. Singura lor șansă de scăpare era să-i lase pe care și pe Assad să plece și apoi să-și miște fundurile pe cealaltă parte a globului.

Dar Carl nu putea spune nimic. Banda era încă întinsă mult prea strâns pe gura lui. În plus, nu aveau să-l creadă. Torsten Florin avea să-și folosească toate mijloacele disponibile ca să șteargă urmele implicării lui, chiar dacă pentru aceasta era nevoie să ardă totul până la temelie. Carl știa acum asta.

— Să-l aruncăm acolo lângă celălalt. Puțin îmi pasă ce se-ntâmplă, spuse Florin calm. Vedem ce-i cu ei la noapte, iar dacă nu s-a terminat, mai dăm drumul la niște animale în cușcă. Avem de unde alege.

Carl începu să dea din picioare și să facă zgomot. Nu avea de gând să-i lase să se apropie de el fără să se lupte. Nu din nou.

— Ce dracului faci, Mørck? Te supără ceva?

Ditlev Pram stătea lângă el și evita loviturile lui neîndemânatice, își ridică arbaleta și ținti direct în ochiul liber al lui Carl.

— Stai, ordonă el.

Carl vru să lovească din nou ca măcar totul să se termine mai repede. Dar nu făcu nimic, iar Pram întinse mâna liberă, apucă banda care îi acoperea ochii și trase. Simți ca și cum pleoapele îi fuseseră sfâșiate. Ca și cum ochii îi atârnau dintr-odată din orbite. Lumina îi invadă capul și îl orbi instantaneu. Apoi îi văzu. Pe toți trei. Cu brațele larg deschise, ca pentru o îmbrățișare, iar privirile îi spuneau că avea să fie bătălia lui finală.

În ciuda sângelui pierdut și a slăbiciunii pe care o simțea în corp, el lovi spre ei și mârâi în spatele benzii de pe gură că erau o adunătură de ticăloși care vor primi ceea ce meritau.

În timpul acela, o umbră apăru pe podea. Carl își dădu seama că Florin o observase. Apoi auziră un zgomot mai departe în sală care se repetă de mai multe ori. Apoi pe lângă ei începură să treacă pisici îndreptându-se spre lumina zilei. Iar după pisici urmară ratonii și nevăstuicile, apoi păsările care dădeau din aripi spre țevile din aluminiu de sub tavanul din sticlă.

— Ce dracu' se întâmplă, strigă Florin, în timp ce Dybbøl Jensen căsca ochii la porcul cu burtă mare și picioare scurte care alerga pe coridor și pe lângă cuști.

Limbajul corporal al lui Pram se schimbă; privirea lui deveni tăioasă în timp ce ridică cu grijă arbaleta de pe jos. Carl făcu un pas în spate. Observase că zgomotele din adâncurile sălii deveneau tot mai puternice. Că vacarmul produs de animalele eliberate era din ce în ce mai mare. Auzi râsul lui Assad de pe acoperișul cuștii. Auzi înjurăturile celor trei bărbați și alte tropăituri, șuierături și zgomot de aripi. Dar nu o auzi pe femeie decât când aceasta făcu un pas în față.

Apăru dintr-odată acolo, cu blugii îndesați în șosete, cu pistolul cu amortizor într-o mână și cu o bucată de carne înghețată pe care o ținea neîndemânatică în cealaltă. Era ceva mai degrabă plăcut la ea, cum stătea acolo cu geanta agățată pe umăr. Ceva frumos, de fapt. Avea o expresie pașnică, iar ochii ei străluceau.

Când o văzură, cei trei bărbați rămaseră tăcuți. Lăsară animalele să se plimbe prin sală și nu le dădură nicio atenție. Păreau uluiți. Nu din cauza pistolului sau a vederii femeii, ci pentru ceea ce reprezenta ea. Frica lor era vizibilă. Ca frica victimei linșate de oamenii Ku-Klux-Klan-ului. Ca ateul în fața Inchizitorului.

— Bună, spuse ea, și dădu din cap spre fiecare. Lasă aia jos, Ditlev!

Făcu un semn spre arbaleta lui Pram și le spuse tuturor să facă un pas înapoi.

— Kimmie!… Încercă să spună Ulrik Dybbøl Jensen.

În felul în care-i rostise numele se simțea nu doar afecțiune, ci și teamă. Poate mai mult afecțiune, decât teamă. Ea zâmbi spre o pereche de vidre agile care miroseau picioarele unuia dintre bărbați înainte de a fugi spre libertate.

— Azi e ziua în care vom fi cu toții eliberați, spuse ea. Nu e minunat? Tu de colo, zise ea uitându-se direct la Carl. Dă cu piciorul în lesa aia din piele spre mine.

Îi arătă unde era, pe jumătate îndesată sub cușca hienei.

— Haide, micuțo, șopti ea în cușca în care animalul rănit respira greoi, dar nu-și luă ochii nici măcar o dată de la cei trei bărbați. Vino să-ți iei gustarea.

Aruncă bucata de carne în cușcă și așteptă ca foamea animalului să-i învingă teama. Când se apropie, ea ridică lesa de pe jos și o introduse cu grijă printre bare astfel încât lațul să cuprindă bucata de carne. Confuză din cauza oamenilor din jur și de tăcerea apăsătoare, dură ceva vreme până când hiena cedă. Când se apropie de carne, ea trase de lesă și animalul se prinse în laț.

Ditlev Pram fugi spre ușă, în protestele supărate ale celorlalți doi. Ea ridică pistolul și trase. Pram căzu greoi și se lovi cu capul de podeaua din piatră. Gemea tare. Cu oarecare dificultate, ea legă lesa de bare, iar animalul dădea din cap dintr-o parte în alta încercând să se elibereze.

— Ridică-te, Ditlev, spuse ea încet.

Fiindcă acesta nu reușea să se ridice, le spuse celorlalți să se ducă la el și să-l aducă înapoi. Carl mai văzuse evadări oprite cu arma, dar nicio împușcătură nu fusese așa de clară și de eficientă ca aceea care-i spintecase șoldul lui Pram. Fața lui era albă ca un cearșaf, dar el nu spunea nimic. Era ca și cum ea și cei trei bărbați se aflau în mijlocul unei ceremonii private de la care nimeni nu avea voie să plece. Ceva tăcut, negrăit și, totuși, înțeles de toți.

— Deschide cușca, Torsten.

Ea se uită în sus la Assad, care încă atârna de acoperiș.

— Tu ești cel care m-a văzut la gară. Poți coborî acum.

— Allah fie lăudat! zise el când își desfăcu picioarele de pe bare.

Când ateriză, nu putea nici să stea în picioare, nici să meargă.

Fiecare părticică a corpului îi era amorțită și așa era de ceva vreme.

— Scoate-l afară, Torsten, zise ea și urmări fiecare mișcare a lui până când Assad ajunse lângă cușcă, pe podea. Acum intrați voi trei, spuse ea încet.

— O, Doamne, nu. Dă-mi drumul, șopti Ulrik. Eu nu ți-am făcut niciodată rău, Kimmie, nu-ți amintești?

El încerca să-i stârnească mila printr-o expresie patetică, dar ea nu reacționă.

— Mișcă! fu tot ce spuse ea.

— Poți la fel de bine să ne omori, zise Florin în timp ce-l împingeau pe Ditlev Pram înăuntru. Niciunul nu va supraviețui în cușcă.

— Știu, Torsten.

Pram și Florin nu spuseră nimic, dar Dybbøl Jensen se văicări:

— O să ne omoare, nu înțelegeți?

Când se închise ușa cuștii, ea zâmbi, se lăsă pe spate și aruncă pistolul în spatele ei cât de departe putu. Acesta ateriză zăngănind pe podeaua din metal. Carl se uită în jos la Assad, care zăcea și își freca picioarele zâmbind. Cu excepția rănii din care încă îi picura sângele pe mână, lucrurile luaseră o întorsătură prielnică. În clipa aceea cei trei bărbați începură să țipe toți odată.

— Tu de acolo, prinde-o! strigă unul spre Assad.

— Să nu aveți încredere în ea, îi îndemnă Florin.

Dar femeia nu se clinti niciun centimetru. Stătea acolo și se uita la ei ca și cum rula un film ciudat, care fusese demult dat uitării, dar care ieșise cumva la suprafață. Se duse la Carl și îi scoase banda de pe gură.

— Știu cine ești, zise ea.

Nimic mai mult.

— Și eu știu cine ești, răspunse Carl și trase adânc aer în piept.

Schimbul lor de replici îi făcu pe bărbați să înceteze protestele.

Florin se apropie de bare.

— Dacă voi doi, polițiștii, nu faceți nimic acum, ea o să fie singura de aici care o să mai respire în următoarele cinci minute. Nu vă dați seama de asta?

Se uită în ochii lui Carl și ai lui Assad, unul după altul.

— Kimmie nu e ca noi, înțelegeți? Ea e cea care omoară oameni, nu noi. E adevărat că am atacat oameni, că i-am bătut până i-am lăsat lați, dar Kimmie e singura care a omorât.

Carl zâmbi și scutură din cap. Tipul de supraviețuitor reprezentat de Florin reacționa mereu la fel. Nicio criză nu era văzută altfel decât începutul unei victorii. Nimeni nu rămânea jos pentru totdeauna, până în ziua în care venea în vizită Doamna cu Coasa. Florin era obișnuit să se lupte. Și făcea acest lucru fără scrupule. Oare el și prietenii lui nu încercaseră mai devreme să-l omoare pe care? Nu îl aruncaseră pe Assad în cușca hienei?

Carl se întoarse către Kimmie. Se așteptase să vadă un zâmbet, nu acea grimasă de veselie, rece ca gheața. Stătea acolo de parcă era în transă și asculta.

— Da, uitați-vă la ea. Își face griji? Pare că are sentimente? Uitați-vă la degetul ei. Atârnă. Plânge? Nu plânge pentru nimic, nici măcar pentru morțile noastre.

Cuvintele veniseră de pe podeaua cuștii unde Ditlev Pram zăcea cu pumnul îndesat în dezgustătoarea sa rană.

Pentru o clipă, lucrurile îngrozitoare despre care vorbeau cei trei îl făcură pe care să se îndoiască. Oare spuneau adevărul? Sau era doar lupta lor pentru supraviețuire? apoi Florin vorbi din nou. Nu mai era regele. Nu mai era un lider. Era pur și simplu el.

— Am acționat la ordinele lui Kristian Wolf, înțelegeți? Am găsit victimele după instrucțiunile lui Kristian. Și i-am bătut pe toți până când nu ne-am mai distrat. Și în tot acest timp femeia aia afurisită a stat acolo cu capul pe spate și și-a așteptat rândul. Normal, din când în când lua și ea parte la pedeapsă.

Florin se opri și dădu din cap de parcă vedea totul foarte clar în fața lui.

— Dar ea a fost mereu cea care a omorât, trebuie să ne credeți. În afară de data aceea când Kristian a avut o problemă cu fostul ei iubit, Kåre, a fost mereu Kimmie. Noi n-am făcut altceva decât să pregătim terenul pentru ea, atât. *Ea* a fost ucigașa. Numai ea. Și așa a *vrut* ea să fie.

— O, Doamne, gemu Dybbøl Jensen. Trebuie s-o opriți. Nu vă dați seama că Torsten spune adevărul?

Carl simțea că starea din încăpere se schimba… la fel și în sufletul lui. O văzu pe Kimmie care deschise încet geanta de umăr și nu putu face nimic, așa epuizat și legat cum era. Bărbații își ținură respirația. Carl îl observă pe Assad care anticipa ceea ce urma și din toate puterile încerca să se ridice în genunchi.

Ea găsi ceea ce căuta în geantă și scoase la lumină o grenadă. Apucă siguranța și trase cuiul.

— *Tu* n-ai făcut nimic, micuțo, îi spuse ea hienei și se uită fix în ochii ei. Dar n-o să poți trăi prea bine cu piciorul ăla, știi asta, nu?

Se întoarse spre Carl și spre Assad în timp ce Dybbøl Jensen își striga nevinovăția din cușcă și promitea că accepta pedeapsa pe care o merita, numai să-l ajute.

— Dacă țineți la viețile voastre, zise ea, vă dați înapoi. *Acum*!

Carl protestă, dar făcu ce i se spuse, cu mâinile la spate și cu pulsul rapid.

— Și tu, Assad, zise el și se uită la partenerul lui care se târa înapoi.

Când ajunseră îndeajuns de departe, ea băgă mâna care ținea grenada în geanta de umăr și dintr-o mișcare o azvârli printre bare în cel mai îndepărtat colț al cuștii, apoi sări într-o parte în timp ce Florin se aruncă pe geantă încercând zadarnic s-o arunce înapoi printre barele cuștii. Explodă și produse în sală un infern de țipete de animale speriate și nenumărate ecouri.

Bubuitura îi izbi pe Carl și pe Assad de câteva cuști mai mici care căzură peste ei și care o clipă mai târziu îi apărară de noianul de cioburi. Când praful se

așeză într-un final și nu mai rămase decât zgomotul făcut de animale, Carl simți mâna lui Assad care se întinse și îi atinse piciorul printre rămășițele de cuști din metal. Îl trase pe șeful lui spre el și se asigura că era bine înainte de a raporta că și el era în regulă. Apoi scoase banda de la încheietura mâinilor lui Carl.

Era o priveliște îngrozitoare. În locul unde se aflase înainte cușca, erau bucăți din metal și de corpuri, un trunchi colo, mâini și picioare dincolo. Expresii înghețate pe fețe moarte. Carl văzuse multe la viața lui, dar niciodată așa ceva. De obicei, până să ajungă el la locul crimelor, tehnicienii erau deja acolo, sângele nu mai curgea, iar corpurile zăceau lipsite de viață. Acolo, granița dintre viață și moarte era încă vizibilă.

— Unde e ea? spuse Carl și își întoarse privirea de la ceea ce fusese odată o cușcă din oțel cu trei bărbați captivi înăuntru.

Cei de la medicina legală sigur urmau să aibă mult de furcă pe acolo.

— Nu știu, răspunse Assad. Probabil că zace undeva pe aici.

Îl ridică pe șeful lui în picioare, iar Carl simți că brațele lui erau ca două apendice care nu aveau nimic de-a face cu el. Numai umărul care pulsa dureros avea propria viață.

— Hai să plecăm de aici, spuse el, și se îndreptă spre ieșire împreună cu prietenul lui.

Atunci o văzură. Stătea și îi aștepta. Cu părul sălbatic, plin de praf și cu privirea atât de profundă încât păreau să reunească toată tristețea și nefericirea din lume.

•

Îi spuseră bărbatului de culoare să se dea mai în spate. Că nu erau de vină pentru nimic și că se aflau în afara pericolului. Că trebuiau să scoată animalele afară și să stingă focul. Dar femeile își traseră copiii mai aproape, iar bărbații priveau spre sala din care ieșea fum, negru și amenințător, și se ridica deasupra tavanului din geam spart. Atunci unul dintre ei strigă câteva cuvinte și dintr-odată cu toții se puseră în mișcare.

Kimmie mergea singură, alături de Assad și Carl. Îi conduse pe poteca ce ducea spre zona-tampon împotriva incendiilor. Arătă spre încuietoarea care deschidea ușa. Ea fu cea care, cu doar câteva cuvinte, îi însoți pe potecile pădurii, lumina ici-colo de razele soarelui, spre șinele de tren.

— Puteți face tot ce doriți cu mine, spuse ea. Eu nu mai trăiesc, îmi recunosc vina. Mergem jos la gară. Geanta mea e acolo. Am scris tot ce-mi amintesc.

Carl încercă să țină pasul cu ea în timp ce-i povestea despre cutia pe care o găsise și despre nesiguranța teribilă cu care trăiseră rudele victimelor de-a lungul atâtor ani, care acum puteau fi liniștite. Ea păru indiferentă când el îi vorbi despre durerea oamenilor provocată de pierderea celor dragi. Despre viețile marcate pentru totdeauna de faptul că nu știau cine le omorâse copiii sau cum

dispăruseră părinții lor. Oameni pe care Kimmie nu-i cunoscuse. Alții care suferiseră, în afara victimelor.

Nimic din toate acestea nu părea s-o afecteze. Mergea pur și simplu înaintea lor prin pădure, cu mâinile moi de-o parte și de alta a corpului și cu degetul rupt bălăngănindu-se. Omorârea foștilor ei prieteni însemnase, în mod cert, sfârșitul și pentru ea. O spusese chiar ea.

„Oameni ca ea nu supraviețuiesc mult în pușcărie”, își zise el. Știa asta.

Ajunseră la șinele de tren, la câteva sute de metri de peron. Acolo, șinele tăiau pădurea de parcă erau trasate cu șablonul.

— Vă arăt unde e geanta mea, spuse ea, și se îndreptă spre un tufiș în apropiere de șine.

— N-o ridica, o iau eu, zise Assad și se grăbi să i-o ia înainte.

Ridică ranița și merse pe jos ultimii douăzeci de metri până la peron ținând geanta mare departe de corp ca și cum un mecanism special din interior l-ar fi putut străpunge dacă o scutura prea mult.

Bunul Assad!

Când ajunseră la capătul peronului, el desfăcu fermoarul și întoarse geanta, în ciuda protestelor ei. Așa cum se așteptau, înăuntru era un carnețel. O frunzărire a paginilor lui scoaseră la iveală primele câteva pagini pe care se aflau descrise detalii despre zone, incidente și informații suplimentare. Oferea o perspectivă incredibilă.

Apoi Assad întinse mâna spre o legătură mică, din bumbac și trase de colțurile acesteia în timp ce femeia icni și își duse mâinile la cap. La fel făcu și Assad când văzu ce era înăuntru. Un corp mic, mumificat, cu orbitele goale. Capul său era complet negru, iar degetele tari ieșeau în afară. Îmbrăcat în hăinuțe puțin mai mari decât ale unei păpuși. O văzură când se repezi spre cadavrul copilului și nu făcură nicio mișcare ca s-o oprească să-l înșface și să-l țină strâns la piept.

— Micuță Mille, micuță Mille! Totul e bine acum. Mami e aici și n-o să te părăsească niciodată, suspină femeia. O să fim mereu împreună. O să primești un ursuleț și o să ne jucăm împreună în fiecare zi.

Carl nu trăise niciodată acea senzație clară, de interconectare, pe care o au oamenii când își țin în brațe pruncii imediat după naștere. Dar simțea absența acestei senzații, cel puțin teoretic. De la o mică distanță.

Acum se uita la femeia aceea și simți un junghi ascuțit de regret și de pierdere, atât de adânc în suflet încât îl făcu capabil să înțeleagă. Își duse mâna rănită la buzunarul de la piept, scoase talismanul micuț – ursulețul pe care îl găsise în cutia din metal a lui Kimmie – și i-l dădu.

Ea nu spuse nimic. Rămase ca paralizată și se uită la animalul din pluș. Deschise încet gura și își lăsă capul într-o parte. Își întinse buzele de parcă mai avea puțin și izbucnea în plâns, șovăind între zâmbet și lacrimi. Assad stătea lângă ea, dezarmat și vulnerabil ca niciodată. Încruntat și împietrit.

Ea întinse mâna cu grijă spre ursuleț. Imediat ce-l simți în palmă se destinse, trase adânc aer în piept și își lăsă capul pe spate. Carl își șterse nasul care începuse să curgă și încercă să privească în altă parte ca să nu cadă pradă lacrimilor. Se uită de-a lungul șinelor spre locul în care un grup de călători aștepta trenul și unde Carl parcase mașina, lângă adăpostul gării provizorii.

Se întoarse și văzu trenul care se târa spre ei din cealaltă parte. Se concentră apoi din nou asupra femeii care respira calmă și ținea strâns în brațe ursulețul și cadavrul copilului.

— Ei, zise ea și oftă ca și cum ar fi eliberat deceniile de suferințe emoționale. Acum vocile au încetat definitiv.

Râse scurt, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Vocile au încetat, au dispărut, repetă ea și își ridică ochii spre cer.

Dintr-odată, privirea ei radia o pace pe care Carl nu o înțelegea.

— O, micuță Mille, acum nu mai suntem decât noi două. În sfârșit, a trecut.

O senzație de eliberare o făcu să se învârtă cu cadavrul în brațe, într-un dans fără pași, ce părea s-o facă să leviteze. Iar când trenul era la numai zece metri distanță, Carl văzu cum picioarele ei dansară spre margine și atinseră marginea peronului.

Assad strigă un avertisment, exact când Carl își ridică ușor capul și se uită direct în ochii lui Kimmie în care se citea mulțumirea și faptul că mintea ei își găsise, în sfârșit, liniștea.

— Doar tu și cu mine, iubita mea fetiță, spuse ea, și întinse o mână.

O secundă mai târziu dispăru. În urma ei nu se mai auzi decât scârțâitul asurzitor al roților de tren.

Epilog

Era un amurg luminat de coloane de becuri albastre care clipeau intermitent peste intersecția cu linia de tren și de-a lungul drumului care se îndrepta spre moșie. Întregul peisaj era inundat de nuanțe de albastru, iar văzduhul răsuna de țipătul sirenei mașinilor de pompieri și de poliție. Insignele de poliție se vedeau peste tot, împreună cu ambulanțele, o mare de ziariști și cameramani și localnici curioși care stăteau pe margine în timp ce oamenii primeau sfaturi de criză. Mai jos, pe șine, tehnicienii criminaliști și medicii de pe ambulanțe erau ocupați, călcându-se pe picioare.

Carl era amețit, dar rana de la umăr nu mai sângera; medicii se asiguraseră de asta. Însă el sângera în interior. Simțea încă un nod mare în gât. Rămăsese pe banca din lemn din gara provizorie din Duemose și frunzărise carnețelul lui Kimmie. Însemnările ei scoteau la iveală faptele găștii – erau nemilos de sincere. Atacul asupra fratelui și surorii din Rørvig. Cum fuseseră aleși la întâmplare. Cum îl umiliseră pe băiat și îl dezbrăcaseră după ce-i aplicaseră lovitura fatală. Frații gemeni ale căror degete fuseseră tăiate. Cuplul care dispăruse pe mare. Kåre Bruno și Kyle Basset. Animale și oameni, unul după altul. Totul era acolo. Plus faptul că ea fusese cea care comisese crimele. Metodele erau diferite și le studiase pe fiecare în parte, în cel mai mic detaliu.

Îi era incredibil de greu lui Carl să înțeleagă că era vorba despre aceeași persoană care îl salvase pe el și pe Assad. Aceeași femeie care zăcea acolo, sub tren, împreună cu copilul ei mort.

Carl își aprinse o țigară și citi ultimele pagini. În ele pomenea despre remușcări. Nu în cazul lui Aalbæk, ci al lui Tine. Că nu ar fi vrut să-i administreze supradoza. Era o nuanță tandră în monstruozitatea cuvintelor, un fel de conștientizare și de înțelegere care lipseau din descrierile celorlalte atrocități. Folosise expresii precum „rămas-bun” și „ultima senzație de euforie a lui Tine”.

Acel carnețel avea să creeze valuri în presă, iar acțiunile la bursă vor scădea după ce se va afla ce făcuseră acei oameni.

— Ia carnețelul, du-l la sediu și fa copii imediat, da, Assad?

El dădu din cap. Deznodământul va fi nebunesc, dar scurt. Pentru că nu mai era nimeni implicat în afară de acel trio, în afară de cel care era deja în pușcărie, nu le mai rămânea decât să informeze rudele îndoliate și să se asigure de distribuirea corectă a pagubelor, fără îndoială enorme, care trebuiau plătite din averile lui Pram, Florin și Dybbøl Jensen.

Îl îmbrățișă rapid pe Assad și-i alungă pe psihologii care hotărâseră că venise rândul lui Carl. Când venea momentul, avea propriul psiholog de criză.

— Mă duc la Roskilde acum, așa că tu du-te cu tehnicienii criminaliști la sediu, da? Ne vedem mâine, Assad. Atunci o să discutăm despre toate astea, da?

Assad dădu din nou din cap. El rezolvase deja totul în cap. În acel moment toate lucrurile între ei erau așa cum trebuiau.

•

Casa de pe Fasanvej din Roskilde părea atât de întunecată! Jaluzelele erau trase și totul era cufundat în tăcere. La radioul din mașină se vorbea despre evenimentele violente din Ejlstrup cât și despre arestarea unui dentist despre care se credea că se afla în spatele atacurilor de la containerele de gunoi din centru. Acesta fusese arestat după ce agresase o polițistă sub acoperire pe Nikolaj Plads din apropiere de Store Kirkestræde. Ce dracu' fusese în capul idiotului?

Carl se uită la ceas și apoi din nou la casa cufundată în întuneric. Știa că oamenii în vârstă mergeau devreme la culcare, dar nu era decât șapte și jumătate. Apoi dădu din cap spre plăcuțele pe care scria Jens – Arnold & Yvette Larsen și Martha Jørgensen și sună la sonerie. Degetul lui era încă pe buton când femeia fragilă deschise ușa și încercă să se apere de răceala de afară cu chimonoul ei subțire.

— Da? răspunse ea adormită și se uită în sus spre el cu o privire confuză.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, Yvette Larsen. Sunt Carl Mørck. Polițistul care a venit în vizită recent. Vă amintiți, nu-i așa?

Ea zâmbi.

— O, da, răspunse. Așa-i, acum îmi amintesc.

— Cred că am vești bune. Vreau să i le spun personal Marthei. I-am găsit pe ucigașii copiilor ei. Se poate spune că s-a făcut dreptate.

— O, zise ea și își duse mâna la piept. Ce păcat!

Afișă un zâmbet ciudat. Nu doar trist, ci parcă cerându-și iertare.

— Ar fi trebuit să sun, îmi pare foarte rău. N-ați mai fi făcut drumul până aici. Martha a murit. A murit în noaptea de după vizita dumneavoastră. Dar nu din cauza vizitei, desigur. Pur și simplu, n-a mai avut putere.

Atinse mâna lui Carl.

— Dar vă mulțumesc. Sunt sigură că ar fi fost o imensă ușurare pentru ea.

•

Vreme îndelungată rămase în mașină și se uită spre Roskilde Fjord. Luminile orașului se întindeau peste apa întunecată. În alte împrejurări i-ar fi produs o stare de calm, dar în acel moment nu avea de unde să ia așa ceva. Fraza „Nu lăsa pe mâine ce poți face azi" i se învârtea necontenit în minte. Nu lăsa pe mâine ce poți face azi pentru că, dintr-odată, nu mai exista mâine. Dacă ar fi fost cu doar câteva săptămâni înainte, Martha Jørgensen ar fi murit știind că acei călăi care îi omorâseră copiii erau morți la rândul lor. Ce liniște sufletească i-ar fi oferit aceasta! Și ce liniște sufletească ar fi simțit și Carl la gândul că ea aflase.

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

Se uită din nou la ceas, apoi luă mobilul. Se uită îndelung la ecran și într-un final apăsă pe număr.

— Clinica pentru Răni la Coloana Vertebrală, spuse o voce.

Pe fundal se auzea un televizor cu volumul dat tare. Desluși cuvintele „Ejlstrup”, „Dueholt”, „Duemose” și „misiune complicată de salvare a animalelor”. Da, știrea ajunsese și acolo.

— Carl Mørck aici, zise el. Sunt un bun prieten al lui Hardy Henningsen. Vă rog să-i transmiteți că o să-l vizitez mâine.

— Sigur. Dar Hardy doarme acum.

— Bine, dar vă rog să-i spuneți mâine la prima oră.

Se uită din nou la suprafața apei și își mușcă buza. Niciodată nu luase o decizie mai importantă în viața lui. Și îndoielile îl năpădiră ca un cuțit împlântat în abdomen. Apoi trase adânc aer în piept, apăsă numărul și așteptă secunde care părură ani înainte ca Mona Ibsen să răspundă.

— Bună, Mona. Carl sunt. Îmi pare rău pentru cum au decurs lucrurile ultima oară.

— Lasă aia, spuse ea, și păru foarte sinceră. Am auzit ce s-a întâmplat azi, Carl. E la toate posturile de televiziune. Am văzut poze cu tine. O mulțime de poze. Ești rănit grav? Numai despre asta se vorbește la televizor. Unde ești acum?

— Stau în mașină, mă uit la Roskilde Fjord.

Ea rămase tăcută o perioadă, probabil încerca să estimeze dimensiunea crizei lui.

— Ești în regulă? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Nu, nu pot spune că sunt.

— Vin acum, zise ea. Stai unde ești, Carl! Nu te mișca niciun centimetru. Uită-te la apă, fii calm. Sunt acolo într-o clipă. Spune-mi exact unde ești și o să fiu acolo.

El oftă. Era frumos din partea ei.

— Nu, nu, spuse el, și își permise să chicotească puțin. Nu, nu-ți face griji pentru mine. *Sunt* în regulă. Doar că am ceva de discutat cu tine. Ceva la care nu sunt sigur că pot face față singur. Dacă ne putem vedea la mine, aș fi foarte, foarte fericit.

•

Nu precupețise niciun efort. Îl neutralizase pe Jesper cu bani pentru Pizzeria Roma și Allerød Cinema. Mai mult decât suficient pentru doi oameni, plus o șaormă mai târziu la stație. Sunase la magazinul de închirieri de casete video și îl rugase pe Morten să se ducă direct în subsol când venea acasă de la muncă. Făcuse cafea și fiersese apă pentru ceai. Canapeaua și măsuța de cafea erau mai curate ca oricând.

Ea stătea lângă el pe canapea, cu mâinile în poală. Privirea ei era intensă. Ascultă fiecare cuvânt pe care el îl spuse și dădu din cap când pauzele lui erau prea lungi. Dar nu rosti niciun cuvânt până când el termină tot ce avea de spus.

— Vrei să ai grijă de Hardy la tine acasă și îți e teamă, zise ea și dădu din cap încă o dată. Știi ce, Carl?

El simți că tot trupul lui trecu într-o viteză inferioară, că totul se petrece cu încetinitorul. Ca și când dădea din cap de o eternitate. Că plămânii lui lucrau ca o pompă spartă. „Știi ce, Carl?” îl întrebase ea. Oricare era întrebarea ei, el n-avea de unde să știe răspunsul. Nu voia decât ca ea să stea acolo pentru totdeauna, cu întrebarea nerostită pe buzele pe care ardea de nerăbdare să le sărute. Odată ce primea un răspuns, avea să fie prea puțin timp înainte ca parfumul ei să rămână doar o amintire, iar priveliștea ochilor ei să dispară în ireal.

— Nu, nu știu, răspunse el ezitant.

Ea își puse mâna pe a lui.

— Ești pur și simplu minunat, zise și se aplecă spre el astfel încât suflarea ei o întâlni pe a lui.

„Ea e minunată”, își spunea el exact în clipa în care mobilul lui sună. Ea insistă ca el să răspundă.

— Bună, Vigga sunt! se auzi vocea puternic provocatoare a fugarei sale soții. A sunat Jesper. Zice că vrea să se mute cu mine, spuse ea, iar starea paradiziacă înmugurită în sufletul lui Carl se ofili și dispăru. Dar n-o să meargă deloc, Carl. Nu poate să stea cu mine. Trebuie să vorbim despre asta. Sunt pe drum spre tine. Ne vedem în douăzeci de minute.

Tocmai era pe cale să protesteze. Dar Vigga închisese deja. Carl întâlni privirea seducătoare a Monei și zâmbi spășit.

Asta era viața lui, pe scurt.

Mulțumiri

Mulțumiri călduroase lui Hanne Adler-Olsen pentru încurajările ei zilnice și enorma înțelegere.

Mulțumirile mele se îndreaptă și către Elsebeth Wæhrens, Freddy Milton, Eddie Kiran, Hanne Petersen, Micha Schmalsteig și Henning Kure pentru comentariile indispensabile și temeinice, la fel și către Jens Wæhrens pentru sfaturile sale și către Anne C. Andersen pentru toate jongleriile și spiritul ei de observație.

Mulțumiri lui Gitte și Peter Q. Rannes și Centrului Danez pentru Scriitori și Traducători de la Hald Hovedgaard pentru ospitalitatea lor pe timp de criză. De asemenea, lui Poul G. Exner pentru că este așa de intransigent.

Mulțumiri lui Karlo Andersen pentru vastele lui cunoștințe despre vânătoare, printre alte lucruri, și comisarului de poliție Leif Christensen pentru generozitatea cu care și-a pus la dispoziție experiența și pentru corecturile lui pricepute cu privire la procedurile polițienești.

Mulțumiri și vouă, tuturor cititorilor mei fantastici care mi-ați vizitat website-ul www.jussiadlerolsen.com și m-ați încurajat să continui să scriu.

virtual-project.eu